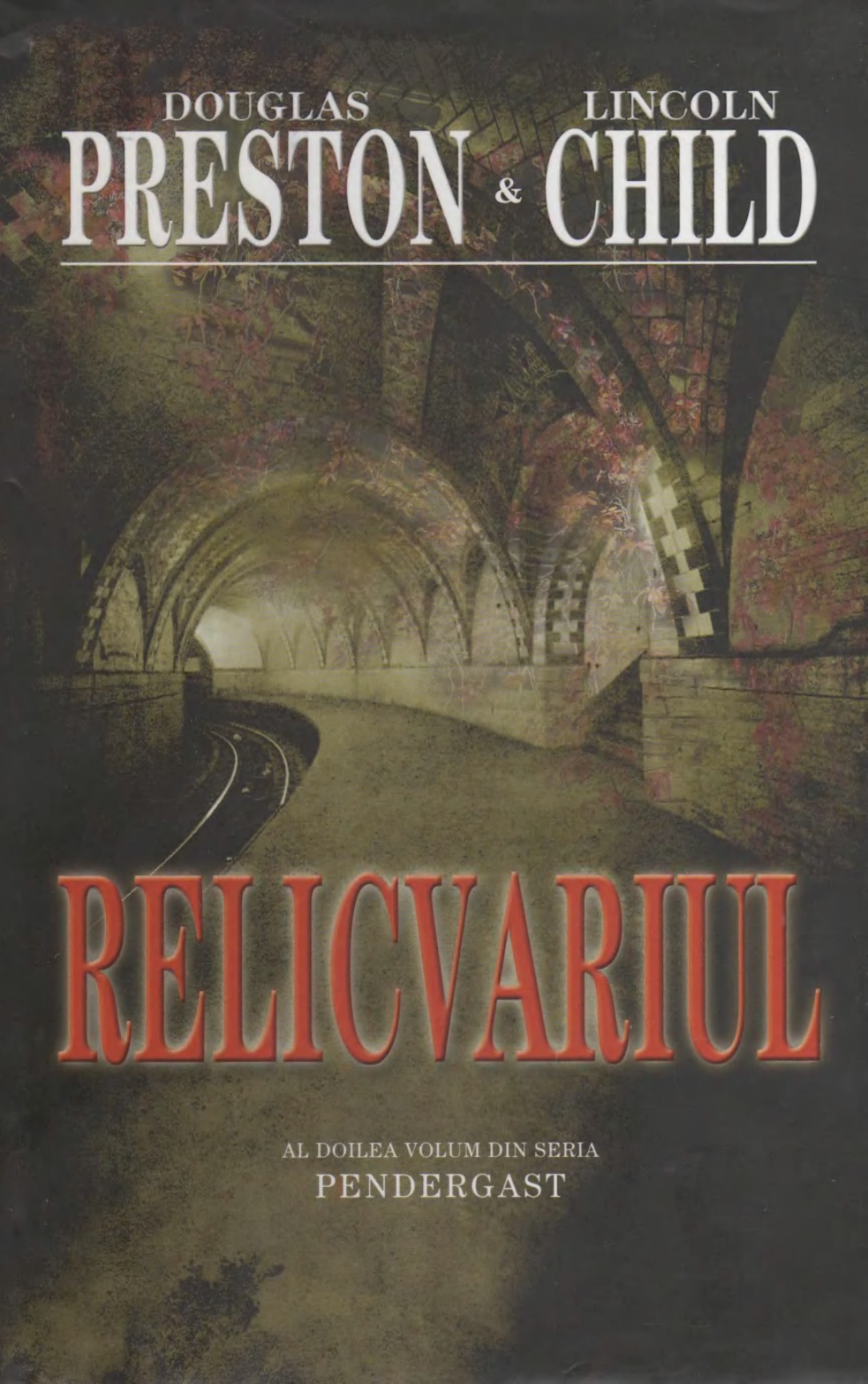
DOUGLAS PRESTON & LINCOLN CHILD

RELICVARIUL

AL DOILEA VOLUM DIN SERIA
PENDERGAST

DOUGLAS PRESTON
LINCOLN CHILD

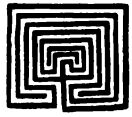
RELICVARIUL

Traducere din limba engleză și note
Ana-Veronica Mircea

CLASS

Lincoln Child dedică această carte
fiicei sale, Veronica

Douglas Preston dedică această carte
lui James Mortimer Gibbons, Jr., doctor în medicină.

MULŢUMIRI

Autorii doresc să le mulţumească următoarelor persoane, care au ajutat, în nenumărate moduri, ca această carte să vadă lumina tiparului: Bob Gleason, Matthew Snyder, Denis Kelly, Stephen de las Heras, Jim Cush, Linda Quinton, Tom Espensheid, Dan Rabinowitz, Caleb Rabinowitz, Karen Lovell, Mark Gallagher, Bob Wincott, Lee Suckno şi Georgette Piligian.

Mulţumirile noastre speciale se îndreaptă către Tom Doherty şi Harvey Klinger, fără a căror îndrumare şi efort susţinut *Relicvariul* nu ar fi existat.

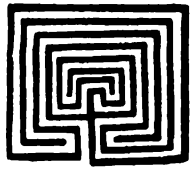
Le mulţumim, de asemenea, tuturor vânzătorilor din reţelele de distribuţie Tor/Forge, pentru munca susţinută şi pentru dăruirea lor.

Dorim, totodată, să le mulţumim tuturor cititorilor care ne-au susţinut, fie telefonându-ne în timpul interviurilor din emisiunile de radio şi televiziune, fie discutând cu noi în librării, în timp ce semnam volumele apărute, fie trimiţându-ne mesaje prin poştă sau prin e-mail, fie, pur şi simplu, citindu-ne cărţile şi bucurându-se de această lectură. Entuziasmul pe care l-aţi manifestat faţă de *Relicva* a fost forţa din spatele acestei continuări.

Dumneavoastră, tuturor – precum şi acelora dintre dumneavoastră care au fost omişi, deşi ar fi trebuit menţionaţi – vă adresăm mulţumirile noastre profunde.

„Ascultăm cele nerostite și privim cele nevăzute."
KAKUZO OKAKURA – *Arta ceaiului*

OASE VECHI

PARTEA ÎNTÂI

RELICVARIU (s.n.): un altar sau o casetă în care se expun obiecte, oase sau rămăşite din trupul unui sfânt sau al unei zeităţi.

1

Snow își testă regulatorul de presiune, probă ambele supape și își plimbă mâinile de-a lungul suprafeței lucioase a costumului de neopren. Totul era în ordine, exact ca la ultima verificare, făcută cu șaizeci de secunde mai înainte.

– Încă cinci minute, spuse sergentul care coordona scufundările, reducând la jumătate viteza șalupei.

– Grozav, se auzi vocea sarcastică a lui Fernandez, acoperind zgomotul puternicului motor diesel. Pur și simplu, grozav.

Nimeni altcineva nu scoase nici un cuvânt. Snow observase deja că pălăvrăgelile păreau să se încheie când echipa se apropia de un sit.

Își aruncă ochii înapoi, dincolo de pupă, către spuma care acoperea apele râului Harlem, formând un triunghi maroniu în urma elicei. În zona aceea, albia era largă și undele se scurgeau molcom sub ceața firavă, cenușie, a dimineții de august. Își îndreptă privirea către țărm, strâmbându-se puțin când gluga de cauciuc îl ciupi de pielea gâtului. Blocuri impozante de apartamente, cu ferestrele sparte. Fațade fantomatice de depozite și de fabrici. Un teren de joacă părăsit. Nu, nu părăsit cu desăvârșire: un singur copil, legănându-se agățat de un cadru ruginit.

– Ei, scafandrule, i se adresă vocea lui Fernandez. Verifică dacă ți-ai pus pamperșii.

Snow se trase de extremitățile mânușilor și continuă să se uite către țărm.

– Ultima dată când am lansat un boboc într-o scufundare ca asta, continuă celălalt, s-a scăpat în costum. Hristoase, ce mizerie. L-am pus să stea pe cadrul pupei cât a ţinut drumul până la bază. Şi asta se-ntâmpla lângă Insula Libertăţii. O nimica toată în comparaţie cu Cloaca.

– Tacă-ţi gura, Fernandez, spuse sergentul, cu blândeţe.

Snow continuă să privească dincolo de pupă. Când renunţase la statutul de simplu poliţist din NYPD[1], transferându-se la Scuba[2], făcuse o mare greşeală: menţionase că lucrase, o vreme, pe un vas care făcea scufundări în Marea lui Cortez[3]. Aflase prea târziu că mai mulţi membri ai echipei Scuba fuseseră scufundători în marina comercială, ocupându-se de întinderea cablurilor şi de întreţinerea conductelor, sau lucraseră pe platforme petroliere. Aceştia îi tratau pe scafandrii de genul lui cu indulgenţă, ca pe nişte mototoli neîndemânatici, cărora le plăcea apa limpede şi nisipul curat. Mai ales Fernandez avea grijă să-i aducă mereu aminte de asta.

Şalupa se înclină puternic către tribord, în timp ce sergentul vira, apropiindu-se de ţărm. Când se apropiară de aglomerarea de clădiri în construcţie de pe mal, opri motorul. Un mic tunel cu pereţi de cărămidă le apăru în faţa ochilor pe neaşteptate, întrerupând monotonia faţadelor de beton cenuşiu. Sergentul lăsă ambarcaţiunea să-l străbată, ieşind în semiîntunericul din partea cealaltă. Snow realiză că din apa tulburată se înălţa un miros indescriptibil. Fără s-o vrea, ochii i se umplură de lacrimi şi îşi înăbuşi un acces de tuse. La provă, Fernandez privea înapoi, zâmbind cu subînţeles. Sub costumul lui descheiat, Snow văzu un tricou care purta motoul neoficial al echipei Scuba: „Ne scufundăm în rahat şi căutăm mortăciuni". Numai că, de data asta, nu era vorba de nişte leşuri, ci de un colet ce conţinea un calup masiv de heroină, aruncat în noaptea precedentă de pe podul de cale ferată Humboldt, în timpul unui schimb de focuri cu poliţia.

Canalul îngust era mărginit, pe ambele laturi, de câte un dig de beton. În faţa lor, o şalupă a poliţiei aştepta, cu motorul oprit, sub

[1] New York Police Department – Departamentul Poliţiei din New York
[2] Numele echipei de scafandri, identic cu cel al tehnicii de scufundare folosite, bazată pe folosirea tuburilor cu aer comprimat.
[3] Golful California

podul de cale ferată, legănându-se uşor printre dârele de umbră. Snow văzu că la bord erau două persoane: pilotul şi un bărbat scund şi îndesat, într-un costum prost croit, din stofă sintetică. Avea un început de chelie şi dintre buze îi ieşea un trabuc pătat de stropi de apă. Îşi ridică mai bine pantalonii, scuipă peste copastie şi îi salută ridicând o mână.

Sergentul dădu din cap către şalupă.

– Ia uitaţi-vă cine-i acolo.

– Locotenentul D'Agosta, spuse unul dintre scafandrii de la provă. Probabil că-i groasă.

– E groasă de fiecare dată când e împuşcat un poliţist, zise sergentul.

Opri motorul, făcând şalupa să se rotească astfel încât cele două ambarcaţiuni ajunseră să plutească una alături de cealaltă. D'Agosta se retrase cu un pas înapoi, ca să vorbească cu echipa de scafandri. Când porni, şalupa poliţiei se lăsă pe o coastă din cauza greutăţii lui în mişcare şi Snow putu să vadă că apa aluneca pe lângă coca lăsând în urmă o depunere uleioasă, de culoare verzuie.

– Neaţa, zise D'Agosta.

În întunericul de sub pod, locotenentul cu obraji de obicei rumeni îi privea clipind precum o vieţuitoare palidă din caverne, care se fereşte de lumină.

– Vă ascult, domnule, zise sergentul care coordona scufundările, prinzându-şi un profundimetru de încheietura mâinii. Care e problema?

– Raidul s-a terminat prost, răspunse D'Agosta. S-a dovedit că tipul nu era decât un comisionar. A aruncat marfa de pe pod. Îşi ridică ochii către construcţia suspendată deasupra capetelor lor. Pe urmă a împuşcat un poliţist şi i-a sărit şi lui fundul în aer. Dacă reuşim să găsim calupul, putem închide cazul ăsta de rahat.

Sergentul oftă.

– Dacă tipul a fost ucis, de ce ne-aţi mai chemat?

D'Agosta scutură din cap.

– Ce, vrei să laşi acolo jos un calup de heroină de şase sute de mii de dolari?

Snow îşi ridică ochii. Printre grinzile înnegrite ale podului se zăreau faţadele pârjolite ale clădirilor. O mie de ferestre murdare se holbau în jos, la râul pustiu. Mare păcat, se gândi el, că acel comisionar

a trebuit să arunce pachetul în golful Humboldt, cunoscut și drept Cloaca Maxima, preluând numele celui mai important canal colector din centrul Romei Antice. I se mai spunea astfel și din cauza depunerilor de fecale, sedimente toxice, animale moarte și substanțe chimice poluante adunate de-a lungul secolelor. Un metrou hodorogi deasupra capetelor lor, cutremurându-se și scrâșnind. Șalupa îi trepidă sub picioare, iar suprafața scânteietoare a apei vâscoase păru să se zgâlțâie ușor, ca gelatina în formare.

– OK, băieți, auzi vocea sergentului. Ne scufundăm.

Snow își făcu de lucru cu costumul. Știa că e un scafandru de mâna-ntâi. Crescuse în Portsmouth, locuind, practic, pe fluviul Piscataqua și, în decursul anilor, salvase două vieți. Mai târziu, în Marea lui Cortez, vânase rechini, făcând scufundări tehnice la adâncimi de peste șaizeci de metri. Dar, chiar și așa stând lucrurile, nu era nerăbdător să intre în apă.

Cu toate că nu mai fusese niciodată prin împrejurimi, la bază îi auzise de multe ori pe membrii echipei vorbind despre Cloacă. Era cel mai cumplit dintre toate locurile dezgustătoare în care trebuia să te scufunzi în New York; mai rău decât golful Arthur sau Hell Gate, ba chiar și decât canalul Gowanus. Auzise că, pe vremuri, pe acolo curgea un afluent bogat al fluviului Hudson, care traversa Manhattan-ul chiar prin sudul Sugar Hill din Harlem. Dar deșeurile adunate veacuri de-a rândul, clădirile comerciale și neglijența îl transformaseră într-o fâșie stătătoare, neclintită, de noroi; o ladă lichidă de gunoi, care înghițea orice obiect imaginabil.

Snow stătu la rând ca să își ia buteliile de oxigen din suportul de oțel inoxidabil, apoi se îndreptă către pupă, ridicându-le pe umeri. Încă nu se obișnuise cu strânsoarea apăsătoare a costumului cu izolație termică. Cu coada ochiului, îl văzu pe sergent apropiindu-se.

– Ești gata? se auzi vocea lui scăzută, baritonală.

– Cred că da, domnule, răspunse Snow. Ce se aude cu lămpile de cască?

Sergentul se holbă el, fără nici o expresie.

– Clădirile astea opresc toată lumina soarelui. O să avem nevoie de lămpi dacă vrem să vedem ceva, nu?

Celălalt rânji.

– N-ar ajuta la nimic. Apa din Cloacă are o adâncime de vreo patru metri. Sub ea se află trei metri, sau poate patru şi jumătate, de nămol în suspensie. Imediat ce îl atingi cu labele de scafandru se înalţă de parcă ar exploda. N-o să puteţi vedea nimic dincolo de vizor. Mai jos sunt nouă metri de mâl. Calupul trebuie să fie îngropat prin el, pe undeva. Acolo, jos, vezi cu mâinile.

Se uită la Snow cântărindu-l din ochi şi ezită o clipă.

– Uite ce e, îi spuse, cu voce joasă. N-o să fie ca scufundările alea de antrenament din Hudson. Te-am adus aici numai fiindcă Cooney şi Schultz sunt încă în spital.

El dădu din cap. Fiecare dintre cei doi scafandri contactase câte o formă de „blastos" – blastomicoză, o infecţie fungică care ataca organele de dimensiuni mari – cu o săptămână înainte, în timp ce căutau un cadavru ciuruit de gloanţe într-o limuzină de pe fundul North River. Cu toate că li se făcea săptămânal o analiză obligatorie a sângelui pentru depistarea paraziţilor, sănătatea scafandrilor era şubrezită, an de an, de tot felul de boli ciudate.

– E OK dacă stai deoparte de data asta, continuă sergentul. Poţi să rămâi aici, pe punte, să-mi dai o mână de ajutor la cablurile de ghidare.

Snow îi privi pe ceilalţi scafandri în timp ce îşi fixau centurile cu greutăţi, îşi închideau toate fermoarele costumelor termoizolante şi coborau parâmele peste bord. Îşi aminti prima regulă a echipei Scuba: „Toată lumea se scufundă". În timp ce trecea cu repeziciune o frânghie printr-o scoabă, Fernandez le aruncă peste umăr o privire şi un zâmbet atotcunoscător.

– Mă scufund, domnule, zise Snow.

Sergentul îl privi fix preţ de o altă clipă îndelungată.

– Aminteşte-ţi antrenamentul de bază. Dozează-ţi eforturile. Când ajung prima dată în nămolul ăla, scafandrii au tendinţa să-şi ţină respiraţia. N-o face, e cea mai rapidă cale către embolie. Nu-ţi umfla prea tare costumul. Şi, pentru numele lui Dumnezeu, nu da drumul frânghiei. În mâl, uiţi încotro s-o iei ca să urci. Dacă scapi frânghia, următorul cadavru pe care o să-l căutăm o să fie al tău.

Îi arătă parâma de ghidare aflată cel mai aproape de pupă.

– Asta e a ta.

Încetinindu-şi ritmul respiraţiei, Snow aşteptă până când i se puse casca pe cap şi i se ataşară tuburile. Apoi, după o verificare finală, trecu peste bord.

Chiar şi din adăpostul cald şi înăbuşitor al costumului strâmt, termoizolant, apa părea stranie; vâscoasă şi siropoasă, nu-i curgea pe lângă urechi şi nu i se învolbura printre degete. Deplasarea era un adevărat efort, de parcă ar fi înotat într-o cuvă cu ulei.

Strânse mai tare frânghia şi îşi permise să se scufunde la vreo doi metri sub suprafaţă. Chila şalupei, aflată deasupra capului său, dispăruse deja, înghiţită de norul de particule infime care umplea lichidul din jur. Îşi roti privirile prin lumina slabă, verzuie. Chiar în faţa ochilor, îşi zări mâna înmănuşată, încleştată de frânghie. La o distanţă ceva mai mare, îşi deslușì cealaltă mână, întinsă cât era de lungă şi sondând apa. În spaţiul dintre ele atârnau o infinitate de fire de praf. Sub picioare nu vedea decât bezna. Ştia că, în întunecimea aceea, cu şase metri mai jos, se întindea plafonul unei lumi total diferite: tărâmul mâlului dens şi cleios.

Pentru prima oară în viaţa lui, Snow realiză cât de necesare îi erau lumina soarelui şi apa curată ca să se simtă în siguranţă. Chiar şi la cincizeci de metri adâncime, apele Mării lui Cortez erau limpezi, iar lumina lanternei dădea senzaţia de libertate şi de spaţiu. Se lăsă să se afunde cu încă vreo doi metri, strecurându-şi privirile prin întunericul de dedesubt.

Pe neaşteptate, văzu, sau avu impresia că văzuse, prin curenţi slabi de la extremitatea câmpului său vizual, o ceaţă densă întinzându-se sub el; o suprafaţă ondulată, brăzdată de vine. Era stratul de nămol. Se scufundă către ea, simţindu-şi neliniştea înnodându-i-se în stomac. Sergentul îi spusese că oamenii îşi imaginau adesea că văd tot felul de lucruri în apele vâscoase. Uneori era greu de spus ce era real şi ce nu.

Piciorul său atinse bizara suprafaţă plutitoare – trecu prin ea – şi, în aceeaşi clipă, un nor tulbură apa, întunecându-i pe deplin vederea. Intrând pentru o clipă în panică, Snow strânse pe bâjbâite parâma de ghidare. Gândul la zâmbetul plin de subînţelesuri de pe chipul lui Fernandez îl ajută să se calmeze şi continuă să coboare. Fiecare

mișcare stârnea un nou vârtej de lichid întunecat care i se învolbura în fața vizorului. Realiză că încerca să îl evite ținându-și instinctiv răsuflarea și se strădui să respire prelung și regulat. „Ce porcărie, se gândi. E prima mea scufundare adevărată alături de echipă și sunt, practic, neajutorat." Se opri o clipă, controlându-și respirația și silind-o să reintre într-un ritm constant.

Se lăsă în josul parâmei cu câte un metru o dată, evitând mișcările inutile și încercând să se relaxeze. Descoperi, cu o oarecare surpriză, că era totuna dacă își ținea ochii închiși sau deschiși. În minte îi stăruia gândul la stratul gros de mâl care aștepta sub picioarele lui. *Obiectele* erau acolo, încastrate, aidoma insectelor din chihlimbar...

I se păru, dintr-odată, că atinsese fundul cu picioarele. Dar nu semăna cu nici un fund de mare pe care îl mai simțise vreodată sub tălpi. Părea să se descompună; ceda sub greutatea lui, opunând rezistența dezgustătoare a unei suprafețe elastice și ridicându-i-se pe nesimțite până la glezne, apoi până la genunchi, apoi până la piept, de parcă s-ar fi afundat în niște nisipuri mișcătoare. Peste o clipă îi ajunsese deasupra capului, el era dedesubt și continua să coboare, acum mai încet, învăluit deplin în mâlul pe care nu-l vedea, dar pe care îl simțea apăsându-i din toate părțile costumul de neopren. Își auzea propria expirație în timp ce bulele de aer își croiau drumul către suprafață; nu cu iuțeala cu care era obișnuit, ci rostogolindu-se încet, bolborosind. Pe măsură ce cobora, mâlul părea să opună tot mai multă rezistență. Cât de mult trebuia să se mai afunde în mizeria aia?

Își legăna mâna liberă încoace și încolo, așa cum fusese învățat, răscolind nămolul. Dădea peste tot felul de lucruri. Fiind în beznă și având mânuși groase, îi era greu să spună ce anume erau: crengi, vilbrochene, grămezi periculoase de sârmă încâlcită, deșeuri adunate secole de-a rândul, captive în cimitirul de mâl.

Încă trei metri, după care avea să se întoarcă la suprafață. Pe urmă, nici măcar nemernicul de Fernandez n-ar mai fi avut de ce să zâmbească cu subînțeles.

Brațul pe care îl legăna i se lovi de ceva, pe neașteptate. Când trase de ceea ce îi ieșise în cale, obiectul pluti către el cu încetineală, opunând o rezistență care dădea de înțeles că nu avea o greutate neglijabilă.

Snow își înfășură parâma de ghidare în jurul cotului drept, apoi îl pipăi. Putea fi orice, cu excepția unui calup de heroină. Îi dădu drumul, propulsându-se ca să se îndepărteze.

Obiectul se răsuci în vârtejul lipicios format de labele de scafandru și îl lovi în întuneric, peste vizor, desprinzându-i, pentru o clipă, regulatorul. După ce își recăpătă echilibrul, Snow începu să-și plimbe mâna de-a lungul obiectului, căutând ceva de care să-l apuce să-l împingă într-o parte.

Avu impresia că pătrundea într-o încâlceală. Poate că era o creangă mare. Dar, pe alocuri, părea inexplicabil de moale. Bâjbâi de-a lungul ei, simțind suprafețe moi, proeminențe rotunjite, protuberanțe flexibile. Apoi, într-o strălucire, înțelese că pipăia un os. Nu unul singur, ci mai multe, unite prin tendoane rezistente și flexibile. Erau rămășițele pe jumătate reduse la schelet ale unui animal, poate ale unui cal; dar, pe măsură ce continua să le pipăie, își dădu seama că nu puteau fi decât ale unui om.

Un schelet uman. Se străduia din nou să-și domolească respirația, să-și lase mintea să judece cu luciditate. Bunul simț și deprinderile căpătate la antrenament îi spuneau că nu-l putea lăsa acolo. Trebuia să-l ducă sus.

Se apucă să tragă parâma de ghidare prin articulația șoldului, înfășurând-o apoi în jurul oaselor lungi atât de bine cât o putea face în mâlul gros. Își închipuia că pe oase mai erau încă destul de multe cartilaje pentru ca scheletul să nu se dezmembreze în drum spre suprafață. Snow nu mai încercase niciodată să facă un nod cu degetele înmănușate și aflându-se într-un mâl negru ca smoala. Era ceva despre care sergentul nu pomenise în timpul antrenamentului de bază.

Nu găsise heroina. Dar și ăsta era un noroc neașteptat: dăduse peste ceva important. Poate că era vorba de o crimă nerezolvată. Musculosul de Fernandez avea să turbeze de ciudă.

Cu toate acestea, într-un fel, Snow nu simțea nici un fel de încântare. Tot ce-și dorea era să iasă dracului mai repede din nămolul ăla.

Răsufla precipitat, gâfâind, și nu se mai străduia să-și controleze respirația. Costumul era rece, dar, în momentul acela, nu se putea opri să-l umfle. Frânghia alunecă, așa că mai făcu încă o încercare, ținând

scheletul aproape de el, în nămol, ca să fie sigur că nu avea să-l piardă. Se gândi iarăşi şi iarăşi la metrii de mâl de deasupra capului său, la vârtejul de noroi de deasupra mâlului, la apa vâscoasă prin care razele soarelui nu pătrundeau niciodată...

Frânghia se înnodă, în sfârşit, iar el suspină în gând, a mulţumire. Urma să se asigure că era bine legat, după care trebuia să smucească de trei ori de parâmă, dând de ştire că găsise ceva. Pe urmă avea să urce, ţinându-se de ea, ieşind din oroarea aceea întunecată, ajungând pe şalupă şi apoi pe uscat, şi poate că avea să facă un duş de nouăzeci de minute, să se îmbete şi să se gândească cum să-şi recapete vechea slujbă. De începerea sezonului de scufundări nu-l mai despărţea decât o lună. Verifică frânghia, simţind că era bine înfăşurată în jurul oaselor mai lungi ale cadavrului. Mâinile lui urcară, verificând coastele, sternul, înfăşurând o porţiune mai mare a frânghiei în jurul oaselor şi asigurându-se că era bine strânsă, astfel încât să nu alunece când avea să fie trasă la suprafaţă. Continuă să-şi plimbe degetele tot mai sus, numai pentru a descoperi că şira spinării se termina pătrunzând în mizeria întunecată.

Nici urmă de cap. Îşi retrase instinctiv mâna, după care realiză, într-o răbufnire de panică, că dăduse drumul parâmei de ghidare. Îşi roti braţele precum o moară de vânt şi se izbi de ceva: era scheletul. Se agăţă de el cu disperare, aproape îmbrăţişându-l, respirând uşurat. Se grăbi să-şi coboare mâinile în căutarea frânghiei, ţinându-se strâns de oasele lungi pe care le pipăia şi străduindu-se să-şi amintească de unde o legase.

Parâma nu era acolo. Se desfăcuse? Nu, ar fi fost imposibil. Încercă să mişte scheletul, să-l răsucească în căutarea frânghiei, şi simţi, pe neaşteptate, că furtunul de aer i se agăţase de ceva. Sări brusc înapoi, se dezorientă iarăşi şi simţi că închizătoarea măştii i se slăbea. Sub ea începea să se infiltreze ceva cald şi vâscos. Încercă să-l îndepărteze scuturând din cap şi simţi mai întâi că masca îi era smulsă, apoi un val de mâl care îi umplea ochii, îi invada nările, îi pătrundea în urechea stângă. Realiză, cu o groază crescândă, că se încâlcise în îmbrăţişarea macabră a unui *al doilea* schelet. Şi urmă panica, oarbă, dementă, pătrunzătoare.

*

De pe puntea şalupei poliţiei, locotenentul D'Agosta privea curios, dar cu detaşare, cum era tras la suprafaţă scafandrul novice. Priveliştea era remarcabilă: omul se zbătea, bolborosea scoţând ţipete pe jumătate înăbuşite de mâl, iar din costum i se scurgeau şiroaie galben-maronii, lăsând pete ciocolatii pe suprafaţa apei. Probabil că, la un moment dat, scăpase parâma; era norocos, extrem de norocos, fiindcă îşi regăsise drumul înapoi, către suprafaţă. D'Agosta aşteptă, răbdător, în timp ce scafandrul isterizat era adus la bord, scos din costum, spălat şi calmat. Îl privi vomând peste bord – nu pe punte, observă aprobator locotenentul. Găsise un schelet. De fapt, după toate aparenţele, două. Bineînţeles că nu pentru asta fusese trimis, dar nu era rău, mai ales pentru un începător. Avea să-i scrie bietului om o recomandare. Probabil că puştiul n-avea să păţească nimic, dacă nu inhalase vreuna dintre mizeriile care i se lipiseră de nări şi de buze. Iar dacă asta se întâmplase... ei bine, trăiau nişte vremuri în care antibioticele făceau adevărate minuni.

Când ajunse deasupra suprafeţei învolburate a apei, primul schelet mai era încă plin de mâl. Un scafandru îl trase alături de şalupa lui D'Agosta, îl înfăşură într-un năvod şi îl urcă pe punte. Fu ridicat peste copastie, hârşiind şi lăsând în urmă dâre de apă, şi alunecă pe o prelată întinsă la picioarele poliţistului, o captură sinistră.

– Isuse, ai fi putut să-l clăteşti puţin, spuse D'Agosta, trăgându-se înapoi când simţi mirosul de amoniac.

Odată ajuns la suprafaţă, scheletul intra sub jurisdicţia lui, iar el îşi dorea cu ardoare să-l fi putut trimite pur şi simplu înapoi, în locul de unde apăruse. Observase că acolo unde ar fi trebuit să fie căpăţâna nu era nimic.

– Să-l spăl cu furtunul, domnule? întrebă scafandrul, întinzându-se către pompă.

– Spală-te tu mai întâi.

Omul avea o înfăţişare caraghioasă, cu un prezervativ rupt lipit de tâmplă şi cu noroiul şiroindu-i pe picioare. Doi scafandri se urcară la bord şi prinseră să ridice cu grijă o altă parâmă, în timp ce un al treilea aducea la suprafaţă celălalt schelet, ţinându-l deasupra apei cu mâna

liberă. Când ateriză pe punte și toată lumea văzu că era tot fără cap, se lăsă o liniște înfiorătoare. D'Agosta aruncă o privire grăbită asupra imensei bucăți de heroină, de asemenea recuperate și aflate în siguranță, într-un sac sigilat de cauciuc. Calupul începuse, dintr-odată, să prezinte mult mai puțin interes.

Trase din trabuc cu gândul dus, măturând Cloaca cu privirea. Ochii i se opriră asupra vechii guri de evacuare a canalului West Side Lateral. Câteva stalactite atârnau de plafon, aidoma unor dinți mărunți. West Side Lateral era unul dintre cele mai mari canale colectoare din oraș, deservind, practic, întregul Upper West Side. De fiecare dată când în Manhattan cădea o ploaie puternică, întreaga capacitate a uzinei de epurare a apelor reziduale de pe cursul inferior al fluviului Hudson era depășită și erau deversați mii de litri de apă neepurată din canalul colector. Direct în Cloacă.

Aruncă chiștocul trabucului peste bord.

– Băieți, o să vă mai scufundați o dată, spuse, expirând zgomotos. Vreau țestele alea.

2

Louie Padelsky, medic legist asistent al oraşului New York, îşi auzi maţele chiorăind şi se uită la ceas. Era, literalmente, mort de foame. Vreme de trei zile, nu avusese parte decât de nişte cocteiluri cu lapte, SlimCurve, iar acum sosise momentul în care îşi îngăduia un prânz adevărat. Pui fript de la Popeye's. Îşi plimbă mâna pe deasupra pântecului voluminos, studiindu-l şi apăsându-l, gândindu-se că era posibil să se mai fi micşorat. Da, era sigur că se micşorase.

Trase o duşcă din cea de-a cincea ceaşcă cu cafea şi aruncă o privire la raportul aşternut pe hârtie. Ah – în sfârşit, ceva interesant. Nu doar un alt deces prin împuşcare, prin înjunghiere sau din cauza unei supradoze de stupefiante.

Uşile de inox din capătul sălii de autopsie zvâcniră în lături şi infirmiera Sheila Rocco împinse înăuntru un cadavru maroniu, întinzându-l apoi pe o targă cu rotile. Padelski se uită într-acolo, îşi întoarse ochii în altă parte, apoi şi-i reaţinti în aceeaşi direcţie. Cadavru nu era cuvântul potrivit, hotărî el. Obiectul de pe targă era ceva mai mult decât un schelet, acoperit cu zdrenţe de carne. Strâmbă din nas.

Rocco aşeză targa sub blocul de lumini şi se apucă să-i ataşeze tubul de evacuare.

– Nu te osteni, spuse Padelsky.

Singurul lichid care trebuia evacuat era cel din ceaşca lui de cafea. Luă o înghiţitură zdravănă, goli restul în coşul de gunoi, verifică

eticheta cadavrului comparând-o cu referatul, pe care îl viză, apoi își puse o pereche de mânuși verzi de cauciuc.

– Ce mi-ai adus de data asta, Sheila? întrebă el. Un om de Piltdown[1]?

Rocco încruntă din sprâncene și reglă lămpile de deasupra tărgii.

– Ăsta trebuie să fi fost îngropat acum cel puțin două sute de ani. Și încă îngropat în rahat, după cum miroase. Poate că-i faraonul Rahatankhamon în persoană.

Rocco strânse din buze și rămase în așteptare în timp ce el râdea în hohote. Când termină, îi întinse în tăcere un clipboard.

Pedelsky își plimbă ochii pe foaia de hârtie, dând din buze în timp ce citea rândurile dactilografiate. Se îndreptă brusc de spate.

– Scos din golful Humboldt, murmură. Dumnezeule atotputernic!

Se uită la distribuitorul automat de mănuși de alături, întrebându-se dacă să-și mai pună o încă pereche, dar se hotărî să n-o facă.

– Hmm. Decapitat, capul încă nu a fost descoperit... nici un rest de haine, dar găsit cu o curea metalică în jurul taliei.

Aruncă o privire grăbită asupra cadavrului și remarcă punga agățată de targă.

– Să aruncăm o privire, spuse, desprinzând-o.

Înăuntru era o curea subțire de aur cu o cataramă Uffizi, împodobită cu un topaz. Știa că trecuse deja prin laborator, dar, cu toate astea, nu-i era permis să o atingă. Observă că avea un număr pe plăcuța din spate.

– Scumpă, spuse, arătând cureaua cu o mișcare a capului. Poate că e o femeie din Piltdown. Sau un travestit.

Râse iarăși în hohote.

Rocco se încruntă.

– Ce-ar fi să dăm dovadă ce ceva mai mult respect față de morți, doctore Padelsky?

– Desigur, desigur.

Agăță clipboard-ul de un cârlig și reglă poziția microfonului atârnat deasupra tărgii.

– Sheila, dragă, n-ai vrea să deschizi casetofonul?

---

[1] Craniu măsluit, alcătuit dintr-un amestec de oase de om și de maimuță.

În timp ce aparatul pornea cu un pocnet, începu să vorbească repede, pe un ton profesional.

– Sunt doctorul Louis Padelsky. Pe data de 2 august, la ora 12.05 postmeridian. Sunt asistat de Sheila Rocco și începem examinarea – aruncă o privire asupra etichetei – Numărului A-1430. Avem un cadavru fără cap, realmente scheletizat – Sheila, vrei să-l îndrepți? – probabil lung de un metru patruzeci și cinci. Adăugați craniul care lipsește și veți ajunge probabil la o persoană înaltă de un metru șaizeci și opt până la un metru șaptezeci. Să identificăm sexul scheletului. Centura pelviană are dimensiuni reduse. Da, e de tip feminin; avem de-a face cu o femeie. Vertebra lombară nu are nici o creastă, deci vârsta e de sub patruzeci de ani. E greu de spus cât timp a stat sub apă. Are un miros aparte, de, ăăă, canal. Oasele sunt de culoare maro către portocaliu și par să fi stat în mâl foarte multă vreme. Pe de altă parte, există suficiente țesuturi de legătură pentru a menține unitatea scheletului și articulațiile mediale și laterale ale femurului sunt înconjurate extremități zdrențuite de țesut muscular, mai multe fiind prinse de osul sacru și de cel coxal. Există material suficient pentru identificarea grupei de sânge și a ADN-ului. Foarfecă, te rog.

Tăie o bucată de țesut și o puse într-o punguță de plastic.

– Sheila, poți să răsucești pelvisul, ca să stea pe-o parte? Acum, ia să vedem... Scheletul mai este încă destul de bine articulat, cu excepția, bineînțeles, a craniului lipsă. Se pare că lipsește și axisul... au rămas șase vertebre cervicale... lipsesc cele două coaste libere și întregul picior stâng.

Continuă să descrie scheletul. În cele din urmă, se îndepărtă de microfon.

– Sheila, foarfeca de oase, te rog.

Rocco îi întinse un instrument micuț, de care se folosi ca să separe humerusul de cubitus.

– Desprinzător de periost.

Pătrunse în interiorul vertebrei, îndepărtând câteva mostre de țesut conjunctiv, pe care le tăie de pe os. Pe urmă își puse o pereche de ochelari de plastic, pe care îi avea la îndemână.

– Fierăstrău, te rog.

Asistenta îi înmână un mic fierăstrău şi el îl porni, aşteptând o clipă, până ce turometrul indică valoarea corectă. Când lama de diamant atinse osul, mica încăpere se umplu de un bâzâit acut, precum al unui ţânţar înfuriat. În aer se înălţă, pe neaşteptate, mirosul de praf de oase, de canal, de măduvă intrată în putrefacţie şi de moarte.

Padelsky luă mostre din mai multe locuri, iar Rocco le sigilă în pungi.

– Vreau ca toate probele să fie fotografiate cu microscopul electronic şi cu cel stereoscopic, spuse doctorul, îndepărtându-se de targă şi oprind casetofonul.

Rocco îi notă cerinţele pe pungile Ziploc de plastic cu marker negru, gros.

Se auzi o bătaie în uşă. Sheila se duse să deschidă, ieşi pentru o clipă, apoi îşi strecură capul înapoi, înăuntru.

– Au făcut o identificare provizorie, după curea, doctore, spuse ea. E Pamela Wisher.

– Pamela Wisher, tipa din înalta societate? întrebă Padelsky, scoţându-şi ochelarii şi făcând un pas înapoi. Sfinte Sisoe!

– Şi mai e încă un schelet, continuă asistenta. Găsit în acelaşi loc.

Padelsky se dusese lângă o chiuvetă adâncă, metalică, pregătindu-se să-şi scoată mânuşile şi să se spele.

– Încă unul? întrebă, iritat. De ce naiba nu l-au adus odată cu primul? Le-aş fi examinat în paralel.

Se uită la ceas: era deja unu şi un sfert. Fir-ar să fie, asta însemna că nu avea cum să ia prânzul înainte de ora trei. Era leşinat de foame. Uşile se deschiseră şi cel de-al doilea schelet fu adus sub blocul de lumini. Padelsky redeschise casetofonul şi îşi mai turnă încă o ceaşcă de cafea în timp ce asistenta făcea pregătirile.

– Nici ăsta n-are cap, spuse ea.

– Glumeşti, nu-i aşa? ripostă doctorul.

Făcu un pas într-acolo, se uită la schelet, apoi înlemni cu ceaşca de cafea la buze.

– Ce nai...?

Lăsă ceaşca în jos şi rămase cu ochii holbaţi şi cu gura deschisă. Apoi o puse deoparte, se apropie în grabă de targă şi se aplecă asupra

scheletului, plimbându-şi cu delicateţe vârfurile degetelor înmănuşate pe deasupra uneia dintre coaste.

– Doctore Padelsky? făcu Rocco.

El se îndreptă de spate, se duse la casetofon şi îl închise cu o mişcare bruscă.

– Acoperă-l şi cheamă-l pe doctorul Brambell. Şi nu sufla nici un cuvinţel despre ăsta – dădu din cap, arătând către schelet – nimănui.

Ea şovăi, uitându-se nedumerită la schelet, cu ochii holbându-i-se din ce în ce mai mult.

– Sheila dragă, fă-o *acum*.

3

Telefonul începu să sune pe neașteptate, spulberând liniștea din micul birou din muzeu. Margo Green, al cărei chip era la numai câțiva centimetri de monitor, se lăsă pe spătarul scaunului cu un sentiment de vinovăție, iar o șuviță a părului scurt, castaniu, în căzu în ochi.

Telefonul sună din nou și ea făcu o mișcare ca să răspundă, dar se opri, ezitând. Fără îndoială că era unul dintre specialiștii de la procesarea datelor, care suna să se plângă de timpul de procesare prea mare utilizat de programul ei de regresie cladistică, pentru clasificarea filogenetică. Se lăsă din nou pe spătar, așteptând ca sunetul să înceteze, simțind o durere plăcută în mușchii spatelui și ai picioarelor după exercițiile fizice din noaptea precedentă. Luă flexorul de pe birou și începu să-l strângă în mână, exercițiu care îi era atât de familiar încât mișcarea devenise aproape instinctivă. Încă cinci minute, după care programul ei urma să ajungă la final. Pe urmă n-aveau decât să se plângă cât le poftea inima.

Cunoștea noua strategie de reducere a costurilor, care impunea ca, pentru toate programele ce necesitau timp de calcul mare, să se solicite o aprobare. Dar asta ar fi însemnat să nu-l poată rula decât după un potop de e-mailuri. Iar ea avea nevoie urgent de rezultate.

Înainte de a accepta postul de asistent de custode la Muzeul de Istorie Naturală din New York, fusese asistent universitar la Columbia, unde cel puțin nu te afli tot timpul în mijlocul unei noi runde de reducere a bugetului. Și, în zilele acelea, cu cât muzeul se afunda mai

mult în încurcături financiare, cu atât părea să se bazeze mai mult nu pe fonduri, ci pe expoziții. Margo remarcase deja pregătirile timpurii pentru expoziția bombă din anul următor, intitulată *Plăgile secolului douăzeci și unu.*

Își ridică ochii către ecran, verificând desfășurarea programului ei de regresie, apoi lăsă jos flexorul și își întinse mâna către geantă, de unde scoase *New York Post. Post* și ceașca de cafea Kilimanjaro deveniseră ritualul ei de dimineață, din fiecare zi a săptămânii. Stilul caustic al ziariștilor de la *Post* avea ceva revigorator, similar cu atitudinea lui Fat Boy din *Documentele postume ale Clubului Pickwick.* Pe lângă asta, știa că ar fi dat de dracu dacă vechiul ei prieten Bill Smithback ar fi prins de veste că scăpase măcar un singur articol din cronica crimelor care îi purta semnătura.

Își întinse ziarul de scandal pe genunchi și rânji fără să vrea la vederea titlului de pe prima pagină. Era în stilul *Post* clasic, scris cu litere enorme și sărind în ochi, fiindcă ocupa trei sferturi din prima pagină:

CADAVRUL DIN CANAL
IDENTIFICAT DREPT DISPĂRUTA DEB

Își coborî privirea asupra primului paragraf. Nu se îndoia că avea de-a face cu opera lui Smithback. „Al doilea articol apărut pe prima pagină în luna asta", își spuse; ca urmare, probabil că Smithback era țanțoș și ferches, fiind o companie mult mai dificilă decât de obicei.

Frunzări articolul în grabă. Era în stilul lui tipic: senzațional și macabru, amănuntele înfiorătoare fiind scoase în evidență cu o luare-aminte plină de încântare. În primele paragrafe rezuma, în grabă, fapte binecunoscute tuturor newyorkezilor. Pamela Wisher, „frumoasa de bani gata", celebră grație chefurilor ei maraton din miez de noapte, dispăruse cu două luni în urmă dintr-un club de subsol din Central Park South. De atunci, afișele reproducând „chipul ei cu dinți de un alb orbitor etalați într-un surâs, ochi albaștri pierduți în gol și păr de un blond extravagant" fuseseră lipite la fiecare colț de stradă, începând de pe 57th Street și până pe 96th Street. Când străbătea pe jos drumul până la muzeu, venind dinspre apartamentul ei de pe West

End Avenue, Margo văzuse adesea fotocopiile color care o înfățișau pe Wisher.

Acum, anunța articolul, într-un stil incitant, rămășițele descoperite în ziua precedentă – „îngropate în apele reziduale" din golful Humboldt și „prinse în îmbrățișarea osoasă" a unui alt schelet – fuseseră identificate ca aparținându-i Pamelei Wisher. Identitatea celui de-al doilea schelet nu fusese descoperită. Articolul era însoțit de fotografia iubitului Pamelei, tânărul Viscount Adair, stând pe bordură, în fața barului Platypus, cu capul în mâini, la câteva minute după ce primise vestea morții ei oribile. Bineînțeles că poliția „trecuse la acțiuni hotărâte". Smithback încheia citind spusele mai multor oameni-de-pe-stradă, de tipul „Sper-că-nemernicul-care-a-făcut-asta-o-să-fie-prăjit-pe-scaunul-electric".

Lăsă ziarul jos, cu gândul la chipul grăunțos al Pamelei, care privea lumea de pe nenumăratele postere. Ar fi meritat o soartă mai bună decât să ajungă povestea de senzație din New York în vara aceea.

Sunetul strident al telefonului îi întrerupse din nou gândurile. Aruncă o privire spre monitor și constată, cu încântare, că programul se încheiase, în sfârșit. „Aș putea, oricum, să răspund", cugetă; tot trebuia să asculte o prelegere, mai curând sau mai târziu.

– Aici Margo Green, spuse ea.

– Doctor Green? veni răspunsul. Era și timpul.

Accentul grosolan din Queens îi era oarecum familiar, precum un vis dat de multă vreme uitării. Morocănos, autoritar. Margo își cercetă amintirile în căutarea chipului căruia îi aparținea vocea de la celălalt capăt al firului.

– *... tot ce vă putem spune este că în clădire a fost descoperit un cadavru, în împrejurări pe care le investigăm chiar acum...*

Surprinsă, se lăsă pe spătarul scaunului.

– Locotenentul D'Agosta? întrebă ea.

– Avem nevoie de dumneata în Laboratorul de Antropologie Judiciară, spuse D'Agosta. Chiar în clipa asta, te rog.

– Pot să întreb...?

– Nu, nu poți. Îmi pare rău. Indiferent ce faci acum, las-o baltă și vino la parter.

Legătura se întrerupse cu un păcănit strident.

Margo își îndepărtă receptorul de ureche, privindu-l de parcă ar fi așteptat o explicație suplimentară. Pe urmă își deschise geanta și puse ziarul la loc – ocazie cu care își acoperi cu grijă micul pistol semiautomat – împinse scaunul, îndepărtându-l de computer, și ieși în grabă din birou.

4

Plimbându-se tacticos şi nonşalant, Bill Smithback trecu pe lângă faţada amplă a clădirii de pe Central Park South, o construcţie maiestuoasă, din cărămidă şi calcar sculptat, ridicată de firma McKim, Mead şi White. Sub copertina cu ornamente aurite care se întindea către bordură stăteau doi paznici. În holul luxos, observă diverşi alţi membri ai personalului de serviciu. Era unul dintre acele blocuri de apartamente de la intrarea parcului dotat cu un personal ridicol de numeros, exact aşa cum se temuse. Îl aştepta o confruntare dură. Foarte dură.

Dădu colţul, intrând pe Six Avenue, şi se opri, întrebându-se cum era mai bine să procedeze. Îşi pipăi buzunarul exterior al hainei, localizând butonul de înregistrare al reportofonului. Îl putea deschide fără probleme, la momentul potrivit. Îşi privi imaginea reflectată printre nenumăraţii pantofi italieneşti din vitrina unui magazin de alături: era tipul desăvârşit al unui pierde-vară cu bani, sau se afla atât de aproape pe cât i-o permitea garderoba. Respiră adânc şi se întoarse păşind, sigur de sine, către copertina de culoare crem. Cel mai apropiat dintre paznicii în uniformă îl fixă cu o privire imperturbabilă, ţinându-şi mâna înmănuşată pe imensul mâner de alamă al uşii.

– Am venit la doamna Wisher, spuse Smithback.

– Numele, vă rog? întrebă omul, cu voce monotonă.

– Sunt un prieten al Pamelei.

– Îmi pare rău, spuse celălalt, fără să se clintească, dar doamna Wisher nu primește nici o vizită.

Smithback făcu un raționament rapid. Înainte de a-i spune asta, paznicul îl întrebase cine era. Ceea ce însemna că doamna Wisher aștepta pe cineva.

– Dacă trebuie neapărat s-o știți, e vorba de întâlnirea din această dimineață, zise el. Mă tem că a avut loc o schimbare. Sunteți amabil s-o sunați în numele meu?

Paznicul ezită o clipă, apoi îi deschise ușa și îl conduse de-a lungul holului pardosit cu marmură strălucitoare. Ziaristul privi în jur. Portarul, un bărbat foarte bătrân și foarte slab, se afla în spatele unei construcții din bronz care aducea mai mult a fortăreață decât a ghișeu de recepție. În fundul holului era un gardian așezat la o masă în stil Ludovic al XVI-lea. Alături de el stătea un liftier, cu picioarele ușor depărtate și cu mâinile încrucișate pe curea.

– Domnul o caută pe doamna Wisher, îi spuse paznicul portarului.

Acesta îl privi din înălțimea cazematei lui de marmură.

– Da?

Smithback respiră adânc. Măcar reușise să pătrundă până în hol.

– În legătură cu întâlnirea stabilită. A avut loc o schimbare.

Portarul făcu o pauză, timp în care ochii săi duși în fundul capului studiară pantofii lui Smithback, urcând apoi către haina lui sport și examinându-i tunsoarea. Ziaristul aștepta, enervându-se în tăcere din cauza inspecției și sperând că reușise să preia înfățișarea unui tânăr dintr-o familie înstărită.

– Cine să anunț că o caută? scrâșni portarul.

– Un prieten al familiei.

Bătrânul rămase în expectativă, fixându-l cu privirea.

– Bill Smithback, se grăbi el să adauge.

Era sigur că doamna Wisher nu citea *New York Post*.

Portarul își coborî privirea către ceva aflat în fața lui.

– Ce e cu întâlnirea de la ora unsprezece? întrebă.

– M-au trimis pe mine în schimb, răspunse Smithback, dintr-odată încântat fiindcă nu era decât zece și treizeci și două de minute.

Portarul se răsuci pe călcâie şi dispăru într-un mic birou. Reveni peste şaizeci de secunde.

– Vă rog să folosiţi telefonul de interior de pe masa de lângă dumneavoastră, spuse.

Smithback îşi duse receptorul la ureche.

– Cum? George a anulat întâlnirea? spuse o voce subţire, rece, preţioasă.

– Doamnă Wisher, aş putea urca ca să vă vorbesc despre Pamela?

Urmă un moment de tăcere.

– Cine e acolo? întrebă vocea.

– Bill Smithback.

O altă tăcere, de data asta mai lungă.

– Am ceva foarte important, continuă ziaristul, nişte informaţii despre moartea fiicei dumneavoastră, pe care sunt sigur că poliţia nu vi le-a adus la cunoştinţă. Sunt sigur că vreţi să aflaţi...

Vocea îl întrerupse:

– Da, da, nu mă-ndoiesc.

– Aşteptaţi..., făcu Smithback, cu gândurile alergându-i iarăşi.

O altă tăcere.

– Doamnă Wisher?

Auzi un păcănit. Femeia închisese.

Ei, îşi spuse Smithback, făcuse tot ce-i stătea în puteri. Ar mai fi putut şi să aştepte afară, pe o bancă din parcul de vizavi, cu speranţa că ea avea să iasă mai târziu, în cursul zilei. Dar, chiar în timp ce se gândea la asta, ştia că doamna Wisher nu avea să-şi părăsească fortăreaţa elegantă în viitorul apropiat.

Telefonul de lângă cotul portarului sună. Doamna Wisher, fără îndoială. Ca să evite să fie dat pe uşă afară, Smithback se răsuci pe călcâie şi se îndreptă grăbit către ieşire.

– Domnule Smithback! strigă portarul, cu voce puternică.

Se întoarse. Asta era partea pe care o detesta.

Portarul îi adresă o privire lipsită de expresie, ţinând receptorul la ureche.

– Liftul e acolo.

– Liftul? întrebă el.

Celălalt dădu din cap.

– Etajul optsprezece.

Liftierul deschise mai întâi uşile cabinei de alamă, apoi pe cele masive, de stejar, depunându-l pe Smithback direct într-un hol plin până la refuz cu aranjamente florale. O masă laterală era inundată de cărţi poştale cu mesaje de condoleanţe, printre care se afla şi teancul celor abia sosite şi încă nedesfăcute. Uşile de sticlă din capătul opus al încăperii tăcute erau întredeschise. Smithback se îndreptă încet într-acolo.

De partea cealaltă a uşilor se afla un salon imens. Pe covorul gros erau plasate, sub unghiuri riguros simetrice, canapele în stil Empire şi şezlonguri. Pe peretele opus erau o serie de ferestre înalte. Smithback ştia că, odată deschise, ofereau o priveliştе spectaculoasă a Central Park. Dar, în momentul acela, erau bine închise şi cu jaluzelele trase, cufundând încăperea aranjată cu gust într-un semiîntuneric dens.

Sesiză o mişcare pripită, undeva, în lateral. Se răsuci şi dădu cu ochii de o femeie mărunţică, graţioasă, cu părul castaniu coafat cu grijă, care stătea în colţul unei canapele. Purta o rochie neagră, simplă. Fără să scoată vreun cuvânt, îi făcu semn din cap să se aşeze. El alese un fotoliu cu rezemători pentru cap aflat în faţa doamnei Wisher. Pe măsuţa joasă dintre ei se afla un serviciu de ceai şi ochii jurnalistului rătăciră deasupra abundenţei de biscuiţi, de gemuri, de sortimente de dulceaţă şi de cremă de smântână. Femeia nu făcu nici un gest prin care să-i ofere ceva şi Smithback realiză că totul fusese pregătit pentru întâlnirea stabilită. Traversă un scurt moment de neliniştе la gândul că George – adevărata persoană aşteptată la ora unsprezece – ar fi putut să-şi facă apariţia în orice clipă.

Îşi drese glasul.

– Doamnă Wisher, îmi pare extrem, extrem de rău pentru fiica dumneavoastră, spuse el.

În timp ce vorbea, îşi dădu seama că era foarte posibil ca acesta să fie, de fapt, adevărul. Văzând încăperea elegantă şi înţelegând cât de puţin conta toată bogăţia aceea în faţa tragediei supreme, pierderea suferită de femeie se conturase în ochii lui, într-un anumit fel, cu mai multă tărie.

Doamna Wisher continua să privească în gol, cu braţele îndoite în poală. Era posibil să fi dat uşor din cap, o mişcare abia perceptibilă, care ar fi putut fi doar o părere în lumina sărăcăcioasă. „E timpul să înceapă spectacolul", cugetă Smithback, ducându-şi cu nepăsare mâna la buzunar şi apăsând butonul de înregistrare.

– Închide reportofonul ăla, spuse ea, cu voce scăzută.

Glasul subţire suna oarecum nefiresc, dar tonul era cât se poate de poruncitor.

Smithback îşi retrase mâna din buzunar cu o tresărire.

– Ce-aţi spus, vă rog?

– Te rog să scoţi reportofonul din buzunar şi să-l pui aici, unde pot vedea dacă e sau nu închis.

– Da, da, firește, spuse el, scoţându-l cu neîndemânare.

– N-ai nici un strop de decenţă? şopti femeia.

În timp ce punea reportofonul pe masă, Smithback simţi cum îi ardeau urechile.

– Spuneai că-ţi pare rău pentru moartea fiicei mele, deschizând în acelaşi timp obiectul ăsta mârşav, continuă ea, cu aceeaşi voce scăzută. După ce te-am invitat în casa mea.

El se foi stânjenit în scaun, neavând câtuşi de puţin dorinţa de a-i întâlni ochii.

– Da, păi, îngăimă. Îmi cer scuze, vroiam doar... ei bine, asta e meseria mea.

Cuvintele i se părură neconvingătoare chiar în timp ce le rostea.

– Da, mi-am pierdut singurul copil, singurul membru al familiei care îmi mai rămăsese. A cui sensibilitate crezi că ar trebui să aibă prioritate, domnule Smithback?

El păstră tăcerea, impunându-şi să o privească. Stătea neclintită, fixându-l fără întrerupere din semiîntuneric, cu mâinile încă în poală. Jurnalistului i se întâmplă ceva ciudat, ceva extrem de straniu, atât de străin de felul lui de a fi încât, la început, nici nu recunoscu sentimentul care îl cuprinsese. Se simţea stingherit. Ba nu, nu era asta: îi era ruşine. Dacă s-ar fi zbătut pentru a căpăta o informaţie inedită şi în exclusivitate, dezgropată de el însuşi, lucrurile ar fi stat cu totul altfel. Dar să ajungă acolo ca prin farmec, să vadă suferinţa femeii... Emoţia

stârnită de faptul că i se încredințase o poveste senzațională fusese secătuită pe deplin, fiind acoperită de acel sentiment neobișnuit.

Doamna Wisher ridică o mână și, făcând cea mai scurtă mișcare posibilă, arătă către ceva aflat pe o măsuță de alături.

– Să presupun că ești acel Smithback care scrie pentru ziarul ăsta?

El îi urmări gestul cu privirea și, având senzația că intra în pământ, descoperi un exemplar din *Post*.

– Da, răspunse.

Ea își lăsă din nou mâinile în poală.

– Voiam să fiu sigură. Acum, ce e cu informația aceea importantă legată de moartea fiicei mele? Nu, nu-mi spune – nu mă îndoiesc că a fost un truc, o șarlatanie.

Se lăsă din nou tăcerea. În clipa aceea, Smithback descoperi că aproape își dorea ca adevărata persoană cu care fusese stabilită întâlnirea de la ora unsprezece să-și facă apariția. Să se întâmple orice, numai să iasă de acolo.

– Cum faci asta? îl întrebă ea, într-un târziu.

– Ce anume?

– Cum inventezi tot gunoiul ăsta? Nu e de ajuns că fiica mea a fost ucisă în mod brutal. Oamenii de teapa ta trebuie să-i mai și terfelească memoria.

Smithback înghiți în sec.

– Doamnă Wisher, eu nu...

– Citind mizeria asta, continuă ea, ai putea crede că Pamela n-a fost decât o fată egoistă, de bani gata, care a primit ceea ce merita. Îi faci pe cititorii dumitale să se bucure fiindcă fata mea a fost ucisă. Așa că ceea ce vreau eu să știu e simplu. *Cum faci asta?*

– Doamnă Wisher, oamenii din orașul ăsta nu dau atenție unui lucru decât atunci când îi plesnești cu el peste ochi, începu Smithback, apoi se opri.

Doamna Wisher nu credea în justificările lui mai mult decât o făcea el însuși.

Mișcându-se foarte încet pe canapea, femeia se trase ceva mai aproape.

– Domnule Smithback, nu știi absolut nimic despre ea. Nu vezi decât ceea ce e la suprafață. Nu te interesează nimic altceva.

– Nu e adevărat! explodă jurnalistul, surprinzându-se pe sine însuși. Vreau să spun că nu e singurul lucru care mă interesează. Vreau s-o descopăr pe adevărata Pamela Wisher.

Femeia îl privi preț de o clipă nesfârșită. Apoi se ridică și părăsi încăperea, întorcându-se cu o fotografie înrămată. I-o întinse lui Smithback. Înfățișa o fetiță de vreo șase ani, legănându-se agățată de o frânghie legată de o creangă groasă de stejar. Fetița striga ceva în fața aparatului de fotografiat, cu doi dinți din față lipsă și cu șorțulețul și codițele fluturând.

– De această Pamela o să-mi aduc întotdeauna aminte, domnule Smithback, spuse doamna Wisher, cu voce plată. Dacă ești într-adevăr interesat, atunci tipărește fotografia asta. Nu pe cea pe care o tot arătați și care o face să pară o tânără prostuță, în ziua debutului ei în societate. Se așează din nou, netezindu-și rochia peste genunchi. Tocmai începuse să surâdă iarăși, după moartea tatălui ei, survenită cu șase luni în urmă. Și voia să se distreze puțin înainte de a începe să lucreze, în toamna asta. Ce crimă săvârșea astfel?

– Să lucreze? întrebă Smithback.

Urmă o scurtă tăcere. Ziaristul simți tristețea sumbră din privirea doamnei Wisher.

– Întocmai. Începea să lucreze într-un sanatoriu pentru bolnavii de SIDA. Ai fi știut asta dacă ai fi făcut cercetări.

Smithback înghiți în sec.

– Aceasta e adevărata Pamela, spuse femeia și vocea i se frânse dintr-odată. Blândă, generoasă, plină de viață. Vreau să scrii despre adevărata Pamela.

– O să fac tot ce-mi stă în puteri, murmură el.

Dar clipa trecu și ea redeveni calmă și distantă. Își lăsă capul pe umăr, dădu ușor din mână și Smithback înțelese că era liber să plece. Mormăi niște mulțumiri, își recuperă reportofonul și se îndreptă către lift atât de repede pe cât cuteza să o facă.

– Încă ceva, spuse doamna Wisher, cu o voce brusc învigorată.

El se opri în fața ușilor de sticlă.

– Nimeni nu-mi poate spune când a murit, de ce a murit, sau măcar cum a murit. Dar moartea ei n-o să rămână în van, îți promit asta.

Vorbea cu o nouă ardoare și Smithback se întoarse să o privească.

– Ai zis ceva adineauri, continuă ea. Ai zis că oamenii din orașul nostru nu dau atenție unui lucru până când nu-i plesnești cu el peste ochi. Asta e ceea ce am de gând să fac.

– Cum? întrebă el.

Dar femeia se retrase în fundul canapelei și chipul îi dispăru în întuneric. Smithback traversă holul și chemă liftul, simțindu-se secătuit. Abia când ajunse înapoi, în stradă, clipind în lumina puternică a zilei de vară, își coborî din nou privirea asupra fotografiei din copilărie a Pamelei, pe care o strângea încă în mâna dreaptă. Începea să-i fie din ce în ce mai limpede ce femeie formidabilă era doamna Wisher.

5

Ușa de metal de la capătul culoarului cenușiu era etichetată discret, cu litere de tipar, drept ANTROPOLOGIE JUDICIARĂ. Era unul dintre laboratoarele muzeului, dotat cu aparatură de ultimă oră și destinat examinării rămășițelor umane. Margo încercă să răsucească mânerul ușii, dar, spre surprinderea ei, aceasta era încuiată. Ciudat. Fusese acolo de nenumărate ori, asistând la tot felul de examinări, începând cu studiul mumiilor din Peru și terminând cu al tribului rupestru Anasazi, și ușa nu mai fusese încuiată niciodată. Ridică mâna, gata să ciocănească. Dar ușa fusese deja deschisă din interior, iar ea se trezi lovind în gol.

Intră, apoi se opri dintr-odată. Laboratorul, de obicei puternic luminat și plin de studenți în ultimul an și de asistenți de custode, cu toții în plină activitate, părea întunecat și straniu. Microscoapele electronice masive, scanerele cu raze X și aparatele de electroforeză erau lipite de pereți, mute și neatinse. Fereastra care oferea de obicei o vedere panoramică, demnă de invidiat, spre Central Park, era acoperită de o draperie groasă. În mijlocul încăperii se afla o singură pată de lumină strălucitoare; printre umbrele din jurul ei se contura un semicerc de siluete care stăteau în picioare.

În centrul zonei luminate se afla o masă mare de autopsie. Ceva maro și cioturos zăcea întins pe ea, alături de o folie albastră de plastic care acoperea un alt obiect lung și subțire. În timp ce se holba curioasă, Margo realiză că obiectul noduros era un schelet omenesc, împodobit

cu fâșii deshidratate de tendoane și de carne. Mirosul vag, de cadavru intrat în putrefacție, era inconfundabil.

Auzi zgomotul ușii închise și încuiate în urma ei. Locotenentul Vincent D'Agosta, purtând ceea ce părea a fi același costum de care Margo își amintea din vremea crimelor Fiarei din Muzeu, săvârșite cu optsprezece luni în urmă, se întoarse în mijlocul grupului, salutând-o cu o scurtă înclinare a capului, în timp ce trecea pe lângă ea. Părea să mai fi pierdut câteva kilograme de la ultima lor întâlnire. Margo observă că hainele lui se asortau cu maroul murdar al scheletului.

Margo studie șirul de siluete în timp ce ochii i se acomodau cu lumina obscură. În stânga lui D'Agosta stătea un bărbat nervos, în halat de laborator, strângând cu putere o cană de cafea în mâna lui durdulie. Urma silueta înaltă și slabă a noii directoare a muzeului, Olivia Meriam. O altă siluetă stătea ceva mai în spate, în umbră, prea neclară pentru ca Margo să deslușească ceva mai mult decât un contur vag.

Directoarea îi adresă un zâmbet.

– Îți mulțumesc că ai venit, doctore Green. Acești domni – își flutură ușor mâna în direcția lui D'Agosta – ne-au cerut ajutorul.

Se lăsă tăcerea. Într-un târziu, D'Agosta oftă, enervat.

– Nu-l mai putem aștepta. Locuiește undeva, la mama naibii, tocmai în Mendham și, azi-noapte, când l-am sunat, nu părea prea încântat de ideea de a veni încoace. Se uită la fiecare persoană în parte. Ați citit ediția de azi dimineață a ziarului *Post*, nu-i așa?

Directoarea îi aruncă o privire dezgustată.

– Nu.

– Atunci îngăduiți-mi să vă pun în temă. Le arătă cu un gest scheletul de pe masa din oțel inoxidabil. Faceți cunoștință cu Pamela Wisher, fiica lui Anette și a răposatului Horace Wisher. Fără îndoială că i-ați văzut fotografia prin tot orașul. A dispărut în jurul orei de 3.00 a.m. în dimineața zilei de 23 mai. Și-a petrecut seara la Whine Cellar, unul dintre cluburile din Central Park South. S-a dus să dea un telefon și nu s-a mai întors niciodată. Cel puțin, nu înainte de ziua de ieri, când i-am găsit scheletul – mai puțin craniul – în Humboldt Kill. Se pare că a fost adus de apa de pe unul dintre canalele de evacuare din West Side, probabil în timpul uneia dintre ultimele ploi torențiale.

Margo se uită din nou la rămăşiţele de pe masă. Văzuse nenumărate schelete până atunci, dar nici unul care să-i aparţină unei persoane pe care o ştia, sau despre care auzise măcar. Era greu de crezut că acel ansamblu sinistru de oase fusese cândva femeia blondă şi frumoasă despre care citise cu numai cincisprezece minute în urmă.

– Şi, împreună cu rămăşiţele Pamelei Wisher, am mai găsit şi *asta*. D'Agosta dădu din cap către obiectul care zăcea sub folia albastră de plastic. Deocamdată, presa nu ştie decât că a fost găsit un al doilea schelet – slavă Domnului. Aruncă o privire în direcţia persoanei care stătea deoparte în umbră. Îl las pe doctorul Simon Brambell, medic-şef legist, să vă vorbească.

În timp ce silueta intra în lumină, Margo văzu un bărbat zvelt, având în jur de şaizeci şi cinci de ani. Pielea de pe ţeasta bătrână şi şuie era întinsă şi netedă şi o pereche de ochi negri, ca mărgelele, scânteiau privind adunarea prin nişte ochelari vechi, cu rama de baga. Faţa lui prelungă şi slabă era tot atât de lipsită de expresie pe cât de lipsit de păr îi era capul.

Îşi puse un deget pe buza superioară.

– Dacă aţi vrea să faceţi cu toţii câţiva paşi mai în faţă, spuse el, cu un uşor accent de Dublin, s-ar putea să vedeţi mai bine.

Se auzi zgomotul picioarelor târşâite fără tragere de inimă. Doctorul Brambell apucă de marginea foliei albastre, se opri un moment pentru a mai arunca în jur încă o privire impasibilă, apoi o sălta cu dexteritate.

Dedesubt, Margo văzu rămăşiţele unui alt cadavru decapitat, tot atât de maroniu şi de descompus ca primul. Dar, în timp ce ochii ei treceau în revistă rămăşiţele, sesiză că ceva nu era în regulă. Respiraţia i se precipită când realiză despre ce era vorba. Îngroşarea stranie a oaselor picioarelor, umflăturile ciudate ale câtorva dintre cele mai importante articulaţii, nimic nu era aşa cum ar fi trebuit.

„Ce naiba?" se gândi ea.

Pe neaşteptate, se auzi o bufnitură surdă în uşă.

– Isuse! D'Agosta se duse repede într-acolo. În sfârşit!

Uşa se deschise larg, expunându-l vederii pe Whitney Cadwalader Frock, faimosul biolog evoluţionist, acum unul dintre invitaţii fără

chef ai lui D'Agosta. Scaunul lui cu rotile scârțâi în timp ce se apropia de masa de autopsie. Fără să dea nici o atenție grupului adunat, examină oasele cadavrului, ochii oprindu-i-se pe cel de-al doilea schelet. După câteva scunde, se lăsă pe spătarul scaunului, iar claia de păr alb îi căzu pe spate, eliberându-i fruntea lată, trandafirie. Îi salută pe D'Agosta și pe directoarea muzeului cu o înclinare a capului. Apoi o văzu pe Margo și pe chip i se așternu o expresie de surpriză, care se transformă imediat într-un zâmbet plin de încântare.

Margo surâse și dădu din cap la rândul ei. Deși Frock fusese primul ei îndrumător pentru lucrarea de doctorat redactată în timp ce lucra în muzeu, nu-l mai văzuse de la petrecerea dată cu ocazia ieșirii lui la pensie. Își părăsise slujba ca să se dedice scrisului, cu toate că încă nu se ivise nici un semn care să vestească promisa apariție a unei continuări a lucrării sale de referință, *Evoluția fractală.*

Medicul legist, care nu se sinchisise de apariția lui Frock decât acordându-i o scurtă privire, își reluă spusele:

– Vă invit, zise el, cu o voce agreabilă, să examinați crestele oaselor lungi, spiculele osoase și osteofitele aflate de-a lungul coloanei vertebrale și al articulațiilor. Precum și răsucirea cu douăzeci de grade către exterior a trocanterelor. Observați secțiunea transversală trapezoidală a coastelor, care o înlocuiește pe cea prismatică, normală. În final, aș dori să vă îndrept atenția către femurele îngroșate. În ansamblu, un individ mai degrabă atipic. Bineînțeles că acestea sunt doar câteva din aspectele care merită să fie reținute. Fără îndoială că puteți sesiza singuri restul.

D'Agosta fornăi.

– Fără îndoială.

Frock își drese glasul.

– După cum era de așteptat, nu am avut șansa unei examinări amănunțite. Dar mă întreb dacă ați luat în considerare posibilitatea de a fi fost afectat de HIDS.

Medicul legist se uită din nou la Frock, de data aceasta cu mai multă atenție.

– O presupunere foarte inteligentă, spuse el. Dar complet greșită. Doctorul Frock se referă la hiperostoza idiopatică difuză a scheletului,

un gen de artrită degenerativă severă. Scutură din cap, respingând ideea. Şi nu e vorba nici de osteoporoză, cu toate că, dacă nu am fi trăit în secolul douăzeci, aş fi spus că e vorba de cel mai înfiorător caz de scorbut care a fost consemnat vreodată. Am căutat în bazele de date medicale şi nu am găsit nimic care să se refere o asemenea stare.

Brambell îşi plimbă degetele uşor, aproape cu tandreţe, de-a lungul coloanei vertebrale.

– Mai există o anomalie curioasă pe care o prezintă amândouă scheletele, ceea ce am constat de abia aseară. Doctore Padelsky, vrei te rog să aduci microscopul?

Bărbatul supraponderal, în halat de laborator, dispăru în întuneric şi se întoarse împingând în faţa lui un microscop mare, pe o platformă mobilă. Îl plasă deasupra oaselor gâtului scheletului deformat, se uită cu atenţie prin oculare, făcu câteva reglaje, apoi se retrase un pas.

– Doctore Frock? făcu Brambell, invitându-l cu un gest al mâinii cu palma deschisă.

Frock îşi aduse scaunul cu rotile mai aproape şi îşi lipi ochii de vizor cu o oarecare dificultate. Rămase neclintit pentru un răstimp care păru de câteva minute, aplecându-se peste cadavrul redus la un schelet. Într-un târziu, îşi readuse scaunul pe vechea poziţie, fără să scoată nici un cuvânt.

– Doctore Green? zise medicul legist, întorcându-se către Margo.

Ea se apropie de microscop şi se uită cu atenţie, fiind conştientă de faptul că ochii tuturor o urmăreau.

La început nu reuşi să deslueşască nimic. Apoi realiză că microscopul stereo era focalizat pe ceea ce părea a fi o vertebră cervicală. Pe una dintre muchii se vedeau câteva crestături superficiale, uniforme. De os era lipită o substanţă maronie, de provenienţă străină, care atârna alături de nişte bucăţele de cartilaj, de fâşii de ţesut muscular şi de o aglomerare unsuroasă de ţesut adipos.

Îşi îndreptă încet spatele, simţind cum îi revenea o veche spaimă familiară şi neavând câtuşi de puţin dorinţa de a lua în considerare ceea ce îi reaminteau acele crestături de pe os.

Medicul legist ridică din sprâncene.

– Părerea dumneavoastră, doctore Green?

Ea trase aer în piept.

– Dacă ar trebui să fac o presupunere, aş spune că arată ca urmele unor dinţi.

Schimbă o privire Frock.

Ştia acum – *amândoi* ştiau – cu exactitate, de ce fusese chemat şi Frock la întrunire.

Brambell aşteptă în vreme ce toţi ceilalţi priviră, pe rând şi îndelung, prin microscop. Apoi, fără nici un cuvânt, roti microscopul deasupra scheletului Pamelei Wisher, focalizându-l de data aceasta pe pelvis. Frock privi din nou, urmat de Margo. De data asta, nu mai putea pretinde că nu recunoştea ceea ce avea în faţa ochilor; observă că unele dintre urme penetrau osul şi pătrundeau în spaţiile ocupate de măduvă.

Frock strânse din ochi în lumina albă şi rece.

– Locotenentul D'Agosta mi-a spus că scheletele au ieşit la suprafaţă din canalul West Side Lateral.

– E adevărat, spuse D'Agosta.

– Scoase la iveală de ultima furtună.

– Asta e teoria.

– Poate nişte câini sălbăticiţi au muşcat din cadavrele celor doi în timp ce zăceau în canal.

– Asta e una dintre posibilităţi, spuse Brambell. Aş estima că forţa necesară pentru a lăsa cele mai adânci dintre aceste urme este în jur de optzeci şi cinci de kilograme pe centimetru pătrat. Cam mult pentru un câine, nu credeţi?

– Nu şi dacă ar vorba de, să zicem, un ridgeback rodezian[1], spuse Frock.

Brambell îşi înclină capul într-o parte.

– Sau de câinele din Baskerville, profesore?

Sarcasmul său îl făcu pe Frock să se încrunte.

– Nu sunt convins că semnele se datorează unei muşcături atât de puternice pe cât o consideraţi dumneavoastră.

– Aligatori, zise D'Agosta.

Toate feţele se întoarseră spre el.

---

[1] Câine cu păr scurt din Africa, de culoare roşie maronie, care formează o coamă pe spate.

– Aligatori, repetă el, în defensivă. Știți. Sunt aruncați în WC-uri când sunt mici și cresc în canalele colectoare. Aruncă o privire în jur. Am citit asta undeva.

Brambell chicoti prostește, cu un aer pedant.

– Aligatorii, ca oricare altă reptilă, au dinții conici. Aceste urme au fost lăsate de niște dinți mici și triunghiulari, precum ai unui mamifer, probabil de rasă canină.

– Canini, dar nu câine? făcu Frock. Să nu uităm principiul lamei lui Occam. Cea mai simplă explicație e de obicei cea corectă.

Brambell înclină din cap în direcția lui Frock.

– Doctore Frock, știu că, în profesia *dumneavoastră,* lama lui Occam e la mare stimă. Într-a *mea* considerăm că e mai potrivită filozofia holmesiană: „Când ai eliminat imposibilul, orice rămâne, indiferent cât de neverosimil ar părea, trebuie să fie adevărat".

– Deci, ce răspunsuri ne rămân, doctore Brambell? îl întrerupse Frock.

– În momentul de față, nu am nici o explicație.

Frock se lăsă pe spătarul scaunului cu rotile.

– Cel de-al doilea schelet e interesant. Poate că a meritat într-adevăr să vin tocmai din Mendham. Dar ați uitat că acum sunt pensionar.

Margo îl urmărea cu o privire încruntată. În mod normal, profesorul ar fi fost mult mai fascinat de o astfel de enigmă. Se întrebă dacă – precum i se întâmplase și ei – Frock își aducea aminte de evenimentele petrecute cu optsprezece luni în urmă. Dacă era așa, atunci probabil că opunea rezistență în fața amintirilor. Nu erau de genul care să-ți ofere o viață liniștită, de pensionar.

Olivia Merriam se amestecă în discuție:

– Doctore Frock, spuse ea, sperăm că sunteți dispus să ne ajutați în ceea ce privește cercetarea scheletului. Din cauza circumstanțelor neobișnuite, muzeul a decis să-și pună laboratorul la dispoziția poliției. Vă oferim cu plăcere un birou la etajul al cincilea și o secretară, atâta timp cât va fi necesar.

Frock înălță din sprâncene.

– Cu siguranță că morga orașului dispune de toate echipamente de ultimă oră. Ca să nu mai vorbim de remarcabilul talent medical al doctorului Brambell, aici de față.

– Aveți dreptate în ceea ce privește talentul remarcabil, doctore Frock, îi răspunse Brambell. Dar, din păcate, vă înșelați în privința echipamentului de ultimă oră. Bugetul insuficient din ultimii ani ne-a lăsat, mai degrabă, în afara progresului. În afară de asta, morga e un loc prea accesibil publicului când e vorba de astfel de probleme. Chiar acum suntem infestați de reporteri și echipaje de televiziune. Făcu o pauză. Și bineînțeles că la morga orașului nu avem parte nici de abilitățile dumneavoastră deosebite.

– Mulțumesc, spuse Frock. Gesticulă, arătând spre cel de al doilea schelet. Dar cât de greu poate fi să identifici pe cineva care, pe când era în viață, semăna probabil cu veriga lipsă?

– Credeți-mă că am încercat, făcu D'Agosta. În ultimele douăzeci și patru de ore, i-am verificat pe fiecare Tom, Dick și Harry[1] dat dispărut pe raza a trei state. Nimic. Și, din câte putem spune, niciodată n-a existat vreun asemenea monstru, ca să nu mai vorbim de unul care s-a pierdut și a fost rumegat în canalizarea orașului New York.

Frock părea să nu fi auzit răspunsul dat întrebării sale. Bărbia i se afundă încet în piept și rămase neclintit vreme de câteva minute. Cu excepția cloncănitului nerăbdător al doctorului Brambell, în laborator era liniște. În cele din urmă, Frock se îndreptă, oftă adânc și dădu din cap cu ceea ce lui Margo i se păru o resemnare obosită.

– Foarte bine. Pot să vă ofer o săptămână din timpul meu. Am venit în oraș și cu alte treburi. Presupun că doriți ca doctor Green să mă asiste?

Margo realiză, prea târziu, că nu se întrebase de ce fusese invitată la acea întâlnire secretă. Dar acum era limpede. Știa că Frock se baza pe ea fără rezerve. Elucidaseră împreună misterul crimelor săvârșite de Fiara din Muzeu. „Și-au închipuit, probabil, că Frock n-o să vrea să lucreze decât împreună cu mine", cugetă.

– O clipă, se pomeni spunând fără s-o vrea. Nu pot să fac asta.

---

[1] Aluzie la o comedie în care este vorba de surdul Tom, orbul Dick și mutul Harry.

Toți ochii o fixară și realiză că vorbise cu o voce mai stridentă decât și-ar fi dorit.

– Vreau să spun că nu cred că am suficient timp liber în acest moment, se bâlbâi apoi.

Frock o privi plin de înțelegere. Știa, mai bine decât oricine altcineva, că acea însărcinare avea să-i stârnească, cu siguranță, amintiri înfricoșătoare.

Directoarea Merriam se încruntă, schimonosindu-și chipul cu trăsături fine.

– O să discut cu doctorul Hawthorne, spuse ea. O să-ți ofere tot timpul necesar pentru colaborarea cu poliția.

Margo deschise gura ca să protesteze, dar se abținu. Păcat, se gândi, că numirea ei în funcția de custode al muzeului era prea recentă pentru a-și putea permite un refuz.

– Perfect, spuse Brambell și, pentru o clipă, un zâmbet subțire păru să-i împartă chipul în două. Bineînțeles că o să lucrez și eu alături de dumneavoastră. Înainte de a ne despărți, vreau să subliniez că e nevoie de o discreție deplină. E destul de rău că am fost nevoit să anunț că Pamela Wisher a fost găsită moartă și decapitată. Dacă se află vreun cuvânt despre faptul că această personalitate a vieții mondene a fost ronțăită după ce a murit... sau poate înainte... Vocea i se pierdu și își trecu mâna peste tigva cheală.

Frock îi aruncă o privire tăioasă.

– Urmele de dinți nu au fost lăsate postmortem?

– Doctore Frock, aceasta este întrebarea zilei. Sau măcar una dintre ele. Primarul și șeful poliției așteaptă cu mare nerăbdare răspunsurile.

Frock nu răspunse și înțeleseră limpede cu toții că întâlnirea ajunsese la sfârșit. Grupul se întoarse către ușă, mai toată lumea dorind să se îndepărteze de obiectele maronii, aproape numai oase, întinse pe masa de autopsie.

În timp ce trecea pe lângă ea, directoarea muzeului se întoarse brusc către Margo.

– Să-mi spui dacă pot să te ajut cu ceva, i se adresă.

Doctorul Brambell îi cuprinse pe Frock și Margo într-o singură ultimă privire, apoi o urmă pe directoare pe drumul către ușă.

Ultimul care trebuia să plece era locotenentul D'Agosta. Se opri o clipă în prag.

– Dacă trebuie să discutați cu cineva, discutați cu mine.

Deschise gura ca și cum ar mai fi avut multe de spus, apoi se opri, dădu din cap și se răsuci brusc pe călcâie. Ușa se închise în urma lui și Margo rămase singură: cu Frock, cu Pamela Wisher și cu scheletul deformat în mod bizar.

Frock se îndreptă în scaunul lui cu rotile.

– Margo, închide ușa, te rog, spuse el, și aprinde restul luminilor. Își împinse singur scaunul cu rotile către masa de autopsie. Cred că ar fi mai bine să te speli și să-ți pui echipamentul de protecție.

Margo aruncă o privire fugară către schelete. Apoi se uită la bătrânul ei profesor.

– Doctore Frock? începu ea. Nu credeți că asta ar putea fi opera...

El se întoarse brusc, cu o expresie ciudată pe fața roșcovană. O pironi cu privirea și scutură din cap.

– Să nu faci asta, șopti, cu furie. Nu înainte de a fi siguri.

Margo îi susținu privirea o clipă. În cele din urmă, încuviință dând din cap și se întoarse spre întrerupătorul blocului de lumini. Ceea ce rămăsese nerostit era mult mai tulburător decât cele două schelete sinistre.

6

Smithback se strecură într-o cabină îngustă de telefon din adâncurile pline de fum ale barului Cat's Paw. Balansându-şi paharul într-una din mâini şi privind chiorâş butoanele în lumina difuză, formă numărul biroului său, întrebându-se câte mesaje îl aşteptau de data asta.

Nu se îndoise niciodată că era unul dintre cei mai buni ziarişti din New York. Poate *cel* mai bun. Cu un an şi jumătate în urmă, adusese povestea Fiarei din Muzeu la cunoştinţa întregii lumii. Şi nu în obişnuita manieră efeminată şi detaşată: fusese acolo împreună cu D'Agosta şi cu ceilalţi, luptându-se în întuneric, în noaptea aceea de aprilie. Mulţumită vehemenţei cărţii apărute în scurt timp, îşi consolidase poziţia de corespondent specializat în omucideri al ziarului *Post*. Acum apăruse cazul Wisher şi nu se putea spune că asta se întâmplase prea curând. Poveştile senzaţionale se iveau mai rar decât şi-ar fi închipuit şi mai erau şi alţii – ca nelipsitul Bryce Harriman, reporterul care se ocupa de crime la *Times* – întotdeauna pregătiţi să le vâneze. Dacă o folosea aşa cum se cuvenea, povestea putea fi la fel de importantă precum cea despre Mbwun. Poate şi mai şi.

„Un ziarist de succes, medită el în timp ce asculta sunetul telefonului, se adaptează, acceptând ceea ce i se oferă." Să luăm cazul Wisher. Atitudinea mamei îl surprinsese cu desăvârşire. Fusese impresionantă. Smithback se simţise ruşinat şi profund mişcat. Înflăcărat de aceste emoţii nefamiliare, scrisese un nou articol pentru ediţia de a doua zi, numind-o pe Pamela Wisher Îngerul din Central Park South

şi zugrăvindu-i moartea în culori tragice. Dar adevărata lovitură de geniu fusese recompensa de o sută de mii de dolari, oferită pentru informaţiile care ajutau la găsirea ucigaşului. Ideea îi venise în timp ce compunea povestea; se duse cu articolul scris pe jumătate şi cu ideea recompensei în biroul lui Arnold Murray, noul redactor şef de la *Post.* Acesta fusese încântat şi îşi dăduse pe loc acordul, fără a se mai deranjeze să obţină aprobarea directorului ziarului.

Ginny, secretara trustului, îi răspunse la telefon incitată. Douăzeci de apeluri în legătură cu recompensa, toate doar născociri.

– Asta e tot? întrebă Smithback, descurajat.

– Păi, a fost, ca să zic aşa, şi un musafir cu adevărat *ciudat,* care a întrebat de tine, adăugă cu entuziasm secretara.

Era scundă şi slabă, locuia în Ronkonkoma şi era îndrăgostită de Smithback.

– Da?

– Era îmbrăcat în zdrenţe şi puţea. Dumnezeule, de abia mai puteam *să respir.* Şi era, ca să zic aşa, înalt sau cam aşa ceva.

„Poate că voia să vândă un pont", se gândi Smithback, incitat.

– Ce voia?

– Spunea că are informaţii legate cazul Wisher. Dorea să vă întâlniţi în toaleta bărbaţilor din Penn Station...

Smithback era cât pe ce să-şi scape paharul din mână.

– Toaleta bărbaţilor? Cred că glumeşti.

– Aşa mi-a spus. Crezi că e vreun pervers?

Secretara vorbea cu o încântare nedisimulată.

– Care dintre toaletele bărbaţilor?

Se auzi foşnet de hârtii.

– Am notat aici. La capătul din nord, ultimul nivel de jos, în stânga celei de-a douăsprezecea scări rulante. La ora opt, în seara asta.

– Mai exact, despre ce fel de informaţie e vorba?

– Asta e tot ce mi-a spus.

– Mulţumesc.

Puse receptorul în furcă şi se uită la ceas: şapte şi patruzeci şi cinci de minute. Toaleta bărbaţilor din Penn Station? „Ar trebui să fiu nebun sau disperat, cugetă, ca să urmăresc o pistă de genul ăsta."

*

Smithback nu mai pusese niciodată piciorul într-o toaletă din Penn Station. Nici unul dintre cunoscuții săi n-ar fi intrat vreodată acolo. În timp ce deschidea ușa care dădea într-o încăpere de mari dimensiuni, încinsă și duhnind sufocant a urină și a diaree, se gândi că, de fapt, ar fi preferat mai degrabă să facă în pantaloni decât să calce într-un asemenea loc.

Întârziase cinci minute. „Probabil că tipul a plecat deja, se gândi, cu recunoștință. Presupunând c-a fost pe aici." Era cât pe ce să se repeadă înapoi, afară, când auzi o voce bolovănoasă.

– William Smithback?

– Poftim?

Se grăbi să își rotească ochii în jur, examinând atent toaleta goală. Apoi văzu, în cea mai îndepărtată cabină, două picioare care coborau, devenind vizibile prin spațiul de sub ușă. Aceasta se deschise. Un bărbat mărunțel și sfrijit, cu fața prelungă și soioasă, cu hainele înnegrite de unsoare și de mizerie și cu părul încâlcit împletit într-un mod șocant trecu pragul și se îndreptă spre el clătinându-se. Vârfurile gemene ale bărbii de o culoare de nedescris, despicate în două, îi ajungeau până aproape de buricul expus vederii printr-o gaură mare și zdrențuită a cămășii.

– William Smithback? repetă el, studiindu-l cu ochi încețoșați.

– Cine altcineva?

Fără vreo altă vorbă, bărbatul se răsuci pe călcâie și o luă către fundul încăperii. Se opri în dreptul ușii deschise a ultimei cabine, apoi se întoarse, așteptând.

– Ai vreo informație? întrebă Smithback.

– Vino cu mine.

Făcu semn spre cabină.

– Nici gând, spuse Smithback. Dacă ai ceva de spus, putem sta de vorbă aici, dar nu intru cu tine acolo, amice.

Omul gesticulă din nou.

– Dar pe-aici trebuie să mergem.

– Unde?

– Jos.

Smithback se apropie de cabină cu prudență. Celălalt intrase și stătea în picioare, în spatele closetului, săltând bucata mare de tablă vopsită care, după cum observă Smithback abia în clipa aceea, acoperea o gaură cu marginile zdrențuite din peretele acoperit cu faianță murdară.

– Intrăm acolo? întrebă Smithback.

Celălalt dădu din cap.

– Unde răspunde?

– Jos, repetă omul.

– Las-o baltă, spuse Smithback. Dădu să plece.

Celălalt îi prinse privirea.

– Trebuie să te duc la Mephisto, zise el. Vrea să-ți vorbească despre uciderea fetei ăleia. Știe lucruri importante.

– Scutește-mă.

Omul nu-și luă ochii dintr-ai lui.

– Poți să ai încredere în mine, spuse, cu simplitate.

Smithback descoperi că îi dădea, cumva, crezare, în ciuda jegului care îl acoperea și a privirii de drogat.

– Ce lucruri?

– Trebuie să vorbești cu Mephisto.

– Cine e Mephisto ăsta?

– E șeful nostru.

Bărbatul ridică din umeri, ca și cum nu ar mai fi fost necesară nici o altă informație.

– Al nostru?

Celălalt dădu din cap.

– Al comunității Ruta 666.

În ciuda neîncrederii pe care o simțea, Smithback simți un fior de incitare. O comunitate organizată sub pământ? Era un subiect numai bun de publicat, chiar și așa, luat ca atare. Iar dacă acel Mephisto știa într-adevăr ceva despre uciderea lui Wisher...

– Mai exact, unde se află această comunitate numită Ruta 666? întrebă el.

– Nu pot să-ți spun. Dar o să-ți arăt drumul.

– Și cum te cheamă? întrebă Smithback.

– Mi se spune Mitralioru, răspunse bărbatul, cu un uşor licăr de mândrie pâlpâindu-i în ochi.

– Ascultă, zise Smithback. O să te urmez, dar nu te poţi aştepta să mă târăsc printr-o gaură ca asta. Aş putea să cad într-o cursă, sau să fiu jefuit, sau cine mai ştie ce.

Omul scutură din cap cu vehemenţă.

– O să te protejez. Toată lumea ştie că eu sunt şeful contrabandiştilor lui Mephisto. O să fii în siguranţă.

Smithback se holbă la el: ochi urduroşi, muci atârnând, barbă soioasă de vrăjitor. Avusese ceva de mers până la redacţia ziarului *Post*. Ceea ce echivala cu o grămadă de probleme pentru un individ care arăta ca un boschetar falit.

Pe urmă îi veni în minte mutra spilcuită a lui Bryce Harriman. Şi-l imagină în faţa redactorului-şef de la *Times*, care îl întreba cum se făcea că un ziarist mediocru ca Smithback pusese primul mâna pe povestea aia.

Era o imagine pe placul lui.

Bărbatul cunoscut drept Tal Gunner ţinu bucata mare de tablă în timp ce Smithback se cocoţa în deschizătură. După ce intrară amândoi, o potrivi cu grijă la loc, proptind-o zdravăn cu nişte cărămizi desprinse din zid.

Smithback privind în jur şi realiză că se găsea într-un tunel lung şi îngust. Ţevile de apă şi de abur se întindeau deasupra capului său aidoma unor vine groase, cenuşii. Tavanul era jos, dar nu chiar atât de jos încât un bărbat de înălţimea lui să nu poată sta în picioare. Luminile oraşului se strecurau înăuntru prin grilajele din plafon, plasate dintr-o sută într-o sută de metri.

O porni pe urmele siluetei scunde şi gârbovite care înainta în lumina difuză. Din când în când, spaţiul umed şi rece se umplea de huruitul unui tren care trecea prin apropiere; simţea zgomotul vibrându-i mai degrabă în oase decât în urechi.

O luară spre nord, de-a lungul a ceea ce părea un tunel fără de sfârşit. După zece sau cincisprezece minute, Smithback căzu pradă unei nelinişti sâcâitoare.

– Nu mi-o lua în nume de rău, spuse, dar de ce trebuie să străbatem un drum atât de lung?

– Mephisto nu vrea să dezvăluie cele mai apropiate intrări în teritoriul comunității noastre.

Smithback dădu din cap, ocolind pe departe leșul umflat al unui câine mort. Nu era surprinzător faptul că locuitorii acelor tuneluri erau ceva cam paranoici, dar toată povestea începea să fie ridicolă. Merseră destul de mult spre nord ca să ajungă sub Central Park.

Tunelul începu în curând să se curbeze ușor către dreapta. Smithback deslușì o serie de uși de metal în pereții groși de beton. Pe deasupra capetelor lor trecea o conductă groasă, din al cărei înveliș izolator picura apă. Pe tăbliță prinsă de ea se putea citi:

PERICOL: CONȚINE FIBRĂ DE AZBEST. NU STÂRNIȚI PRAFUL. EXISTĂ RISCUL APARIȚIEI CANCERULUI ȘI A AFECȚIUNILOR PULMONARE. Mitralioru se opri, își afundă mâna în zdrențele sale, scoase o cheie și o vârî în broasca celei mai apropiate uși.

– Cum ai făcut rost de cheia asta? îl întrebă Smithback.

– Avem mulți oameni pricepuți printre noi, îi răspunse el, descuind și introducându-l înăuntru.

În timp ce ușa se închidea în spatele lui, întunecimea nopții i se năpusti în întâmpinare. Realizând cât de mult se bazase, în mod inconștient, pe lumina difuză care se strecura prin grilaje, Smithback se simți brusc cuprins de panică.

– N-ai o lanternă? se bâlbâi el.

Urmă un hârșâit, apoi zări un chibrit aprins. În lumina pâlpâitoare, deslușì o serie de trepte de beton care coborau, pierzându-se în întuneric dincolo de distanța până la care răzbătea flacăra.

Încheietura mâinii Mitraliorului trosni și chibritul se stinse.

– Mulțumit? se auzi vocea ștearsă, monotonă.

– Nu, răspunse repede Smithback. Mai aprinde unul.

– Atunci când o să fie necesar.

Smithback își croi drum pe bâjbâite în josul scărilor, proptindu-și palmele cu degete rășchirate de pereții reci și lunecoși ca să-și păstreze echilibrul. Coborârea păru să dureze o eternitate. Un alt chibrit se aprinse pe neașteptate și Smithback văzu că scările se

terminau într-un tunel imens de metrou, cu șinele de oțel lucind, mate, în lumina portocalie.

– Unde suntem acum? întrebă el.

– Pe linia 100, spuse bărbatul. Două nivele mai jos.

– N-am ajuns încă?

Flacăra chibritului se stinse și întunericul se lăsă iarăși.

– Vino după mine, se auzi vocea. Când spun stop, te oprești. Imediat.

Se aventurară de-a lungul șinelor. În timp ce înainta împleticindu-se, Smithback se pomeni luptându-se cu un nou atac de panică.

– Stop, se auzi vocea.

Smithback se opri și un alt chibrit se aprinse.

– Vezi aia? zise Mitralioru, arătându-i o bară sclipitoare de metal alături de care era trasată o linie de un galben strălucitor. Asta e a treia șină. Electrificată. Nu călca pe ea.

Chibritul se stinse. Smithback îl auzi pe celălalt pășind prin bezna umedă, compactă.

– Mai aprinde unul, strigă el.

Chibritul pâlpâi. Smithback făcu un pas mare peste a treia șină.

– Mai sunt multe din astea? întrebă el, arătând spre calea ferată.

– Da, spuse omulețul. O să ți le arăt.

– Isuse, făcu Smithback, în timp ce chibritul se stingea. Ce se întâmplă dacă pui piciorul pe una dintre ele?

– Explodezi din pricina curentului electric, îți sar în aer mâinile, picioarele și capul... spuse vocea fără trup. Urmă o pauză. E întotdeauna mai bine să nu calci pe așa ceva.

Un alt chibrit se aprinse, luminând o altă șină vopsită cu galben. Smithback păși cu delicatețe peste ea, apoi se uită la Mitralioru, care îi arăta arcada veche de pe peretele din fața lor, astupată cu un bloc de zgură la baza căruia fusese săpată o gaură mică, înaltă de vreo șaizeci de centimetri și lată de două ori pe atât.

– Coborâm pe aici, zise Mitralioru.

Smithback simți aerul fierbinte care venea de dedesubt, purtând o duhoare atât de scârboasă încât îi întoarse stomacul pe dos. Pentru o clipă, avu senzația că miasma era amestecată cu un iz de lemn ars.

– Acolo, jos? întrebă el, nevenindu-i să-şi creadă urechilor şi întorcându-şi faţa într-o parte. Iarăşi? Ce, vrei să spui că trebuie să mă strecor înăuntru târându-mă pe burtă?

Dar însoţitorul lui o făcea deja, răsucindu-se ca un vierme.

– Nici gând, strigă Smithback, ghemuindu-se în faţa găurii. Ascultă, eu nu cobor acolo. Dacă Mephisto ăsta vrea să-mi vorbească, trebuie să vină aici.

Tăcere, apoi vocea Mitraliorului reverberă, venind din bezna din partea opusă a mormanului de zgură.

– Mephisto nu urcă niciodată mai sus de al treilea nivel.

– Atunci n-are decât să facă o excepţie.

Smithback încerca să pară mult mai sigur pe sine decât era. Realiză că se bazase pe un individ bizar şi impredictibil, punându-se într-o situaţie imposibilă. Era din nou întuneric beznă, iar el nu avea nici o şansă să găsească drumul de întoarcere.

Tăcerea se prelungea.

– Mai eşti aici? întrebă Smithback.

– Aşteaptă acolo, îi porunci vocea, pe neaşteptate.

– Mă părăseşti? Dă-mi câteva chibrituri, îl rugă Smithback.

Ceva îi înghionti genunchiul şi el ţipă, luat prin surprindere. Era mâna soioasă a Mitraliorului, care ieşea din gaură ţinând ceva între degete.

– Asta-i tot? întrebă Smithback numărând trei chibrituri pe pipăite.

– E tot ce am în plus, se auzi din nou vocea, acum estompată, îndepărtându-se.

Mai adăugă câteva cuvinte, dar Smithback nu reuşi să le înţeleagă.

Se lăsă tăcerea. Smithback se rezemă de perete, neîndrăznind să se aşeze şi strângând chibriturile cu putere. Se blestemă în sinea lui pentru că fusese atât de nechibzuit încât să coboare până acolo pe urmele individului. „Nici un articol nu merită aşa ceva", îşi spuse. Putea să se întoarcă folosindu-se doar trei beţe de chibrit? Închise ochi şi se concentră, încercând să-şi amintească fiecare curbă şi fiecare schimbare de direcţie a drumului pe care ajunsese acolo. În cele din urmă, renunţă: cele trei chibrituri abia dacă i-ar fi ajuns ca să treacă peste şinele electrificate.

Când începură să-l doară genunchii, renunță la poziția ghemuită și se ridică în picioare. Scruta tunelul întunecat, cu ochii larg deschiși și cu urechile ciulite. Bezna era atât de deplină încât începu să-și imagineze că zărea câte ceva prin întuneric: mișcări, contururi. Rămase neclintit, încercând să respire calm în timp ce timpul se scurgea, părând o eternitate. Era o adevărată nebunie. Măcar dacă...

– Scribule!

Glasul fantomatic, fără trup, se înălța din gaura de la picioarele sale.

– Poftim? schelălăi el, răsucindu-se pe călcâie.

– Mă adresez lui William Smithback, scribul, nu-i așa? Vocea era spartă și joasă, ridicându-se, tărăgănată și sinistră, din adâncurile de sub el.

– Da, da, sunt Smithback. Bill Smithback. Cine ești? strigă el, derutat de conversația cu vocea fără trup din tenebre.

– Mephisto, se auzi vocea, pronunțând *s*-ul cu un șuierat cumplit.

– De ce-ai avut nevoie de atâta timp ca s-ajungi aici? răspunse Smithback, nervos, aplecându-se din nou deasupra găurii din mormanul de zgură.

– E foarte mult de urcat.

Smithback tăcu preț de un minut, reflectând asupra faptului că omul acela – care stătea undeva, sub picioarele sale – fusese nevoit să *urce*, străbătând mai multe nivele, pentru a ajunge acolo.

– Nu vii aici, sus? îl întrebă.

– Nu! Ar trebui să te simți onorat, scribule. În ultimii cinci ani, nu m-am mai aflat niciodată atât de aproape de suprafață.

– Din ce cauză? întrebă Smithback, străduindu-se să-și găsească reportofonul bâjbâind în întuneric.

– Pentru că ăsta e domeniul meu. Tot ce vezi cu ochii îmi aparține.

– Dar nu văd nimic.

Din gaură se înălță un chicot sec.

– Greșit! Vezi *întunericul*. Iar întunericul e teritoriul meu. Deasupra capului tău, trenurile trec huruind, oamenii de la suprafață se vânzolesc urmărindu-și țelurile lipsite de noimă. Dar teritoriul de sub Central Park – Ruta 666, Linia Ho Și Min și Buncărul – e al meu.

Smithback căzu o clipă pe gânduri. Ruta 666 era o denumire ironică, care avea sens. Dar celelalte îl derutau.

– Linia Ho Şi Min, repetă el. Ce e asta?

– O comunitate, ca toate celelalte, şuieră vocea. Acum s-a contopit cu a mea, ca să fie protejată. Odată ca niciodată, a fost o vreme când noi toţi ştiam foarte bine drumul. Mulţi dintre noi au luptat în acel război cinic dus împotriva unui popor inocent şi înapoiat. Şi am fost ostracizaţi pentru asta. Acum ne ducem viaţa aici, jos, într-un exil autoimpus, respirând, împreunându-ne, murind. Cea mai puternică dintre dorinţele noastre e să fim lăsaţi în pace.

Smithback îşi pipăi din nou reportofonul, sperând că înregistra totul. Auzise despre vagabonzii care se retrăgeau, ocazional, în tunelurile de metrou, căutându-şi adăpost, dar o comunitate întreagă...

– Deci cetăţenii de aici sunt oameni fără adăpost? întrebă el.

Urmă o pauză.

– Nu ne place cuvântul ăsta, scribule. *Avem* un adăpost şi, dacă n-ai fi atât de fricos, ţi l-aş arăta. Avem tot ce ne trebuie. Conductele ne oferă apa cu care gătim şi cu care ne spălăm, cablurile ne dau curent electric. Contrabandiştii noştri ne aduc puţinele lucruri de la suprafaţă de care avem nevoie. În Buncăr avem chiar şi o infirmieră şi o profesoară. Alte zone subterane, cum ar fi depoul West Side, sunt necivilizate, periculoase. Dar la noi se trăieşte cu demnitate.

– Profesoară? Vrei să spui că acolo, jos, sunt şi copii?

– Eşti naiv. Mulţi vin aici *din cauză* că au copii, iar mecanismul diabolic al statului încearcă să-i ia de lângă ei şi să îi dea pe mâna asistenţei sociale. Aleg lumea mea, lumea mea, tărâmul căldurii şi al întunericului în locul acelei lumi a disperării în care trăieşti tu, scribule.

– De ce-mi tot spui aşa?

Chicotul sec se înalţă din nou din gaura mormanului cu zgură.

– Asta eşti, nu? William Smithback, scribul?

– Da, dar...

– Pentru un jurnalist, ai citit cam puţin. Studiază *Dunciada*[1] lui Pope până la următoarea noastră întâlnire.

---

[1] Satiră la adresa savanţilor scrisă de Alexander Pope.

Smithback începu să înțeleagă că interlocutorul său valora mai mult decât își închipuise.

– Cine ești, de fapt? se interesă. Adică, mă întreb care e numele tău adevărat.

O altă tăcere.

– L-am lăsat sus, alături de toate celelalte, șuieră vocea fără trup. Acum sunt Mephisto. Să nu mai pui întrebarea asta nimănui, niciodată.

Smithback înghiți în sec.

– Îmi cer scuze, spuse el.

Mephisto părea că se enervase. Vocea lui tăioasă despică întunericul.

– Ai fost adus aici cu un scop.

– Uciderea lui Wisher? întrebă Smithback, cu nerăbdare.

– În articolele tale ai descris cadavrul ei, precum și pe celălalt, spunând că le lipsea capul. Eu sunt aici ca să-ți aduc la cunoștință că amănuntul ăsta e cel mai lipsit de importanță.

Vocea i se transformă într-un hohot discordant, plin de tristețe.

– Ce vrei să spui? întrebă Smithback. Știi cine-a făcut-o?

– Sunt aceeași indivizi care îi vânează pe oamenii mei, șuieră Mephisto. Zbârciții.

– Zbârciții? spuse Smithback. Nu înțeleg...

– Atunci taci și ia notițe, scribule! Ti-am spus despre comunitatea mea că e un paradis, un loc care oferă siguranță. Și așa a fost dintotdeauna, până acum un an. Acum suntem atacați. Cei care se aventurează dincolo de zonele sigure dispar sau sunt uciși. Omorâți cu sălbăticie. Oamenii noștri sunt înfricoșați. Contrabandiștii mei au încercat, în repetate rânduri, să aducă asta la cunoștința poliției. Poliția!

Smithback îl auzi scuipând cu furie, apoi vocea se ridică din nou, acuzatoare.

– Câinii de pază ai societăți sunt atât de corupți încât, din punct de vedere moral, au dat faliment. Pentru ei, nu suntem decât niște scârnăvii care trebuie bătute și alungate. Viețile noastre nu valorează nimic! Câți dintre oamenii noștri au murit sau au dispărut? Fat Boy, Hector, Dark Annie, Master Segeant și alții. Dar a fost de ajuns ca o singură creatură strălucitoare, îmbrăcată în mătase, să rămână fără cap pentru ca tot orașul să intre în alertă!

Smithback își umezi buzele. Începea să se întrebe ce informații deținea acest Mephisto.

– La ce te referi când spui că sunteți atacați?

Se lăsă tăcerea.

– Din afară, se auzi, într-un târziu, un răspuns șoptit.

– Din afară? întrebă Smithback. Ce vrei să spui? Din afară, adică de aici, de unde sunt eu acum? Scrută înnebunit bezna din jur.

– Nu. Din afara Rutei 666. Din afara Buncărului, se auzi răspunsul. Mai există și un alt loc. Un loc care trebuie evitat. Cu douăsprezece luni în urmă, s-a zvonit că e locuit. Apoi au început crimele. Oamenii noștri au început să dispară. La început, am trimis pe urmele lor echipele noastre de căutare. Majoritatea victimelor n-au fost găsite niciodată. Dar din trupurile pe care le-am descoperit mâncase cineva și li se tăiaseră capetele.

– Stai puțin, zise Smithback. Cineva *mâncase* din trupurile lor? Vrei să spui că aici, jos, trăiește un grup de canibali care omoară oameni și le fură capetele?

La urma urmelor, poate că Mephisto nu era în toate mințile. Smithback începu din nou să se întrebe cum avea să ajungă la suprafață.

– Nu-mi place neîncrederea din glasul tău, scribule, răspunse Mephisto. Da, chiar asta am vrut să spun. Mitraliorule?

– Da? spuse o voce, în urechea lui Smithblack.

Ziaristul sări într-o parte, icnind de uimire și de spaimă.

– Cum a ajuns aici, înapoi? bolborosi Smithback.

– În regatul meu sunt multe drumuri, se auzi vocea lui Mephisto. Și trăind în acest loc, în încântătoarea noastră beznă, vederea nocturnă ni se ascute.

Smithback înghiți în sec.

– Uite ce e, spuse el, nu vreau să spun că n-am încredere în tine. Vreau doar...

– Taci! îl avertiză Mephisto. Am stat destul de vorbă. Mitraliorule, du-l înapoi la suprafață.

– Și cum rămâne cu recompensa? întrebă Smithback, surprins. Nu de-asta m-ați adus aici?

– N-ai auzit nimic din ce ţi-am spus? şuieră vocea. Banii tăi n-au nici o valoare pentru mine. Nu mă interesează decât siguranţa oamenilor mei. Întoarce-te în lumea ta, scrie-ţi articolul. Spune-le celor de la suprafaţă ce ţi-am povestit. Spune-le că indiferent ce ar fi ceea ce a ucis-o pe Pamela Wisher îi omoară şi pe ai noştri. Şi crimele trebuie să înceteze. Vocea fără trup părea să vină acum de departe, reverberând de-a lungul coridoarelor întunecate de sub picioarele lui Smithback. Altminteri, adăugă Mephisto, cu o ardoare înspăimântătoare, o să găsim *alte* căi pe care să ne facem auziţi.

– Dar am nevoie de... începu Smithback.

O mână îl prinse de cot.

– Mephisto a plecat, veni, de lângă el, glasul Mitraliorului. Te duc sus.

7

Locotenentul D'Agosta stătea în biroul său înghesuit, cu pereți de sticlă, pipăindu-și trabucul din buzunarul de la piept cu ochii la teancul de rapoarte despre scufundarea din golful Humboldt. În loc să închidă unui caz, avea acum două, ambele în întregime nerezolvate. Ca de obicei, nimeni nu văzuse nimic, nimeni nu știa nimic. Prietenul fetei era copleșit de durere și inutil ca martor ocular. Tatăl era mort de mult. Mama era la fel de tăcută și de distantă ca o zeiță de gheață. Se încruntă; întreaga afacere Pamela Wisher îi mirosea a trotil.

Privirea i se mută de la teancul de rapoarte la afișul FUMATUL INTERZIS de pe partea exterioară a ușii biroului și cuta dintre sprâncene i se adânci. Apăruse în incinta secției de poliție cu o săptămână înainte, însoțit de o duzină de altele asemănătoare.

Își scoase trabucul din buzunar și îi îndepărtă învelișul de plastic. Nici un regulament nu interzicea mestecarea unui asemenea obiect, asta în nici un caz. Îl răsuci o clipă, cu încântare, între degetul mare și arătător, examinându-i învelișul cu o privire critică. Pe urmă și-l puse în gură.

Stătu o clipă nemișcat. Apoi, înjurând printre dinți, își deschise sertarul de sus al biroului dintr-o smucitură și cotrobăi până ce dădu peste un chibrit de bucătărie, pe care-l aprinse de talpa pantofului. Apropie flacăra de capătul trabucului și se lăsă pe spătarul scaunului cu un oftat, ascultând sfârâitul ușor al tutunului în timp ce trăgea fumul în piept și îl sufla încet pe nas.

Telefonul de interior emise un țârâit strident.

– Da? răspunse D'Agosta.

Era prea devreme pentru o plângere. De abia aprinsese trabucul.

– Domnule locotenent? se auzi vocea secretarei din departamentul său. Vă caută sergentul Hayward, este aici, la mine.

D'Agosta mârâi și își îndreptă spatele.

– Cine?

– Sergentul Hayward. Spune că a venit la solicitarea dumneavoastră.

– N-am chemat nici un sergent Hayward...

O femeie în uniformă își făcu apariția în pragul ușii deschise. Ochii lui D'Agosta se opriră, aproape din instinct, asupra trăsăturilor ei frapante: minionă, subțire, sâni grei, păr negru ca tăciunele în contrast cu pielea albă.

– Locotenent D'Agosta? întrebă ea.

D'Agosta nu-i venea să creadă că o voce atât de profundă, de contralto, putea izvorî dintr-un trup atât de firav.

– Ia loc, spuse el și o privi așezându-se pe scaun.

Părea să nu realizeze că acționase în mod neregulamentar, de parcă ar fi existat o procedură standard care să stipuleze că un sergent putea da buzna în biroul superiorului ori de câte ori el – sau ea – dorea să o facă.

– Nu-mi amintesc să te fi chemat, sergent, spuse D'Agosta într-un târziu.

– N-ați făcut-o, răspunse Hayward. Dar știam că, oricum, o să doriți să mă vedeți.

D'Agosta lăsă pe spătarul scaunului, trăgând încet din trabuc. Avea de gând s-o lase să spună ce avea de spus, urmând să o mustre după aceea. D'Agosta nu era obsedat de regulamente, dar o astfel de abordare a unui ofițer superior întrecea măsura. Se întrebă dacă nu cumva unul dintre oamenii lui o îngrămădise prin vreo arhivă, sau altceva de genul ăsta. Exact asta îmi mai lipsea, o reclamație de hărțuire sexuală.

– Cadavrele alea pe care le-ați găsit în Cloacă, începu Hayward.

– Ce-i cu ele? se răsti D'Agosta, cuprins brusc de o bănuială.

Era de așteptat ca, pentru siguranță, să existe anumite restricții referitoare persoanele cărora le erau accesibile toate detaliile cazului.

– Înainte de fuziune, lucram la poliția transporturi. Hayward dădu din cap, ca și cum asta ar fi explicat totul. Încă mă mai ocup de West Side, îi alung pe vagabonzi din Penn Station, din Hell's Kitchen, din depourile de cale ferată, de sub...

– Stai o clipă, o întrerupse D'Agosta. Tu? Culegător de boschetari?

Își dădu imediat seama că spusese ce nu trebuia. Hayward se crispă, încruntând din sprâncene din cauza neîncrederii evidente din vocea lui. Urmă un moment de tăcere penibilă.

– Nouă nu ne place cuvântul ăsta, domnule locotenent, zise ea, în cele din urmă.

D'Agosta ajunse la concluzia că avea destule griji și fără să străduiască să-i redea musafirului său nepoftit buna dispoziție.

– E biroul meu, făcu el, ridicând din umeri.

Hayward îl privi o clipă și D'Agosta aproape că văzu în ochii ei căprui cum i se schimba părerea bună pe care o avusese despre el.

– OK, zise ea. Dacă așa vreți să priviți lucrurile. Trase aerul în piept cu putere. Când am auzit de scheletele astea ale dumneavoastră, mi-a revenit ceva în memorie. Mi-au adus aminte de niște crime recente, ale căror victime au fost niște cărtițe.

– Cărtițe?

– Oamenii din tuneluri, bineînțeles, răspunse ea cu o privire condescendentă care îl enervă pe D'Agosta. Vagabonzii de sub pământ. Oricum, am citit și articolul din ediția de azi a ziarului *Post*. Cel despre Mephisto.

D'Agosta se strâmbă. Te puteai baza pe Bill Smithback, vânătorul ăla de scandal, dacă voiai să înnebunești cititorii și să înrăutățești lucrurile. Cei doi fuseseră prieteni – într-un anumit sens –, dar acum, când Smithback devenise un reporter care se ocupa de crime, era aproape de nesuportat. Iar D'Agosta știa foarte bine nu era cazul să-i dea nici cea mai neînsemnată dintre informațiile confidențiale pe care le cerea mereu.

– Durata medie de viață a unui vagabond e foarte scurtă, continuă Hayward. Pentru cărtițe, e încă și mai scurtă. Dar ziaristul ăla avea dreptate. În ultimul timp, unele dintre crime au fost neobișnuit de dezgustătoare. Capete lipsă, trupuri sfâșiate. Am crezut că e bine să

vin să vă vorbesc despre asta. Se foi pe scaun și se uită insistent la D'Agosta cu ochii ei căprui și limpezi. Poate ar fi trebuit să mă abțin.

D'Agosta trecu peste ultima remarcă.

– Așadar, despre câte crime recente vorbim, Hayward? întrebă el. Despre două? Despre trei?

Ea ezită.

– Despre mai bine de o jumătate de duzină, spuse, în cele din urmă.

D'Agosta se uită la ea, cu trabucul încremenit la jumătatea distanței către buze.

– O jumătate de *duzină*?

– Așa cum am spus. Înainte de a veni încoace, m-am uitat prin dosare. Șapte cărțițe ucise în ultimele patru luni și, în toate cazurile, modul de operare a fost același.

D'Agosta lăsă în jos trabucul.

– Sergent, dă-mi voie să lămuresc lucrurile. Aveți aici un soi de Jack Spintecătorul care face ravagii în subterane și nimeni nu știe ce se întâmplă de fapt?

– Uitați ce e, eu n-am altceva decât o bănuială, OK? spuse Hayward, bătând în retragere. Nu-i treaba mea. Nu mă ocup eu de crimele astea.

– Atunci de ce n-ai luat-o pe cale ierarhică și nu te-ai dus la șeful tău? De ce-ai venit la mine?

– Am fost la șeful meu. E căpitanul Waxie. Îl știți?

Toată lumea îl cunoștea pe Jack Waxie. Cel mai gras și mai comod căpitan de poliție din oraș. Un tip care promovase nefăcând nimic și nesupărând pe nimeni. Cu un an înainte, D'Agosta fusese propus pentru avansare la gradul de căpitan, datorită unui primar recunoscător. Dar urmaseră alegerile, primarul își pierduse funcția și la conducerea la primăriei venise o altă persoană, pe baza promisiunilor de micșorare a taxelor și de reducere a cheltuielilor. Ca urmare, în Police Plaza numărul unu, Waxie căpătase gradul de căpitan și postul de comandant al unei secții de poliție, D'Agosta fiind trecut cu vederea. Ce lume!

Hayward se așeză picior peste picior.

– Când e vorba de crimele din lumea cărților, lucrurile stau altfel decât la suprafață. În majoritatea cazurilor, nici măcar nu găsim cadavrele. Și, chiar dacă reușim să le dăm de urmă, șobolanii și câinii

ne-o iau, de obicei, cu mult înainte. Cele mai multe n-ar putea fi identificate nici dacă s-ar afla într-o stare mult mai bună. Și e al naibii de sigur că restul cărțițelor n-au de gând să vorbească.

– Iar Jack Waxie se mulțumește să arhiveze totul.

Hayward se încruntă din nou.

– Nu dă nici două parale pe oamenii ăia.

D'Agosta o privi pentru o clipă, întrebându-se de ce un tip șovin, de modă veche, ca Waxie, luase în echipa lui o femeie de un metru șaizeci care să adune vagabonzii. Dar, când îi privi din nou talia îngustă, pielea albă și ochii căprui, știu răspunsul.

– OK, sergent, spuse el, în cele din urmă. Intru în joc. Știi unde s-au găsit cadavrele?

– E singurul lucru pe care-l știu.

Trabucul lui D'Agosta se stinsese, așa că bâjbâi prin sertar în căutarea unui alt chibrit.

– Deci, unde au fost descoperite? întrebă.

– Pe ici, pe colo. Hayward scoase din buzunar o foaie trasă la imprimantă, o desfăcu și o împinse de-a curmezișul biroului.

D'Agosta o privi cu atenție în timp ce își aprindea trabucul.

– Primul a fost găsit pe treizeci aprilie, pe West Fifty-eighth Street, la numărul 624. În camera cazanului cu aburi de la subsol. Locul se află sub jurisdicția poliției transporturi pentru că acolo există o veche cale de acces spre un macaz de la metrou.

D'Agosta dădu din cap, cu ochii la foaia de hârtie, în timp ce citea.

– Următorul a fost găsit pe șapte mai, sub stația IRT[1] Columbus Circle. Iar al treilea pe douăzeci mai, pe RR Stem B4, pe traseul 22, borna 1,2. Unde naiba vine asta?

– E un tunel pentru transportul mărfurilor, care făcea legătura cu depoul West Side și care a fost închis. Cărțițele sparg pereții ca să intre în unele dintre tunelurile astea.

D'Agosta o asculta savurându-și trabucul. Cu un an mai devreme, după ce i se promisese că avea să fie promovat, trecuse de la trabucurile Garcia y Vegas la Dunhill. Cu toate că promisiunea nu se

[1] Una dintre liniile rapide de metrou din New York.

materializase niciodată, D'Agosta nu mai reușise să renunțe la noua sa preferință. Se uită din nou la Hayward, care continua să-i susțină privirile cu seninătate. Respectul față de superiori nu era punctul ei forte. Dar, în ciuda staturii ei mărunte, avea un aer firesc de încredere în sine și de autoritate. Luase inițiativa și venise la el așa cum o făcuse. Și dăduse dovadă de curaj. Pentru o clipă, regretă că, în ceea ce o privea, pornise pe picior greșit.

– Nu s-ar putea spune că modul în care ai venit la mine reprezintă o procedură regulamentară, zise el. Totuși, apreciez că ți-ai găsit timp pentru asta.

Hayward dădu din cap aproape imperceptibil, ca și cum ar fi recunoscut complimentul fără să-l accepte.

– Nu vreau să-mi bag nasul în treburile căpitanului Waxie, continuă D'Agosta. Dar nu pot să trec cu vederea povestea asta, să nu iau în considerare faptul că ar putea exista o legătură. Cred că ți-ai dat deja seama că așa stau lucrurile. Așa că ceea ce urmează să facem e să uităm c-ai trecut pe aici.

Hayward dădu din cap încă o dată.

– Și o să-l sun pe Waxie ca și cum aș fi făcut rost de rapoartele astea de unul singur, apoi o să facem o mică incursiune la fața locului.

– N-o să fie încântat. Singura priveliște pe placul lui e cea pe care-o vede de la fereastra postului de poliție.

– Oh, o să vină cu mine. N-ar face o impresie prea bună dacă un locotenent i-ar rezolva treburile în timp ce el stă cu fundul pe scaun. Mai ales dacă se dovedește că e groasă. Un criminal în serie printre boschetari – asta poate fi o bombă politică. Așa că o să facem o mică plimbare, doar noi trei. N-are rost să turnăm gaz peste foc.

Hayward se încruntă imediat.

– Nu e o chestie prea deșteaptă, zise ea. Domnule locotenent, e periculos să coborâm acolo. Nu e terenul nostru; e al lor. Și lucrurile nu stau așa cum vă închipuiți. Ăștia nu sunt doar o mână de drogați cu mintea dusă. Acolo jos sunt o grămadă de extremiști, comunități întregi, veterani din Vietnam, foști deținuți, rămășițele nucleului SDS[1], violatori

[1] Students for a Democratic Society, organizație politică radicală din anii 1960.

eliberați condiționat din închisoare. Ăștia nu urăsc nimic mai mult decât pe polițiști. Avem nevoie de cel puțin o brigadă.

D'Agosta descoperi că tonul ei răstit, lipsit de respect, îl făcea să se enerveze din ce în ce mai tare.

– Uite ce e, Hayward, nu discutăm despre Ziua Z. Vorbim despre o privire aruncată fără zarvă, pe furiș. Și așa îmi tai craca de sub picioare. Dacă dăm de ceva, atunci trecem la o acțiune oficială.

Ea nu răspunse.

– Și, Hayward? Dacă aud vreo discuție despre mica noastră petrecere, o să știu pe unde a răsuflat.

Ea se ridică în picioare, își netezi pantalonii bleumarin și își îndreptă cureaua uniformei.

– Am înțeles.

– Știam că așa o să fie.

D'Agosta se ridică la rândul său, suflând un val de fum în direcția afișului FUMATUL INTERZIS. O urmări cu privirea pe Hayward, care îi fixa trabucul, fără să-și poată da seama dacă o făcea cu dispreț sau dezaprobare.

– Vrei și tu? o întrebă, cu sarcasm, scoțând încă unul din buzunarul de la piept.

Pentru prima oară, buzele lui Hayward se schimonosiră în ceea ce părea să fie aproape un zâmbet.

– Mulțumesc, dar nu, mulțumesc. Nu după ce a pățit unchiul meu.

– Ce anume?

– Cancer la gură. Au fost nevoiți să-i taie buzele.

D'Agosta o privi răsucindu-se pe călcâie și ieșind grăbită din birou. Observă că nu se ostenise să-și ia rămas-bun. Și mai observă că, dintr-odată, trabucul nu mai avea același gust plăcut.

8

Stătea nemişcat în beznă, ascultând.

Cu toate că în cameră nu era lumină, ochii lui treceau repede de la o suprafaţa la alta, zăbovind cu o privire tandră asupra oricărui obiect pe care îl întâlneau. Asta continua să fie o noutate; putea să stea nemişcat ore întregi, savurând minunata agerime a propriilor simţuri.

Acum îşi închise ochii şi îşi îngădui să asculte zgomotele îndepărtate ale oraşului. Încet, pornind de la murmurul din fundal, sorta diferitele straturi de conversaţie, separându-le pe cele mai apropiate şi mai puternice de cele mai îndepărtate, purtate la o distanţă de câteva încăperi sau chiar de câteva etaje. Pe urmă, acestea se pierdeau, şi ele, în pâcla concentrării sale, şi putea să audă foiala grăbită, neclară, şi chiţăitul estompat şoarecilor a căror viaţa tainică se derula în interiorul pereţilor. Uneori avea impresia că putea auzi glasul pământului însuşi, rostogolindu-se şi fremătând, înfăşurat în atmosfera lui.

Mai târziu – nu ştia exact cu cât mai târziu – simţi din nou foamea. Nu era chiar foame, ci doar senzaţia că *lipsea* ceva: o poftă intensă, nelocalizată, prea subtilă în momentul acela. Nu prelungea niciodată momentul poftei.

Se ridică în grabă şi străbătu cu paşi siguri laboratorul cufundat în beznă. Deschise unul dintre robinetele înşirate de-a lungul peretelui din partea opusă, aprinse gazul care ieşea din duza ataşată acestuia folosindu-se de o brichetă, apoi puse o retortă cu apă distilată pe arzător. În timp ce apa se încălzea, îşi vârî mâna într-un buzunar

secret, ascuns în căptușeala hainei, și scoase o capsulă subțire de metal. Îi deșurubă capacul și presără o dâră de pudră pe suprafața apei. Dacă încăperea ar fi fost luminată, pudra ar fi strălucit ca o piatră albicioasă de jad. Odată cu creșterea temperaturii, un nor subțire începu să coboare sub suprafață, până când întreaga retortă deveni un vârtej minuscul de lichid tulbure.

Opri gazul, apoi goli produsul distilat într-un pahar de laborator Pyrex. Acela era momentul în care trebuia să ia fiertura în mâini, să își golească mintea, să săvârșească toate mișcările ritualului, să lase vaporii mângâietori să se înalțe și să-i umple nările. Dar nu avea niciodată destulă răbdare; își simți, încă o dată, cerul gurii arzând în timp ce sorbea cu lăcomie băutura. Râse în sinea lui, amuzat de propria incapacitate de a respecta preceptele pe care li le impusese celorlalți cu atâta rigurozitate.

Înainte de a se așeza din nou, senzația de gol dispăruse, începând să fie înlocuită de o alta, care îl invada încet și îndelung: o efervescență care pornea de la extremități, împrăștiindu-i-se în trup, până ce i se păru că focul îi mistuia adâncurile ființei. O senzație indescriptibilă de putere și de fericire îl cuprinse întru totul. Simțurile sale, deja hiperacutizate, părură să se ascută până când izbuti să vadă firicele infinitezimale de praf, care pluteau în întunericul de smoală; până când reuși să audă toate conversațiile din Manhattan, începând cu pălăvrăgeala de la cocteilul din Camera Curcubeului, aflată cu șaptezeci de etaje deasupra Rockefeller Center, și terminând cu urletele copiilor săi, care plângeau de foame undeva departe, sub pământ, ascunși în locuri tainice, pe care alții le dăduseră de mult uitării.

Erau din ce în ce mai flămânzi. În curând, nici măcar Ritualul n-avea să îi mai poată controla.

Dar, în momentul acela, controlul nu avea să mai fie necesar.

Întunericul părea aproape dureros de strălucitor și își închise ochii, ascultând năvala tumultoasă a sângelui prin supapele și prin culoarele firești ale urechilor lui interioare. Avea să-și țină pleoapele strânse până când apogeul senzației – și lucirea ciudată, de argint, care îi acoperea o vreme ochii – aveau să dispară. „Indiferent cine i-o fi spus glazură, se gândi el, amuzat, i-a ales un nume potrivit."

Curând – mult prea curând – strălucirea intensă păli. Dar forța rămase, un memento constant al transformării sale, dăinuindu-i în articulații și în mușchi. Măcar dacă l-ar fi putut vedea colegii lui de odinioară. Dacă l-ar fi văzut, ar fi înțeles.

Se ridică din nou în picioare, aproape cu regret, fără nici un chef să iasă dintr-o stare atât de plăcută. Dar erau multe de făcut.

Avea în față o noapte plină.

9

Margo se apropie de uşă, observând, cu dezgust, că era la fel de murdară ca întotdeauna. Chiar şi într-un muzeu cunoscut pentru marea sa toleranţă faţă de praf, uşa laboratorului de Antropologie Fizică – sau Camera Scheletelor, cum îi spuneau toţi angajaţii – era aproape incredibil de soioasă. „Asta n-a mai fost spălată de la începutul secolului", gândi ea. O patină de urme uleioase de mâini acoperea mânerul şi porţiunea din jur, ca un smalţ strălucitor. Se gândi să scoată un şervеţel din geantă, apoi se răzgândi, îl înşfăcă cu putere şi îl răsuci.

Încăperea era slab luminată, ca de obicei, şi se văzu nevoită să îşi mijească ochii ca să poată desluşi rândurile suprapuse de sertare de metal care se înălţau către tavan precum rafturile de cărţi ale unei biblioteci imense. Erau douăsprezece mii şi fiecare conţinea câte un schelet omenesc, sau numai o parte a acestuia. Cu toate că multe le aparţineau unor băştinaşi din Africa şi din cele două Americi, Margo era interesată de grupul celor care fuseseră colecţionate în scopuri mai degrabă medicale decât antropologice. Doctorul Frock sugerase ca, într-o primă fază, să se ocupe de studiul rămăşiţelor unor indivizi cu afecţiuni osoase acute. Lansase ipoteza că ar fi fost posibil ca victimele unor boli precum acromegalia sau sindromul Proteus să le fie de folos, aruncând o oarecare lumină asupra scheletului bizar care îi aştepta sub folia albastră de plastic din laboratorul de Antropologie Judiciară.

În timp ce-şi croia drum printre stelajele uriaşe, Margo oftă. Ştia că o aştepta o întâlnire iminentă şi neplăcută. Sy Hagedorn, administratorul

laboratorului de Antropologie Fizică, era aproape tot atât de bătrân şi de uscat precum scheletele pe care le avea în custodie. Alături de Curley, paznicul de la intrarea personalului, de Emmaline Spraag de la Biologia Nevertebratelor şi de alţi câţiva, Sy Hagedorn se număra printre ultimii reprezentaţi ai vechii gărzi a muzeului. În ciuda colecţiei de baze de date computerizate din dotare şi a laboratorului ultramodern care se aflau exact în partea opusă a Camerei Scheletelor, refuza cu încăpăţânare să-şi adapteze metodele de catalogare la secolului douăzeci. Când îşi instalase biroul în laborator, Greg Kawakita, colegul ei de odinioară, fusese nevoit să îndure sarcasmul nimicitor al lui Hagedorn de fiecare dată când îşi deschidea laptop-ul. Pe la spate, Kawakita îi spunea administratorului „Stumpy"[1]. Numai Margo şi alţi câţiva aspiranţi aflaţi sub îndrumarea lui Frock ştiau că porecla nu se referea la înălţimea redusă a lui Hagedorn, ci venea de la *Stumpinicipes Troglodytes*, o creatură abisală cătuşi de puţin spectaculoasă, care popula oceanele în era carboniferă.

Amintindu-şi de Kawakita, Margo se încruntă, cuprinsă de un sentiment de vinovăţie. Cu vreo şase luni în urmă, fostul ei coleg îi lăsase un mesaj pe robotul telefonului, scuzându-se pentru că nu mai dăduse nici un semn de viaţă şi spunându-i că trebuia să vorbească cu ea şi că avea să o sune din nou, la aceeaşi oră, în seara următoare. A doua zi, când telefonul sunase din nou, la ora stabilită, Margo se întinsese din reflex către el, apoi împietrise, cu mâna la o distanţă de câţiva centimetri de receptor. Nimeni nu lăsase nici un mesaj după răspunsul robotului şi ea îşi retrăsese mâna încet, întrebându-se ce instinct anume o împiedicase să-i răspundă lui Kawakita. Dar, chiar în timp ce o făcea, ştia răspunsul. Kawakita fusese implicat în toate cele petrecute... împreună cu Pendergast, cu Smithback, cu locotenentul D'Agosta, chiar şi cu doctorul Frock. Extrapolatorul lui fusese cheia care îi ajutase să descifreze misterul lui Mbwun: creatura care terorizase muzeul şi care continua să-i bântuie coşmarurile. Oricât de egoist ar fi părut gestul, ultimul lucru pe care şi-l dorea era să vorbească cu cineva care să-i aducă aminte, fără nici un rost, de acele zile îngrozitoare. O prostie,

[1] Bondocul

privind în retrospectivă, acum, când era vârâtă până în gât într-o anchetă care...

Cineva îşi drese cu nervozitate glasul şi zgomotul o readuse pe Margo în prezent. Îşi ridică privirea ca să dea cu ochii un bărbat scund, îmbrăcat într-un costum uzat de tweed, cu faţa tăbăcită brăzdată cu nenumărate riduri.

– Mi s-a părut că aud pe cineva umblând prin apropierea scheletelor mele, spuse Hagedorn, încruntându-se, cu mâinile lui mici încrucişate pe piept. Ei?

Margo simţi cum, împotriva voinţei sale, enervarea lua locul visării. Scheletele lui, într-adevăr. Ţinându-şi iritarea în frâu, scoase o coală de hârtie din geantă.

– Doctorul Frock vrea ca aceste specimene să fie trimise sus, în laboratorul de Antropologie Judiciară, răspunse, întinzându-i foaia lui Hagedorn.

El o studie încruntându-se şi mai tare.

– *Trei* schelete? zise el. Asta e, într-un fel, neregulamentar.

„Ei, nu zău, Stumpy."

– E important să le primim imediat, spuse ea. Dacă există vreo problemă, sunt sigură că doctor Merriam o să vă dea toate autorizaţiile de care aveţi nevoie.

Numele directorului avu efectul scontat.

– Oh, perfect. Dar e totuşi neregulamentar. Vino cu mine.

O conduse înapoi către un birou vechi de lemn, zgâriat şi ciupit în decursul anilor în care fusese tratat cu neglijenţă. În spatele acestuia – într-un stelaj cu sertare minuscule – se afla catalogul lui Hagedorn. Se uită la primul număr de pe lista lui Frock, apoi îşi plimbă degetul subţire şi gălbejit în josul şirurilor de sertare. Într-un târziu, se opri, trase unul, cotrobăi printre fişele dinăuntru şi scoase una afară, tuşind sec, nemulţumit.

– 1930–262, citi el. Ăsta-i norocul meu. În rândul cel mai de sus. Ştii, nu mai sunt aşa de tânăr cum am fost o dată. Cocoţatul nu-mi prieşte.

Amuţi dintr-odată.

– E un schelet medical, spuse, arătând un punct roşu din colţul din dreapta sus al fişei.

– V-am cerut numai schelete medicale, răspunse Margo.

Apoi căzu într-o tăcere încăpățânată, deși era clar că Hagedorn aștepta o explicație. În cele din urmă, administratorul își drese din nou glasul, cu sprâncenele încruntate din cauza solicitării neregulamentare.

– Dacă insiști, zise el, împingând fișa de-a curmezișul biroului, până în fața ei. Semnează asta, adaugă-ți numărul telefonului de interior și departamentul și nu uita să treci numele lui Frock în rubrica „supraveghetor".

Margo se uită la hârtia soioasă, cu marginile fleșcăite din cauza uzurii și a vechimii. „E o fișă de bibliotecă, își spuse. Ce demodat." Numele scheletului era tipărit clar în partea de sus: Homer McLean. Perfect, era unul dintre cele cerute de Frock: o victimă a neurofibromatozei, dacă își aducea bine aminte.

Se aplecă să-și scrie numele în primul spațiu gol, apoi se opri pe neașteptate. Acolo, cu trei sau patru nume mai sus pe lista celor care examinaseră scheletul până atunci, apărea o mâzgăleală în zigzag pe care și-o amintea foarte bine: G.S. Kawakita, Antropologie. Cu cinci ani în urmă, își alesese pentru studiu chiar scheletul acela. Ceea ce nu era surprinzător, presupuse ea: Greg fusese întotdeauna fascinat de orice era neobișnuit, anormal, excepție de la regulă. Probabil că de aceea îl atrăseseră doctorul Frock și teoria lui asupra evoluției fractale.

Își aminti că Greg era celebru pentru că folosea chiar acea sală de depozitare ca să exerseze pescuitul cu lanseta, azvârlind cu nimfe de-a lungul culoarelor înguste, practic, în fiecare pauză pentru cafea. Când Hagedron nu era prin preajmă, bineînțeles. Își reținu un rânjet.

„Asta e picătura care umple paharul, cugetă ea. În seara asta caut numărul lui Greg în cartea de telefon. Mai bine mai târziu decât niciodată."

Se auzi o respirație grea, hârâită și stridentă, și Margo își ridică privirea din fișă, întâlnind ochii mici și nerăbdători a lui Hagedorn.

– Nu mă interesează decât *numele* tău, zise el, iritat. Nu ți-am cerut să faci versuri. Așa că nu te mai gândi atâta și hai să ne vedem de treabă, da?

10

Pe West 45th Street, se lăţea, disproporţionată, faţada bogat ornamentată a clubului Polyhymnia, o clădire de marmură şi de gresie cu o proeminenţă asemănătoare cu pupa unora dintre galerele spaniole. Clubul preluase numele muzei retoricii, a cărei statuie aurită stătea într-un picior deasupra intrării, părând gata să-şi ia zborul. Sub ea, uşa rotativă era la fel de vioaie ca în oricare altă seară de sâmbătă; deşi clientela obişnuită se limita la ziariştii din New York, pe lângă aceştia mai erau primite şi alte persoane, „jumătate din jigodiile tinere, fără ocupaţie, de la sud de Fourteenth Street", după cum se plânsese odată Horace Greely.

În adâncurile acelei fortăreţe din lemn de stejar, Bill Smithback se apropie grăbit de bar şi îşi comandă o Caol Ila fără gheaţă. Deşi istoria clubului îl preocupa într-o foarte mică măsură, era foarte interesat de colecţia unicat de whisky special, de import, a acestuia. Alcoolul de malţ, fără de pereche, îi umplu gura cu un gust de fum de turbă amestecat cu apă din Loch nam Ban. Îl savură îndelung, apoi se uită în jur, pregătit să bea, în timp ce colegii lui din presă dădeau din cap a felicitare şi îl priveau admirativ.

Faptul că se ocupa de cazul Wisher era una dintre cele mai mari lovituri din viaţa lui. Avusese deja trei articole pe prima pagină, în mai puţin de o săptămână. Reuşise chiar şi să creeze impresia că ameninţările incoerente şi vagi a lui Mephisto, conducătorul vagabonzilor, erau dure şi pertinente. Chiar în după-amiaza acea, când se pregătea să plece

de la birou, Murray îl bătuse entuziasmat pe spate. Murray, redactorul-şef care nu avea niciodată, pentru nimeni, nici o vorbă de laudă.

Privirea aruncată asupra clientelei nu avu rezultatul scontat, aşa că Smithback se întoarse cu faţa către bar şi mai sorbi o înghiţitură. Puterea asta, a unui jurnalist, medită el, era extraordinară. Făcuse un întreg oraş să fiarbă de mânie. Ginny, secretara trustului de presă, sfârşise prin a fi copleşită de numărul de apeluri referitoare la recompensă şi se văzuseră nevoiţi să angajeze o operatoare care să se ocupe în mod special de centrala telefonică. Până şi primarul se înfierbântase. Doamna Wisher ar fi trebui să fie mulţumită de realizările lui Smithback. Era inspirat.

Ideea că doamna Wisher îl manipulase, cumva, în mod intenţionat îi trecu prin minte ca un gând neconturat, dar fu repede dată la o parte. Sorbi încă o dată din pahar, închizând ochii în timp ce alcoolul i se prelingea pe gâtlej ca un vis la o lume mai bună.

Se întoarse, nerăbdător, când o mână îl strânse de umăr. Era Bryce Harriman, reporterul specializat în crime de la *Times,* care se ocupa tot de cazul Wisher.

– Oh, făcu Smithback şi faţa i se lungi.

– Bine lucrat, Bill, zise Bryce, continuând să-şi ţină mâna pe umărul lui în timp ce îşi făcea loc la bar dând din coate şi lovind cu o monedă pe tejgheaua zincată. Killians, i se adresă apoi barmanului.

Smithback dădu din cap. „Isuse, cugetă, tocmai el, dintre toţi oamenii pe care aş fi putut să-i întâlnesc."

– Da, spuse Harriman. Destul de inteligent. Pariez că le-a plăcut la nebunie tipilor de la *Post.* Făcu o scurtă pauză înainte de a pronunţa ultimul cuvânt.

– De fapt, chiar aşa a fost, zise Smithback.

– Adevărul e c-ar trebui să-ţi mulţumesc. Harriman îşi ridică paharul şi sorbi cu eleganţă. Mi-ai oferit un subiect cât se poate de bun pentru un articol.

– Chiar aşa? făcu Smithback, fără nici o umbră de interes.

– Chiar aşa. Cum s-a împotmolit întreaga anchetă. Cum a paralizat.

Smithback îşi ridică privirea, iar reporterul de la *Times* dădu din cap, plin de sine.

– După anunțarea recompensei, s-a primit un potop de telefoane, de la tot felul de smintiți. Poliția n-a avut încotro, a fost nevoită să le ia pe toate în serios. Acum își pierd vremea, alergând după o mie de ponturi idioate. Un mic sfat prietenesc, Bill: în locul tău, nu mi-aș arăta mutra prin apropiere de Police Plaza numărul unu pentru o vreme, adică pentru vreo zece ani.

– Nu mă lua pe mie cu chestii din astea, spuse Smithback, enervat. Le-am făcut polițiștilor un mare serviciu.

– Nu și celor cu care am stat eu de vorbă.

Smithback își feri privirea și mai sorbi o dată din pahar. Era obișnuit să fie înțepat de Harriman. Bryce Harriman, un absolvent de la Columbia J-School, care se credea darul făcut de Dumnezeu jurnalismului. În orice caz, Smithback continua să se afle în relații bune cu locotenentul D'Agosta. Și asta conta cu adevărat. Harriman înșira numai prostii.

– Ei, Bryce, spune-mi cum s-a vândut ziarul *Times* azi-dimineață? întrebă el. La *Post,* vânzările au crescut cu patruzeci de procente începând de săptămâna trecută.

– Nu știu și nici nu mă interesează. Vânzările n-ar trebui să-l preocupe pe un ziarist adevărat.

Smithback continuă să-și valorifice avantajul.

– Trebuie să recunoști că ai pierdut o ocazie, Bryce. Eu i-am luat un interviu doamnei Wisher, ia tu n-ai reușit.

Fața lui Harriman se întunecă: îi atinse un punct slab. Probabil că redactorul-șef îl făcuse cu ou și cu oțet.

– Da, răspunse el. E-n ordine, te-a citit din scoarță-n scoarță. Te-a jucat pe degete. În timp ce adevărata poveste se desfășoară în altă parte.

– Și care-ar fi povestea asta?

– De exemplu, identitatea celui de al doilea schelet. Sau, în aceeași măsură, locul unde au dus cadavrele. Harriman îi aruncă o privire în timp ce își dădea berea peste cap cu nonșalanță. Vrei să spui că nu știai? Probabil că erai prea ocupat să vorbești cu ciudații din tunelurile metroului.

Smithback îi întoarse privirea, străduindu-se din răsputeri să-și ascundă surprinderea. Era vorba de un soi de pistă falsă? Ba nu;

ochii reci din spatele ochelarilor cu ramă de baga erau batjocoritori, dar serioşi.

– Încă n-am reuşit să descopăr ce se ascunde aici, făcu el, cu prudenţă.

– Nu mai spune, i-o întoarse Harriman. O sută de mii de dolari recompensă, ai? Cu ăştia ţi-ar putea plăti salariul pe următori doi ani. În caz că *Post* nu dă din nou faliment.

Râse, lăsă o bancnotă de cinci dolari pe tejghea şi se răsuci pe călcâie, gata de plecare.

Smithback privi enervat în urma lui. Deci cadavrele fuseseră mutate din cabinetul medicului legist. Ar fi trebuit să fie în stare să afle asta singur. Dar unde ajunseseră? Nu se făcuseră nici un fel de pregătiri în vederea funeraliilor, nu avusese loc nici o înmormântare. Probabil că erau undeva, într-un laborator, într-unul mai bine dotat decât cabinetul medicului legist din New York. Un loc ferit, nu putea fi vorba de Universitatea Columbia sau de Rockefeller, unde studenţii se plimbă peste tot. La urma urmelor, de caz se ocupa locotenentul D'Agosta. Smithback ştia că era un poliţist cu sânge rece. Nu era genul care să facă lucrurile în grabă. De ce ar fi mutat D'Agosta cadavrele...

„D'Agosta."

Dintr-odată, Smithback ghici – ba nu, *ştiu* – unde puteau să fie cele două trupuri.

Îşi goli paharul, se lăsă să alunece pe scaun şi traversă covorul de pluş roşu îndreptându-se către cabinele telefonice din holul de la intrare. Puse o monedă de douăzeci şi cinci de cenţi în cel mai apropiat aparat şi formă un număr.

– Aici Curley, spuse o voce groasă, de om bătrân.

– Curley! Sunt Bill Smithback. Cum o mai duci?

– Bine, doctore Smithback. Nu te-am mai văzut pe aici în ultima vreme.

Curley, paznicul care verifica legitimaţiile personalului la intrarea în Muzeul de Istorie Naturală, le spunea tuturor doctore. Prinţii trăiau şi mureau; dinastiile se ridicau şi cădeau; dar Smithback ştia că paznicul Curley avea să rămână pentru totdeauna în cabina lui împodobită, de bronz, verificând legitimaţii.

– Curley, la ce oră au venit ambulanțele alea, miercuri seara? Știi, cele două care-au sosit împreună?

Smithback vorbea în grabă, rugându-se ca bătrânul portar să nu fi aflat că el ajunsese reporter după ce terminase de scris cartea despre muzeu.

– Păi, să vedem, răspunse Curley, în stilul lui tacticos. Nu pot să spun că-mi amintesc așa ceva, doctore.

– Serios? întrebă Smithback, descumpănit.

Fusese convins că nu se înșela.

– Numai dacă nu vorbiți despre aia care a venit cu farurile stinse și cu sirena oprită. Dar asta a fost joi de dimineață, nu miercuri. Smithback îl auzea răsfoindu-și registrul. Da, imediat ora cinci dimineața, asta e.

– Ai dreptate, joi. Oare unde-mi erau mințile?

Smithback îi mulțumi lui Curley și închise exultând.

Se întoarse la bar rânjind. Descoperise, cu un singur telefon, ceea ce căutase Harriman, fără îndoială – și fără succes – zile întregi.

Era cât se poate de logic. Știa că acela era laboratorul folosit de D'Agosta și pentru rezolvarea altor cazuri, cu excepția crimelor Fiarei din Muzeu. Era un laborator de înaltă securitate, într-un muzeu de înaltă securitate. Mai mult ca sigur că îl chemase și pe Frock, bătrânul custode infatuat. Și, poate, chiar și pe Margo Green, fosta lui asistentă și prietena lui Smithback din pe vremea când lucra pentru muzeu.

„Margo Green", cugetă el. Toată povestea asta merita să se oprească asupra ei.

Îl strigă pe barman.

– Paddy, cred că o să rămân la Islay, dar schimbă distileria. Laphroaig, te rog. Cel vechi de cincisprezece ani.

Luă o sorbitură din whisky-ul acela minunat. Zece dolari paharul, dar merita fiecare bănuț. „Cu o sută de mii de dolari ți-ar putea plăti salariul pe următori doi ani", îl tachinase Harriman. Smithback hotărî că, după următorul articol pe prima pagină, trebuia să scoată de la Murray o mărire de salariu. Nimic nu se compară cu a bate fierul cât e cald.

11

Sergentul Hayward coborî pe scara lungă, metalică, deschise o uşă îngustă, acoperită cu un strat maroniu de rugină, şi intră în tunelul unei linii secundare, abandonate, de metrou. În spatele ei, D'Agosta trecu pragul cu mâinile în buzunare. Lumina ceţoasă a zilei se strecura printr-o serie de grilaje aflate cu mult deasupra capetelor lor, scoţând în evidenţă firişoarele de praf din aerul neclintit. Locotenentul se uită întâi la stânga, apoi la dreapta. În ambele direcţii, şinele se pierdeau în bezna tunelului. Observă că Hayward avea un mod ciudat de a se mişca prin subteran, un soi de mers silenţios, prudent.

– Unde e căpitanul? întrebă ea.

– Vine şi el, răspunse D'Agosta, răzuindu-şi partea de dedesubt a tocului pantofului de şina de metal. Tu ia-o înainte.

O privi înaintând ca o pisică de-a lungul tunelului, cu lanterna aruncând o rază firavă de lumină în bezna din faţa ei. Orice fărâmă de ezitare pe care o simţise la gândul de a o lăsa pe femeia aceea mărunţică să le arate drumul se evaporase în timp ce remarca uşurinţa cu care se deplasa ea în subteran.

Pe de altă parte, Waxie îşi încetinise în mod evident ritmul în cele două ore scurse de când vizitaseră subsolul cu pereţi cenuşii, din piatră, în care fusese găsit primul cadavru cu mai bine de trei luni în urmă. Era o încăpere igrasioasă, ticsită de boilere vechi. Din tavan atârnau sârme ruginite. Hayward le arătase o saltea îngrămădită în spatele unui cazan înnegrit, pe care erau împrăştiate, de-a valma, sticle

de apă goale, din plastic, și ziare rupte: locuința decedatului. Pe saltea era o pată veche de sânge, cu un diametru de un metru, roasă zdravăn de șoareci. Deasupra ei, o pereche de șosete zdrențuite, pentru sportivi, împodobeau o conductă acoperită de un strat lățos de mucegai verde.

Cadavrul găsit acolo era a lui Hank Jasper, spusese Hayward. Nici un martor, nici o rudă cunoscută, nici un prieten. Dosarul cazului fusese tot atât de inutil: nici o fotografie, nici o relatare de la locul faptei, doar câteva hârtii de rutină, un scurt raport referitor la „mutilările extinse" și la un craniu din cale afară de zdrobit și o notiță consemnând înmormântarea rapidă în Potter's Filed[1] din Hart Island.

Nici în fosta toaletă din stația Columbus Circle, unde fusese descoperit cel de-al doilea cadavru, nu găsiseră prea multe: o mulțime de gunoaie și încercarea făcută, fără nici o tragere de inimă, de a curăța trâmbele roșii de sânge care se lipiseră de chiuvetele vechi de faianță și de oglinzile sparte. Cadavrul nu fusese identificat: îi lipsea capul.

În spatele lui se auzi o înjurătură înăbușită și se întoarse ca să vadă silueta rotofeie a căpitanului Waxie trecând pragul ușii ruginite. Privea în jur dezgustat, cu tenul păstos strălucind nefiresc în semiîntuneric.

– Isuse, Vinnie, zise el, pășind cu grijă peste șine ca să se apropie de D'Agosta. Ce naiba căutăm noi aici? Ți-am mai spus, asta nu e o treabă pentru un căpitan de poliție. Mai ales într-o după-amiază de duminică. Dădu din cap în direcția tunelului întunecat. Creatura aia mică și drăguță te-a pus să faci asta, nu-i așa? Un set grozav de balcoane. Știi, i-am propus să fie secretara mea. Dar ea a preferat să continue să umble pe străzi, ca să scoată vagabonzii de prin cotloane. Imaginează-ți!

„Ciudat lucru", își spuse D'Agosta, imaginându-și cum ar fi fost viața de subaltern al lui Waxie pentru o femeie atât de atrăgătoare ca Hayward.

– Și blestemăția mea de stație radio s-a stricat, adăugă Waxie, supărat.

D'Agosta arătă cu degetul în sus.

– Hayward zice că nu funcționează în subteran. Oricum, nu te poți baza pe ele.

– Grozav. Și cum am putea cere întăriri?

---

[1] Cimitirul în care sunt înhumate persoane neidentificate.

– Nu cerem. Suntem pe cont propriu.

– Grozav, repetă Waxie.

D'Agosta își opri privirea asupra lui. Deasupra și de-a lungul buzei superioare îi izvorâseră stropi de transpirație, iar fălcile de culoarea aluatului, de obicei ferme, începeau să se scofâlcească.

– Zona asta e sub jurisdicția ta, nu sub a mea, zise D'Agosta. Gândește-te numai cât de bine o să-ți prindă dacă se dovedește că am dat peste ceva important: ți-ai asumat imediat răspunderea, te-ai deplasat personal la locul faptei. De dragul unei schimbări. Își pipăi buzunarul hainei, în căutarea unui trabuc, apoi renunță. Și gândește-te cât de rău o să pice dacă între crimele astea *există* vreo legătură și dacă presa o să bată monedă pe faptul nu le-ai dat atenție.

Waxie se încruntă la el:

– Nu candidez la funcția de primar, Vinnie.

– Nu vorbesc despre așa ceva. Eu nu știu decât că, atunci când o să-nceapă ploaia de rahat, ca de obicei, o să ai fundul acoperit.

Waxie mormăi, părând să se fi domolit.

D'Agosta văzu raza lanternei lui Hayward măturând șinele tot mai aproape de ei și femeia reapăru curând, ieșind din întuneric.

– Aproape c-am ajuns, spuse ea. E cu un nivel mai jos.

– Mai jos? zise Waxie. Sergent, credeam că asta *e* nivelul cel mai de jos.

Hayward nu răspunse.

– Și cum se presupune c-o să coborâm acolo, jos? o întrebă D'Agosta.

Ea dădu din cap, arătând în direcția din care venise.

– Mergem vreo patru sute de metri către nord, de-a lungul șinelor, și dăm de o altă scară, pe peretele din dreapta.

– Și dacă vine vreun metrou? întrebă Waxie.

– Suntem pe o ramificație abandonată, zise Hayward. Pe-aici n-a mai trecut nici un tren, de multă vreme.

– De unde știi?

Hayward plimbă în liniște raza lanternei de-a lungul șinei de sub picioarele lor, dând la iveală stratul gros de rugină portocalie. Privirea lui D'Agosta urcă în susul fascicolului luminos până ce căzu pe chipul ei. Nu părea foarte încântată.

– Următorul nivel are ceva neobișnuit? o întrebă, cu voce scăzută.

Ea păstră o clipă tăcerea.

– De obicei, noi inspectăm doar nivelele superioare. Dar circulă tot felul de povești. Sunt din ce în ce mai nebunești, pe măsură ce cobori. Tăcu o clipă. De aceea am sugerat că ar fi nevoie de întăriri, sublinie.

– Acolo, jos, *locuiesc* oameni? întrebă Waxie, scutindu-l pe D'Agosta de un răspuns.

– Bineînțeles. Hayward se strâmbă, ca și cum Waxie ar fi trebuit s-o știe mai bine decât ea. Iarna e cald, nu plouă și nu bate vântul. Și singurii oameni de care ar trebui să se teamă acolo, jos, sunt celelalte cârtițe.

– Deci, când au fost adunați vagabonzii de pe nivelul ăla?

– Nu adună nimeni vagabonzii de jos, domnule căpitan.

– De ce nu?

Un moment de tăcere.

– Păi, în primul rând, cârtițele de pe nivelele inferioare nu pot fi găsite. Traiul în întuneric le-a ascuțit vederea. Auzi ceva și, până să te-ntorci, au și dispărut. Se fac doar vreo două razii, la întâmplare, în fiecare an, cu câini dresați să găsească cadavre. Dar, chiar și așa, nu coboară nimeni prea mult. Pe lângă asta, e și foarte periculos. Nu toate cârtițele ajung aici doar în căutarea unui adăpost. Unii vin să se-ascundă. Fug de ceva, de lege, de obicei. Iar alții mai sunt încă puși pe jaf.

– Ce părere ai despre articolul din *Post*? întrebă D'Agosta. Acolo era vorba despre un soi de comunitate subterană. Nu părea o lume chiar atât de ostilă.

– Asta se întâmpla sub Central Park, locotenente, nu sub depourile West Side, zise Hayward. Unele zone sunt mai liniștite decât celelalte. Și nu uitați că articolul menționa și altceva. Ceva despre canibali.

Le adresă un zâmbet suav.

Waxie deschise gura, dând să răspundă, apoi o închise din nou, înghițind zgomotos.

Începură să înainteze în tăcere de-a lungul șinelor. În timp ce mergeau, D'Agosta realiză că își pipăia fără să vrea revolverul S & W model 4946, cu mecanism cu dublă acțiune. În 1993, în departament apăruseră o serie de controverse legate de trecerea la pistolul semiautomat de 9 milimetri. Acum, D'Agosta era bucuros că avea un S & W.

Când ajunseră în dreptul scării, văzură că în faţa ei se afla o uşă şuie de oţel, înclinată sub un unghi de-a dreptul demenţial faţă de cadru. Hayward o împinse şi reuşi să o deschidă, apoi se trase într-o parte. D'Agosta trecu pragul şi imediat îşi simţi ochii lăcrimând. Un miros care părea de amoniac îi invadă nările.

– O iau eu înainte, locotenente, zise Hayward.

D'Agosta o lăsă să treacă. Nu avea nimic de comentat.

După ce ajungea la un palier, scara cu pereţi văruiţi îşi schimba direcţia. D'Agosta simţi că ochii lui umezi începeau să-l usture. Mirosul era arzător, de nedescris.

– Ce naiba e asta? întrebă el.

– Urină, zise Hayward, sec. Mai ales. Plus alte lucruri despre care nu vreţi să auziţi.

În spatele lor, respiraţia şuierătoare a lui Waxie devenea din ce în ce mai zgomotoasă.

Trecură printr-o spărtură cu margini zimţate, pătrunzând într-un spaţiu întunecat şi umed. În timp ce Hayward îl mătura cu raza lanternei, D'Agosta văzu că se aflau în ceea ce părea a fi capătul cavernos al unui tunel vechi. Dar şinele lipseau: nu se zărea decât pavajul grosolan, murdar, acoperit de bălţi răzleţe de ulei şi de apă, precum şi de cărbuni rămaşi în urma unor mici focuri de tabără. Gunoaiele erau împrăştiate peste tot: ziare vechi; o pereche ruptă de pantaloni; un pantof vechi; un scutec de plastic murdărit de curând.

D'Agosta îl auzea pe Waxie răsuflând din greu în spatele lui. Începu să se întrebe de ce încetase căpitanul, dintr-odată, să se tot plângă. „Poate din cauza duhorii", îşi spuse.

Hayward se îndrepta spre un pasaj care ducea în afara cavernei.

– Pe aici, spuse ea. Cadavrul a fost găsit într-o nişă, pe traseul ăsta. Ar fi bine să stăm cât mai aproape unul de altul. Aveţi grijă să nu fiţi ţevuiţi.

– Ţevuiţi? întrebă D'Agosta.

– Cineva întinde mâna din beznă şi-ţi dă-n cap cu o ţeavă.

– Nu văd pe nimeni, zise D'Agosta.

– Dar sunt aici, răspunse Hayward.

Respiraţia lui Waxie deveni şi mai greoaie.

Începură să înainteze prin tunel, mișcându-se încet. Hayward își îndrepta din când în când lanterna de-a lungul pereților. Din șase în șase metri, în piatră fusese săpată câte o nișă mare, dreptunghiulară: zone de lucru și de depozitare, explică ea, folosite de echipele care se ocupau de întreținerea liniei cu un secol în urmă. În multe dintre ele erau întinse așternuturi murdare. Șobolani mari, cafenii, deranjați de lumină, se foiau adesea printre gunoaie, împleticindu-se cu o încetineală insolentă către zona neatinsă de raza lanternei. Dar nu se zărea nici picior de om.

Hayward se opri, își scoase șapca de polițist și își așeză la loc o șuviță jilavă de păr care îi alunecase de după ureche.

– Raportul menționa că e vorba de o nișă aflată chiar vizavi de o pasarelă dărâmată, de fier, spuse ea.

D'Agosta încercă să respire ținându-și mâna la nas și, când constată că asta nu-i era de nici un folos, își slăbi nodul cravatei și își ridică gulerul cămășii în dreptul gurii, ca pe un fel de mască.

– Aici e.

Hayward își ațintì lanterna asupra unui morman de traverse de fier și de grinzi în I, toate la fel de ruginite. Plimbă fascicolul luminos de-a lungul tunelului, localizând nișa. Din exterior, părea identică cu toate celelalte: lungă de un metru și jumătate, adâncă de un metru, săpată în piatră la șaizeci de centimetri deasupra podelei.

D'Agosta se apropie și se uită cu atenție înăuntru. Așternutul stătea la vedere, așezat pieziș, acoperit de o crustă groasă de sânge închegat. Pereții fuseseră împroșcați cu sânge și cu bucăți din ceva la care D'Agosta nu voia nici măcar să se gândească. Una dintre omniprezentele cutii de ambalaj era răsturnată și pe jumătate strivită. Dușumeaua nișei era acoperită de ziare. Duhoarea depășea orice închipuire.

– Tipul ăsta, șopti Hayward, a fost găsit tot fără cap. L-au identificat după amprente. Shasheen Walker, treizeci și doi de ani. Un toxicoman înrăit, cu o listă de condamnări lungă cât brațul dumneavoastră.

În orice alte împrejurări, lui D'Agosta i s-ar fi părut ridicol ca un ofițer de poliție să vorbească în șoaptă. Acum era, într-un fel, încântat. Se lăsă o tăcere îndelungată, răstimp în care D'Agosta roti, jur-împrejur, raza propriei lanterne.

– Au găsit capul? întrebă el, în cele din urmă.

– Nu, răspunse Hayward.

Mica vizuină împuțită nu părea să fi fost scotocită de poliție. Închipuindu-și că era în alt loc și că *făcea* cu totul altceva, D'Agosta își întinse mâna în nișă, prinse cuvertura murdară de un colț și o dădu deoparte dintr-o smucitură.

Ceva maro căzu dintre falduri și se rostogoli. Ceea ce mai rămase din gura cadavrului era larg deschis, într-un țipăt înghețat.

– Cred că nu s-au spetit căutând, spuse D'Agosta. Îl auzi pe Waxie scăpând un geamăt scurt. Te simți bine, Jack? întrebă, aruncând o privire în spate.

Căpitanul nu răspunse. Fața lui părea o lună palidă, plutind în bezna împuțită.

D'Agosta ridică din nou lanterna deasupra capului.

– O să chemăm o echipă SOC aici, pentru o investigație completă.

Își duse mâna către stația radio, apoi își aminti că acolo nu funcționa.

Hayward se apropie încet de el.

– Domnule locotenent?

D'Agosta se opri.

– Da?

– Cârtițele au părăsit locul ăsta pentru că aici a murit cineva. În privința asta, unii dintre ei sunt superstițioși. Dar, imediat ce-o să plecăm, o să curețe toată mizeria asta, o să se descotorosească de cap și n-o să-i mai dați de urmă niciodată. Nu vor polițiști aici, jos, asta mai presus de orice.

– De unde naiba pot să știe că suntem aici?

– V-am mai spus, domnule locotenent, sunt *prin preajmă*. Ascultați.

D'Agosta roti raza lanternei. Coridorul era cufundat în tăcere și în nemișcare.

– Atunci, ce propui?

– Dacă vreți capul, trebuie să-l luați cu dumneavoastră.

– Rahat, murmură D'Agosta. OK, sergent, trebuie să improvizăm. Ia prosopul ăla de acolo.

Trecând în fața unui Waxie înțepenit, sergentul Hayward ridică un prosop plin de noroi și îl întinse pe betonul umed de lângă craniu.

Apoi își acoperi palmele cu mânecile uniformei și împinse capul către prosop lovindu-l cu încheietura mâinii.

D'Agosta o privea cu un amestec de dezgust și admirație în timp ce împreuna capetele prosopului, dându-i forma unei mingi. El clipea întruna, străduindu-se să scape de usturimea provocată de duhoarea sordidă.

– Să mergem. Sergent, poți să faci onorurile casei.

– Nici o problemă.

Hayward ridică prosopul, ținându-l departe de trup.

În timp ce D'Agosta păși în față, ațintindu-și lumina lanternei în josul coridorului, către scară, se auzi pe neașteptate un șuierat și o sticlă țâșni din întuneric, fiind cât pe ce să-l izbească pe Waxie în cap. Se sparse cu zgomot de perete. D'Agosta auzea un foșnet care se desprindea din adâncurile cufundate în beznă ale coridorului.

– Cine e acolo? țipă el. Stai! Poliția!

Din întuneric zbură o altă sticlă, aruncată cu sălbăticie. Cu o senzație ciudată, dată de fiorii care îi porneau de la baza șirei spinării, D'Agosta realiză că putea *să simtă,* nu să vadă, siluetele care se apropiau de ei.

– Nu suntem decât trei, domnule locotenent, zise Hayward și în glasul ei sumbru se simți dintr-odată încordarea. Pot să vă sugerez să plecăm naibii odată de aici?

Din întuneric răzbătu un zăngănit, urmat de un strigăt și de zgomotul unor picioare care alergau. D'Agosta auzi din spate un icnet de spaimă și se întoarse ca să-l vadă pe Waxie, încă pironit locului.

– Pentru numele lui Dumnezeu, căpitane, vino-ți în fire! îi strigă.

Waxie începu să scâncească. D'Agosta auzi un șuierat venind din partea opusă și se răsuci, dând cu ochii de silueta măruntă a lui Hayward, încordată și neclintită. Își ținea brațele subțiri de o parte și de alta a corpului, iar prosopul și conținutul lui îi atârnau în prelungirea degetelor. Sergentul respiră din nou adânc, șuierător, parcă luându-și avânt. Pe urmă aruncă o privire grăbită în jur și o porni către scară, ținând iarăși prosopul la o lungime de braț distanță.

– Isuse, nu mă lăsați aici! urlă Waxie.

D'Agosta îl smuci cu brutalitate de braţ. Căpitanul se clinti cu un geamăt slab şi începu să meargă mai întâi încet şi apoi din ce în ce mai repede, ţâşnind pe lângă D'Agosta.

– Mişcă-te! strigă D'Agosta împingând-o pe Hayward în faţa lui.

Simţi ceva zbârnâindu-i pe lângă ureche şi se opri, se întoarse, îşi scoase arma şi trase un foc în plafon. În lumina flăcării de la gura ţevii, desluşi mai bine de o duzină de oameni care ieşeau din tunelul întunecat răsfirându-se şi pregătindu-se să-l încercuiască. Alergau ghemuiţi, ţinându-se aproape de podea şi mişcându-se cu o viteză înspăimântătoare în întuneric. Se răsuci pe călcâie şi o rupse la fugă spre scară.

Abia pe nivelul de deasupra, lângă peretele opus uşii care atârna, se opri, în sfârşit, ascultând şi respirând cu nesaţ. Hayward stătea alături de el, în aşteptare, strângând în mână pistolul. Nu se auzea nici un sunet, cu excepţia paşilor lui Waxie, care le-o luase cu mult înainte, alegând de-a lungul şinelor, către capătul luminat al tunelului.

O clipă mai târziu, D'Agosta se trase înapoi cu un pas.

– Sergent, pe viitor, când o să mai sugerezi vreodată că e nevoie de întăriri – sau când o să mai faci orice altă sugestie, indiferent în ce privinţă – adu-mi aminte să-ţi dau atenţia cuvenită.

Hayward îşi puse revolverul în toc.

– M-am temut c-o să vă pierdeţi cu firea acolo, jos, aşa cum i s-a întâmplat căpitanului, spuse ea. Dar, pentru un novice, v-aţi descurcat foarte bine, domnule.

D'Agosta îi aruncă o privire, dându-şi seama că era pentru prima oară când i se adresa cu tot respectul cuvenit unui superior. Se gândi s-o întrebe de ce naiba respirase într-un mod atât de bizar, dar hotărî că n-avea rost să o facă. În loc de asta, îi puse o altă întrebare.

– Îl mai ai?

Ea ridică prosopul.

– Atunci să plecăm dracului de aici. O să vizităm celelalte locuri cu altă ocazie.

Imaginea care continua să stăruie în mintea lui D'Agosta pe drumul către suprafaţă nu era a hoardei pregătindu-se să-l înconjoare, nici a nesfârşitului tunel întunecat. Era a scutecului de copil murdărit de curând.

12

Margo își spălă mâinile în chiuveta adâncă, de metal, a laboratorului de Antropologie Judiciară, apoi și le șterse cu un prosop aspru, de spital. Aruncă o privire spre targa cu rotile pe care zăceau rămășițele Pamelei Wisher, acoperite cu un cearșaf. Fuseseră luate toate mostrele necesare și fuseseră consemnate toate observațiile, iar cadavrul urma să fie predat familiei ceva mai târziu, în cursul aceleiași dimineți. În partea opusă a încăperii, Brambell și Frock se ocupau de scheletul neidentificat, stând aplecați deasupra șoldurilor răsucite în mod grotesc și făcând măsurători elaborate.

– Îmi permiți să fac o observație? întrebă doctorul Brambell, punând deoparte un fierăstrău electric, marca Stryker.

– Chiar te rog, răspunse Frock cu un mormăit onctuos și cu un gest mărinimos al mâinii.

Se detestau reciproc.

Margo își trase câte două mănuși de latex pe fiecare mână, întorcându-se cu spatele ca să-și ascundă zâmbetul. Era, probabil, prima dată când îl vedea pe Frock confruntându-se cu cineva tot atât de inteligent, sau tot atât de orgolios ca el. Era un miracol că reușiseră să ducă ceva la bun sfârșit împreună. Totuși, în ultimele câteva zile, finalizaseră testarea anticorpilor, analizele osteologice, testele de identificare a reziduurilor toxice și a substanțelor teratogene, precum și multe alte proceduri. Nu mai era nevoie decât de obținerea unei secvențe ADN și de analiza judiciară a amprentelor dentare. Dar cadavrul

neidentificat continua să rămână o enigmă, refuzând să-şi dezvăluie secretele. Margo ştia că asta nu făcea altceva decât să tensioneze, într-o şi mai mare măsură, atmosfera extrem de încărcată din laborator.

– Ar trebui să fie evident, până şi pentru cineva cu o inteligenţă cât se poate de mediocră, spunea Brambell, cu vocea lui cu accent irlandez tremurând de iritare, că fisura *nu avea cum* să pornească din partea dorsală. Altminteri s-ar fi extins în direcţie transversală.

– Nu reuşesc să înţeleg ce are a face fisura cu toate astea, murmură Frock.

Margo îşi îndepărtă atenţia de la disputa lor, care, oricum, nu prezenta nici un interes pentru ea. De domeniul ei ţineau etnofarmacologia şi genetica, nu anatomia. Avea alte probleme de rezolvat.

Se aplecă asupra celor mai recente fragmente de ţesut prelevate de la cadavrul neidentificat, aflate în maşina de electroforeză cu suspensie coloidală, şi îşi simţi muşchii trapezi protestând. Cinci serii de câte zece tracţiuni din noaptea precedentă, în locul celor trei pe care le făcea de obicei. În ultimele câteva zile, exagerase în mod spectaculos în privinţa antrenamentelor; trebuia să fie mai atentă şi să se ferească de excese.

Zece minute de cercetare minuţioasă îi confirmară suspiciunile: dungile de culoare închisă ale diverselor elemente proteice îi ofereau prea puţine indicii, cu excepţia faptului că era vorba de proteinele care se regăseau de obicei în muşchii corpului uman. Îşi îndreptă spatele cu un oftat. Nu putea obţine mai multe informaţii genetice detaliate decât în urma testelor efectuate cu ajutorul aparaturii mult mai sensibile de analiză secvenţială a ADN-ului. Din nefericire, avea să intre în posesia rezultatelor pe care se putea bizui abia peste câteva zile.

În timp ce punea deoparte tăviţele cu suspensie coloidală, masându-şi apoi umerii cu un aer gânditor, remarcă plicul din hârtie manila care zăcea alături computerul performant SPARC-10. „Rezultatele analizei cu raze X, îşi spuse. Probabil că au fost aduse la prima oră a dimineţii." Era evident că Brambell şi Frock nu-l observaseră, fiind prea ocupaţi să se contrazică în privinţa cadavrului. Era de înţeles: în cazul unui leş care fusese deja redus aproape la un schelet, razele X nu aveau prea multe de spus.

– Margo? o strigă Frock.

Ea se apropie de masa de disecţie.

– Draga mea, zise el, împingându-şi scaunul cu rotile într-o parte şi arătând către microscop, te rog să examinezi aceast şanţ care întinde de-a lungul femurului drept.

Microscopul stereoscopic era reglat pe grosismentul minim, dar, cu toate acestea, aveai impresia că arunci o privire într-o cu totul altă lume. Osul cafeniu se transformă într-un peisaj, dând la iveală culmile şi văile unui deşert în miniatură.

– Ce deduci *tu* de aici? întrebă Frock.

Lui Margo nu i se cerea pentru prima oară să-şi dea cu părerea într-o dispută, un rol care nu-i făcea nici o plăcere.

– Pare să fie o fisură osoasă naturală, spuse ea, pe un ton neutru. O parte a setului de ramificaţii osoase şi de creste par să fi afectat scheletul. N-aş spune că a fost cauzată neapărat de un dinte.

Frock se lăsă pe spătarul scaunului cu rotile, nereuşind să-şi ascundă cu desăvârşire zâmbetul de triumf.

Brambell se uită chiorâş.

– Poftim? făcu el, nevenindu-i să-şi creadă urechilor. Doctor Green, nu ţin neapărat să vă contrazic, dar, dacă eu am văzut vreodată o urmă longitudinală lăsată de un dinte, atunci e cea pe care o aveţi în faţa ochilor.

– Doctor Brambell, nu am făcut afirmaţia cu intenţia de a *vă* contrazice. Margo mări grosismentul microscopului şi mica fisură se transformă imediat într-un canion adânc. Dar văd nişte pori naturali în interior, uitaţi-vă, aici.

Brambell se grăbi să privească prin ocular, ţinându-şi în mână ochelarii vechi, cu ramă de baga. Se holbă preţ de câteva momente, apoi se îndepărtă mişcându-se mult mai încet decât atunci când se apropiase.

– Hm, spuse, punându-şi din nou ochelarii. Mă doare s-o spun, Frock, dar s-ar putea să ai dreptate.

– Vrei să spui că *Margo* ar putea avea dreptate.

– Da, bineînţeles. Foarte bine, doctor Green.

Telefonul din laborator începu să sune, scutind-o pe Margo de obligaţia de a da un răspuns. Frock îşi îndreptă scaunul cu rotile într-acolo şi răspunse cu voce energică. Margo îl urmări cu privirea, dându-şi seama că, în săptămâna care trecuse de când se reîntâlniseră ca urmare a telefonului lui D'Agosta, aceea era prima oară când se uita cu

adevărat la fostul ei îndrumător. Cu toate că își păstrase statura masivă, părea mai slab decât și-l amintea din zilele când lucrau împreună în muzeu. Și scaunul cu rotile arăta altfel: vechi și zgâriat. Se întrebă, într-un acces de simpatie, dacă mentorul ei trecea printr-o perioadă dificilă. Dar, chiar dacă ar fi fost așa, asta nu părea să aibă urmări negative. Dacă era vorba de o schimbare, atunci era mult mai vioi și mai viguros decât în vremurile când ocupa postul de șef al Departamentului de antropologie.

Frock își asculta interlocutorul și era evident că ceva îl deranja. Margo își luă ochii de la el, oprindu-și-i asupra priveliștii superbe din Central Park care se zărea prin fereastra laboratorului. Vara învești mântase copacii într-un frunziș bogat, verde-închis, iar lacul sclipea în lumina strălucitoare. În partea de sud, mai multe bărci cu vâsle pluteau alene pe suprafața apei. Se gândea că ar fi fost de mii de ori mai bine să se afle într-una dintre acele bărci – lăfăindu-se sub razele soarelui – decât acolo, în muzeu, disecând cadavre putrezite.

– Era D'Agosta, spuse Frock, închizând telefonul cu un oftat. Spune că prietenul nostru, aici de față, o să aibă parte de ceva companie. Vrei să tragi jaluzelele, te rog? Când lucrezi la microscop, e de preferat lumina artificială.

– Cum adică, să aibă parte de companie? întrebă Margo, cu voce tăioasă.

– Așa s-a exprimat el. Se pare că ieri după-amiază, în timpul unei incursiuni în tunelele metroului, au descoperit un cap aflat într-o stare foarte avansată de descompunere. Îl trimit aici, pentru analize.

Doctorul Brambell murmură ceva, într-o irlandeză plină de fervoare.

– Craniul este al... începu Margo, apoi făcu un semn în direcția cadavrelor.

Frock clătină din cap, cu o expresie sumbră.

– S-ar părea că nu există nici o legătură.

Pentru o clipă, în încăpere se lăsă liniștea. Pe urmă, ca la un semn, cei doi bărbați se întoarseră încet către scheletul neidentificat. Murmurul discuțiilor lor în contradictoriu reîncepu în scurt timp. Margo oftă adânc și se întoarse la instalația de electroforeză. Mai avea de lucru cel puțin încă o dimineață până să listeze toate componentele.

Privirea ei îi alunecă înspre rezultatele radiografiei cu raze X. Făcuseră presiuni asupra laboratorului ca să le trimită în dimineața aceea. Poate că se cuvenea să arunce o privire rapidă înainte de a începe listarea.

Scoase prima serie de radiografii și le fixă în ecranul de vizualizare. Erau trei imagini ale părții de sus a scheletului neidentificat. Așa cum se așteptase, scoteau în evidență – cu mult mai puțină claritate – ceea ce observaseră deja în urma examinării directe: un schelet afectat de deformații bizare ale oaselor, aproape toate procesele osteologice din organism fiind caracterizate de o îngroșare grotescă și de apariția unor creste.

Le dădu de o parte și prinse setul următor de ecran. Alte trei imagini, de data aceasta ale regiunii lombare.

Le remarcă imediat: patru pete mici, albe și bine conturate. Cuprinsă de curiozitate, roti lupa, aducând-o deasupra lor, ca să le studieze îndeaproape. Erau patru triunghiuri ascuțite, care formau un pătrat perfect, plasat exact la baza coloanei vertebrale, și înconjurat pe de-a-ntregul de o masă difuză de excrescențe osoase. Margo știa că nu putea fi vorba decât de metal: numai metalul era atât opac față de razele X.

Își îndreptă spatele. Cei doi bărbați continuau să stea aplecați deasupra cadavrului și bombănelile lor îi ajungeau la urechi, traversând încăperea cufundată în tăcere.

– Aici e ceva asupra căruia ar trebui să aruncați o privire, zise ea.

Brambell ajunse primul lângă aparat și se uită cu atenție. Se trase într-o parte, își așeză mai bine ochelarii cu ramă de baga și se uită din nou, preocupat.

Frock ajunse un moment mai târziu, curios, cu scaunul cu rotile huruind și dând, în graba lui, peste picioarele medicului legist.

– Dacă nu *te* superi, făcu, folosindu-se de scaunul greu, cu rotile, ca să-l dea deoparte pe Brambell. Se aplecă înainte, aducându-și ochii la câțiva centimetri de ecran.

În laborator se lăsă liniștea, cu excepția șuieratului aerului din conducta de deasupra tărgii cu rotile. Era pentru prima oară, își spuse Margo, când atât Brambell, cât și Frock se aflau complet în încurcătură.

13

D'Agosta intrase în biroul şefului pentru prima oară de când postul fusese ocupat de Horlocker şi acum privea în jur nevenindu-i să-şi creadă ochilor. Locul aducea cu un local din suburbii care încerca să atragă clienţii din lumea bună. Mobila grea din imitaţie de mahon, lumina obscură, draperiile groase, montura ieftină din fier forjat, în stil mediteranean, a geamurilor din sticlă ondulată galbenă. Asemănarea era atât de desăvârşită, încât se simţea îndemnat să cheme un chelner ca să comande o bere Gibson.

Comandantul Redmond Horlocker stătea în spatele unui birou imens, pe care nu se afla nici măcar o singură hârtie. Waxie îşi instalase confortabil corpul masiv în cel mai apropiat fotoliu cu rezemători laterale pentru cap şi descria incursiunea lor din ziua anterioară. Tocmai ajunsese la momentul când fuseseră atacaţi de o bandă de vagabonzi furioşi pe care el, Waxie, îi ţinuse la distanţă, astfel încât D'Agosta şi Hayward să poată scăpa cu fuga. Horlocker îl asculta cu o figură impasibilă.

D'Agosta îl ţintui cu privirea pe Waxie, care se însufleţea din ce în ce mai mult pe măsură ce vorbea. Se întreba dacă era cazul intervină, apărându-se, dar experienţa lui îndelungată îi spunea că asta nu ar fi schimbat câtuşi de puţin lucrurile. Waxie era căpitan la o secţie de poliţie; nu avea prea des ocazia să vină în Police Plaza numărul unu ca să-l impresioneze pe şeful cel mare. Poate că rezultatul final avea să se concretizeze prin mobilizarea mai multor forţe. În plus, o mică voce

din capul lui D'Agosta şoptea că era vorba de unul dintre acele cazuri în care ploaia de rahat cădea în rafale. Deşi el era cel căruia i se repartizase în mod oficial cazul, nu-l deranja să-l lase pe Waxie să-şi asume nişte merite. Cu cât ieşi mai în faţă la început, cu atât o încurci mai tare la sfârşit.

Waxie îşi termină povestea şi în birou se instală liniştea, în timp ce Horlocker aştepta ca totul să capete un aer uşor solemn. Pe urmă îşi drese vocea.

– Părerea ta, locotenente? întrebă el, întorcându-se spre D'Agosta.

Acesta îşi îndreptă spatele.

– Ei bine, domnule, e prea devreme ca să ne pronunţăm în privinţa existenţei unei legături. Totuşi, merită să facem nişte investigaţii şi mi-ar prinde bine nişte întăriri, pentru...

Telefonul cu aspect retro scoase un sunet discordant şi Horlocker ridică receptorul, ascultând o clipă.

– Asta poate să mai aştepte, spuse el scurt, apoi închise şi se întoarse din nou către D'Agosta.

– Citeşti ziarul *Post*? îl întrebă.

– Uneori, răspunse D'Agosta.

Ştia unde bătea şeful.

– Şi îl cunoşti pe Smithback ăsta, care scrie toate gunoaiele?

– Da, domnule, zise D'Agosta.

– Sunteţi prieteni?

D'Agosta ezită.

– Nu tocmai, domnule.

– Nu tocmai, repetă şeful. În cartea aia a lui despre Fiara din Muzeu, Smithback lasă impresia că sunteţi prieteni la cataramă. După cum înfăţişează el lucrurile, voi doi aţi salvat lumea cu mâinile goale în timpul incidentului ăluia de la Muzeul de Istorie Naturală.

D'Agosta păstră tăcerea. Rolul pe care-l jucase în timpul dezastruosului vernisaj al expoziţiei *Superstiţii* era o poveste veche. Şi nici unul dintre membrii noii conduceri nu era dispus să-i acorde vreun merit.

– Ei bine, aproape amicul tău Smithback ne lasă în pielea goală fiindcă suntem nevoiţi să alegăm încotro ne trimit toţi nebunii care dau telefoane, stârniţi de recompensa aia a lui. Cu asta se ocupă

întăririle tale. Ar trebui s-o ştii mai bine decât oricine altcineva. Şeful se foi, enervat, pe imensul lui tron tapiţat cu piele. Va să zică, vrei să spui că, atât pentru uciderea vagabonzilor, cât şi în cazul Wisher, s-a folosit acelaşi mod de operare?

D'Agosta încuviinţă dând din cap.

– OK. Acum, nouă nu ne place că aici, în New York, cineva ucide vagabonzi. E o problemă. Nu pică bine. Dar *adevărata* problemă apare atunci când sunt omorâţi oameni din lumea mondenă. Înţelegi unde bat?

– Evident, răspunse Waxie.

D'Agosta păstră tăcerea.

– Ceea ce vreau să spun este că suntem preocupaţi de uciderea vagabonzilor şi că o să ne străduim să rezolvăm aceste cazuri. Dar uite ce e, D'Agosta, ăştia mor în fiecare zi. Între noi fie vorba, nimeni nu dă doi bani pe viaţa lor. Amândoi ştim asta foarte bine. Pe de altă parte, din cauza domnişoarei ăsteia fără cap, mă bate la cap un oraş întreg. Primarul vrea să vadă cazul *rezolvat*. Se aplecă înainte şi îşi sprijini coatele pe birou, cu o expresie generoasă aşternută pe chip. Uite, ştiu că o să ai nevoie de mai mult ajutor în privinţa asta. Aşa că o să-l reţin pe căpitanul Waxie aici, ca să se ocupe de caz. Am pus pe altcineva la conducerea secţiei, pentru ca el să fie disponibil.

– Da, domnule! zise Waxie, îndreptându-şi spatele.

În timp ce asculta, D'Agosta simţi că, în adâncul fiinţei sale, ceva se surpa, dispărând pentru totdeauna. Un dezastru ambulant ca Waxie era exact ceea ce nu-i trebuia. În loc de întăriri, se alesese cu un tip care trebuia dădăcit la fiecare pas. Era de preferat să-i dea o însărcinare lipsită de importanţă, ca să nu aibă cum s-o dea în bară. Dar toată povestea crea un nou şir de probleme legate de comandă: să pui un comandant de secţie să se ocupe de un caz de care răspunde un locotenent de la Omucideri. Ce naiba avea să iasă din *asta*?

– D'Agosta! ţipă şeful.

El îşi ridică ochii.

– Poftim?

– Ţi-am pus o întrebare. Ce se petrece la muzeu?

– Au terminat analizele cadavrului lui Wisher și l-au predat familiei, răspunse D'Agosta.

– Și celălalt schelet?

– Încă mai încearcă să-l identifice.

– Ce se aude cu urmele dinților?

– Se pare că nu s-a ajuns la un acord în privința provenienței lor.

Horlocker scutură din cap.

– Isuse, D'Agosta. Credeam c-ai spus că oamenii ăia știu ce fac. Nu mă face să regret că te-am ascultat și am luat cadavrele de la morgă.

– Medicul legist șef și unii dintre cei mai buni oameni din personalul muzeului se ocupă de asta. Îi cunosc personal și nu există alții mai capabili...

Horlocker oftă zgomotos și își legănă palma.

– Nu mă interesează palmaresul lor. Vreau rezultate. Acum, că-l ai pe Waxie ca să te ajute la rezolvarea cazului, lucrurile ar trebui să se miște mai repede. Vreau să văd niște rezultate până la sfârșitul zilei de mâine. S-a-nțeles, D'Agosta?

Locotenentul dădu din cap.

– Da, domnule.

– Bine. Șeful își flutură mâna. Atunci treceți la treabă, amândoi.

14

Era cea mai bizară demonstrație pe care o văzuse în cei zece ani de când locuia la New York, își spuse Smithback. Pancartele fuseseră făcute de niște profesioniști. Sonorizarea era asigurată de echipamente de cea mai înaltă clasă. Și Smithback avea impresia clară că nu se îmbrăcase așa cum ar fi trebuit.

Mulțimea era extraordinar de variată: doamne din Central Park South și de pe Fifth Avenue, pline de diamante și cu haine marca Donna Karan, alături de tineri bancheri, agenți de asigurări, brokeri și o serie de tineri dornici să încalce legile. Erau și câțiva elevi de liceu, foarte eleganți. Dar ceea ce-l uimea pe Smithback era numărul manifestanților. Probabil că în jurul lui se vânzoleau vreo două mii de oameni. Și era evident că organizatorul mitingului, oricine ar fi fost, nu era lipsit de influență politică: autorizația obținută permitea blocarea Grand Army Plaza la o oră de vârf dintr-o zi lucrătoare. Dincolo de cele câteva baricade pline de polițiști și de șirurile de camere de televiziune, se vedeau cozile interminabile de mașini ai căror șoferi fierbeau de mânie.

Smithback știa că era vorba de o grupare care reprezenta, deopotrivă, lumea nababilor și pe a potentaților din orașul New York. Mitingul lor nu era o glumă – nici pentru primar, nici pentru șeful poliției și nici pentru politicienii din oraș. Nu erau genul de oameni care ies în stradă, participând la demonstrații de protest. Dar, cu toate acestea, se aflau acolo.

Doamna Horace Wisher stătea pe un podim imens, din lemn de sequoia, plasat în fața statuii aurite a Victoriei din intersecția Central Park South cu Fifth Avenue. Vorbea într-un un microfon și sistemul puternic de amplificare îi transforma glasul fragil într-o prezență imposibil de evitat. În spatele ei se afla, imensă și colorată, de acum celebra poză din copilărie a fiicei sale Pamela.

– Cât timp? întrebă ea, adresându-se mulțimii înghesuite împrejur. Cât timp o să mai lăsăm să moară orașul nostru? Cât timp o să mai tolerăm uciderea fiicelor noastre, a fiilor noștri, a fraților noștri, a surorilor noastre, a părinților noștri? Cât timp o să mai trăim tremurând de spaimă în propriile case și în propriile cartiere?

Zăbovi îndelung cu privirea asupra mulțimii, ascultând murmurul aprobator care începea să se înalțe.

Începu să vorbească iarăși, pe un ton mai blând:

– Strămoșii mei au venit în New Amsterdam cu trei sute de ani în urmă. De atunci încoace, a fost căminul nostru. Un cămin bun. Când nu eram decât o fetiță, bunica mă scotea, în fiecare seară, la plimbare prin Central Park. Obișnuiam să ne întoarcem singuri de la școală după lăsarea întunericului. Nici măcar nu ne încuiam ușile caselor din oraș. De ce s-a stat cu brațele încrucișate în timp ce infracțiunile, drogurile și crimele au apărut printre noi? Cât de multe mame își vor mai pierde copii înainte ca noi să spunem, cu toții într-un glas: *ne-am săturat!*

Se retrase din fața microfonului, adunându-și gândurile. Din rândurile mulțimi începea să se ridice, ca un talaz, un murmur de mânie. Femeia avea simplitatea și demnitatea unui orator înnăscut. Smithback își ținea reportofonul cât mai sus, adulmecând un alt articol de primă pagină.

– A venit timpul, spuse doamna Wisher, înălțându-și încă o dată vocea, să ne luăm înapoi orașul. Să-l luăm înapoi pentru copiii și pentru nepoții noștri. Trebuie s-o facem, chiar dacă asta înseamnă executarea traficanților de droguri, chiar dacă înseamnă ridicarea unei închisori de un miliard de dolari. Acesta este un război. Dacă nu mă credeți, uitați-vă la statistici. Ne ucid în fiecare zi. Anul trecut, în New York, s-au săvârșit o mie nouă sute de crime. Cinci pe zi. Suntem în război, prieteni, și îl pierdem. Acum trebuie să ripostăm, folosindu-ne de tot

ceea ce avem. Stradă cu stradă, cvartal cu cvartal, din Battery Park până la Cloisters, din East Avenue până la Riverside Drive, trebuie să ne luăm înapoi orașul!

Murmurul de furie crescuse. Smithback observă că din ce în ce mai mulți tineri se alăturau mulțimii, atrași de zgomot și de înghesuială. Sticluțe plate și sticle de un sfert de litru cu whisky Wild Turkey treceau din mână-n mână. „Ce prostie, domnilor bancheri", se gândi el.

Doamna Wisher se răsuci brusc și arătă cu degetul. Smithback se întoarse ca să vadă că dincolo de baricadă se stârnise agitația: o limuzină neagră și lucioasă se oprise și din ea cobora primarul, un bărbat scund și chel îmbrăcat într-un costum negru, însoțit de mai mulți consilieri. Smithback rămase în așteptare, dornic să vadă ce urma să se întâmple. Era evident că amploarea mitingului îl luase pe primar prin surprindere și că acum se străduia să se implice, să demonstreze că era preocupat de problemele demonstranților.

– Primarul orașului New York! zbieră doamna Wisher în timp ce edilul orașului își croia drum spre podium cu ajutorul câtorva polițiști. E aici, vine să ne vorbească!

Zumzetul mulțimii se amplifică.

– Dar n-o s-o facă! țipă doamna Wisher. Noi vrem fapte, domnule primar, nu vorbe!

Mulțimea urlă.

– Fapte! strigă ea. Nu vorbe!

– Fapte! tună mulțimea.

Bărbații tineri începură să-l ia în râs și să-l huiduiască.

Primarul urca pe podium, zâmbind și făcând cu mâna. Lui Smithback i se păru că îi cerea doamnei Wisher microfonul. Ea se trase cu un pas înapoi.

– Nu vrem să auzim un alt discurs! strigă. Nu vrem să mai auzim alte minciuni!

Și, cu asta, smulse microfonul din suport și coborî de pe podium, lăsându-l pe primar singur deasupra gloatei, cu un zâmbet artificial încremenit pe buze, lipsit de orice posibilitate de a acoperi zbieretele.

Mai mult decât orice altceva, ultima ei exclamație făcuse mulțimea să explodeze. Un urlet puternic, de neînțeles, se înălță în văzduh și

oamenii tălăzuiră către podium. Smithback îi privea, având o senzație bizară, de parcă ceva i s-ar fi urcat, în valuri, pe șira spinării când gloata începu să se înfurie văzând cu ochii. Mai multe sticle goale de whisky zburară către scenă, una spărgându-se la mai puțin de un metru și jumătate de primar. Grupurile de tineri se contopiseră într-o singură falangă care își croia drum în forță către podium, înjurând și bătându-și joc de primar. Smithback prinse câteva cuvinte separate: „Cretinule. Poponarule. Lepădătură liberală". Tot felul de gunoaie zburară pe deasupra mulțimii, iar consilierii primarului, înțelegând că totul era pierdut, se grăbiră să-l conducă jos de pe scenă și apoi către limuzină.

„Ei bine, cugetă Smithback, e interesant de remarcat că toate clasele sociale sunt influențate de spiritul de turmă." Nu-și putea aminti să mai fi văzut vreodată pe cineva care să fi ținut, în fața mulțimii, un discurs atât de scurt și de subtil precum cel al doamnei Wisher. Odată ce amenințarea unui pericol imediat dispăru și oamenii prinseră să se împrăștie în grupuri mânioase, ziaristul își croi drum spre o bancă din parc ca să-și noteze impresiile cât timp cât mai erau încă vii. Pe urmă se uită la ceas: cinci și jumătate. Se ridică și începu traverseze parcul cu pași iuți, îndreptându-se către nord. Era de preferat să fie pe poziție, pentru orice eventualitate.

15

Încercând să prindă un post de ştiri cu radioul ei portabil, Margo trecu fără grabă dincolo de colţ, intrând pe 65th Street, unde opri brusc, surprinsă să vadă o siluetă familiară, deşirată, trândăvind rezemată de balustrada scărilor de la intrarea blocului ei, cu un smoc de păr rebel înălţându-se precum un corn negru de cerb deasupra chipului prelung.

– Ah, gâfâi ea, oprindu-şi radioul şi smulgându-şi căştile din urechi. Tu erai.

Smithback îşi încordă spatele şi o expresie de neîncredere ironică îi trecu peste chip.

– Chiar aşa? Un prieten ingrat e, într-adevăr, „mai tăios decât un colţ de şarpe"[1]. Am trecut prin atâtea împreună – avem un ocean de amintiri comune – şi eu nu merit decât un: „Ah, tu erai"?

– Mă străduiesc întruna să las în urmă oceanul ăla de amintiri, spuse Margo, îndesându-şi radioul în geantă şi aplecându-se ca să-şi maseze gambele. În plus, în ultima vreme, de câte ori ne întâlnim, nu ataci decât un singur subiect: cariera mea şi cât de strălucită e ea.

– „O lovitură, o lovitură bine ţintită"[2], zise Smithback ridicând din umeri. Destul de cinstit. Aşa că, hai să pretindem că sunt aici ca să îndrept lucrurile, Floare-de-Lotus. Lasă-mă să-ţi fac cinste cu ceva de

[1] Shakespeare, *Regele Lear*
[2] Shakespeare, *Hamlet*

băut. Îi aruncă o privire admirativă. Oh, oh, ce bine arăţi zilele astea. Candidezi la titlul de Miss Univers?

Margo îşi îndreptă spatele.

– Am treabă.

Smithback o prinse de braţ în timp ce se străduia să treacă pe lângă el ca să ajungă la uşă.

– Café des Artistes, zise el, hărţuind-o.

Margo se opri şi oftă.

– Foarte bine, spuse, cu un zâmbet uşor, eliberându-şi mâna. Nu cedez uşor, dar cred că mă las mituită. Dă-mi câteva minute ca să fac un duş şi să mă schimb.

Întrară în venerabila cafenea prin Hotel des Artistes. Smithback îl salută pe şeful de sală cu o aplecare a frunţii, apoi îşi croiră drum spre barul vechi, liniştit.

– Arată bine, zise Margo dând din cap către tava plină de tarte cu cremă, care aştepta să fie plimbată printre mese.

– Hei, te-am invitat să bem ceva, nu să luăm cina de la ora opt.

Smithback alese o masă, aşezându-se sub tabloul lui Howard Chandler Christy[1] care înfăţişa câteva femei goale zburdând cu graţie într-o grădină.

– Cred că roşcata mă place, spuse el, făcând cu ochiul şi arătând cu degetul mare către tablou.

Un chelner foarte bătrân, cu faţa încreţită de riduri şi cu un zâmbet permanent, veni să le ia comanda.

– Locul ăsta e pe gustul meu, afirmă Smithback, în timp ce chelnerul se îndepărta târşâindu-şi picioarele, un studiu în alb şi negru. Toată lumea e amabilă. Nu suport chelnerii care te fac să te simţi ca un rahat de calitatea a doua. O învălui pe Margo cu o privire interogativă. Bun. Momentul întrebărilor. Ai citit toate articolele mele de la ultima noastră întâlnire încoace?

– Trebuie să recunosc că numai jumătate dintre ele, răspunse Margo. Dar le-am văzut pe cele despre Pamela Wisher. Mai ales cel de-al doilea articol mi s-a părut foarte bun. Mi-a plăcut că ai considerat-o o fiinţă

[1] Pictor american (1873–1952)

umană, nu un simplu subiect profitabil. Te interesează o nouă pistă, nu-i așa?

– Asta-i Margo a mea, zise Smithback.

Chelnerul se întoarse, aducându-le băuturile și un bol de alune, apoi se îndepărtă.

– De fapt, acum vin de la miting, continuă ziaristul. Doamna Wisher e o femeie extraordinară.

Margo încuviință dând din cap.

– Tocmai am ascultat o relatare, la NPR[1]. Părea o adevărată nebunie. Mă întreb dacă această doamnă Wisher își dă seama ce forțe a dezlănțuit. La sfârșit, a fost aproape înfricoșător. Nababii și potentații au descoperit dintr-odată ce putere are *vulgus mobile.*

Margo râse, încă ferindu-se să lase garda jos. Cu Smithback trebuia să fii întotdeauna prudent. Din câte știa ea, ținea în buzunar un reportofon deschis în timp ce vorbeau.

– E ciudat, continuă el.

– Ce?

Smithback ridică din umeri.

– De cât de puțin e nevoie – ceva băutură, poate ideea stimulantă a integrării în mulțime – ca să cureți un grup de oameni de spoiala lucioasă a lumii bune și să-l transformi într-o hoardă amenințătoare și violentă.

– Dacă ai fi știut ceva antropologie, spuse Margo, n-ai mai fi fost atât surprins. În afara de asta, din câte am auzit, mulțimea aia nu era alcătuită numai din crema societății, așa cum le-ar plăcea unor ziariști să creadă. Sorbi încă o înghițitură și se lăsă pe spătarul scaunului. Oricum, îmi închipui că asta nu e doar o discuție prietenească, la un pahar. Nu te-am văzut niciodată cheltuind bani fără un motiv ascuns.

Smithback își puse paharul pe masă, părând cu adevărat rănit.

– Sunt surprins. Chiar sunt. Acea Margo pe care o știam eu n-ar fi spus așa ceva. Abia dacă ne-am văzut în ultima vreme. Și acum, când ne întâlnim, vorbești prostii. Și uită-te la tine: încordată toată ca o gazelă. Unde e Margo cea modestă și retrasă pe care o cunoșteam și pe care o iubeam? Chiar așa, ce s-a întâmplat cu tine?

---

[1] National Public Radio – Postul Național de Radio

Margo dădu să-i răspundă, dar se opri. Numai Dumnezeu știa ce ar fi spus Smithback dacă ar fi aflat că acum avea un pistol în geantă. „Ce s-a întâmplat cu mine?" se întrebă. Dar, chiar în momentul în care își puse întrebarea, știu răspunsul. Era adevărat, se întâlnea destul de rar cu Smithback. Dar era vorba de același motiv care o împiedicase să-l vadă mai des pe doctorul Frock, fostul ei mentor. Sau pe Kawakita, sau pe Pendergast, agentul FBI, sau pe orice altcineva pe care îl cunoscuse la începuturile carierei ei din muzeu. Amintirile lor comune erau încă prea recente, prea cumplite. Coșmarurile care continuau să-i tulbure somnul erau suficient de neplăcute; nu avea nevoie de nimic altceva care să-i reamintească de experiența cumplită prin care trecuse.

Dar chiar în timp ce medita la toate acestea, expresia rănită a lui Smithback se preschimbă într-un zâmbet:

– Oh, Dumnezeule, n-are nici un rost să mă prefac, râse el pe înfundate. Mă cunoști prea bine. *Există* un motiv ascuns. Știu cu ce te ocupi, știu de ce stai până târziu la muzeu.

Margo îngheță. „Pe unde se scursese informația?" Pe urmă își dăcu seama; Smithback era un pescar inteligent, de a cărui undiță se afla, probabil, mai puțină momeală decât dădea el de înțeles.

– Mi-am închipuit eu, zise ea. Deci, mai exact, cu ce mă ocup și cum ai aflat așa ceva?

Smithback ridică din umeri.

– Am sursele mele. Dintre toți oamenii pe care-i cunosc, tu ar fi trebuit să-ți amintești cel mai bine asta. Am discutat cu niște prieteni vechi de la muzeu și am auzit că joia trecută a fost adus acolo cadavrul Pamelei Wisher, odată cu celălalt, cu cel neidentificat. Tu și cu Frock luați parte la autopsie.

Margo păstră tăcerea.

– Nu-ți face griji, nu te citez în nici un articol, spuse Smithback.

– Cred că mi-am terminat paharul, zise Margo. Trebuie să plec. Se ridică.

– Așteaptă. Smithback o reținu, prinzând-o de încheietura mâinii. Un singur lucru nu știu. V-au chemat din cauza urmelor de dinți de pe oase?

Margo tresări, încolțită.

– Cum ai aflat asta? îl întrebă.

Smithback rânji, triumfător, iar ea înțelese, având senzația că intra în pământ, cu câtă pricepere fusese dusă de nas. El nu făcuse altceva decât să ghicească. Iar reacția ei îi confirmase bănuiala.

Se așeză din nou.

– Ești un nemernic în toată puterea cuvântului, știai?

Ziaristul ridică din umeri.

– N-am mers numai pe presupuneri. Aflasem că cele două cadavre au fost aduse la muzeu. Și, dacă ai citit interviul pe care mi l-a dat Mephisto, șeful din subterane, știi ce mi-a spus despre canibalii ascunși sub Manhattan.

Margo clătină din cap.

– Nu poți să publici asta, Bill.

– De ce nu? Nimeni n-o să afle vreodată c-o știu de la tine.

– Nu asta mă îngrijorează, se răsti ea. Du-te cu gândul, măcar o clipă, dincolo de următoarea închidere de ediție. Ești în stare să-ți imaginezi ce efect o să aibă o știre ca asta asupra orașului? Și cum rămâne cu noua ta prietenă, doamna Wisher? Ea nu știe nimic. Ce crezi că o să spună când o să afle că fiica ei n-a fost doar ucisă și decapitată, ci și devorată parțial, pe deasupra?

O expresie de durere trecu, în pripă, peste figura lui Smithback.

– M-am gândit la toate astea. Dar sunt noutăți, Margo.

– Amână-le cu o zi.

– De ce?

Ea ezită.

– Ar fi bine să-mi dai un motiv, Floare-de-Lotus, o îndemnă Smithback.

Margo oftă.

– Oh, perfect. Pentru că urmele ar putea fi ale dinților unor câini. După cât se pare, cadavrele au stat mult timp în subterane înainte de fi măturate de furtună. Probabil vreun câine vagabond a luat câteva îmbucături din ele.

Lui Smithback îi căzu fața.

– Vrei să spui că n-au fost niște canibali?

Margo clătină din cap.

– Îmi pare rău că te dezamăgesc. O s-o știm sigur mâine, după încheierea testelor de laborator. Pe urmă o să ai știrea în exclusivitate, îți promit. Avem programată o întâlnire la muzeu, mâine după-amiază. Pe urmă o să discut chiar eu despre asta cu Frock și cu D'Agosta.

– Și ce se schimbă dacă articolul apare cu o zi mai devreme?

– Ți-am spus deja. Publică totul acum și-o să stârnești o panică infernală. Ai văzut azi cum reacționează crema societății; ai spus-o tu însuți adineauri. Ce-o să se întâmple dac-o să creadă că orașul e bântuit de un soi de monstru – de un alt Mbwun – sau de un ucigaș în serie care mai e și canibal pe deasupra? Și, dacă a doua zi o să anunțăm că a fost vorba de un câine, o să treci drept un idiot. Ai scos deja poliția din sărite cu povestea aia cu recompensa. Dac-o să alarmezi populația fără nici un motiv, o să fii scos din New York cu fărașul.

Smithback se lăsă pe spătarul scaunului.

– Hmm.

– Nu trebuie să aștepți decât o zi, Bill, insistă Margo. Ăsta încă nu e un subiect de articol.

Smithback rămase tăcut, dus pe gânduri.

– În regulă, spuse, în cele din urmă, fără nici o tragere de inimă. Toate instinctele mele îmi spun că sunt nebun. Dar îți mai acord o zi. Pe urmă îmi garantezi exclusivitatea, nu uita. Să nu scapi vreo vorbă altcuiva.

Margo zâmbi ușurată.

– Nici o grijă.

Rămaseră o clipă în tăcere. În cele din urmă, ea oftă.

– M-ai întrebat, mai devreme, ce se întâmplă cu mine. Nu știu. Cred că omorurile astea îmi evocă toate amintirile neplăcute.

– Te referi la Fiara din Muzeu, spuse Smithback. Ataca bolul cu alune în mod sistematic. Au fost vremuri dure.

– Cred că poți să spui și așa. Margo ridică din umeri. După toate cele petrecute... ei, am vrut să las totul în urmă. Aveam coșmaruri, mă trezeam, noapte de noapte, scăldată într-o sudoare rece. După ce m-am transferat la Columbia, lucrurile au început să meargă mai bine. Am crezut că s-a terminat. Dar pe urmă m-am întors la muzeu; și a început toată povestea asta...

Amuți pentru o clipă.

– Bill, spuse apoi, pe neașteptate. Știi cumva ce s-a întâmplat cu Gregory Kawakita?

– Greg? întrebă Smithback. Terminase alunele din bol și îl învârtea în mâini de parcă s-ar fi așteptat să mai fie și altele sub el. Nu l-am mai văzut de când a plecat de la muzeu. De ce? Ochii i se îngustară a șiretenie. Între voi doi nu era nimic, nu-i așa?

Margo respinse ideea cu o fluturare a mâinii.

– Nu, nimic de genul acesta. Dacă ne lega ceva, era faptul că ne luam mereu la întrecere ca să atragem atenția doctorului Frock. Numai că a încercat o dată să ia legătura cu mine, cu câteva luni în urmă, iar eu nu i-am răspuns. Mă gândesc că poate o fi fost bolnav, sau cam așa ceva. Avea vocea schimbată, față de cum mi-o aminteam. În orice caz, m-am simțit oarecum vinovată în privința asta, așa că l-am căutat în cartea de telefon a Manhattan-ului. Nu l-am găsit. Eram curioasă dacă s-a mutat, mă gândeam că și-o fi găsit un post în altă zonă.

– Asta mă depășește, spuse Smithback. Dar Greg e genul care pică întotdeauna în picioare. Probabil că deține un cumul de funcții în vreun institut de cercetare și câștigă vreo trei sute de mii pe an. Își privi ceasul. Trebuie să scriu articolul despre miting până la ora nouă. Ceea ce înseamnă că mai avem timp pentru încă un pahar.

Margo îl privi surprinsă și batjocoritoare.

– Bill Smithback îi face cinste unui prieten cu un al doilea rând? Cum aș putea să plec tocmai acum? Istoria se scrie aici, în seara asta.

16

Nick Bitterman urcă cu entuziasm treptele din piatră ale castelului Belvedere, apoi se așează lângă balustradă, așteptând ca Tanya să-l ajungă din urmă. Întinderea întunecată a Central Park se răsfira dedesubt, sub soarele care asfințea. Prin punga de hârtie pe care o ținea sub braț răzbătea răceala ca de gheață a sticlei de șampanie Dom Perignon. În arșița serii, senzația era plăcută. Paharele îi zornăiau în buzunarul hainei la fiecare mișcare. Pipăi, instinctiv, cutiuța pătrată în care se afla inelul. Un diamant de un carat, de la Tiffany, montat în platină, care îl costase patru mii pe 47th Street. Era o afacere bună. Apăru și Tanya, chicotind și gâfâind. Știa despre șampanie, dar nu și despre inel.

Nick își aduse aminte că văzuse film în care două personaje beau șampanie pe podul Brooklyn, aruncând apoi paharele în apă. Nu era rău, dar asta avea să fie și mai și. Nu puteai avea parte de o priveliște a Manhattan-ului mai spectaculoasă decât cea pe care o zăreai, în amurg, de pe meterezele castelului Belvedere. Nu trebuia decât să ai grijă să-ți miști fundul din Park înainte de lăsarea întunericului.

O prinse pe Tanya de mână în timp ce urcau ultimele trepte și se apropiară, umăr la umăr, de marginea parapetului de piatră. Turnul se înălța deasupra lor, negru în lumina asfințitului, iar ornamentele lui gotice erau dublate în mod ridicol de aparatura meteo, care ieșea în afara crenelurilor din partea superioară. Își coborî privirea asupra drumului pe care veniseră. La picioarele lor se vedea micul heleșteu al castelului, alături de Great Lawn, mărginită de șirul de copaci care

umbreau lacul artificial Reservoir. Suprafața acestuia părea o foiță de aur. În dreapta lui, clădirile de pe Fifth Avenue se înșirau apatice către nord, cu ferestrele strălucind, portocalii; bastionul reprezentat de Central Park West se contura în stânga, întunecat, sub un strat de nori.

Scoase sticla de șampanie din punga maro, rupse foița și sârma care înfășurau dopul, își alese cu grijă o țintă, apoi îl scoase trăgând de el cu stângăcie. Îl priviră sărind brusc din gura sticlei, cu un pocnet sonor, apoi îl pierdură din vedere. Peste câteva secunde, departe, jos, dopul izbi suprafața lacului, împroșcând apa.

– Bravo! strigă Tanya.

El umplu paharele și îi întinse unul.

– Noroc!

Ciocniră, el își goli paharul dintr-o înghițitură, apoi se uită Tanya care sorbea cu delicatețe.

– Bea-l până la fund! o îndemnă, iar ea se supuse, strâmbând din nas în timp ce o făcea.

– Mă gâdilă, chicoti apoi, în vreme ce Nick umplea din nou paharele, pentru a și-l goli din nou pe al lui din câteva înghițituri lacome

– Atenție, cetățeni ai Manhattan-ului! țipă el de pe metereze, ridicând în mână paharul gol, și vocea i se pierdu în văzduh. Vă vorbește Nick Bitterman! Proclam ziua de șapte august drept ziua Tanyei Smith, pe vecie!

Fata râse și el goli sticla, umplând iarăși paharele, până ce șampania dădu pe-afară. După ce băură ultimul strop, Nick o cuprinse cu brațul.

– Datina cere să le și aruncăm, spuse el, cu austeritate.

Le azvârliră și se aplecară peste parapet ca să le vadă descriind un arc scânteietor înainte de a ateriza în lac, împroșcând apa. În timp ce le privea, Nick observă că amatorii de plajă, patinatorii cu rotile și ceilalți pierde-vară din parc plecaseră deja și la poalele castelului nu mai era nimeni. Era timpul să treacă la fapte. Își afundă mâna în buzunarul hainei, scoase cutia și i-o întinse fetei. Făcu un pas înapoi, uitându-se țanțoș cum o deschidea.

– Nick, *Dumnezeule!* țipă ea. Trebuie să fi costat o avere!

– Tu valorezi o avere, zâmbi Nick în timp ce ea își punea inelul pe deget, apoi o trase lângă el și o sărută scurt și apăsat. Știi ce înseamnă asta? o întrebă.

Tanya întoarse spre el cu ochii scânteind. Deasupra umerilor ei, bezna începea să umple golurile dintre copaci.

– Ei? o îmboldi.

Ea îi întoarse sărutarea și îi șopti ceva la ureche.

– Până când moartea ne va despărți, iubito, răspunse el și o sărută din nou, de data asta mai lung, cuprinzându-i în palmă unul dintre sâni.

– Nick! făcu ea, râzând și retrăgându-se.

– Nu e nimeni aici, zise el, punându-i cealaltă mână pe fund și apăsându-i șoldurile de ale lui.

– Doar întreg orașul, care ne privește, răspunse ea.

– Lasă-i. Ar putea învăța ceva. Își strecură mâna sub bluza Tanyei și se jucă cu sfârcul ei întărit în timp ce își rotea privirile în jur, prin bezna care se înstăpânea. Mai bine am merge în apartamentul meu, îi șopti la ureche.

Ea zâmbi, apoi se îndepărtă, luând-o către treptele de piatră. Nick o privea admirându-i mersul de o eleganță înnăscută și simțind băutura scumpă alergându-i prin vene. „Nimic nu se compară cu o sticlă de șampanie, își spuse. Se urcă direct la cap. Și coboară direct în bășica udului."

– Stai puțin, zise, cu voce tare. Trebuie să-mi golesc rezervorul.

Fata se întoarse și rămase în așteptare în timp ce Nick se îndrepta spre turn. Era un closet ascuns acolo, în partea din spate, își aminti el, în apropiere de scara metalică de serviciu, care urca până la aparatura meteo și cobora până la lac. În umbra turnului era liniște; zgomotul înăbușit al traficului de pe East Drive părea să vină de departe. Găsi ușa de la toaleta bărbaților și o împinse, descheindu-și fermoarul în timp ce mergea pe dalele uzate, trecând pe lângă șirul de cabine întunecate ca să ajungă la grupul de pisoare. Încăperea era pustie, așa cum știuse că avea o să fie. Se sprijini de vasul de porțelan răcoros și închise ochii.

Se grăbi să-i redeschidă în timp ce un zgomot slab întrerupse reveria în ale cărei brațe îl adusese șampania. Nu, realiză apoi; nu era nimic.

Râse, scuturând din cap la gândul că paranoia bolborosea întotdeauna, chiar și sub pielea celui mai apatic locuitor al New York-ului

Zgomotul se auzi din nou, mai puternic, iar el se întoarse, surprins și înspăimântat, cu penisul încă în mână, observând că, la urma urmelor, într-una dintre cabine era cineva care ieșea de acolo în grabă.

Tanya aștepta, stând în picioare lângă parapet, cu chipul înviorat de adierea nopții. Își simțea inelul de logodnă pe deget, greu și străin. Nick se ușura pe îndelete. Parcul se cufundase în întuneric, Great Lawn era pustie, iar luminile strălucitoare de pe Fifth Avenue licăreau pe suprafața lacului.

Pierzându-și răbdarea, o porni spre turn, apoi ocoli baza lui întunecată. Ușa de la toaleta bărbaților era închisă. Ciocăni, la început cu timiditate, apoi din ce în ce mai tare.

– Nick? Hei, Nick! Ești acolo?

Nu se auzea nimic, doar vântul suspina printre copaci. Și aducea un miros ciudat: o duhoare înțepătoare care o făcu să se gândească, cu neplăcere, la brânza feta.

– Nick? Termină cu joaca.

Deschise ușa și trecu pragul.

Pentru o clipă, peste castelul Belvedere se lăsă din nou tăcerea. Apoi începură țipetele: urlete, înălțându-se, din ce în ce mai puternice, pe măsură ce sfâșiau liniștea nopții blânde de vară.

17

În cafeneaua grecească situată pe primul loc în topul preferinţelor sale, Smithback se aşează la bar, făcându-i bucătarului un semn din cap ca să-şi comande obişnuitul mic dejun: două ochiuri la capac şi o porţie dublă de carne tocată cu sfeclă. Sorbi din ceaşca de cafea din faţa lui, scoase un suspin de încântare şi îşi trase ziarele de sub braţ. Se uită mai întâi prin *Post*, încruntându-se uşor în timp ce parcurgea în grabă articolul despre crima din castelul Belvedere, scris de Hank McCloskey şi plasat pe prima pagină. Reportajul lui despre mitingul din Grand Army Plaza fusese retrogradat, ajungând tocmai în pagina a patra. Prima pagină ar fi trebuit să-i revină, de drept, lui însuşi, pentru povestea despre implicarea muzeului şi despre urmele de dinţi. Dar îi promisese lui Margo. Lucrurile aveau să se schimbe în ziua următoare. Pe lângă asta, poate că răbdarea de care dăduse dovadă urma să-i aducă, pe parcurs, mai multe subiecte în exclusivitate.

Micul dejun sosi şi îşi înfipse cu poftă furculiţa în tocătură, punând ziarul *Post* deoparte şi întredeschizând *New York Times*. Trecu în revistă cele mai importante titluri – ordonate cu bun-gust şi lipsite de ostentaţie – cu o privire batjocoritoare. Pe urmă îşi coborî ochii în josul ziarului împăturit, oprindu-şi-i asupra unui titlu care acoperea o singură coloană: „Fiara din Muzeu se întoarce?" Era semnat de Bryce Harriman, cu menţiunea în exclusivitate pentru *Times*.

Smithback continuă să citească şi mâncarea din gura lui căpătă gust de clei.

*

8 august – Savanții din Muzeul de Istorie Naturală continuă să studieze cele două cadavre fără cap, unul aparținându-i Pamelei Wisher, iar celălalt unui necunoscut, străduindu-se să descopere dacă urmele de dinți de pe oase au apărut postmortem, fiind opera unor animale sălbăticite, sau dacă este posibil ca acestea să reprezinte însăși cauza morții.

Uciderea brutală și decapitarea lui Nickolas Bitterman, petrecută ieri seară în castelul Belvedere din Central Park, a mărit presiunea sub care lucrează echipa judiciară aflată în căutarea răspunsurilor. Moartea mai multor vagabonzi, uciși în ultimele luni, pare să se încadreze în același tipar. Nu se știe dacă urmează ca și cadavrele acestora să fie aduse la muzeu pentru analize. Rămășițele pământești ale Pamelei Wisher au fost predate familiei și vor fi înhumate în după-amiaza zilei de astăzi, la ora 3.00 P.M., în cimitirul Holy Cross din Bronxville.

Autopsiile se desfășoară la muzeu, la adăpostul secretului. „Nu vor să stârnească panica", a afirmat o sursă. Dar cuvântul nerostit de pe buzele tuturor este Mbwun.

Mbwun, numele sub care le este cunoscută Fiara din Muzeu oamenilor de știință, a fost o creatură neobișnuită, adusă în mod accidental în muzeu de către o expediție eșuată în jungla Amazonului. Prezența creaturii în subsolul clădirii s-a făcut simțită în luna aprilie a anului trecut, când au fost uciși mai mulți vizitatori și câțiva paznici. Fiara a atacat, de asemenea, mulțimea numeroasă care lua parte la vernisajul unei expoziții organizate în sălile muzeului, stârnind panică și conducând la blocarea sistemului de securitate. Incidentul s-a soldat cu patruzeci și șase de morți și peste trei sute de răniți, transformându-se în cel mai cumplit dezastru petrecut în New York în ultimii ani.

Creatura a fost botezată Mbwun de către actualmente dispărutul trib Kothoga, care trăia în habitatul natural al animalului de pe cursul superior al râului Xingu, din bazinul Amazonului. Zvonurile despre un animal mare, aparent reptilian, care ar fi fost văzut pe cursul superior al acestui râu, au circulat, decenii de-a rândul, printre

braconieri și antropologi. Apoi, în anul 1987, unul dintre aceștia din urmă, un angajat al muzeului, Julian Whittlesey, a organizat o expediție pe cursul superior al râului Xingu, în căutarea unor indicii despre trib și despre creatură. Whittlesey a dispărut în junglă, iar ceilalți membri ai expediției cu ghinion au pierit în mod tragic, într-un accident de avion, pe drumul de întoarcere spre Statele Unite.

Mai multe lăzi conținând o serie de relicve adunate de membrii expediției au ajuns înapoi, la muzeu. Artefactele erau împachetate în fibrele unei plante conținând o substanță de care era dependent animalul numit Mbwun. Cu toate că modul în care a ajuns acesta din urmă în muzeu nu este cunoscut, custozii presupun că ar fi fost închis, din neatenție, într-un container de marfă, alături de obiectele colecționate pe durata expediției. Creatura a trăit în imensul subsol al muzeului până când a rămas fără hrana sa obișnuită, moment în care a început să atace vizitatorii și paznicii.

Animalul a fost ucis în timpul înfruntării violente care a urmat, leșul său fiind ridicat de către autorități și distrus înainte de a se putea efectua testele taxonomice. Deși creatura continuă să fie înconjurată de mister, s-a precizat că trăia pe un platou izolat din bazinul Amazonului, numit *tepui* în limbajul băștinașilor. Exploatările miniere ale bazinelor aurifere din mediul acvatic de pe cursul superior al râului Xindu au avut un impact dezastruos asupra zonei, ducând, probabil, la extincția speciei. Profesorul Whitney Cadwalader Frock, de la Departamentul de antropologie al muzeului, autorul lucrării *Evoluția fractală,* este de părere că această creatură reprezintă o aberație a procesului de evoluție a speciilor, apărută într-un habitat izolat din junglă.

Sursa acestor informații sugerează că omorurile recente ar fi putut fi săvârșite de o a doua creatură Mbwun, probabil perechea celeilalte. Se pare că acesta este, totodată, și temerea nerostită a Departamentului de Poliție din orașul New York. După toate aparențele, poliția le-a cerut specialiștilor din laboratorul muzeului să precizeze dacă urmele de dinți de pe oase sunt compatibile cu cele ale lăsate de un câine sălbăticit sau de un animal mult mai puternic – asemănător cu Mbwun.

Cu mâna tremurându-i de furie, Smithback împinse într-o parte farfuria cu ochiurile neatinse. Nu știa ce era mai rău: că dobitocul de Harriman îi suflase subiectul în exclusivitate, sau că el, Smithback, avusese deja articolul și se lăsase convins să nu-l publice.

Își flutură mâna într-un gest de respingere. N-o să se mai repete, niciodată. Absolut niciodată.

La cel de-al cincisprezecelea etaj al clădirii din Police Plaza numărul unu, D'Agosta dădu deoparte același ziar, cu o înjurătură cumplită. Creatorii de imagine din Departamentul de relații cu publicul al NYPD urmau să fie nevoiți să facă ore suplimentare ca să calmeze isteria. Indiferent cine ar fi fost cel care lăsase să se scurgă informația, avea să fie prăjit la foc mic și inclus în meniul unei rotiserii. Cel puțin, își spuse, de data asta nu fusese acel ghimpe-n fund care era prietenul lui, Smithback.

Își duse mâna spre telefon și formă numărul biroului șefului poliției. Cât despre problema fundurilor, ar fi fost mai bine să aibă grijă de al lui, atâta vreme cât mai avea unul. Pe Horlocker era întotdeauna mai indicat să-l suni decât să aștepți să te sune el.

Nu avu parte decât de mesajul vocal înregistrat de secretara șefului.

Se întinse din nou după ziar, apoi îl dădu la o parte, inundat de un sentiment de frustrare. Waxie urma să apară din clipă-n clipă, fără îndoială trăncănind cât îl ținea gura despre crima din Castelul Belvedere și despre termenul impus de Șef. La gândul că avea să-l vadă, D'Agosta închise ochii fără să vrea, dar senzația de sfârșeală care îl năpădi era atât de intensă încât îi redeschise imediat. Nu apucase să doarmă decât două ore și era obosit până-n măduva oaselor după ce își petrecuse cea mai mare parte a nopții cățărându-se prin toate cotloanele castelului Belvedere, ca urmare a uciderii lui Bitterman.

Se ridică și se duse lângă fereastră. Jos, în mijlocul întinderii cenușii a orașului, deslușea un mic pătrat negru: terenul de joacă al PS 362. Siluetele minuscule ale copiilor alergau în jurul lui, jucând leapșa și șotronul, mai mult ca sigur țipând și zbierând pe toată durata recreației mari. Doamne, se gândi, ce n-ar fi dat ca să fie unul dintre ei.

În timp ce revenea la birou, observă că marginea ziarului nimerise peste rama în care se afla fotografia băieţelului lui de zece ani, Vinnie Junior, doborând-o. O puse la loc cu grijă, surâzând instinctiv către chipul din poză, care îi întorcea zâmbetul. Pe urmă, simţindu-se ceva mai bine, îşi afundă mâna în buzunarul hainei şi scoase un trabuc. La naiba cu Horlocker! Fie ce-o fi.

Îşi aprinse trabucul, azvârli chibritul în scrumieră şi se îndreptă spre harta imensă a zonei vestice a Manhattan-ului, fixată pe un panou. Suprafaţa acesteia era presărată cu ace cu gămălia albă sau roşie. După explicaţiile oferite de legenda tipărită într-un colţ, acele albe indicau locurile de unde fusese semnalată dispariţia unor persoane în ultimele şase luni, iar acele roşii le marcau pe cele în care fuseseră săvârşite crime care se potriveau aceluiaşi presupus mod de operare. D'Agosta întinse mâna spre o tăviţă de plastic, luă un ac roşu şi îl înfipse cu grijă în sudul lacului din Central Park, după ce îi localiză poziţia pe hartă. Pe urmă făcu un pas înapoi şi privi îndelung panoul, străduindu-se să desprindă tiparul reprezentat de semne din imaginea de fond.

Acele albe erau cu unul mai multe decât cele roşii. Bineînţeles că o mare parte a celor dintâi avea să fie îndepărtată. În New York, oamenii dispăreau dintr-o mulţime de motive. Cu toate acestea, numărul era neobişnuit de mare, depăşind de trei ori media unei perioade de şase luni. Şi cele mai multe păreau să se afle în zona Central Park. Continuă să se uite cu atenţie. Într-un fel, punctele păreau să nu fie repartizate la întâmplare. Intuia că exista o logică, dar nu avea idee care putea fi aceea.

– Visaţi cu ochii deschişi, domnule locotenent? se auzi o voce melancolică, familiară.

Sări în sus, surprins, apoi se răsuci pe călcâie.

Era Hayward, care se ocupa acum de caz în mod oficial, alături de Waxie.

– N-ai auzit niciodată că trebuie să baţi la uşă? se răsti D'Agosta.

– Ba da, am auzit, dar spuneaţi că vă trebuie chestiile astea cât mai curând cu putinţă.

Hayward ţinea pe braţul ei subţire un teanc gros de hârtii tipărite la imprimantă. D'Agosta le luă şi se apucă să le răsfoiască; în ultimele

șase luni fuseseră uciși mai mulți vagabonzi, majoritatea în zona Central Park/West Side, aflată sub jurisdicția lui Waxie. Bineînțeles că nici una dintre crime nu fusese investigată.

– Hristoase, bodogăni el, scuturând din cap. Ei, am face bine să le marcăm.

Începu să citească unde fuseseră descoperite cadavrele, în timp ce Hayward însemna locurile pe hartă, înfigând bolduri roșii. Făcu o pauză, cu ochii la claia ei de păr negru și la pielea ei palidă. Cu toate că, firește, nu i-o spusese, D'Agosta se bucura în taină fiindcă o avea printre ajutoarele sale. Imperturbabila încredere în sine de care dădea dovadă Hayward părea un colț liniștit de rai din mijlocul urletelor furtunii. Și trebuia să admită și că îi făcea plăcere s-o privească.

De pe coridor se auzi zgomotul unor pași în fugă și larma unor voci ridicate. Ceva greu căzu, spărgându-se. D'Agosta se încruntă și îi făcu semn lui Hayward să vadă ce se întâmpla. În curând, îi ajunseră la urechi alte zbierete și își auzi numele rostit de o voce plângăcioasă, stridentă.

Împins de curiozitate, își scoase capul pe ușă. Pe culoarul secției Omucideri, un bărbat aproape ireal de murdar se lupta cu doi polițiști care încercau să-l calmeze. Hayward era alături de ei, cu trupul firav încordat, de parcă ar fi așteptat o ocazie să intervină. D'Agosta remarcă părul plin de gunoaie încâlcite; pielea palidă, gălbejită; trupul sfrijit, chinuit de foame; și nelipsita pungă neagră de gunoi care adăpostea toate bunurile lumești ale individului.

– Vreau să-l văd pe locotenent! strigă vagabondul, cu voce subțire, stridentă. Am informații. Cer să...

– Omule, îi spuse unul dintre polițiști, ținându-l de haina soioasă cu expresie dezgustată pe chip, dacă ai ceva de spus, îmi spui mie, OK? Locotenentul e ocupat.

– Uite-l, e aici! făcu vagabondul, arătând spre D'Agosta cu un deget tremurător. Vezi, nu e ocupat! Tu ia-ți mâinile de pe mine, altfel fac o reclamație, auzi? O să-mi chem avocatul!

D'Agosta se retrase în birou, închise ușa și se apucă să studieze din nou harta. Avalanșa de vorbe de pe coridor continua, tânguirile stridente ale vagabondului ieșind discordant în evidență, întrerupte de

vocea din ce în ce mai iritată a lui Hayward. Tipul ăla nu avea de gând să se dea dus.

Ușa se deschise pe neașteptate, fiind împinsă cu zgomot, și vagabondul trecu pragul pe jumătate aruncându-se dincolo de el și pe jumătate împleticindu-se, cu o Hayward scoasă din fire pe urmele sale. Se retrase într-un colț al biroului, ținându-și în față punga de gunoi, ca să se apere.

– Trebuie să m-ascultați, domnule locotenent! chelălăi el.

– E un nemernic alunecos, gâfâi Hayward, ștergându-și mâinile de coapsele zvelte. La propriu.

– Nu te apropia! guiță omul, adresându-i-se.

D'Agosta oftă, plictisit.

– E în ordine, sergent, spuse el. Apoi se întoarse către vagabond. Foarte bine. Ai cinci minute. Dar lasă aia afară.

Arătă către punga al cărei miros respingător îi pătrunsese în nări.

– O să mi-o fure, spuse bărbatul, cu voce răgușită.

– Asta e o secție de poliție, se răsti D'Agosta. N-o să-ți fure nimeni rahaturile alea.

– Nu sunt rahaturi, se tângui celălalt, dar îi întinse totuși punga soioasă lui Hayward, care se grăbi să o scoată pe coridor, revenind apoi înăuntru și închizând ușa în calea duhorii.

Comportamentului vagabondului se schimbă în mod spectaculos, pe neașteptate. Înaintă târșindu-și picioarele și se așeză pe unul dintre scaunele destinate vizitatorilor, picior peste picior, purtându-se de parcă ar fi fost sigur că se afla la el acasă. Mirosul devenise mai puternic. În mintea lui D'Agosta se contură amintirea firavă și neplăcută a miasmelor din canalul de metrou.

– Sper că stai comod, zise el, aducându-și, în mod strategic, trabucul în dreptul nasului.

– De fapt, Vincent, spuse vagabondul, stau cât se poate de comod, ținând cont de starea în care mă vezi.

Uluit, D'Agosta își așeză încet trabucul pe birou.

– Constat, cu părere de rău, că încă nu te-ai lăsat de fumat. Vagabondul aruncă o privire spre trabuc. Totuși, observ că, în privința asta, ai început să ai gusturi mai bune. Tutun din Republica Dominicană,

dacă nu mă înșel cumva, în foiță Connecticut Shade. Dacă trebuie neapărat să fumezi, cuiele astea de coșciug reprezintă o îmbunătățire considerabilă față de sfoara aia de împachetat cu care obișnuiai să te desfeți.

D'Agosta rămase fără grai. Cunoștea vocea, iar accentul melodios, din sud, îi era familiar. Dar nu reușea, pur și simplu, să le lege de individul împuțit și murdar care stătea în fața lui.

– Pendergast? murmură el.

Vagabondul încuviință dând din cap.

– Cum...?

– Sper că o să-mi ierți apariția teatrală, spuse Pendergast, dar am vrut să pun la încercare eficacitatea acestui costum.

– Oh, făcu D'Agosta.

Hayward făcu un pas înainte și își întoarse ochii către el. Pentru prima oară, părea cu adevărat derutată.

– Domnule locotenent...? începu ea.

El respiră adânc.

– Sergent, acesta – își flutură mâna în direcția personajului murdar care stătea acum cu mâinile în poală și cu un picior așezat cu grijă peste celălalt – este agentul special Pendergast, de la FBI.

Hayward se uită la D'Agosta, apoi la vagabond.

– Prostii, spuse ea, simplu.

Pendergast râse, delectându-se. Își așeză coatele pe brațele scaunului, își împreună palmele sub forma unui triunghi, își sprijini bărbia pe vârful degetelor și își aținti ochii asupra lui Hayward.

– Încântat să te cunosc, sergent. Aș vrea să-ți strâng mâna, dar...

– Nu vă osteniți, se grăbi ea să răspundă, cu expresia suspicioasă încă zăbovindu-i pe chip.

Pe neașteptate, D'Agosta se repezi la vizitator și îi strânse mâinile prelungi și soioase într-ale sale.

– Doamne, Pendergast, mă bucur să te văd. Mă întrebam ce s-a ales de fundul tău ciolănos. Am auzit că ai refuzat conducerea noului birou din New York, dar nu te-am mai văzut de când...

– De când cu crimele din Muzeu, cum li se spune, zise Pendergast, dând din cap. Văd că au ajuns din nou în primele pagini ale ziarelor.

În timp ce se aşeza din nou, D'Agosta se încruntă şi încuviinţă cu o mişcare a capului.

Pendergast îşi ridică ochii spre hartă.

– Ai de rezolvat o problemă într-adevăr complicată, Vincent. Un şir de crime urâte, la suprafaţă şi în subteran, angoasa care a cuprins înalta societate din oraş, iar acum zvonurile despre întoarcerea lui Mbwun.

– Pendergast, încă nu ştii nimic.

– Scuză-mă că te contrazic, dar ştiu foarte multe. De fapt, am venit să te-ntreb dacă nu ţi-ar prinde bine o mână de ajutor.

Faţa lui D'Agosta începu să strălucească, apoi deveni circumspect.

– Oficial? întrebă el.

Agentul FBI zâmbi.

– Mă tem că mai mult decât semioficial nu se poate. În prezent, îmi aleg însărcinările temporare de unul singur, într-o mai mare sau mai mică măsură. Mi-am petrecut ultimul an lucrând la nişte proiecte de natură tehnică, despre care o să putem discuta cu o altă ocazie. Şi să spunem că am primit aprobarea să ajut NYPD în ceea ce priveşte acest caz. Bineînţeles că trebuie să mă menţin în limitele a ceea poate fi numit, într-o manieră delicată, „contestabilitate". Din punctul ăsta de vedere, nu există nici o dovadă că s-ar fi comis un delict federal. Îşi flutură mâna. Problema mea e că, pur şi simplu, nu pot să stau deoparte când e vorba de un caz interesant. E un obicei supărător, dar unul de care îmi e foarte greu să mă dezbar.

D'Agosta îi aruncă o privire plină de curiozitate.

– Atunci de ce nu te-am mai văzut de aproape doi ani? Se pare că New York-ul oferă o grămadă de cazuri interesante.

Pendergast îşi lăsă capul pe o parte.

– Nu şi pentru mine, ripostă el.

D'Agosta se întoarse spre Hayward.

– E primul lucru bun care mi se-ntâmplă de când mă ocup de cazul ăsta, spuse.

Privirea lui Pendergast se plimbă de la D'Agosta la Hayward şi înapoi, ochii lui de un albastru palid contrastând cu pielea murdară a feţei.

– Mă flatezi, Vincent. Ei, dar să trecem la treabă. De vreme ce deghizarea mea a părut să vă fi convins pe amândoi, sper c-o s-o pot verifica cât mai curând în subteran. Dacă mă puteți la curent cu tot ce s-a-ntâmplat, asta e tot.

– Deci sunteți de acord că între cazul Wisher și crimele din subteran există o legătură? întrebă Hayward, păstrând încă o mică doză de suspiciune.

– Sunt întru totul de acord, sergent... Hayward, nu-i așa? răspunse Pendergast. Își îndreptă spatele în mod vizibil. Trebuie să fie Laura Hayward, nu?

– Ce importanță are? întrebă ea, devenind dintr-odată prudentă.

Pendergast își reluă poziția relaxată.

– Excelent, spuse el, cu voce scăzută. Dă-mi voie să te felicit pentru articolul din numărul de luna trecută al *Journal of Abnormal Sociology*. O privire revelatoare asupra organizării ierarhice a vagabonzilor din subteran.

Pentru prima oară de când o cunoștea D'Agosta, Hayward părea evident stânjenită. Neobișnuită cu laudele, se îmbujoră și își feri privirea.

– Sergent? întrebă el.

– Îmi dau masteratul la NYU, răspunse ea, continuând să se uite în altă parte. Pe urmă se întoarse cu repeziciune, aruncând o privire spre D'Agosta, de parcă l-ar fi provocat s-o ia în râs. Lucrarea mea se referă la structura de castă din societatea subterană.

– E excelent, spuse D'Agosta, surprins de atitudinea ei defensivă, dar simțind el însuși, într-o oarecare măsură, nevoia de a adopta aceeași poziție. „Cum se face că nu mi-a spus asta niciodată? Mă crede prea prost?"

– Dar de ce l-ai publicat într-o revistă atât de obscură? continuă Pendergast. Mă gândeam că *Law Enforcement Bulletin* ar fi trebuit să fie alegerea evidentă.

Ea râse încet, recăpătându-și pe deplin siguranța de sine.

– Glumiți? întrebă.

D'Agosta înțelese dintr-odată. Era destul de dificil să fii o femeie măruntă și drăguță din divizia TA, care scoate vagabonzii din cotloane și care are de înfruntat partea ei de brute mătăhăloase. Dar să se

străduiască să obțină o diplomă academică importantă scriind chiar despre oamenii pe care îi aduna de prin subterane... Clătină din cap, închipuindu-și modul necruțător în care ar fi luat-o în râs colegii.

– A, da, înțeleg, făcu Pendergast. Ei, în orice caz, e o plăcere să te cunosc. Dar să trecem la treabă. Trebuie să văd rezultatele cercetărilor desfășurate la locul crimei. Cu cât aflăm mai multe despre ucigaș, cu atât o să-l găsim mai repede. Pe el sau pe ei. Nu e un violator, corect?

– Corect.

– Poate că e un fetișist. El – sau ei – pare să se bucure sincer de suvenirele pe care le adună. Trebuie să verificăm informațiile legate de toți criminalii în serie inactivi și de toate tipurile de asasini. Mă întreb, totodată, dacă nu am putea cere ca, la procesarea datelor, să se aibă în vedere o corelare a tuturor indiciilor cunoscute, despre toate victimele. Și ar putea rula și o a doua interogare, referitoare la toate persoanele dispărute. Ar trebui să căutăm toate coincidențe, indiferent cât ar părea de neînsemnate.

– Mă ocup eu de asta, zise Hayward.

– Excelent. Pendergast se ridică și se apropie de birou. Acum, dacă aș putea vedea dosarele cazurilor...

– Te rog, stai jos, spuse imediat D'Agosta, strâmbând din nas. Deghizarea asta a ta e mult prea convingătoare, dacă înțelegi ce vreau să spun.

– Bineînțeles, spuse Pendergast cu grație, reașezându-se pe scaun. Din cale afară de convingătoare. Sergent Hayward, ești atât de amabilă încât să-mi dai alea încoace?

18

Margo se aşeză pe unul dintre scaunele din sala Linnaeus, aflată în adâncurile clădirii iniţiale a Muzeului de Istorie Naturală, şi se uită curioasă în jur. Era un spaţiu plin de eleganţă, construit în 1882. Bolţile păreau să se avânte deasupra lambriurilor din lemn întunecat de stejar. În jurul cupolei imense fusese sculptată o friză bizantină, înfăţişând evoluţia omului în toată grandoarea sa, de la creaturile unicelulare aflate într-un capăt până la figura măreaţă a omului din celălalt.

Se uită la acesta din urmă, un bărbat cu redingotă, joben şi baston. Era un monument superb, dedicat primei teorii darwiniste a evoluţiei: înaintarea neabătută de la simplu către complex, omul fiind încununarea gloriei. Margo ştia că viziunea modernă era diferită. Evoluţia se dovedise a fi un proces mult mai aleator şi mai accidental, plin de fundături şi de întorsături bizare. Doctorul Frock – care stătea alături de ea, în scaunul lui cu rotile plasat pe culoarul de trecere – îşi adusese o contribuţie majoră la înţelegerea acestui fenomen prin elaborarea teoriei evoluţiei fractale. Biologii evoluţionişti nu mai vedeau omul ca pe o apoteoză a evoluţiei, ci, mai degrabă, ca pe o fundătură în care ajunsese o ramură laterală a unui subdiviziuni generice, mai puţin evoluate, a mamiferelor. Şi, îşi spuse Margo, zâmbind în sinea ei, însuşi cuvântul om căzuse în dizgraţie – o îmbunătăţire decisivă.

Îşi lungi gâtul ca să privească peste umăr, către cabina îngustă de proiecţie plasată în partea de sus a peretelui din spate al sălii. Imensa încăpere veche fusese transformată într-o sală modernă de conferinţe,

reutilată cu table ascunse cu acționare mecanică, cu ecrane retractabile și cu echipamente multimedia digitale din ultima generație.

Margo se întrebă, pentru a suta oară în ziua aceea, cine lăsase să transpire povestea despre implicarea muzeului. Oricine ar fi făcut-o, era evident că nu știa totul – nu menționase deformațiile grotești ale celui de-al doilea schelet –, dar știa destul de multe. Ușurarea dată de faptul că nu trebuia să intervină în favoarea lui Smithback era alterată de ceea ce aflase despre natura urmelor de dinți de pe leșuri. Îi era teamă de sosirea cadavrului lui Bitterman, era aproape îngrozită de dovezile coroborative pe care le-ar fi putut conține.

Un vâjâit o făcu să privească din nou înainte. În partea din față a sălii, avanscena și culisele laterale erau retrase și din tavan cobora un ecran imens.

În sala de două mii de locuri se aflau nici mai mult nici mai puțin de șapte oameni încordați, în așteptare.

Lângă ea, Frock fredona o arie dintr-o operă de Wagner, bătând darabana, cu degetele lui groase, pe brațele uzate ale scaunului cu rotile. Avea fața lipsită de expresie, dar Margo știa că, în interior, clocotea. Protocolul cerea ca, în calitatea sa de medic legist șef, Brambell să fie acela care să facă prezentarea, dar era evident că aranjamentul îl râcâia pe Frock. Margo îl zărea pe locotenentul D'Agosta, așezat cu câteva rânduri mai în față, stând alături de un căpitan de poliție supraponderal, cu uniforma șifonată, și de doi detectivi de la Omucideri, cu fețe plictisite.

Între timp, luminile din sală se stinseseră și Margo nu mai putu să vadă decât chipul osos și prelung al lui Brambell și creștetul lui chel, iluminate, de jos în sus, de becurile din pupitrul oratorului. Strângea într-o mână o floretă de plastic cu aspect bizar, care era, în același timp, telecomandă pentru derularea diapozitivelor și indicator luminos. Margo se gândi că arăta cu adevărat cadaveric: un Boris Karloff[1] în halat de laborator.

– Să trecem direct la vizionarea probelor, nu? spuse Brambell, iar vocea lui stridentă și veselă bubui în numeroasele difuzoare plasate de-a lungul ambelor laturi ale sălii.

---

[1] Actor care a jucat rolul monstrului lui Frankenstein.

Margo îl simți pe Frock crispându-se, iritat.

Pe ecran apăru imaginea enormă a unui os, scăldând amfiteatrul și pe ocupanții lui într-o lumină cenușie, fantomatică.

– Este fotografia celei de-a treia vertebre cervicale a Pamelei Wisher. Observați amprenta dentară, care e cât se poate de clară.

Urmă un alt diapozitiv.

– Iată o altă urmă de dinte, mărită de două sute de ori. Iar aceasta este reproducerea unei secțiuni transversale. După cum puteți vedea, e evident că dintele îi aparține unui mamifer.

Următorul set de diapozitive înfățișa rezultatele testelor de laborator efectuate asupra mai multor oase ale celor două cadavre, cu menționarea valorilor presiunii necesare pentru a lăsa urme de diverse adâncimi.

– Am identificat douăzeci și unu de semne clare, fie ele perforații sau zgârieturi, făcute de dinți pe oasele celor două victime, continuă Brambell. Există și o serie de amprente care par să provină de la un instrument cu vârful bont; prea uniforme ca să fi fost lăsate de niște dinți și prea grosolane ca să fie ale unui cuțit bine ascuțit. După cum se poate observa, a fost vorba, probabil, de o secure primitivă sau de un cuțit de piatră. Aceste urme se regăsesc mai ales pe vertebrele cervicale, indicând, poate, modul în care s-a făcut decapitarea. În orice caz, presiunea necesară pentru a lăsa astfel de urme de dinți variază de la treizeci și cinci la șaizeci și cinci de kilograme pe centimetru pătrat – Brambell arătă rezultatele cu indicatorul său electronic. Ceea ce este cu mult sub estimarea noastră inițială, de optzeci și cinci de kilograme pe centimetru pătrat.

„Mai puțin decât estimarea ta inițială", își spuse Margo, aruncând o privire către Frock.

Pe ecran apăru o altă fotografie.

– Studiul nostru detaliat, efectuat asupra secțiunii osului subțire pe care îl vedeți aici, în zona din jurul semnelor, arată că sângele a pătruns în zonele interstițiale, ajungând până în măduvă. Ceea ce indică faptul că au fost făcute înainte de moarte.

Un moment de liniște.

– Cu alte cuvinte, semnele au apărut în momentul decesului. Din cauza stadiului avansat de descompunere, e imposibil să determinăm

cauza *exactă* a morții. Dar cred că putem afirma, aproape cu certitudine, că victimele au decedat din cauza traumatismelor extinse și a pierderii masive de sânge produse în momentul în care au fost lăsate aceste urme de dinți.

Se întoarse către auditoriu cu o mișcare spectaculoasă.

– Știu că aveți în minte, cu toții, aceeași întrebare. *Întrebarea.* Ce a lăsat aceste urme? După cum știm, în presă s-au făcut speculații, sugerându-se că ar fi fost vorba de un alt Mbwun.

„Toată povestea îi face plăcere", gândi Margo. Putea simți încordarea din încăpere. D'Agosta, în special, stătea pe marginea scaunului.

– Am analizat aceste semne prin comparație cu urmele mușcăturilor lui Mbwun, de acum optsprezece luni, pentru că, dintre toate locurile din lume, aici, în muzeu, există cele mai multe date despre evenimentele de atunci. Și am ajuns la două concluzii de nezdruncinat. Respiră adânc și aruncă o privire în jur. Unu, aceste urme de dinți nu sunt compatibile cu dinții lui Mbwun. Nu coincide nici secțiunea transversală, nici lățimea, nici lungimea.

Margo văzu umerii lui D'Agosta aproape căzând când și-i relaxă, ușurat.

– Doi, forța cu care s-au imprimat urmele nu a trecut niciodată de șaizeci și cinci de kilograme pe centimetru pătrat, ceea ce include mușcătura, în mod irevocabil și precis, în categoria celor canine, sau, și mai exact, în a celor *umane.* Nu în categoria Mbwun.

Diapozitivele începură să se succeadă cu mai multă repeziciune, înfățișând o serie de microradiografii de urme de dinți și de amprente de mușcături.

– În cazul unei mușcături puternice, un bărbat sănătos, deprins să mestece gumă, poate exercita o presiune de șaizeci până la șaizeci și cinci de kilograme pe centimetru pătrat, spuse Brambell. Între aceste semne și cele lăsate de niște canini umani nu există nici o discordanță. Pe de altă parte, ar fi putut fi vorba, să zicem, de o haită de câini sălbăticiți care cutreieră prin tuneluri, atacând, ucigând și sfâșiind. Totuși, după părerea mea, amprentele se apropie într-un mod mult mai sugestiv de o mușcătură de om decât de una aparținându-i unui

câine, sau oricărui alt animal sălbăticit, despre care s-ar putea presupune că se adăpostește în canalele subterane.

– Doctore Brambell, tipurile de locuitori ai subteranelor sunt, probabil, mult mai numeroase decât cele imaginate în cadrul teoriei dumneavoastră.

Accentul vorbitorului era din sud, poate din Alabama sau Louisiana; vocea care dăduse replica laconică era blândă, cu o extrem de vagă umbră de cinism afabil. Margo se întoarse și dădu cu ochii de silueta deșirată, familiară, a agentului special Pendergast, tolănită într-un scaun din partea de sus a sălii. Nu-l văzuse și nici nu-l auzise intrând. El îi prinse privirea și dădu din cap, cu ochii spălăciți scânteind în întuneric.

– Domnișoară Green, spuse el. Îmi cer scuze, acum ești doctor Green, nu-i așa?

Margo zâmbi și îi răspunse tot cu o înclinare a capului. Nu-l mai văzuse pe agentul FBI de la petrecerea de rămas-bun dată în biroul lui Frock din muzeu. Pe de altă parte, aceea fusese ultima dată când îi văzuse pe mulți dintre oamenii antrenați în povestea crimelor Fiarei din Muzeu: pe doctorul Frock, de exemplu, sau pe Greg Kawakita.

Frock făcu un efort ca să se răsucească în scaunul cu rotile, dădu din cap în semn de recunoaștere, apoi se întoarse către ecran.

Brambell se uita la noul sosit.

– Dumneavoastră sunteți...?

– Agentul special Pendergast, de la FBI, răspunse D'Agosta. Colaborează cu noi în vederea rezolvării cazului.

– Înțeleg, zise Brambell. Încântat. Se întoarse sprinten către ecran. Să trecem la următoarea întrebare: identificarea cadavrului necunoscut. Din acest punct de vedere, am câteva vești mai degrabă bune. Mă tem că o să fie o surpriză pentru colegii mei – dădu din cap către Frock și Margo – pentru că este vorba de ceva care abia mi-a atras atenția.

În scaunul său cu rotile, Frock se aplecă înainte, având pe chip o expresie de nedescris.

Margo își plimba privirile de la un om de știință la celălalt. Era posibil ca Brambell să le fi ascuns ceva, cu intenția de a-și asuma el însuși toate meritele?

– Vă rog să vă uitați cu atenție la următorul diapozitiv.

Pe ecran apăru o nouă imagine; era radiografia care înfăţişa cele patru triunghiuri albe remarcate mai întâi de Margo.

– Aici apar patru mici triunghiuri metalice, încastrate în vertebra lombară a scheletului neidentificat. Doctor Green ne-a atras atenţia asupra lor şi am fost nedumeriţi cu toţii, nereuşind să ne dăm seama ce anume ar fi putut reprezenta. Apoi, noaptea trecută, am avut o revelaţie în privinţa posibilei lor origini. Mi-am petrecut o mare parte a zilei de astăzi discutând cu o serie de chirurgi ortopezi. Dacă nu mă înşel, o să aflăm identitatea acestei victime către sfârşitul săptămânii, poate chiar ceva mai curând.

Rânji şi îşi aruncă privirea insistentă şi triumfătoare în sală, lăsându-şi-o să zăbovească un moment, cu insolenţă, asupra lui Frock.

– Presupun că, după părerea dumneavoastră, acele triunghiuri ar putea fi..., începu Pendergast.

– Pentru moment, îl întrerupse Brambell, accentuându-şi cuvintele, nu vă pot spune mai multe în privinţa acestui subiect.

Flutură telecomanda şi pe ecran apăru, fulgerător, un alt dispozitiv, reprezentând un cap extrem de descompus, fără ochi şi cu dinţii expuşi într-un rânjet lipsit de buze. Vederea lui o dezgustă pe Margo în aceeaşi măsură în care o făcuse când fusese adus în laborator, pe o targă cu rotile.

– După cum o ştiţi cu toţii, acest cap a sosit ieri, tot pentru analize. A fost descoperit de locotenentul D'Agosta în timp ce investiga nişte crime recente, ale căror victime au fost o serie de vagabonzi. Cu toate că nu o să putem prezenta un raport complet decât peste mai multe zile, ştim că îi aparţine unui bărbat fără mijloace de subzistenţă, ucis acum aproximativ două luni. Se pot observa numeroase urme, unele de dinţi şi altele lăsate, după toate aparenţele, de o armă grosolană – care se află, şi de data aceasta, în jurul a ceea ce a mai rămas din vertebra cervicală. Intenţionăm să solicităm exhumarea corpului din Potter's Field în vederea unei investigaţii mult mai amănunţite.

„O, nu", îşi spuse Margo.

Brambell afişă alte câteva diapozitive.

– Am studiat modul în care a fost jupuit gâtul şi am ajuns din nou la concluzia că forţa atacatorului e comparabilă, în cea mai mare măsură, cu a unui om şi nu cu a lui Mbwun, asta fără nici o îndoială.

Ecranul se albi şi Brambell aşeză indicatorul cu telecomandă pe o masă din apropierea lui. În timp ce se aprindeau luminile, D'Agosta se ridică în picioare.

– E o uşurare mai mare decât o să vă puteţi da vreodată seama, zise el. Dar îngăduiţi să le spun lucrurilor pe nume. Cu alte cuvinte, susţineţi că semnele alea au fost lăsate de un om?

Brambell dădu din cap.

– Nu de un câine sau de un alt animal care trăieşte acolo, jos, în canalizare?

– Dată fiind natura şi aspectul urmelor, este greu să eliminăm, cu desăvârşire, ipoteza că ar fi fost vorba de un câine. Dar eu am convingerea că este vorba de un om, sau poate de mai mulţi oameni, pentru că asta se potriveşte mult mai bine, din toate punctele de vedere. Dacă amprentele dentare pe care le avem la dispoziţie ar fi fost mai clare, ne-am fi dat seama, dar, din păcate... Îşi desfăcu braţele într-un gest larg. Şi, dacă se adevereşte că urmele acelea au fost lăsate de un soi de armă grosolană, atunci câinele iese complet din discuţie.

– Şi dumneavoastră, domnule doctor Frock? Ce părere aveţi?

D'Agosta se întoarse către acesta din urmă.

– Sunt de acord cu doctorul Brambell, răspunse Frock, scurt, foindu-se în scaun. Dacă vă aduceţi aminte, bodogăni el, eu am fost cel care a sugerat, în primă instanţă, că *nu* e vorba de o creatură de genul lui Mbwun. Mă bucur că ipoteza mea a fost dovedită. Totuşi, protestez împotriva modului în care a procedat doctorul Brambell, lucrând de unul singur la identificarea cadavrului A.

– Am luat notă, zise Brambell, cu un zâmbet subţire.

– Ucigaşul e un imitator, făcu poliţistul cel gras, cu triumf în voce.

Se lăsă tăcerea.

El se ridică şi îşi roti privirile.

– Avem acolo un ţicnit, care a fost inspirat de Fiara din Muzeu, spuse el, cu voce puternică. Un nebun care se învârte prin zonă, omorând oamenii, tăindu-le capetele şi, probabil, mâncându-i.

– Ei, zise Brambell, se potrivește cu datele existente, cu excepția...

Polițistul cel gras îl întrerupse:

– Un criminal în serie care e, totodată, un vagabond.

– Uite cum stau lucrurile, căpitane Waxie, începu D'Agosta, asta nu explică...

– Explică totul! spuse, cu încăpățânare, bărbatul numit Waxie.

În partea de sus a culoarului, o ușă se deschise pe neașteptate și o voce ridicată reverberă, furioasă, deasupra capetelor celor prezenți.

– De ce naiba n-am fost anunțat că are loc întrunirea asta?

Margo se răsuci și recunoscu imediat fața ciupită de vărsat, uniforma imaculată și numeroasele stele și trese. Era Horlocker, comandantul poliției, care cobora în pas energic pe culoarul dintre scaune, urmat de doi aghiotanți.

O expresie plictisită trecu în zbor peste chipul lui D'Agosta, înainte de a fi înlocuită de o mască indiferentă.

– Șefule, am trimis...

– Ce? Un memoriu?

Horlocker se apropie, încruntat, de rândul de scaune pe care stăteau D'Agosta și Waxie.

– Vinnie, din câte am auzit, ai făcut aceeași greșeală nenorocită și la muzeu. N-ai implicat conducerea de la bun început. Tu și dobitocul ăla de Coffey ați tot insistat că era vorba de un ucigaș în serie și că aveați totul sub control. Și, când v-ați dat seama cu ce vă confruntați de fapt, aveați deja un muzeu plin de morți.

– Dacă nu mi-o luați în nume de rău, domnule comandant Horlocker, asta este o relatare extrem de inexactă a faptelor, se auzi glasul melodios al lui Pendergast, răsunând limpede de-a lungul sălii.

Margo urmări privirea lui Horlocker, care se îndrepta în direcția vocii.

– Cine sunteți? întrebă el.

D'Agosta începu să spună ceva, dar Pendergast îl opri ridicându-și mâna.

– Dă-mi voie, Vincent. Domnule comandant Horlocker, sunt agentul special Pendergast de la FBI.

Horlocker se încruntă.

– Am auzit de dumneata. Ai fost amestecat în talmeș-balmeșul de la muzeu.

– Ce metaforă plină de culoare, răspunse Pendergast.

– Și ce vrei acum, Pendergast? Asta nu intră sub jurisdicția dumitale.

– Îl ajut pe locotenentul D'Agosta, în calitate de consultant.

Comandantul poliției încruntă din sprâncene.

– D'Agosta n-are nevoie de nici un fel de ajutor.

– Îmi cer scuze fiindcă te contrazic, spuse Pendergast, dar cred că are nevoie – așa cum ai și dumneata – de tot ajutorul pe care-l poate obține. Ochii i se mutară de la Horlocker la Waxie, apoi se întoarseră la cel dintâi. Nu-ți face probleme, domnule comandant, nu umblu după lauri. Am venit să vă dau o mână de ajutor la identificarea criminalului, nu să vă suflu cazul.

– Foarte liniștitor, se răsti Horlocker. Pe urmă se întoarse din nou către D'Agosta. Ei? se interesă. Ce-ați aflat?

– Medicul legist crede că poate identifica scheletul necunoscut până vineri, răspunse locotenentul. Și e de părere că urmele de dinți provin, probabil, de la un om. Sau de la mai mulți.

– De la mai mulți? întrebă Horlocker.

– Șefule, după părerea mea, dovezile încep să indice existența mai multor criminali, spuse D'Agosta.

Brambell dădu din cap a încuviințare.

Comandantul păru să se supere.

– Ce, crezi că avem doi psihopați canibali care bântuie prin zonă? Pentru numele lui Dumnezeu, Vinnie, folosește-ți capul. E vorba de un criminal în serie vagabond, care-i vânează pe alți indivizi de teapa lui, fără căpătâi. Și, din când în când, se nimerește ca un om adevărat să ajungă într-un loc nepotrivit, într-un un moment nepotrivit – cum s-a întâmplat cu Pamela Wisher, sau cu tipul ăsta, Bitterman – și să fie ucis.

– Un om adevărat? murmură Pendergast.

– Știi ce vreau să spun. Un membru productiv al societății. Cineva care are o adresă. Horlocker se încruntă, întorcându-se către D'Agosta. Ți-am dat un termen și mă așteptam la ceva mai mult decât atât.

Waxie se ridică de pe scaun.

– Eu sunt convins că totul e opera unui singur criminal.

– Întocmai, făcu Horlocker, rotindu-şi privirile în aşteptarea unei provocări. Asta e, avem un vagabond, un tip cu o doagă lipsă, care îşi are sălaşul pe undeva, prin Central Park, şi care-şi închipuie că e Fiara din Muzeu. Şi, după blestemăţia aia de articol din *Times*, jumătate din oraş o să-şi iasă din minţi. Se întoarse spre D'Agosta. Deci, cum ai de gând să rezolvi cazul?

– *Du calme, du calme*, domnule comandant, zise Pendergast, cu voce liniştitoare. Ştii, am constatat adesea că, exact aşa cum se spune, cu cât cineva ridică mai tare vocea, cu atât are mai puţine de zis.

Horlocker îl privi nevenindu-i să-şi creadă urechilor.

– Nu poţi să-mi vorbeşti mie aşa.

– Dimpotrivă, sunt singurul om din amfiteatrul ăsta care *poate* să-ţi vorbească aşa, zise Pendergast, cu voce tărăgănată. De aceea, rămâne în seama mea să subliniez că ai făcut un şir de ipoteze cât se poate de uluitoare şi de nefondate. În primul rând, ai spus că ucigaşul e un vagabond. În cel de-al doilea, că sălăşluieşte în Central Park. În al treilea, că e psihopat. Şi, în al patrulea, că e unul singur. Îl învălui pe comandant într-o privire aproape blajină, ca un părinte răbdător care face haz pe seama unui copil arţăgos. Ai reuşit să înghesui un număr deosebit de mare de presupuneri într-o singură frază, domnule comandant Horlocker.

Acesta se holbă la Pendergast, deschise gura, apoi o închise din nou. Făcu un pas înainte, pe urmă se opri. După care se răsuci pe călcâie, aruncând o singură privire în flăcări către D'Agosta, şi ieşi cu paşi mari din sală, cu aghiotanţii alergând ca să se poată ţine pe urmele lui.

În spatele uşii trântite se lăsă liniştea.

– Ce şaradă sângeroasă, auzi Margo murmurul lui Frock, care se foia, agitat, în scaunul lui.

D'Agosta oftă şi se întoarse spre Brambell.

– Ar fi bine să-i trimiteţi şefului un exemplar din raportul dumneavoastră. Scurtaţi-l, OK, astfel încât să nu rămână decât esenţialul. Şi puneţi multe fotografii. Încercaţi să-l transformaţi într-o lectură plăcută. Pe înţelesul unui copil din clasa a patra.

Medicul legist izbucni într-un râs strident, plin de încântare.

– Da, chiar așa, domnule locotenent, cotcodăci el, cu țeasta cheală părând incandescentă sub strălucirea proiectorului. O să fac tot posibilul, în măsura în care mi-o permite talentul meu literar.

Margo îl văzu pe Waxie aruncându-le amândurora câte o privire dezaprobatoare înainte de a o lua, la rândul lui, către ușă.

– Nu găsesc că acest mod de a face haz pe socoteala șefului e foarte profesionist, zise el. Eu, unul, am treburi mai importante decât să mă țin de glume.

D'Agosta se holbă la el.

– Dacă mă gândesc mai bine, spuse, fără grabă, e de preferat să-l scrieți la nivelul clasei a treia, ca să-l poată citi și căpitanul Waxie, aici de față.

În cuibul său de pasăre de pradă plasat tocmai sus, în cabina de proiecție pe peretele din spate al amfiteatrului, Smithback se retrase de lângă ferestruica prin care trăgea cu ochiul și își închise reportofonul. Așteptă, cu urechile ciulite, până când ultimul dintre participanții la întrunire părăsi sala Linnaeus.

Ieșind din camera de control, operatorul intră în cabină și fața i se lungi când dădu cu ochii de Smithback.

– Spuneai...

Ziaristul își flutură mâna.

– Știu ce-am spus. N-am vrut să te enervez mai tare decât erai deja. Poftim.

Scoase o bancnotă de douăzeci de dolari din portofel și i-o întinse.

– N-aș lua-o, dar salariile de la muzeu sunt ridicole; nici măcar nu poți să-ncepi să-ți faci o viață în New York...

Omul își îndesă bancnota în buzunar cu un gest nervos.

– Da, răspunse Smithback, aruncând o ultimă privire prin fereastra de observare. Ascultă, nu e nevoie să-mi explici. Ți-ai adus contribuția la libertatea presei. Du-te și ia o cină ca lumea, OK? Și nu-ți face griji. Chiar dacă mă bagă la închisoare, n-o să le spun l-a ce surse am apelat.

– Închisoare? exclamă operatorul.

Smithback îl liniști cu o bătaie pe umăr, se strecură afară din cabina proiecție, pătrunzând în camera de control, apoi străbătu culoarele

vechi și prăfuite pe care și le amintea atât de bine cu mâna încleștată pe carnetul de notițe și pe reportofon. Avea noroc: la ieșirea din partea de nord era de serviciu bătrâna Pocahontas[1], poreclită astfel din cauza freneziei cu care își întindea fardul roșu pe obrajii proeminenți. Trecu de ea adresându-i o rafală de zâmbete și de semne senzuale din ochi și acoperind discret, cu degetul mare, data expirării permisului său tot mai învechit de intrare în muzeu.

[1] Pocahontas (1596–1617), pe numele său adevărat Matoaka, fiica căpeteniei indienilor Powhatan, căsătorită cu John Rolfe, proprietarul englez al unei plantații de tutun – căsătorie ce a asigurat o vreme pacea dintre coloniștii din Jamestown și indienii Powhatan.

19

Margo trecu de ușile rotative de la intrarea Secției 27 de poliție, coti brusc la stânga și coborî cu pași lungi și mărunți scara lungă și abruptă care ducea la subsol. Balustrada de pe peretele galben, extrem de vechi, fusese îndepărtată cu decenii în urmă și trebuia să aibă grijă să nu alunece pe treptele de beton. În ciuda grosimii fundației de piatră care o înconjura, începu să audă o serie de detunături înăbușite cu mult înainte de a ajunge la baza scării.

Când deschise, cu o smucitură, ușa izolată fonic de pe palier, pocnetele estompate se transformară în tunete. Crispându-se din cauza zgomotului, înaintă către ghișeul în spatele căruia se afla ofițerul de serviciu. Acesta o recunoscu și o opri cu o fluturare a mâinii când dădu să-și scoată din geantă autorizația și permisul special.

– Mergeți la numărul șaptesprezece, strigă, acoperind detunăturile și dându-i mai bine de o duzină de ținte trasate pe hârtie și o pereche de antifoane uzate.

Margo își scrise în registru numele și o ora sosirii, apoi se răsuci și o porni de-a lungul culoarului, punându-și între timp antifoanele. Imediat, zgomotul deveni, încă o dată, acceptabil. În stânga ei, șirul de polițiști din boxele de tir, din care se vedea numai jumătatea superioară a corpului, se întindea, aproape neîntrerupt, către peretele din capătul opus: reîncărcau armele, fixau țintele, evaluau rezultatele. Prima parte a serii era o perioadă care se bucura de popularitate. Iar Secția 27

se mândrea cu cel mai mare și mai bine dotat din duzina de poligoane interioare răspândite prin clădirile sediilor NYPD.

Când ajunse în cabina numărul șaptesprezece, își scoase din geantă arma, o cutie cu muniție FMJ de opt grame și câteva agrafe de rezervă, pentru hârtie. Așeză muniția pe poliță plasată în lateral și verifică micul pistol cu reîncărcare automată. Mișcările îi erau acum tot atât de familiare pe cât de străine îi fuseseră cu un an înainte, când își cumpărase arma. Declarându-se satisfăcută, fixă în armă un încărcător plin, fixă o țintă standard pe linia de ghidare și o plasă la o distanță de zece metri. Pe urmă se grăbi să aplice tehnica Weaver[1], așa cum fusese învățată: mâna dreaptă pe trăgaci, iar stânga ținând-o strâns pe dreapta, după metoda clasică de echilibrare dinamică. Își focaliză privirea asupra cătării și apăsă pe trăgaci, lăsându-și coatele îndoite să amortizeze reculul. Făcu o scurtă pauză ca să fixeze ținta cu ochii mijiți, apoi se grăbi să tragă în ea toate cele zece gloanțe rămase din încărcător.

Goli celelalte câteva încărcătoare aproape mecanic, acomodându-se cu rutina standardizată a ședințelor de tragere: încarcă, montează ținta, trage. După ce goli jumătate din cutia de muniție, trecu la țintele de forma siluetei umane, plasate la douăzeci și cinci de metri. În cele din urmă, după ce termină gloanțele din ultimul încărcător, se întoarse să-și curețe arma și fu surprinsă să-l vadă pe D'Agosta stând în spatele ei și privind-o cu brațele încrucișate.

– Bună, spuse ea, scoțându-și antifoanele și strigând ca să acopere zgomotul.

Locotenentul dădu din cap către țintă.

– Să vedem cum ai tras, mimă el cuvintele, apoi așteptă ca Margo să aducă ținta de forma siluetei umane. Frumoasă rozetă, aprobă apoi.

Margo râse.

– Mulțumesc, răspunse ea. Dumitale trebuie să-ți mulțumesc pentru asta. Așa cum trebuie să-ți mulțumesc și pentru permis.

Își îngrămădi încărcătoarele goale în geantă, gândindu-se cât de uimit fusese, probabil, D'Agosta, la vremea respectivă: la trei luni

[1] Tehnică de tragere cu pistolul pusă la punct de șeriful Jim Weaver, la sfârșitul anilor 1950.

după elucidarea crimelor din muzeu, când dăduse buzna în biroul lui rugându-l să-i facă rost de un permis de portarmă.

„Pentru protecție", spusese ea atunci. Cum s-ar fi putut autoconvinge să-i vorbească despre teama care nu se dădea dusă, despre coșmarurile din care se trezea scăldată în sudoare, despre senzația de vulnerabilitate care o îmbolnăvea?

– Brad mi-a povestit c-ai fost o elevă foarte bună, zise D'Agosta. Mi-am închipuit c-o să vă înțelegeți bine, de aceea ți l-am recomandat. Dar, în privința permisului, nu mie trebuie să-mi mulțumești. Pendergast s-a ocupat personal de asta. Ei, hai să vedem de ce fel de armă ți-a făcut rost Brad.

Margo i-l întinse.

– E un baby Glock. Model 26, cu trăgaci „New York", modificat din fabricație.

D'Agosta îl cântări în mână.

– Frumos și ușor. Totuși, linia de ochire e scurtă.

– Prietenul tău Brad m-a ajutat foarte mult în privința asta. M-a învățat cum să iau linia de ochire ținând cont de deplasarea țintei și de viteza vântului și cum să folosesc cătarea reglabilă. M-am antrenat numai cu pistolul ăsta. Cred că nu fac nici o ispravă dacă folosesc orice altceva.

– Nu sunt de acord. D'Agosta îi înapoie micul revolver. Cu niște rezultate ca astea, probabil că te poți descurca aproape cu orice. Dădu din cap către ieșire. Haide, să ieșim din zgomotul ăsta. Te conduc.

Margo se opri la ghișeu ca să semneze de plecare și ca să înapoieze antifoanele și fu surprinsă când îl văzu pe D'Agosta făcând același lucru.

– Te-ai antrenat? întrebă.

– De ce nu? Locotenentul se întoarse către ea. Până și bătrânii împielițați ca mine ruginesc. Ieșiră din poligon și începură să urce scara lungă și abruptă. De fapt, cazurile de genul ăsta irită pe oricine, spuse. O mică ședință de tragere e o idee bună. Mai ales după întrunirea aia.

Margo nu se osteni se răspundă. Se opri în capul scărilor, așteptând ca locotenentul s-o ajungă din urmă. El își făcu apariția gâfâind ușor și trecură dincolo de ușile rotitoare, ieșind pe 31th Street. Era o seară răcoroasă, cu trafic lejer. Margo se uită la ceas: era aproape opt. Putea

să meargă agale până acasă, să-şi pregătească o cină uşoară şi să încerce apoi să recupereze orele de somn pierdute.

– Fac pariu că blestematele alea de scări au provocat mai multe infarcte decât toate prăjiturile din New York, zise D'Agosta. Oricum, pe dumneata n-au părut să te deranjeze.

Margo ridică din umeri.

– Fac antrenamente fizice.

– Am observat. Nu mai eşti aceeaşi persoană pe care am cunoscut-o acum optsprezece luni. Oricum, nu în ceea ce priveşte aspectul exterior. Cum te antrenezi de obicei?

– Fac mai ales exerciţii de forţă. Ştii, greutăţi mari în reprize scurte.

Locotenentul dădu din cap.

– De două ori pe săptămână?

– Solicit muşchii superiori şi pe cei inferiori în mod alternativ, o zi da şi una nu. Încerc să fac, în acelaşi timp, şi gimnastică aerobică.

– Ce greutăţi foloseşti, de obicei, la banca pentru abdomene? Cincizeci şi cinci de kilograme?

Margo clătină din cap.

– Şaizeci, de fapt. E bine, fiindcă e prima dată când nu trebuie să mai schimb toate greutăţile alea mici de pe bară. Le folosesc numai pe cele de douăzeci.

D'Agosta dădu din nou din cap.

– Nu e rău. O luară spre Sixth Avenue. Şi dă rezultate?

– Poftim?

– Întrebam dacă dă rezultate?

Margo se încruntă.

– Nu-mi dau seama ce vrei să spui, răspunse, dar, chiar în timp ce rostea aceste cuvinte, înţelese. Nu, zise, o clipă mai târziu, cu voce mai joasă. Oricum, nu în măsura în care ar trebui.

– Nu vreau să fiu indiscret, făcu D'Agosta, bătându-se absent cu palma peste buzunare, în căutarea unui trabuc. În caz că n-ai observat, sunt un om care le spune lucrurilor pe lume. Găsi unul şi îi sălta emblema cu unghia, inspectând foiţa în care era înfăşurat. Presupun că porcăria aia de la muzeu ne-a afectat pe toţi.

Ajunseră pe bulevard şi Margo ezită o clipă, cu ochii către nord.

– Îmi pare rău, zise ea. Cred că îmi vine pur și simplu greu să vorbesc despre asta.

– Știu, spuse D'Agosta. Mai ales acum. Urmă o scurtă clipă de tăcere, timp în care își aprinse trabucul. Ai mare grijă de dumneata, doctore Green.

Ea îi răspunse cu un zâmbet ușor.

– Și dumneata. Și îți mulțumesc încă o dată pentru asta.

Se lovi ușor cu palma peste geantă. Își încetini pașii până la un mers domol și se pierdu în trafic luând-o spre nord, către West Side și către casă.

20

D'Agosta se uită la ceas: era zece seara şi rezultatele muncii lor continuau să se rezume la o nimica toată. O serie de echipe speciale de poliţişti fuseseră trimise prin adăposturile pentru vagabonzi, prin centrele de dezintoxicare şi prin cantinele săracilor, unde căutaseră, fără rezultat, pe cineva care să se arate deosebit de interesat de Mbwun. Hayward, ale cărei cunoştinţe despre vagabonzii din subteran se dovediseră a fi mai valoroase ca niciodată, le dezvăluise o serie de amănunte importante pentru o astfel de acţiune. Dar, din păcate, rezultatele continuaseră să fie dezamăgitoare: cârtiţele se topiseră înainte de începerea incursiunilor lor, dispărând în cele mai întunecoase şi mai ascunse cotloane de care se folosiseră vreodată. În afară de asta, după cum îi explicase Hayward, raziile nu făceau altceva decât să zgârie suprafaţa vastei reţele de tuneluri întinse sub străzile oraşului. Dar, cel puţin, torentul de telefoane date de tot felul de ţicniţi care doreau recompensa oferită de *Post* era pe cale să se reducă la câteva picături. Poate că lumea era mult prea îngrijorată din cauza articolului din *Times* şi a uciderii lui Bitterman.

Îşi coborî privirea asupra biroului încă îngropat sub rapoartele pe jumătate corelate ale raziilor. Pe urmă şi-o aruncă, pentru a suta oară în după-amiaza aceea, asupra hărţii zonei, fixând-o de parcă înverşunarea cu care o făcea ar fi avut darul de a scoate la iveală un răspuns. Ce tipar se ascundea acolo? Trebuia să existe unul; asta era prima regulă a muncii unui detectiv.

Nu dădea nici o ceapă degerată pe ceea ce susținea Horlocker; instinctul îi spunea că omorurile fuseseră săvârșite de mai multe persoane. Și nu numai instinctul – crimele erau, pur și simplu, prea numeroase; iar modurile de operare, deși similare, nu erau totuși suficient de asemănătoare; o parte dintre victime fuseseră decapitate, altele aveau capetele zdrobite, altele nu erau decât mutilate. Poate că era vorba de un soi de sectă alcătuită din indivizi într-adevăr nebuni. Dar, indiferent despre ce s-ar fi dovedit a fi vorba, termenele amenințător de strânse impuse de Horlocker nu făceau altceva decât să distragă atenția și să irosească timpul. Cazul nu se putea rezolva decât prin munca perseverentă, metodică și rațională a unui detectiv.

D'Agosta râse în sinea lui. „Hristoase, am început să gândesc din ce în ce mai mult în stilul lui Pendergast, mai tot timpul."

De dincolo de ușa închisă a unei debarale din capătul biroului răzbătură o serie de foșnete. Hayward intrase acolo cu câteva minute mai înainte, pentru o pauză de cafea. Locotenentul se holbă o clipă în direcția acea, în timp ce zgomotul continua. În cele din urmă, se ridică, se apropie de ușă, îi răsuci mânerul și intră. Hayward stătea în mijlocul încăperii, ghemuită în poziția unui animal gata să sară asupra prăzii, având mâna stângă întinsă înainte, rigidă ca o săgeată, iar dreapta ridicată și îndoită către tâmplă. Palmele erau încordate și ușor curbate, cu degetele în sus. În timp ce o privea, silueta ei măruntă se răsuci cu nouăzeci de grade, își inversă poziția brațelor cu o mișcare energică și silențioasă, apoi se întoarse cu încă nouăzeci de grade. Părea să facă un soi de balet primejdios.

Toate mișcările erau subliniate de expirații șuierătoare, nu prea deosebite de modul în care respirase în timpul atacului din tunel. În vreme ce continua s-o urmărească cu privirea, Hayward se învârti din nou, de data asta ajungând cu fața către el și aducându-și amândouă brațele în față cu o mișcare înceată, controlată.

– Aveți nevoie de ceva, domnule locotenent? îl întrebă.

– Doar de o explicație, ca să mă lămuresc ce naiba faci aici.

Hayward își îndreptă spatele, se ridică pe îndelete, respirând adânc, și își înălță ochii către el.

– E o serie de posturi și de mișcări *heian*.

– Asta ce mai înseamnă?

– Exerciţii ceremoniale de karate shotokan, zise ea. Apoi îi văzu privirea. Mă ajută să mă menţin relaxată şi în formă, îi explică. Şi sunt în timpul pauzei, domnule locotenent.

– Atunci continuă.

D'Agosta o porni către uşă, apoi se opri şi se uită peste umăr.

– Ce centură ai?

Hayward rămase o clipă cu ochii ridicaţi către el.

– Albă, îi răspunse, în cele din urmă.

– Înţeleg.

Ea schiţă un zâmbet.

– Shotokan e prima şcoală japoneză de karate. Membrii ei, domnule locotenent, nu cred în utilitatea centurilor de tot soiul de culori. Există şase ranguri care au centură albă, trei cu centură maro, apoi urmează centura neagră.

D'Agosta dădu din cap.

– Şi tu ce rang ai? o întrebă, curios.

– Luna viitoare susţin examenul pentru dobândirea centurii maro *sankyu*.

D'Agosta auzi cârâitul mânerului unei uşi, care venea din biroul său. Ieşi din debara, trăgând uşa în urma lui, şi se pomeni în faţa siluetei corpolente a căpitanului Waxie. Fără să scoată nici un cuvânt, acesta se apropie tacticos de hartă. Studie cu atenţie harababura de bolduri roşii şi albe, ţinându-şi mâinile la spate.

– Aici e un tipar, spuse el într-un târziu.

– Serios? întrebă D'Agosta, străduindu-se s-o facă pe un ton neutru.

Waxie dădu din cap ca un înţelept, fără să se întoarcă cu faţa.

D'Agosta nu răspunse. Ştia că avea să regrete, până în ceasul morţii, că îl implicase pe Waxie în rezolvarea cazului.

– Porneşte de *aici*. Căpitanul lovi zona verde a hărţii cu buricul pufos al degetului mare.

D'Agosta văzu că şi-l pusese pe promenadă, cea mai sălbatică zonă din Cental Park.

– Cum ţi-ai dat seama?

– Foarte simplu, zise Waxie. Şeful a avut o discuţie cu cel mai bun statistician din Departamentul de resurse umane. El a văzut unde au fost săvârşite crimele, a făcut o analiză statistică liniară şi a spus că radiază pornind din locul ăsta. Vezi? Formează un semicerc în jurul lui. Crima din castelul Belvedere a fost cheia. Se întoarse cu faţa. Acolo, pe promenadă, sunt stânci, grote, copaci deşi. Şi o mulţime de vagabonzi. E o ascunzătoare perfectă. *Acolo* o să-l găsim pe criminal.

De data asta, D'Agosta nu reuşi să-şi împiedice neîncrederea să i se citească pe chip.

– Lasă-mă să le spun lucrurilor pe nume. Un hârţogar din biroul Personal, care se ocupă de asigurări, ţi-ai oferit pontul ăsta? N-a încercat să-ţi vândă şi un plan de economii?

Waxie se încruntă şi fălcile căzute i se împurpurară.

– Nu-mi place tonul tău, Vinnie. Nu şi-a avut rostul nici la întâlnirea din după-amiaza asta şi nu şi-l are nici acum.

– Uite ce e, Jack, zise D'Agosta, făcând eforturi să nu-şi piardă răbdarea. Ce naiba ştie un statistician, chiar şi unul care lucrează la poliţie, despre tiparul de răspândire a crimelor? Calculele lui nu sunt suficiente. Trebuie să ţii cont de deplasările oamenilor, de pătrunderile şi ieşirile din zonă, de tot. În afară de asta, crima din castelul Belvedere se potriveşte în *cea mai mică* măsură cu tiparul.

Pe urmă renunţă. Nu avea rost să-i explice ceva lui Waxie. Horlocker era unul dintre şefii care se dau în vânt după specialişti, după experţi şi după consultanţi. Iar Waxie era un asemenea lingău, încât...

– O să am nevoie de harta asta, spuse căpitanul.

D'Agosta se uită lung la panoul din faţa lui. Şi în timp ce o făcea, în minte i se limpezi brusc totul. Acum ştia despre ce era vorba.

Se ridică în picioare.

– Eşti invitatul meu, zise. Dosarele iniţiale ale cazului sunt în dulapurile de acolo, iar sergentul Hayward deţine nişte informaţii valoroase...

– N-o să am nevoie de ea, făcu Waxie. Doar de harta zonei şi de dosare. Ai grijă să fie trimise în biroul meu până mâine-dimineaţă la ora opt. Camera 2403. O să fiu mutat la comandament.

Se răsuci încet pe călcâie şi se uită la D'Agosta.

– Îmi pare rău, Vinnie. Cred că totul se reduce la o problemă de chimie. Eu şi Horlocker. Are nevoie de cineva de care să fie pe aceeaşi lungime de undă. De cineva care poate ţine scurgerile de informaţii către presă sub control. Nimic personal, înţelegi. O să te ocupi în continuare de caz, de pe o poziţie sau de pe alta. Iar acum, când începem să facem progrese, s-ar putea să sesizezi mai bine cum stau lucrurile. O să punem promenada sub supraveghere şi o să-l prindem pe tipul ăla.

– Sigur, zise D'Agosta.

Îşi reaminti că lucra la un caz sortit eşecului şi că, de la început, nu şi-l dorise. Dar asta nu-l ajută.

Waxie îi întinse mâna.

– Sigur nu-mi porţi pică, Winnie?

Locotenentul îi strânse mâna dolofană şi caldă.

– Nicidecum, Jack, se auzi spunând.

Waxie îşi mai roti o dată privirea prin birou, parcă în căutarea altor obiecte pe care ar fi meritat să le preia.

– Ei, trebuie să plec, zise, în cele din urmă. Am vrut să te anunţ personal.

– Mulţumesc.

Rămaseră un moment locului şi tăcerea deveni din ce în ce mai stânjenitoare. Pe urmă, Waxie îl bătu cu stângăcie pe umăr şi ieşi din birou.

Auzi un foşnet uşor în timp ce Hayward se apropia de el. Rămaseră în picioare, tăcuţi, ascultând răsunetul tot mai estompat al paşilor pe podeaua acoperită cu linoleum, până când zgomotul lor se pierdu în mijlocul zumzetului slab şi îndepărtat al tastelor lovite şi al conversaţiilor. Pe urmă Hayward se întoarse către D'Agosta.

– Domnule locotenent, cum de-aţi putut să-l lăsaţi să plece cu harta? îl întrebă ea, cu amărăciune. Adică, atunci când eram încolţiţi, acolo, în tunel, nemernicul ăsta a luat-o la fugă.

D'Agosta se aşeză din nou, bâjbâind prin sertarul de sus al biroului, în căutarea unui trabuc.

– Respectul faţă de superiori nu-i partea ta tare, nu-i aşa, sergent? ripostă el. Oricum, ce te face să fii sigură că asta nu-i o răzbunare?

Găsi trabucul, îi dădu o gaură cu un creion, apoi îl aprinse.

Două ore mai târziu, Pendergast intră tacticos în biroul lui D'Agosta, care făcea ultimele pregătiri pentru mutarea dosarelor legate de caz ceva mai sus, în aceeaşi clădire. Arăta exact aşa cum şi-l amintea locotenentul: costum negru, impecabil, croit exact pe măsura siluetei sale uscăţive, păr blond dat peste cap deasupra frunţii înalte, pantofi mocasin englezeşti, confecţionaţi manual, maro-roşcaţi şi bine lustruiţi. Părea, ca de obicei, mai degrabă un antreprenor elegant decât un agent FBI.

Arătă către scaunul rezervat vizitatorilor cu o mişcare scurtă a capului.

– Se poate?

D'Agosta închise telefonul şi încuviinţă cu un gest. Pendergast se aşeză cu graţia unei pisici. Privi în jur, remarcând dosarele aşezate în cutii şi porţiunea goală de perete pe care atârnase harta. Se întoarse către locotenent, ridicând întrebător din sprâncene.

– De-acum înainte o să-şi bată capul Waxie, răspunse D'Agosta întrebării nerostite. Însărcinările mele s-au schimbat.

– Într-adevăr, ripostă Pendergast. Nu pari deranjat de această turnură a evenimentelor, locotenente.

– Deranjat? făcu D'Agosta. Mai uită-te o dată pe-aici. Harta a dispărut, dosarele sunt împachetate, Hayward e acasă, în pat, cafeaua e fierbinte, trabucul e aprins. Mă simt excelent.

– Am mari dubii în privinţa asta. Totuşi, probabil că la noapte o să dormi mai bine decât boierul Waxie. „Neliniştea îl urmăreşte pe cel al cărui cap poartă coroana"[1] şi tot restul. Se uită la D'Agosta cu o expresie amuzată. Ei, şi acum ce urmează?

– Oh, încă mă mai ocup de caz, răspunse D'Agosta. Waxie nu s-a deranjat să-mi spună exact cum anume.

– Probabil că nu ştie nici el. Dar cred că ne putem asigura că n-o să stai degeaba.

---

[1] Shakespeare, *Henric al IV-lea*, partea a II-a

Pendergast tăcu, iar D'Agosta se lăsă pe spătarul scaunului, savurându-şi trabucul, încântat de liniştea care cuprindea încăperea.

– Am fost o dată la Florenţa, zise agentul FBI într-un târziu.

– O, da? Şi eu am fost de curând în Italia. Toamna trecută, l-am dus pe băiatul meu să-şi vadă străbunica.

Pendergast dădu din cap.

– Ai vizitat Palatul Pitti?

– Păcat şi mai cum?[1]

– De fapt, e un muzeu de artă. Cu adevărat superb. Pe unul dintre pereţi se află, sub formă de frescă, o hartă medievală făcută cu un an înaintea datei la care a descoperit Columb America.

– Serios?

– În locul unde avea să fie descoperit mai târziu continentul America, harta e albă, cu excepţia cuvintelor „*Cui ci sono dei mostri*".

D'Agosta se strâmbă.

– Aici sunt... *mostri*. Ce înseamnă asta?

– Înseamnă: „Aici trebuie să fie monştri".

– Monştri. Da. Isuse, am uitat limba italiană. Pe vremuri, vorbeam italieneşte cu bunicii mei.

Pendergast dădu din cap.

– Locotenente, vreau să te hazardezi să-mi răspunzi la o ghicitoare.

– Spune.

– Ghiceşte care e cea mai întinsă regiune locuită de pe pământ rămasă necartografiată.

D'Agosta ridică din umeri.

– Nu ştiu. Milwaukee?

Perdergast îi răspuns cu un zâmbet trist.

– Nu. Şi nu e nici zona periferică a Mongoliei. Nici antipozii. E partea subterană a New York-ului.

– Mă iei în balon, nu?

– Nu te „iau în balon", după cum spui tu, într-un mod atât de fermecător. Pendergast se foi pe scaun. Vincent, New York-ul subteran îmi aduce aminte de harta din Palatul Pitti. E un teritoriu neexplorat, în

[1] Joc de cuvinte, *pity* înseamnă „păcat" în limba engleză

adevăratul sens al cuvântului. Şi, după toate aparenţele, întinderea lui depăşeşte orice imaginaţie. De exemplu, sub staţia Grand Central există o construcţie care se întinde pe aproape douăsprezece nivele – fără să punem la socoteală canalele colectoare şi pe cele pentru evacuarea apei de ploaie. Iar nivelele subterane de sub Penn Station sunt chiar mai multe.

– Deci ai fost dedesubt, spuse D'Agosta.

– Da. După întâlnirea cu tine şi cu sergentul Hayward. A fost o adevărată expediţie. Am vrut să capăt un simţ al locului, să-mi testez capacitatea de a mă orienta în subteran şi să aflu tot ce se putea. Am reuşit să stau de vorbă cu câţiva dintre locuitorii tunelurilor. Mi-au spus multe lucruri şi mi-au dat de înţeles şi mai multe.

Locotenentul se aplecă către el.

– Ai aflat ceva despre crime?

Pendergast încuviinţă dând din cap.

– Indirect. Dar cei care ştiu mai multe se află pe nivele de jos, unde n-am îndrăznit să merg de la prima coborâre. E nevoie de ceva timp ca să câştigi încrederea celor de acolo, iar eu mai am de făcut cale lungă. Mai ales acum. Vezi tu, vagabonzii din subteran sunt îngroziţi. Ochii de un albastru spălăcit ai agentului FBI se întoarseră către D'Agosta. Punând cap la cap tot felul de zvonuri, am tras concluzia că zona subterană a fost colonizată de un grup misterios de oameni. Iar majoritatea poveştilor care circulă nici măcar nu îi numesc *oameni.* Se crede că sunt sălbatici, canibali, subumani. Şi creaturile astea au săvârşit omorurile.

Se lăsă tăcerea. D'Agosta se ridică, se duse lângă fereastră şi rămase cu ochii asupra panoramei nocturne a Manhattan-ului.

– Şi tu crezi asta? întrebă el, în cele din urmă.

– Nu ştiu, răspunse Pendergast. Trebuie să vorbesc cu Mephisto, liderul comunităţii de sub Columbus Circle. Multe dintre lucrurile pe care le-a spus în articolul ăla din *Post,* apărut de curând, sunt tulburător de adevărate. Din nefericire, cu tipul ăsta e greu să iei legătura. Nu are încredere în nici un străin şi urăşte autorităţile din tot sufletul. Dar am senzaţia că există o persoană care mă poate conduce acolo unde vreau să ajung.

Buzele lui D'Agosta zvâcniră.

– Ai nevoie de un însoțitor? întrebă el.

Pe fața lui Pendergast apăru un zâmbet mărunt, apoi se stinse.

– E un loc extrem de periculos, care sfidează orice lege. Totuși, o să-ți iau în considerare oferta. De acord?

D'Agosta dădu din cap.

– Perfect. Acum îți sugerez să te duci acasă și să tragi un pui de somn. Pendergast se ridică de pe scaun. Cu toate că el n-o știe, prietenul nostru Waxie o să aibă nevoie de tot ajutorul pe care-l poate căpăta.

21

Simon Brambell îşi închise mapa, trăgându-i fermoarul, în timp ce fredona *Macushla* în surdină. Îşi plimbă, în pripă, privirea tandră în jurul laboratorului: duşul de siguranţă din colţ, şirurile de instrumente de crom şi de oţel aliniate cu grijă sub geam, făcându-i cu ochiul în lumina slabă. Era extrem de mulţumit de sine însuşi. Rememoră încă o dată scena micii sale lovituri de teatru, şi mai ales privirea impasibilă cu care îl ascultase Frock. Impasibil, dar, fără îndoială, spumegând în interior. Îşi luase revanşa pentru triumful din micul rânjet batjocoritor al lui Frock, în privinţa forţei muşcăturilor. Cu toate că era în slujba autorităţilor oraşului, Brambell savura competiţia academică tot atât de mult ca oricine altcineva.

Îşi îndesă mapa de piele moale la subsuoară şi îşi mai aruncă încă o dată ochii prin laborator. Era minunat, bine conceput şi bine dotat. Îşi dorea din toată inima să aibă, la Morgă, ceva tot atât de elegant şi de multifuncţional. Ştia că asta nu avea să se întâmple niciodată; oraşul suferea de o lipsă cronică de fonduri. Dacă munca de detectiv a unui medic legist nu i s-ar fi părut atât de fascinantă, s-ar fi transferat cât ai clipi într-un turn de fildeş bine dotat.

Închise uşa în urma lui cu delicateţe, surprins, ca întotdeauna, de pustietatea de pe coridor. Nu mai văzuse niciodată nişte oameni care să se ferească de orele suplimentare de lucru în măsura în care o făceau angajaţii muzeului. Cu toate astea, liniştea nu-l deranja. Era reconfortantă şi cu totul diferită, după cum şi mirosul de praf şi de lemn

vechi al muzeului era diferit de duhoarea de formol și de putreziciune care impregna biroul lui de la Morgă. Se gândi să aleagă drumul cel mai lung către ieșire, trecând prin Sala Africii, așa cum făcea în fiecare seară. Era de părere că dioramele expuse acolo erau adevărate opere de artă. Și arătau foarte bine mai ales la ora aceea înaintată, când în sală era întuneric și fiecare dintre ele strălucea scăldată în propria lumină, aidoma unei ferestre către o altă lume.

Străbătu coridorul lung și, fiindcă avea o aversiune față de lifturi, coborî trei serii de trepte. Trecu pe sub o arcadă de metal și se pomeni în Sala Vieții Oceanice. Nu era aprinsă decât lumina de veghe și încăperea părea întunecată și misterioasă, fiind cufundată în tăcere, cu excepția nelipsitelor pârâituri, gemete și scârțâieli ale vechii clădiri a muzeului. „Încântător", își spuse. Așa trebuia vizitat muzeul, în lipsa tuturor acelor copii care scoteau țipete dezgustătoare și a zbieretelor profesorilor lor. Trecu pe lângă reproducerea unui calmar uriaș, apoi printre doi colți îngălbeniți de elefant și intră în Sala Africii.

Miezul nopții. Străbătu agale încăperea în mijlocul căreia o turmă de elefanți se detașa cu greu de fundalul întunecat și pe ai cărei pereți se înșirau două rânduri de nișe, adăpostind grupuri de animale plasate în habitatele lor. Favoritul său era cel de gorile, în fața căruia se opri, țuguindu-și buzele și îngăduindu-și să se integreze în scena pe care o vedea în fața ochilor. Părea atât de reală și își dorea să se bucure de ea. Cercetările urmau să se încheie în curând; munca lui ajunsese aproape de sfârșit. Dacă nu se înșela, sărmanul Bitterman și rămășițele lui Shasheen Walker urmau să se încadreze perfect în tiparul general.

Într-un târziu, se întoarse oftând și trecu pragul unei uși joase, apoi străbătu un coridor cu pereți de piatră care cu ducea către renumitul Turn: știa povestea acestuia din urmă, știa că, în 1870, Endurance S. Flyte, unul dintre baronii căilor ferate și al treilea director al muzeului, îi adăugase clădirii o anexă monstruoasă, de genul unei fortărețe. Fusese conceput după modelul castelului din Țara Galilor, pe care Flyte încercase – fără succes – să-l cumpere pentru el. În cele din urmă, minții mai raționale avuseseră câștig de cauză și Flyte fusese înlăturat de la conducere înainte de a apuca să mai construiască și altceva în afară de turnul fortăreței. Acum, Turnul cu șase laturi, piatra de colț a

faţadei dinspre sud a muzeului, era folosit mai ales pentru a adăposti nenumăratele colecţii ale muzeului. Brambell auzise că mai reprezenta şi locul favorit de întâlnire al numeroşilor indivizi cu imaginaţie morbidă care făceau parte din personalul instituţiei.

Sala întunecată, cu aspect de catedrală, de la baza turnului era pustie şi sunetul paşilor lui Brambell stârnea ecouri trădătoare în timp ce traversa podeaua de marmură, îndreptându-se către ieşirea salariaţilor. Dădu din cap către portar şi păşi în aerul umed de pe Museum Drive. Era miezul nopţii, dar bulevardul din capătul opus al aleii încă mai forfotea de oameni şi de taxiuri.

După câţiva paşi, se opri şi privi înapoi, cuprins de admiraţie. Indiferent de câte ori l-ar mai fi văzut, tot nu se sătura să se uite la Turn. Se înălţa câteva zeci de metri în văzduh, încununat de creneluri, şi umbra întunecată i se întindea către sud, ajungând, în zilele senine, tocmai până pe 59th Street. În noaptea aceea, se contura, difuz, în lumina lunii, părând bântuit de necazuri şi de stafii.

Într-un târziu, oftă şi îşi văzu din nou de drum, dând colţul ca să intre pe 81 Street şi luând-o apoi către vest, către fluviul Hudson şi către apartamentul lui modest, în timp ce fredona din nou în surdină. Pe măsură ce înainta, strada căpăta un aer tot mai demodat şi trecătorii începeau să se rărească. Dar Brambell mergea în pas vioi şi inhala aerul nopţii, fără să bage de seamă. Sufla un vânt plăcut, proaspăt şi pătrunzător, ideal pentru o noapte din miezul verii. Câteva îmbucături la cină, vasele spălate la repezeală, o duşcă de whisky Green Spot şi avea să intre în aşternut peste o oră. Urma să se trezească, ca de obicei, la ora cinci dimineaţa, fiind unul dintre acei oameni norocoşi care abia dacă aveau nevoie din când în când de somn. Era un mare avantaj pentru un medic legist, mai ales pentru unul care voia să ajungă în rândurile celor mai buni specialişti din domeniul său. Brambell pierduse şirul numeroaselor dăţi în care ajunsese primul la locul unei crime de o mare importanţă, pentru simplul fapt că era treaz când toţi ceilalţi dormeau.

Cartierul avea acum un aer şi mai învechit, dar se afla la numai un cvartal distanţă de Broadway, de agitaţia din magazinele cu gogoşi şi de delicatese şi din librării. Brambell trecu pe lângă un şir de clădiri

părăginite din piatră maronie, acum compartimentate în garsoniere și apartamente minuscule. În colțul opus își pierdeau vremea niște beți inofensivi.

Când ajunse în mijlocul cvartalului, sesiză ceva cu coada ochiului: o mișcare în gaura întunecată a intrării în subsolul unei clădiri părăsite, fără lift. Grăbi pasul. Din intrarea cufundată în beznă izvora un miros respingător, prea puternic chiar și pentru New York. Auzi, în spate, pe trotuar, ceva care se apropia acum în grabă și își vârî instinctiv mâna în mapă, în căutarea scalpelului pe care îl avea întotdeauna asupra sa. Strânse din buze și degetele i se încleștară pe mânerul rece, ergonomic. De fapt, nu intrase câtuși de puțin în panică. Fusese jefuit o dată sub amenințarea pistolului și de două ori sub a unui cuțit, așa că, de data asta, știa exact ce avea de făcut. Scoase scalpelul din mapă în timp ce se răsucea pe călcâie, dar nu văzu pe nimeni pe urmele lui; preț de o clipă, își roti privirea uluită, înainte ca un braț să i se strecoare în jurul gâtului, trăgându-l în întuneric. Presupuse, cu o surprinzătoare detașare, că era vorba de un braț; trebuia să fie un braț, deși simțea că era alunecos și foarte puternic. Pe urmă, aproape imediat, avu o senzație bizară, de parcă ceva i-ar fi săpat sub mărul lui Adam. Da, o senzație într-adevăr extrem de bizară.

22

Margo descuie uşa laboratorului de Antropologie Judiciară, mulţumită de sine însăşi când văzu că încăperea era întunecată şi pustie. Era prima dimineaţă în care reuşea să ajungă la lucru înaintea doctorului Brambell. În majoritatea zilelor, îl găsea stând pe unul dintre taburetele din laborator, sorbind dintr-o ceaşcă cu cafeaua oferită de muzeu şi arcuindu-şi sprâncenele înguste în semn de bun-venit. Pe urmă ţinea să sublinieze faptul că muzeul folosea, probabil, drept filtru de cafea un fost recipient de formaldehidă împrumutat de la Departamentul de conservare a animalelor. În alte dimineţii, Frock ajungea şi el tot înaintea ei şi îi găsea pe cei doi oameni de ştiinţă aplecaţi asupra unei mese sau a unui raport, în toiul uneia dintre obişnuitele lor dispute, purtate pe un ton scăzut, politicos.

Îşi aruncă geanta într-un sertar şi îşi puse halatul de laborator, apropiindu-se între timp de fereastră. Deasupra clădirilor de pe Fifth Avenue, soarele străpunsese norii şi, sub razele sale, faţadele clădirilor oficiale păreau de aur şi de aramă. Sub nivelul ferestrelor, parcul se trezea la viaţă: mamele îşi duceau copiii la grădina zoologică şi amatorii de jogging alergau de-a lungul ovalului amplu care înconjura lacul. Privirea îi alunecă spre sud, oprindu-se, în cele din urmă, asupra siluetei masive, purpurii, a castelului Belvedere, şi se înfioră uşor în timp ce privea lung zona împădurită şi întunecoasă din spatele acestuia, unde îşi găsise Nicholas Bitterman moartea violentă. Ştia că

trupul lui descăpățânat urma să ajungă în laborator ceva mai târziu, în dimineața aceea.

Ușa se deschise și doctorul Frock trecu pragul în căruciorul său, o siluetă amplă profilată pe fundalul întunecos al încăperii. În timp ce se apropia de zona scăldată în lumina soarelui, Margo se întoarse ca să-i spună bună dimineața. Dar vorbele îi pieriră de pe buze când îi văzu chipul.

– Doctore Frock? întrebă ea. Vă simțiți bine?

El se apropie încet, cu fața care era de obicei rumenă acum trasă și palidă.

– Am o veste tragică, spuse, cu voce scăzută. În dimineața asta, devreme, am primit un telefon. Simon Brambell a fost ucis azi-noapte, în timp ce se întorcea acasă de la muzeu.

Margo se încruntă, cu respirația tăiată.

– Simon Brambell? repetă ea, neînțelegând.

Frock se apropie și îi luă mâna.

– Îmi pare rău că sunt cel care ți-o spune, draga mea, făcu el. E cumplit, totul s-a petrecut atât de brusc.

– Dar, cum? întrebă Margo.

– Se pare că a fost atacat pe Eighty-first Street, răspunse Frock. I s-a tăiat beregata. În afară de asta...

Frock își desfăcu brațele și Margo văzu că îi tremurau de emoție.

Părea ireal, era ca un fel de vis; nu-i venea să creadă că bărbatul care, în după-amiaza zilei trecute, stătuse în fața ecranului imens, mânuind indicatorul cu telecomandă ca pe o sabie de samurai, era acum mort.

Frock oftă.

– Margo, cu toate că poate tu nu o știai, eu și Simon nu eram întotdeauna de aceeași părere. Aveam diferendele noastre profesionale. Dar l-am privit întotdeauna cu un respect profund. Medicina legală a suferit o pierdere imensă. Ceea ce se poate spune și despre munca noastră, pentru că s-a întâmplat în acest moment critic.

– Munca noastră, repetă mecanic Margo. Amuți pentru o secundă. Dar cine a făcut-o?

– Nu există nici un martor.

Rămaseră neclintiți o clipă, cu mâna lui Frock într-ale ei, caldă și consolând-o cu delicatețe. Pe urmă el se îndepărtă încet.

– Nu știu dacă de la Departamentul de Medicină Legală o să ni se trimită un înlocuitor, spuse. Dar presupun că Simon ar fi vrut să continuăm activitatea, în spiritul în care a început-o el. Își deplasă scaunul către peretele opus și aprinse reflectoarele care scăldau în lumină centrul încăperii. Am constatat, întotdeauna, că munca e cel mai bun antidot împotriva amărăciunii. Pentru o lungă clipă, păstră tăcerea. Pe urmă oftă, ca și cum și-ar fi impus să continue. Vrei să scoți cadavrul A din congelator? Am o teorie referitoare la o potențială anomalie genetică care i-ar fi putut cauza diformitățile. Sau preferi să-ți iei o zi liberă? Ridică din sprâncene.

– Nu, răspunse Margo, scuturând din cap.

Frock avea dreptate. Probabil că Brambell ar fi preferat ca ei să continue. Se ridică încet, traversă încăperea, îngenunche, deschise ușa unui dulap și trase afară tava lungă, metalică, din interior. Cadavrul neidentificat care zăcea pe ea fusese redus la o simplă serie de bucăți neuniforme, rearanjate, acoperite cu o pânză albastră. Plasă tava pe o targă cu role și o aduse sub lumina reflectoarelor.

Frock îndepărtă pânza cu grijă și începu să măsoare, cu minuțiozitate, oasele carpiene ale scheletului deformat, folosindu-se de două șublere electronice.

Cu o stranie senzație de irealitate, Margo reluă examinarea unei alte serii de imagini obținute prin rezonanță magnetică nucleară. Pentru un lung răstimp, în laborator se așternu liniștea.

– Ai idee la ce indiciu se referea Simon ieri? întrebă Frock într-un târziu.

– Poftim? făcu ea, ridicându-și privirea. Oh. Nu, nu am. Nu mi-a spus nimic. Am fost tot atât de surprinsă ca dumneavoastră.

– Păcat, zise Frock. Din cate știu eu, n-a lăsat nici o notiță despre asta. Urmă un alt răstimp de tăcere. E un adevărat ghinion, Margo, adăugă el, în cele din urmă, cu voce scăzută. S-ar putea să nu aflăm niciodată ce anume o fi descoperit.

– Nimeni nu-și face planurile ținând cont că ar putea muri a doua zi.

Frock clătină din cap.

– Simon era precum majoritatea celorlalți medici legiști pe care i-am cunoscut. Cazurile incitante, în jurul cărora se face vâlvă, sunt rare și, când apare unul... ei, nu sunt în stare să reziste în fața spectaculozității. Se uită dintr-odată la ceas. O, Doamne. Știi, era cât pe ce să uit că am o întâlnire la Osteologie. Margo, mă întreb dacă n-ai vrea să lași alea deoparte și să preiei activitatea mea o vreme. Poate că e din cauza veștii tragice, sau poate că, pur și simplu, m-am uitat prea mult la oasele astea. Dar cred că aș avea de câștigat de pe urma unui ochi odihnit.

– Sigur că da, spuse ea. De fapt, ce anume căutați?

– Aș vrea să știu. Sunt sigur că individul ăsta suferea de o maladie congenitală. Vreau să cuantific modificările morfologice, ca să-mi dau seama dacă a survenit o mutație genetică. Din nefericire, pentru asta trebuie să măsor aproape toate oasele. M-am gândit să încep cu oasele de la încheietura mâinii și cu ale degetelor, pentru că, așa cum știi, sunt cele mai afectate de o astfel de mutație.

Margo își coborî privirea către masa de disecție.

– Asta ar putea dura zile întregi, zise ea.

Frock sălta din umeri, a exasperare.

– Sunt mult prea conștient de asta, draga mea.

Își încleștă degetele de manetele scaunului cu rotile și se propulsă către ușă.

Margo se apucă să măsoare, plictisită, fiecare os cu șublerele electronice și să tasteze rezultatele, introducându-le în memoria computerului. Chiar și pentru cele mai mici oase era nevoie de o duzină de măsurători și pe ecranul de alături începu curând să se deruleze o coloană lungă de cifre. Se strădui să nu-și piardă răbdarea din cauza muncii anoste și a liniștii de mormânt din laborator. Dacă Frock avea dreptate și deformația era congenitală, asta ar fi putut orienta cercetările către identificarea cadavrului. Și, în momentul acela, era necesar să folosească toate indiciile care ieșeau la iveală. Scheletele din laboratorul de Antropologie Fizică nu le fuseseră de nici un folos. În timp ce lucra, se pomeni întrebându-se ce-o fi fost în mintea lui Brambell. Dar amintirea lui era prea cumplită. Să te gândești la un om care fusese

atacat și ucis... Scutură din cap, impunându-și să se concentreze asupra altor lucruri.

Sunetul neașteptat al telefonului o deranjă în timpul unei măsurători deosebit de complicate. Sună din nou – două țârâituri scurte – și înțelese că era vorba de un apel din afara muzeului. Probabil că telefona D'Agosta, în legătură cu doctorul Brambell.

Ridică receptorul.

– Antropologia Judiciară.

– Domnul doctor Brambell e acolo? întrebă o voce grăbită, energică.

– Doctorul Brambell?

Gândurile lui Margo alergau. Dacă era o rudă? Ce trebuia să-i spună?

– Alo? se auzi vocea.

– Da, da, răspunse ea. Doctorul Brambell nu e aici. Vă pot ajuta cu ceva?

– Nu sunt sigur. E o problemă confidențială. Pot să întreb cu cine stau de vorbă?

– Sunt doctor Green. Îl asist pe doctorul Brambell.

– Ah! Atunci e perfect. Sunt doctor Cavalieri, de la spitalul Saint Luke din Baltimore. Am identificat pacientul care îl interesa.

– Pacientul?

– Da, cel cu spondilolisteză. Margo auzi foșnetul hârtiilor răsfoite la capătul celălalt al firului. Mi-ați trimis un set de radiografii bizare. La început am crezut că e o glumă. Era cât pe ce să nu le dau atenție.

Margo bâjbâi, în căutarea unei foi de hârtie și a unui creion.

– Ar fi bine să începeți cu începutul.

– Perfect, spuse vocea. Sunt un chirurg ortoped din Baltimore. Unul dintre singurii trei chirurgi care fac operații corective, pentru diminuarea efectelor spondilolistezei. Bineînțeles că doctorul Brambell știa asta.

– Spondilolisteză?

Urmă un moment de tăcere.

– Nu sunteți medic? întrebă Cavalieri, pe un ton dintr-odată dezaprobator.

Margo respiră adânc.

– Doctor Cavalieri, pot să vă spun adevărul. Doctorul Brambell a fost... adică, a murit azi-noapte. Eu sunt biolog evoluționist și îl ajutam să analizeze rămășițele victimelor unor omucideri. De vreme ce doctorul Brambell nu se mai află printre noi, e necesar să-mi povestiți totul.

– A murit? Cum, dar am vorbit cu el ieri!

– S-a întâmplat pe neașteptate, zise Margo.

Nu vroia să dea mai multe amănunte.

– Dar e o veste cumplită. Doctorul Brambell era bine-cunoscut în toată țara, ca să nu mai vorbesc de Marea Britanie...

Vocea se stinse. Ținând receptorul mut lipit de ureche, Margo își aminti din nou cum îl văzuse ultima oară pe medicul legist: în sala Linnaeus, cu un zâmbet prefăcut pe buze, cu ochii scânteind în spatele ochelarilor cu ramă de baga.

Se dezmetici auzind oftatul de la celălalt capăt al firului.

– Spondilolisteza constă într-o fractură și o alunecare a uneia dintre vertebrele lombare. O corectăm fixând pe coloana vertebrală o plăcuță metalică prinsă cu șuruburi cu cap pătrat de pedunculele vertebrelor. Când strângi șuruburile, vertebra fracturată revine la locul ei.

– Nu sunt sigură că văd legătura, spuse Margo.

– Vă aduceți aminte de cele patru triunghiuri albe de pe radiografia pe care mi-a trimis-o doctorul Brambell? Sunt diblurile pentru șuruburile de fixare. Tipul a fost operat de spondilolisteză. Foarte puțini chirurgi fac asta, așa că e ușor să-i dai de urmă.

– Înțeleg, spuse Margo.

– Știu că radiografia e a unui pacient de-al meu dintr-un motiv foarte simplu, continuă Cavalieri. E sigur că șuruburile de fixare au fost făcute de Steel-Med Products din Minneapolis, care și-a încetat activitatea în 1989. Am făcut în jur de treizeci și cinci de operații folosind astfel de șuruburi. Am folosit o tehnică specială, personală, plasând șuruburile într-un mod aparte, în spatele apofizei transversale a celei de-a doua vertebre lombare. Un procedeu cu adevărat genial. Dacă sunteți interesată puteți citi despre asta în numărul din toamna anului 1987 al *Journal of American Orthopedics*. Osul era mai bine fixat, înțelegeți, iar fuziunea osoasă era necesară într-o mai mică măsură.

Nimeni n-a mai folosit această metodă, cu excepția mea și a doi medici rezidenți pe care i-am instruit. Bineînțeles că, după apariția procedeului Steinmann, a fost considerată învechită. Așa că, în cele din urmă, eu am rămas singurul care a folosit-o.

Margo putea să deslușească mândria din vocea doctorului.

– Dar aici apare misterul: nici un chirurg nu a știut vreodată cum să îndepărteze plăcuța corectoare pentru acest gen de spondilolisteză. Pur și simplu, nu se practică. Dar radiografiile arată limpede că pacientului meu i-au fost scoase plăcuța și șuruburile, Dumnezeu știe de ce, și n-au rămas decât diblurile. Bineînțeles că astea nu pot fi extrase; sunt încastrate în os. Dar de ce a fost îndepărtată plăcuța acestui tip... Vocea se stinse.

Margo lua notițe cu frenezie.

– Continuați.

– Așa cum spuneam, când am văzut radiografiile, am știut imediat că era vorba de unul dintre pacienții mei. Totuși, am fost uluit de starea în care se află scheletul. Excesul de excrescențe osoase. Știam că nu operasem niciodată pe cineva care să se afle într-o asemenea stare.

– Deci excrescențele au apărut după aceea?

– Fără nici o îndoială. Oricum, mi-am verificat înregistrările și, pe baza radiografiilor, am reușit să identific pacientul. L-am operat în dimineața zilei de doi octombrie 1988.

– Și cine era pacientul? întrebă Margo, cu creionul pregătit.

Văzu, cu coada ochiului, că Frock se înapoiase în laborator și se apropia de ea, ascultând cu atenție.

– Scrie aici, pe undeva. Se auzi din nou foșnetul hârtiilor. Bineînțeles că o să vă trimit toate aceste rapoarte prin fax, dar sunt sigur că totuși vreți... am găsit. Pacientul se numea Gregory S. Kawakita.

Margo își simți sângele înghețându-i în vene.

– Greg Kawakita? făcu ea, cu voce răgușită.

– Da, Gregory S. Kawakita, doctor. În privința asta, nu există nici o îndoială. Ciudat, aici scrie că era tot biolog evoluționist. Poate îl cunoșteați?

Margo închise telefonul, nemaireușind să scoată nici un cuvânt. Mai întâi doctorul Brambell, iar acum... Se uită la Frock și intră în

panică văzând că era palid ca un mort. Se prăbușise într-o parte în scaun, cu o mână apăsată pe piept, respirând cu greutate.

– Gregory *Kawakita?* murmură el. Ăsta e Gregory? Oh, bunule Dumnezeu.

Începu să respire ceva mai ușor, închise ochii și își lăsă încet capul să atârne. Margo se întoarse repede cu spatele și alergă la fereastră, înăbușindu-și suspinele.

Mintea i se întoarse, de la sine, cu optsprezece luni în urmă, în noaptea cumplită în care începuseră crimele din muzeu. Pe urmă, vernisajul expoziției *Superstiții*, măcelul în masă și uciderea lui Mbwun din final. Greg Kawakita fusese custode asistent, îi fusese coleg, fusese studentul lui Frock. Ajutase la identificarea și la oprirea monstrului mai mult decât oricine altcineva. Programul lui de explorare genetică le oferise cheia, le spusese ce era Mbwun și cum putea fi ucis. Dar oroarea care urmase afectase pe toată lumea și, mai ales, pe Greg. Părăsise muzeul la scurt timp după aceea, renunțând la o carieră strălucită. De atunci, nimeni nu mai auzise nimic despre el.

Nimeni, în afară de Margo. Încercase să intre în legătură cu ea, îi lăsase un mesaj pe robot cu mai multe luni în urmă. La vremea respectivă, spusese că avea nevoie de ceva, că avea nevoie de ajutorul ei. Ea nu se deranjase să-i răspundă.

Iar acum putea ghici de ce plecase de la muzeu: suferea de o boală cumplită care îi deforma oasele, transformându-l, încetul cu încetul, în scheletul strâmb de pe targă. Fără îndoială că îi fusese rușine, poate chiar frică. Poate încercase să găsească un tratament. Poate, către sfârșit, ajunsese pe străzi. Și apoi, insulta supremă adusă unei vieți cândva atât de promițătoare: crima, decapitarea, oasele roase cu frenezie în întuneric.

Se uită îndelung pe fereastră, tremurând sub razele calde ale soarelui. Indiferent prin ce trecuse, probabil că fusese cumplit. Poate ar fi reușit să-l ajute, dacă ar fi știut. Dar fusese prea preocupată de străduania de a uita ea însăși totul; se lăsase absorbită de exercițiile fizice și de muncă. Și nu făcuse nimic.

– Doctore Frock? strigă ea.

Auzi scaunul cu rotile huruind în spatele ei.

– Doctore Frock..., şopti, incapabilă să spună mai mult.

Simţi o mână atingându-i cu delicateţe cotul. Tremura de emoţie.

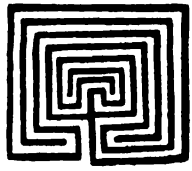
– Lasă-mă să mă gândesc o clipă, spuse Frock. Doar o clipă, te rog. Cum se poate una ca asta? Să te gândeşti că o astfel de colecţie jalnică de oase – pe care le-am studiat, le-am pipăit, le-am dezasamblat – ar putea fi Kawakita...

Vocea i se frânse. O rază de soare pătrunse prin fereastră şi îi lumină mâna care aluneca de pe cotul lui Margo.

Ea stătea nemişcată, cu ochii închişi în contralumină, simţind oxigenul care îi intra şi îi ieşea din plămâni. În cele din urmă, izbuti să se întoarcă cu spatele la fereastră. Dar nu către masa de disecţie – nu era sigură că avea să mai fie vreodată în stare să privească din nou tot ce se afla pe masa aia. În loc de asta, se uită la Frock. Stătea în spatele ei, fără să schiţeze nici un gest, cu ochii uscaţi şi cu privirea pierdută.

– Ar fi bine să-l sunăm pe D'Agosta, zise ea.

Frock nu scoase nici un cuvânt, încă multă vreme. Pe urmă încuviinţă, dând din cap în tăcere.

CUI CI SONO DEI MOSTRI

PARTEA A DOUA

Din motive evidente, nu există nici un recensământ demn de încredere al populației din zona subterană a Manhattan-ului. Totuși, studiul Rushing-Bunten, din anul 1994, menționează că, numai în zona restrânsă mărginită de Penn Station la sud-vest și de Grand Central Terminal la nord-est, trăiesc 2 750 de persoane, număr ce se ridică la 4 500 în timpul lunilor de iarnă. Din experiența autorului, datele de mai sus par să reprezinte o estimare moderată.

În mod similar, nu există o evidență exactă a nașterilor și a deceselor care au loc în comunitățile de sub New York. Totuși, dat fiind numărul disproporționat al consumatorilor de droguri, al criminalilor, al foștilor deținuți și al persoanelor handicapate sau instabile din punct de vedere mintal care gravitează în lumea de dedesubt, este clar că mediul poate fi unul extrem de dificil și periculos. Oamenii au invocat mai multe motive pentru care s-au retras din societate, preferând întunericul tunelelor de metrou și a altor spații subterane: intimitatea, securitatea, alienarea profundă a lumii în care trăim. S-a estimat că, odată ce o persoană intră în subteran, speranța sa medie de viață este de aproximativ douăzeci și două de luni.

L. HAYWARD, *Castele și societatea de sub Manhattan*
(în curs de apariție)

23

West 63rd Street se întindea către fluviul Hudson, procesiunea clădirilor magnifice ale marilor societăţi comerciale cedând treptat în faţa celor cu aspect îngrijit, din gresie. D'Agosta păşea hotărât, cu ochii în jos, simţindu-se extrem de stângaci. Silueta zdrenţuroasă şi puturoasă a lui Pendergast îşi târşâia picioarele în faţa lui.

– Al naibii mod de a petrece după-amiaza liberă, mormăi D'Agosta.

Deşi avea mâncărimi în multe locuri ascunse, decise să nu se scarpine. Asta ar fi însemnat să atingă vechiul şi unsurosul impermeabil London Fog pe care îl purta, sau cămaşa soioasă Kmart, cadrilată, din poliester, sau pantalonii jerpeliţi şi lucioşi. Se întreba de unde făcuse Pendergast rost de ele.

Pe deasupra, praful şi grăsimea de pe faţa lui erau reale, nu dintr-o trusă de machiaj. Până şi pantofii erau dezgustători. Dar, când protestase, Pendergast îi răspunsese, simplu:

– Vincent, viaţa ta depinde de asta.

Nu i se îngăduise nici măcar să-şi ia pistolul sau insigna.

– Nu cred că vrei să ştii ce-o să păţeşti dacă găsesc asupra ta o insignă de poliţist, zisese Pendergast.

De fapt, îşi spuse morocănos D'Agosta, întreaga expediţie era o încălcare directă a regulamentelor departamentului.

Îşi ridică o clipă ochii şi o remarcă pe femeia care se apropia, arătând ireproşabil în rochia ei răcoroasă de vară şi pe tocurile înalte, plimbând un Chihuahua. Ea se opri dintr-odată, păşind într-o parte şi

ferindu-şi ochii cu dezgust. Când Pendergast trecu prin dreptul lui, câinele se năpusti de neaşteptate către el, izbucnind într-o rafală zgomotoasă de lătrături piţigăiate. Agentul FBI se feri târşindu-şi picioarele, iar câinele îşi înzeci eforturile isterice, smuncindu-se în lesă.

În ciuda faptului că se simţea stingherit, sau poate tocmai de aceea, expresia scârbită de pe chipul femeii înteţi enervarea lui D'Agosta. „Cine naiba e ea, ca să ne judece?" medită. Se opri brusc în faţa ei şi îi aruncă o privire.

– Vă doresc o zi bună, mârâi, împingându-şi bărbia înainte.

Femeia se trase înapoi.

– Creatură dezgustătoare, zbieră ea la D'Agosta, cu voce stridentă. Nu te apropia de el, Petit Chou!

Pendergast îl înşfăcă pe D'Agosta de braţ şi îl trase dincolo colţ, pe Columbus Avenue.

– Ai înnebunit? murmură el.

În timp ce se îndepărtau în grabă, locotenentul o auzi pe femeie strigând.

– Ajutor! Indivizii ăia m-au ameninţat!

Pendergast o luă la goană spre sud şi D'Agosta se strădui din greu să ţină pasul. Odată ajuns în umbra unei alei largi, aflate la jumătatea cvartalului, cel dintâi îngenunche în grabă deasupra plăcilor de metal încastrate în pavaj, marcând o ieşire de urgenţă din tunelul metroului. Le ridică cu ajutorul unui mic cârlig şi îl pofti pe D'Agosta să coboare pe treptele de fier de dedesubt. Apoi îl urmă în întuneric, reaşezând plăcile la loc deasupra sa. La baza scării se întindeau două seturi de şine slab iluminate. Le traversară, pătrunseră într-o galerie care ducea către un alt şir de trepte şi le coborâră păşind din două-n două.

Odată ajuns pe ultima, Pendergast rămase locului. În întunericul negru ca smoala, D'Agosta se opri alături el, străduindu-se să-şi recapete răsuflarea. După câteva momente, agentul FBI aprinse o lanternă mică, chicotind.

– „Vă doresc o zi bună"... Vincent, ce-a fost în capul tău?

– Am încercat să fiu prietenos, spuse D'Agosta, cu voce agresivă.

– Ai fi putut să dai de râpă mica noastră expediţie înainte de a începe. Ţine minte, tu nu faci altceva decât să-mi întregeşti deghizarea.

Nu pot fi sigur c-o să mă întâlnesc cu Mephisto decât dacă mă dau drept conducătorul unei alte comunități. Care nu călătorește niciodată fără un aghiotant. Arătă cu lanterna un tunel îngust, lăturalnic. Ăsta duce spre est, către teritoriul lui.

D'Agosta încuviință dând din cap.

– Nu uita instrucțiunile mele. Eu sunt cel care vorbește. E neapărat necesar să uiți că ești ofițer de poliție. Orice s-ar întâmpla, nu încerca să te-amesteci. Își vârî mâna în buzunarul trenciului jegos, de unde scoase două pălării de lână cu borul moale. Pune-ți asta, spuse, dându-i una lui D'Agosta.

– De ce?

– Ascund adevărata formă a capului. Pe lângă asta, dacă suntem nevoiți s-o ștergem, putem să ne „deghizăm" aruncându-le. Nu uita că nu suntem obișnuiți cu întunericul. Noi o să fim cei dezavantajați.

Își afundă din nou mâna în buzunar și scoase un mic obiect mat, pe care și-l vârî cu grijă în gură.

– Ce dracu e ăsta? întrebă D'Agosta, trăgându-și pălăria pe cap.

– Un cer fals al gurii, care schimbă poziția limbii, modificând rezonanța armonică a glasului. O să ne înhăităm cu niște infractori, ai uitat? Anul trecut, am petrecut o bună bucată de timp în închisoarea Riker's Island, făcând profilul unor ucigași, pentru Academia Quantico. Aici, jos, e posibil să dau peste unii dintre ei. Și nu trebuie să mă recunoască, nici după înfățișare, nici după voce. Își flutură mâna. Bineînțeles că nu e suficient dacă mă machiez. Trebuie să-mi modific ținuta, mersul, ba chiar și toate amănuntele care țin de comportament. Treaba ta e mai simplă: păstrezi tăcerea, ai grijă să nu faci notă discordantă și-mi urmezi exemplul. Nu trebuie să ieșim în evidență, orice s-ar întâmpla. E limpede?

D'Agosta dădu din cap, încuviințând.

– Cu un dram de noroc, Mephisto ăsta ne-ar putea pune pe calea cea bună. Poate c-o să ne întoarcem cu niște dovezi ale crimelor pe care le-a descris în *Post.* Ceea ce ne-ar putea oferi probele judiciare de care avem o nevoie disperată. Tăcu o clipă. Vreo pistă în cazul Brambell? întrebă apoi.

Făcu un pas înainte, luminându-și drumul cu lanterna.

– Nu, spuse D'Agosta. Waxie şi ceilalţi şefi cred că nu e decât un alt omor săvârşit la întâmplare. Dar eu mă întreb dacă n-are ceva de-a face cu activitatea lui.

Pendergast dădu din cap.

– O teorie interesantă.

– Am impresia că toate crimele astea – sau măcar o parte din ele – nu sunt câtuşi de puţin întâmplătoare. Vreau să spun că Brambell era pe punctul de a descoperi cui îi aparţinea al doilea schelet. Poate că cineva nu voia să se afle.

Pendergast dădu din nou din cap.

– Trebuie să recunosc, locotenente, că am fost stupefiat când am auzit că al doilea schelet e al lui Kawakita. Asta deschide o perspectivă – făcu o pauză – complexă şi urâtă. Şi sugerează că Frock, Green şi celelalte persoane care se ocupă de caz ar trebui protejate.

D'Agosta îi răspunse cu o privire posomorâtă.

– M-am dus azi-dimineaţă în biroul lui Horlocker, având asta în minte. A refuzat să le acorde protecţie lui Frock şi Green. Spunea că bănuieşte că între Kawakita şi Pamela Wisher ar fi existat o anumită legătură, că cel dintâi a fost surprins, pur şi simplu, într-un loc nepotrivit, la momentul nepotrivit. O crimă săvârşită la întâmplare, precum în cazul lui Brambell. Nu-l interesau decât scurgerile de informaţii către presă, voia să nu se afle nimic, cel puţin nu înainte ca familia lui Kawakita să fie găsită şi anunţată – presupunând că avem pe cine anunţa; cred că cineva mi-a spus, o dată, că era orfan. Era şi Waxie de faţă, ţanţoş şi plin de sine ca un cocoş împăiat prea tare. Mi-a spus că trebuie să mă descurc mai bine decât în cazul Wisher şi să nu scot nimic de sub obroc.

– Şi?

– I-am sugerat să se ducă să acopere totul cu o prişniţă. La modul politicos, desigur. Mă gândeam că e cel mai bine ca Frock şi Green să nu fie alarmaţi. Dar, după întâlnirea aia, am stat de vorbă cu amândoi şi le-am dat câteva sfaturi. Au promis c-o să fie foarte prudenţi, cel puţin atâta vreme cât se ocupă de povestea asta.

– Au descoperit ce-a provocat deformaţiile scheletului lui Kawakita?

– Nu încă.

D'Agosta dădu absent din cap.

Pendergast se întoarse către el.

– Ce s-a-ntâmplat? îl întrebă.

D'Agosta ezită.

– Cred că sunt oarecum îngrijorat de felul în care suportă Green toate astea. Vreau să spun că, la început, mie mi-a venit ideea să-i implic pe ea și pe Frock, dar acum nu mai sunt atât de sigur. Frock pare să fie la fel de țâfnos ca de obicei, dar Margo... Făcu o pauză. Știi cum a reacționat după crimele de la muzeu. Îmbunătățindu-și condiția fizică, alergând în fiecare zi, luându-și un pistol.

Pendergast dădu din cap.

– Nu e o reacție neobișnuită la stresul posttraumatic. Oamenii care scapă dintr-un pericol cumplit caută uneori diverse căi de a câștiga controlul, de a-și diminua sentimentul de vulnerabilitate. De fapt, e un răspuns relativ sănătos la stresul sever. Zâmbi sinistru. Și nu mă pot gândi la prea multe situații mai stresante decât cea în care ne-am aflat, ea și cu mine, acolo, pe coridorul ăla întunecat din muzeu.

– Da, dar ea exagerează. Și acum, când se întâmplă toate rahaturile astea... ei, nu sunt sigur că, implicând-o, n-am luat o hotărâre greșită.

– Decizia a fost, indiscutabil, corectă. Avem nevoie de inteligența ei. Mai ales acum, când știm c-a murit Kawakita. Presupun c-o să te interesezi unde a fost văzut ultima dată, nu?

D'Agosta dădu din cap.

– Ai putea lua în considerare ideea de a cere o mână de ajutor de la doctor Green. Pendergast reîncepu să cerceteze tunelul, scrutând atent întunericul – cu chipul plin de funingine. Ah, bine. Ești gata, Vincent?

– Așa cred. Dacă dăm peste niște indivizi ostili?

Pendergast schiță un zâmbet.

– Localnicii sunt pașnici când fac schimburi comerciale.

– Droguri? întrebă D'Agosta, nevenindu-i să creadă.

Pendergast încuviință dând din cap și își deschise haina. D'Agosta reuși să distingă, în raza lanternei, mai multe buzunare mici cusute de căptușeala murdară.

– Se pare că, realmente, toți cei de aici, de jos, sunt sau a fost dependenți de vreun drog sau altul. Își trecu în revistă toate buzunarele,

atingându-le cu degetul. Am asupra mea o colecţie întreagă: cocaină calitatea-ntâi, metilfenidat, Carbrital, Seconal, Blue 88s de uz militar. Ne-ar putea salva viețile, Vincent. Pe-a mea au salvat-o la prima coborâre.

Pendergast căută în unul dintre micile buzunare şi scoase o capsulă neagră, subţire.

– Bifetamină, spuse el. Cunoscută în societatea din subteran sub numele de frumuseţea neagră.

Se holbă o clipă la capsulă. Apoi şi-o aruncă în gură cu o mişcare rapidă.

– Ce nai...? începu D'Agosta, dar agentul FBI îl opri ridicându-şi mâna.

– Nu e suficient să-mi joc rolul, şopti el, trebuie să mă *identific* cu personajul. Acest Mephisto e, fără îndoială, un tip suspicios şi paranoic. Adulmecarea oricărei înşelăciuni e punctul lui forte. Nu uita asta.

D'Agosta nu răspunse. Ieşiseră cu adevărat în afara societăţii, erau dincolo de lege, dincolo de orice.

Pătrunseră în tunelul lateral şi merseră de-a lungul unor şine abandonate. La fiecare câteva minute, Pendergast se oprea să-şi arunce ochii pe nişte notiţe. Urmându-l tot mai adânc în beznă, D'Agosta fu uimit de repeziciunea cu care îşi pierduse simţul orientării şi pe al timpului.

Pendergast îi arătă, pe neaşteptate, o lumină roşie, pâlpâitoare, părând suspendată în întuneric, la vreo sută de metri în faţa lor.

– În jurul focului ăluia sunt oameni, şopti el. Probabil că e una dintre micile comunităţi „de sus", formată din intruşi care trăiesc la marginea teritoriului lui Mephisto.

Pentru câteva clipe, se uită fix într-acolo, cu un aer meditativ. Apoi se întoarse cu spatele.

– Mergem în sala de recepţie? întrebă şi, fără să aştepte un răspuns, o porni către strălucirea îndepărtată.

Pe măsură ce se apropiau, D'Agosta reuşi să desluşească vreo doisprezece indivizi tolăniţi pe jos sau ghemuiţi pe cutii de lapte, holbându-se cu toţii la foc. În mijlocul cărbunilor stătea un vas negru, în care clocotea nişte cafea. Pendergast intră încet în lumină şi se ghemui lângă foc. Nimeni nu-i dădu nici o atenţie. Îşi vârî mâna sub

unul dintre nenumăratele straturi ale veşmintelor sale şi scoase o sticlă de jumătate de litru de vin englezesc Lord De Luxe Tokay. D'Agosta văzu toţi ochii întorcându-se într-acolo.

Pendergast deşurubă dopul şi trase o duşcă zdravănă, cu un suspin de mulţumire.

– Vrea careva o înghiţitură? întrebă apoi, răsucind sticla cu eticheta către foc, ca s-o poată vedea toată lumea.

În prima clipă, D'Agosta rămase cu gura căscată: vocea agentului FBI se schimbase cu desăvârşire. Acum părea groasă, de drogat, cu un accent clar de Flatbush, Brooklyn. În lumina pâlpâitoare, pielea lui palidă, ochii şi părul îi dădeau un aer straniu, ameninţător.

O mâna se întinse.

– Da, făcu o voce.

Un bărbat dintre cei aşezaţi pe cutiile de lapte luă sticla şi o duse la gură. Sorbi prelung, zgomotos. Când i-o înapoie lui Pendergast, un sfert din conţinut dispăruse. Agentul FBI i-o dădu altcuiva şi sticla făcu înconjurul cercului, întorcându-se goală. Se auzi un singur mormăit de mulţumire.

D'Agosta încercă să se aşeze în dreptul dârei de fum, sperând că mirosul acestuia putea să dilueze duhoarea de trupuri nespălate, izul de vin prost şi miasma acră de urină.

– Îl caut pe Mephisto, spuse Pendergast, un moment mai târziu.

În jurul focului de tabără se stârni o agitaţie de o clipă. Bărbaţii deveniră dintr-odată prudenţi.

– Cine vrea să ştie? întrebă, agresiv, cel care luase primul sticla.

– *Eu* vreau să ştiu, spuse Pendergast, adoptând imediat un ton ostil.

Urmă o scurtă tăcere, timp în care bărbatul îl cântări pe Pendergast din priviri.

– Iote fleoşc, spuse, în cele din urmă, afundându-se din nou în scaun.

Pendergast se mişcă atât de repede încât D'Agosta sări într-o parte. Când se uită din nou către el, bărbatul era cu faţa în jos, în moloz, iar Pendergast stătea deasupra lui, apăsându-l cu un picior pe grumaz.

– Rahat, urlă vagabondul.

Pendergast apăsă mai tare.

– Nimeni nu-i vorbeşte aşa lui Albiciosului, şuieră el.

– N-am vrut să zic nimic rău, omule. Isuse!

Pendergast slăbi strânsoarea.

– Mephisto își face veacul pe Ruta 666.

– Unde-i asta?

– Termină, omule, porcăria asta doare! Uite, ia-o pe linia 100 și uită-te după vechiul generator. Coboară pe scara care duce către pasarelă.

Pendergast își săltă piciorul și celălalt se ridică, frecându-și ceafa.

– Lui Mephisto nu-i plac străinii.

– Trebuie să vorbesc cu el despre afaceri.

– Da? Despre ce afaceri?

– Despre zbârciți.

Chiar și în întuneric, D'Agosta simți că grupul încremenise.

– Ce-i cu ei? întrebă cu asprime o altă voce.

– Nu discut decât cu Mephisto.

Pendergast dădu din cap către D'Agosta și se îndepărtară de foc, continuându-și drumul prin bezna tunelului. Când lumina focului se reduse la un punct, agentul FBI aprinse din nou lanterna.

– Aici, jos, nu-ți poți permite să pierzi respectul nimănui, spuse el, cu voce scăzută. Chiar și când e vorba un grup mărginaș ca ăsta. Dacă simt o slăbiciune, ești ca și mort.

– Ai fost foarte iute în mișcări, spuse D'Agosta.

– Nu e greu să dobori un bețiv. Cu ocazia ultimei mele incursiuni în subteran, am aflat că, pe nivele de sus, alcoolul e drogul preferat. Tipul ăla slab, care stătea cel mai departe de foc, era o excepție. Locotenente, fac pariu că individul își injectează drogurile sub piele. Ai observat că s-a scărpinat, absent, tot timpul? E un efect secundar, inconfundabil, al fentanylului.

Ajunseră la o ramificație și, după ce se uită pe harta metroului, pe care o ținea într-unul dintre buzunare, Pendergast o luă pe tunelul mai îngust din stânga.

– Ăsta duce spre linia 100, spuse el.

D'Agosta își târșâia picioarele în spatele lui. După ceea ce păru a fi o distanță interminabilă, Pendergast se opri iarăși, arătând spre o mașinărie ruginită cu câteva roți de curea imense, de cel puțin trei metri și jumătate în diametru fiecare. Cureaua putrezită era dedesubt,

făcută grămadă. În partea opusă se afla o scară metalică, în continuarea căreia se întindea o pasarelă suspendată deasupra unui tunel vechi. Aplecându-se ca să treacă pe sub o țeavă acoperită cu stalactite, purtând inscripția H.P.ST., D'Agosta îl urmă pe Pendergast în josul scărilor și de-a lungul rețelei șubrede de grinzi. În capătul pasarelei, o trapă prinsă în balamale de podea ducea către o scară de metal care cobora într-un tunel imens, neterminat. Pe lângă pereți erau grămezi neuniforme de piatră și de grinzi ruginite, cu secțiunea în I. Cu toate că D'Agosta zărise rămășițele câtorva tabere, locul părea părăsit.

– Se pare c-o să fim nevoiți să coborâm în josul stâncii ăsteia, spuse Pendergast, îndreptând lanterna către zona întinsă de la capătul tunelului.

Marginile stâncii erau lucioase din cauza nenumăratelor urme de mâini și de picioare. De jos se înălța un miros usturător.

D'Agosta coborî primul, agățându-se cu disperare de bazaltul tăios și umed. Ajunse jos după ce se trudi din greu, vreme de cinci minute înfiorătoare. Se simțea de parcă ar fi fost îngropat în adâncurile stâncoase ale orașului New York.

– Aș vrea să vad pe cineva cățărându-se pe chestia asta când e amețit de droguri, spuse, în timp ce Pendergast se lăsa să cadă alături de el. Mușchii brațelor îi tremurau din cauza efortului.

– De pe nivelele de sub ăsta nu pleacă nimeni, zise Pendergast, cu excepția contrabandiștilor.

– Contrabandiști?

– Dacă am înțeles bine, sunt singurii membri ai comunității care vin în contact cu suprafața. Strâng și încasează cecuri AFDC[1], cotrobăie peste tot după mâncare, vând tot felul de chestii reciclabile ca să facă rost de mărunțiș, fac rost de medicamente și de lapte, cumpără droguri.

Pendergast roti lumina lanternei, dând la iveală o excavație cu pante accidentate, bolovănoase. Pe peretele opus, intrarea unui tunel abandonat era acoperită cu o foaie de tablă ondulată, de un metru și

[1] Aid for Families with Dependent Children – Ajutor pentru familiile cu copii minori.

jumătate. Pe peretele alăturat era scris, cu stângăcie NUMAI PENTRU FAMILII. SE INTERZICE ACCESUL ALTOR PERSOANE.

Pendergast înşfăcă foaia de tablă şi o dădu deoparte balansând-o cu un zgomot puternic.

– Soneria, explică el.

Când intrară în tunel, un individ zdrenţăros le apăru în faţa ochilor, ţinând un tăciune imens într-una din mânii. Era înalt şi înfiorător de sfrijit.

– Cine sunteţi? întrebă el, punându-se în calea lui Pendergast.

– Eşti Mitralioru? întrebă acesta.

– Afară, spuse bărbatul, împingându-i către uşa din tablă.

Cât ai clipi, erau din nou dincolo de ea, în adâncitura bolovănoasă.

– Mă cheamă Flint. Ce vreţi?

– Am venit să-l văd pe Mephisto, răspunse Pendergast.

– Cu ce scop?

– Sunt şeful grupului Grant's Tomb. O comunitate mică, de sub Universitatea Columbia. Am venit să discut despre crime.

Urmă un lung moment de tăcere.

– Şi el? spuse Flint, arătând către D'Agosta.

– Contrabandistul meu, spuse Pendergast.

Flint se întoarse către Pendergast.

– Arme sau droguri? întrebă.

– Nici o armă, spuse Pendergast. În licărirea lemnului aprins, păru dintr-odată stingherit. Dar am la mine mica mea provizie....

– N-avem nevoie de droguri aici, spuse Flint. Suntem o comunitate curată.

„Minciuni", se gândi D'Agosta, uitându-se în ochii arzători ai individului.

– Îmi pare rău, spuse Pendergast, dar nu renunţ la stocul meu. Dacă asta e o problemă...

– Ce ai? vru să ştie Flint.

– Nu-i treaba ta.

– Cocaină? întrebă omul şi D'Agosta avu impresia că desluşise în vocea lui o vagă urmă de speranţă.

– Ai ghicit, făcu Pendergast, după o ezitare.

– O să fiu nevoit s-o confisc.

– Consider-o un dar.

Pendergast scoase o mică bucată îndoită de staniol şi i-o întinse lui Flint, care o ascunse repede în haină.

– Urmaţi-mă, spuse el.

D'Agosta trase de foaia de tablă în urma lui, închizând tunelul, şi îl urmă pe Flint, care îi conduse în josul unei scări metalice. Treptele se terminau în dreptul unei deschizături înguste, care dădea pe un palier de ciment, suspendat la mare înălţime, deasupra unei încăperi cilindrice. Flint se răsuci pe călcâie şi o luă în josul unei rampe din acelaşi material, care se spirala de-a lungul zidului. Pe măsură ce cobora, D'Agosta observă că în piatră fuseseră săpate o serie de nişe. Fiecare era ocupată de mai mulţi indivizi sau de familii. Lumina pâlpâitoare a lumânărilor sau a lămpilor cu kerosen cădea peste feţe murdare şi peste aşternuturi îmbâcsite. Cuprinzând spaţiul vast cu privirea, D'Agosta zări o ţeavă spartă ieşind din zid. Apa se revărsa din ea, curgând într-un bazin noroios, săpat în podeaua cavernei. În jurul lui se îngrămădeau mai multe persoane, părând să spele haine. Apa murdară se scurgea formând un râu şi dispărea în spărtura unui tunel.

După ce ajunseră jos, traversară râul folosindu-se de o planşetă veche. Locuitorii subteranului erau împrăştiaţi pe podeaua cavernei, dormind sau jucând cărţi. Un bărbat zăcea într-un colţ îndepărtat, cu ochii deschişi şi albi, iar D'Agosta realiză că aştepta să fie înmormântat. Îşi feri privirea.

Flint îi conduse printr-un pasaj lung şi scund, din care păreau să se ramifice mai multe tunele. În lumina slabă de la capătul unora dintre coridoare, D'Agosta deslusi o serie de oameni care munceau: depozitau produse ambalate în cutii de tablă, cârpeau haine, distilau alcool din cereale. În cele din urmă, Flint îi aduse într-un spaţiu scăldat în strălucirea luminii electrice. D'Agosta îşi ridică privirea şi văzu un singur bec atârnat de un cablu uzat care ducea spre cutia veche de racord dintr-un colţ.

De la bec, ochii lui D'agosta călătoriră de-a lungul cărămizilor brăzdate de crăpături care căptuşeau pereţii. Pe urmă înlemni, cu un icnet de neîncredere pe buze. În centrul camerei stătea un vagon de

serviciu de la calea ferată, vechi și stâlcit, înclinat într-un unghi nebunesc, cu roțile din spate suspendate la cel puțin jumătate de metru deasupra podelei. Nu putea nici măcar să încerce să-și imagineze cum de ajunsese într-un loc atât de ciudat, de demențial de nefiresc. Pe una dintre laturi distinse cu greu literele NEW YO CENTRA, negre și estompate pe fundalul roșu al metalului ruginit.

Flint le făcu semn să rămână locului și intră în vagon. Reapăru după câteva minute, îndemnându-i, cu un alt semn, să înainteze.

Odată intrat, D'Agosta se pomeni într-o anticameră mică, cu peretele opus mascat de o perdea groasă, neagră. Flint dispăruse. În vagon era întuneric, iar aerul era ciudat de fierbinte.

– Da? șuieră o voce stranie, din spatele perdelei.

Pendergast își drese glasul.

– Mi se spune Albiciosu, șeful de la Grant's Tomb. Am auzit că i-ai îndemnat pe toți locuitorii subteranelor să se unească și să pună capăt omorurilor.

Se lăsă liniștea. D'Agosta se întrebă ce se ascundea în spatele perdelei. „Poate nimic, își spuse. Poate e ca în *Vrăjitorul din Oz*. Poate că Smithback inventase, pur și simplu, jumătate din articol. Pe ziariști nu te puteai baza niciodată..."

– Intră, zise vocea.

Perdeaua fu trasă într-o parte. Fără nici o tragere de inimă, D'Agosta îl urmă pe Pendergast în încăperea de dincolo de ea.

Interiorul era întunecat, singurele surse de lumină fiind reflexia strălucirii becului fără abajur de afară și micul foc mocnit de sub aerisirea dintr-un colț. În fața lor se afla un bărbat așezat pe un scaun masiv, asemănător unui tron, care fusese plasat exact în mijlocul camerei. Era înalt, cu membre groase, lungi, cu părul des și cărunt. Purta un costum vechi, cu pantaloni evazați, de catifea cord maronie, și o pălărie Borsalino uzată. De gât îi atârna un colier Navajo greu, de argint, cu flori aplatizate, din turcoaze.

Mephisto îi fixa cu ochi neobișnuit de pătrunzători.

– Primarul Albiciosu. Lipsit de originalitate. Puțin probabil să-ți aducă respect. Dar merge în cazul unui albinos ca tine.

Vocea șuierată era acum mai blândă, mai ceremonioasă.

D'Agosta îi simți privirea întorcându-se către el. „Tipul ăsta poate fi orice altceva, își spuse, dar nu e nebun. Cel puțin, nu în totalitate." Se simți stânjenit; ochii lui Mephisto scânteiau de suspiciune.

– Și ăsta? întrebă el.

– Trabuc. Contrabandistul meu.

Mephiso se holbă îndelung la D'Agosta. Apoi se întoarse spre Pendergast.

– Nu am auzit niciodată de comunitatea Grant's Tomb, spuse, cu vocea plină de îndoială.

– E o rețea vastă de tunele de serviciu de sub Universitatea Columbia și de sub clădirile anexe, spuse Pendergast. Suntem puțini și ne vedem de treburile noastre. Studenții sunt destul de generoși.

Mephisto dădu din cap, ascultând. Privirea suspicioasă dispăru încetul cu încetul, fiind înlocuită de ceva despre care D'Agosta nu putea spune, cu certitudine, dacă era o căutătură răutăcioasă sau un zâmbet.

– Bineînțeles. În zilele astea negre, e întotdeauna plăcut să întâlnești un aliat. Să pecetluim întâlnirea noastră cu niște răcoritoare. Putem sta de vorbă după aia. Bătu din palme. Scaune pentru oaspeții! Și aprindeți ca lumea focul ăla! Mitraliorule, adu-ne niște carne.

Un bărbat slab și scund pe care D'Agosta nu-l remarcase până atunci se ivi din umbră și părăsi vagonul. Un altul, care stătuse cu picioarele încrucișate pe podea, se chinui să se ridice, mișcându-se cu o încetineală ostilă, puse lemne pe foc și îl aținti. „Aici e deja al naibii de cald", își spuse D'Agosta când simți transpirația prelingându-se pe sub tricoul unsuros.

Un bărbat uriaș, extrem de musculos, intră aducând două lăzi pe care le așeză în fața scaunului lui Mephisto.

– Domnilor, vă rog, spuse acesta cu gravitate prefăcută, arătând spre lăzi.

D'Agosta se așeză cu băgare de seamă în timp ce bărbatul numit Mitralioru se întorcea, aducând ceva umed, care picura, înfășurat într-o bucată de ziar vechi. Îl aruncă lângă foc, iar D'Agosta își simți stomacul întorcându-se, instinctiv, pe dos: înăuntru era un șobolan imens, cu capul pe jumătate strivit și cu labele încă zvâcnind ritmic, parcă supunându-se unui puls interior.

– Excelent! exclamă Mephisto. Proaspăt prins, după cum vedeți. Îl străpunse pe Pendergast cu privirea. *Mâncați* iepure de șină, nu-i așa?

– Bineînțeles, răspunse agentul FBI.

D'Agosta observă că tipul musculos stătea acum exact în spatele lor. Începu să înțeleagă că aveau să fie supuși unui test pe care era de preferat să-l treacă.

Mephisto se întinse și luă leșul într-o mână și o frigare lungă de metal în cealaltă. Apucă șobolanul de sub pulpele din față și îl înfipse cu dexteritate în țepușă, de la coadă la cap, apoi îl puse la fript deasupra focului. Fascinat și îngrozit, D'Agosta privi părul care începu imediat să sfârâie și se aprinse, în timp șobolanul zvâcnea, convulsiv, pentru o ultimă oară. Un moment mai târziu întregul animal era în flăcări și o dâră de fum usturător se înălța către acoperișul vagonului. Flăcările se domoliră din nou, iar coada se scoroji, transformându-se într-un tirbușon înnegrit.

Privirea lui Mephisto zăbovi o clipă asupra șobolanului.

Apoi îl smulse din foc, scoase un cuțit din haină și răzui resturile de păr de pe piele. Îi străpunse burta ca să elibereze gazele și îl readuse deasupra flăcărilor, de data asta ținându-l mai sus.

– E nevoie de îndemânare, spuse el, ca să gătești *le grand souris en brochette.*

D'Agosta rămase în așteptare, fiind cât se putea de conștient că toți ochii erau ațintiți asupra lui și a lui Pendergast. Nu voia să-și imagineze ce s-ar fi întâmplat dacă s-ar fi trădat, dând cel mai mic semn de dezgust.

Minutele se scurgeau în liniște, în timp ce șobolanul sfârâia. Mephisto roti frigarea, apoi se uită la Pendergast.

– Cum îl vrei pe-al tău? întrebă el. Eu îl prefer în sânge.

– Se potrivește cu gusturile mele, zise Pendergast, cu același calm cu care ar fi reacționat dacă i s-ar fi oferit frigănele la Tavern on the Green.

„Nu e nimic altceva decât un animal, își spuse D'Agosta, cu disperare. O friptură de șobolan n-o să mă omoare. Ceea ce n-aș putea spune despre tipii ăștia."

Mephisto suspină cu o nerăbdare prost mascată.

– Vouă vi se pare că e gata?

– Să trecem la masă, spuse Pendergast, frecându-şi mâinile.

D'Agosta păstră tăcerea.

– Asta cere alcool! strigă Mephisto.

O sticlă pe jumătate goală de Night Train îşi făcu aproape imediat apariţia. Mephisto o privi cu dezgust.

– Avem oaspeţi! spuse, aruncând într-o parte. Aduceţi ceva mai potrivit!

În scurt timp, li se aduseră o sticlă de Cold Duck, extrem de veche, şi îşi făcură apariţia trei pahare de plastic. Mephisto scoase şobolanul din frigare şi îl aşeză pe ziar.

– Fă tu onorurile, spuse, întinzându-i-l lui Pendergast.

D'Agosta se luptă cu un sentiment neaşteptat de panică. Ce s-ar fi cuvenit să facă agentul FBI? Îl privi cu un amestec de oroare şi de uşurare în timp ce sălta fără ezitare şobolanul şi îşi lipea buzele de tăietura făcută de-a curmezişul coastelor. Se auzi un şuier ascuţit când îi supse măruntaiele. D'Agosta îşi simţi stomacul ridicându-se în gât.

Lingându-se pe buze, Pendergast aşeză ziarul, cu povara sa, în faţa gazdei.

– Excelent, spuse el simplu.

Mephisto dădu din cap.

– Interesantă tehnică.

– Nu tocmai. Pendergast ridică din umeri. Au împrăştiat o grămadă de otravă de şobolani în jurul tunelelor de întreţinere de la Columbia. Gustând ficatul, îţi dai întotdeauna seama dacă e sigur sau nu să mănânci restul.

Pe chipul lui Mephisto se lăţi un zâmbet sincer.

– O să ţin minte asta, zise el.

Luă cuţitul, tăie câteva fâşii de carne dintr-o pulpă şi i le oferi lui D'Agosta.

Sosise clipa. Cu coada ochiului, îl văzu pe individul mătăhălos din spatele lor încordându-se. Strânse din pleoape şi atacă bucăţile de carne cu entuziasm prefăcut, îndesându-şi totul în gură dintr-odată, mestecând cu furie şi înghiţind aproape înainte de a apuca să simtă gustul. Rânji pe toată durata acestui chin, luptându-se cu senzaţia oribilă de greaţă care îi cutreiera stomacul.

– Bravo, făcu Mephisto, urmărindu-l cu privirea. Un adevărat gurmand!

Tensiunea din încăpere scăzu în mod vizibil. În timp ce D'Agosta stătea pe lada lui, cu o mână protectoare pe stomac, tăcerea fu înlocuită de râsete firave și conversații șoptite.

– Iertați-mi suspiciunile, spuse Mephisto. A fost o vreme când aici, în subteran, eram mult mai deschiși și mai încrezători. Dacă sunteți într-adevăr cine ați spus că sunteți, atunci o știți foarte bine. Însă acum trecem prin vremuri grele.

Mephisto turnă câte un pahar de vin pentru fiecare, apoi îl ridică pe al său într-un toast. Mai tăie câteva felii de carne și le dădu lui Pendergast, după care devoră singur restul șobolanului.

– Dați-mi voie să vă fac cunoștință cu locotenenții mei, zise. Își flutură mâna către bărbatul masiv din spatele lor. El e Micul Harry. S-a învățat cu heroina din tinerețe. Se ținea de găinării ca să-și poată lua drogul. Un lucru a dus la altul și a ajuns în pușcărie, la Attica. L-au învățat o grămadă de lucruri acolo. Când a ieșit, n-a reușit să-și găsească de lucru. Din fericire, a hoinărit prin subteran și a intrat în comunitatea noastră înainte să-și recapete obiceiurile proaste.

Pe urmă li-l arătă pe tipul care se mișca încet, acum așezat lângă foc.

– El e Boy Alice. A predat engleza la o școală pregătitoare din Connecticut. Dar treaba s-a-mputit. Și-a pierdut slujba, a divorțat, a rămas fără bani, a început să bea. Gravita în jurul adăposturilor și al cantinelor pentru săraci. Acolo a auzit de noi. Cât despre Mitralioru, s-a întors din 'Nam numai ca să descopere că țara pentru care luptase nu mai voia să aibă de-a face cu el. Se șterse la gură cu ziarul. Asta-i mai mult decât trebuie să știți, adăugă. Ne-am lăsat, cu toții, trecutul în urmă, așa cum ați făcut, probabil, și voi. Va să zică, ați venit încoace din cauza omorurilor?

Pendergast încuviință dând din cap.

– Trei dintre oamenii noștri au dispărut de săptămâna trecută, iar ceilalți au început să-și facă griji. Am auzit că vrei să pui pe picioare o alianță împotriva zbârciților. Ucigașii care te lasă fără cap.

– Zvonurile circulă. Acum două zile am primit veşti de la Filozof. Ai auzit de el?

Pendergast nu ezită decât o secundă.

– Nu, răspunse el.

Ochii lui Mephisto se îngustară.

– Straniu, făcu el. E omologul meu, şeful comunităţii de sub Grand Central.

– Poate că într-o bună zi o să ne-ntâlnim, spuse Pendergast. Deocamdată, trebuie să mă întorc cu veşti, să-mi liniştesc oamenii. Ce-mi poţi spune despre omoruri şi despre ucigaşi?

– Au început aproape acum un an, răspunse Mephisto cu un şuierat insinuant. Primul a fost Joe Atcitty. I-am găsit trupul fără cap aruncat în afara Buncărului. Pe urmă a dispărut Annie Întunecata. Apoi Maestrul Sergent. Şi tot aşa. Pe unii i-am găsit. Pe cei mai mulţi nu. Mai târziu, Flecarii ne-au anunţat c-au băgat de seamă că adâncurile nu mai sunt pustii.

Pendergast se încruntă.

– Flecarii?

Mephisto îi aruncă o altă privire suspicioasă.

– N-ai auzit niciodată de Flecari? Râse pe înfundate. Ar trebui să-ţi mai dezmorţeşti picioarele, să ieşi afară, să vezi cartierul, primarule Albiciosu. Flecarii trăiesc sub noi. Nu ies niciodată, nu folosesc lumini. Ca salamandrele. *Versteht?* Au spus că, *sub* ei, se simte mişcare. Vocea i se reduse la o şoaptă. Că Mansarda Diavolului a fost colonizată.

D'Agosta se uită întrebător la Pendergast. Dar agentul FBI abia dacă dădu din cap.

– Nivelul de jos al oraşului, spuse, parcă doar pentru el.

– Cel mai de jos, sublinie Mephisto.

– Ai fost acolo? întrebă Pendergast, cu voită nepăsare.

Mephisto îl fulgeră cu o privire care sugera că nici măcar el nu era atât de nebun.

– Dar crezi că oamenii ăia sunt în spatele crimelor?

– Nu cred. O *ştiu*. Sunt sub noi, chiar acum. Mephisto îi adresă un zâmbet sinistru. Dar nu sunt sigur că aş folosi cuvântul *oameni*.

– Ce vrei să spui? făcu Pendergast, cu o voce care nu mai era nepăsătoare.

– Zvonuri, zise Mephisto, cu glas abia auzit. Se spune că sunt numiți zbârciții pentru un motiv anume.

– Și ăsta e...?

Mephisto nu răspunse.

Pe lada lui, Pendergast își căută o poziție mai comodă.

– Și ce e de făcut?

– Ce putem face noi? Zâmbetul dispăru de pe chipul lui Mephisto. Putem să trezim orașul, asta putem face! Le putem arăta că nu mor numai oamenii-cârtiță, oamenii invizibili!

– La ce ajută asta? întrebă Pendergast. Ce poate face orașul în privința zbârciților?

Mephisto căzu o clipă pe gânduri.

– E ca oricare altă infestare. Îi aducem în zona locuită de ei.

– Mai ușor de zis decât de făcut.

Privirea insistentă și scânteietoare a lui Mephisto se opri asupra agentului FBI.

– Ai o idee mai bună, Albiciosule? șuieră.

Pendergast păstră tăcerea.

– Încă nu, răspunse, în cele din urmă.

24

Robert Willson, bibliotecar la Societatea Istorică New York, îl privea cu iritare pe celalalt ocupant al camerei hărților. Ciudat individ: costum negru, sobru, ochi spălăciți, de pisică, părul de un blond aproape alb pieptănat cu austeritate, peste cap, deasupra frunții înalte. Și enervant pe deasupra. Al naibii de enervant. Stătuse acolo toată după-amiaza, făcând tot felul de cereri și aruncând hărțile într-o parte. De fiecare dată când Willson se întorcea la computerul lui ca să-și reia lucrul la proiectul de care se ocupa pentru propria plăcere - monografia exhaustivă a fetișurilor Zuñi - individul era în picioare, punând alte și alte întrebări.

Se ridică și de data asta de pe scaun, ca la un semn, și se apropie fără zgomot.

- Îmi permiteți? spuse, cu vocea lui tărăgănată și politicoasă, dar insistentă.

Willson își luă ochii de pe ecran.

- Da? se răsti el.

- Îmi displace că sunt silit să vă deranjez din nou, dar, din câte am înțeles eu, planurile făcute de Vaux și Olmstead pentru Central Park implicau existența unor canale, necesare pentru asanarea bălților din zonă. Mă întreb dacă aș putea arunca o privire asupra acelor planuri?

Willson strânse din buze.

- Planurile despre care vorbiți au fost respinse de Comisia Parcurilor, răspunse el. S-au pierdut. O tragedie.

Se întoarse către ecran, sperând că celălalt avea să înțeleagă unde bătea. Adevărata tragedie s-ar fi petrecut dacă nu s-ar fi putut întoarce la monografia lui.

– Înțeleg, spuse vizitatorul, ignorându-i aluzia. Atunci, spuneți-mi, cum *au fost* secate mlaștinile?

Exasperat, Willson se lăsă pe spătarul scaunului.

– Credeam c-o știe toată lumea. S-a folosit vechiul apeduct de pe Eighty-sixth Street.

– Și planurile acestei operațiuni există?

– Da, spuse Willson.

– Pot să le văd?

Willson se ridică suspinând și se îndreptă spre ușa grea a depozitului. Bineînțeles că înăuntru domnea aceeași dezordine ca de obicei. Încăperea reușea să fie, în același timp, imensă și claustrofobică, cu rafturi de metal care se înălțau, în semiîntuneric, până la înălțimea unei clădiri cu două nivele, părând gata să se prăbușească sub greutatea hărților rulate și a planurilor putrede. În vreme ce își plimba ochii de-a lungul numerelor de pe listele secrete, Willson aproape că simțea praful depunându-i-se pe țeasta cheală. Nasul începu să-l mănânce. Descoperi locul vechilor hărți, le scoase și le cără în sala strâmtă de lectură. „De ce vor oamenii întotdeauna cele mai grele hărți?" se întrebă, ieșind din depozit.

– Iată-le, spuse, așezându-le pe tejgheaua de mahon.

Îl urmări cu privirea pe bărbatul care le duse la masa lui și se apucă să le studieze, luând notițe și făcând schițe într-un carnețel legat în piele. „Are bani, cugetă Willson, cu acreală. Nici un profesor nu-și poate permite un costum ca ăla."

În camera hărților se lăsă o liniște dumnezeiască. În sfârșit, putea să lucreze. Scoase din birou niște fotografii îngălbenite, de documentare, și începu să facă schimbări în capitolul dedicat imagisticii tribale.

Peste câteva minute, simți că vizitatorul stătea din nou în spatele lui. Își ridică ochii în tăcere.

Bărbatul dădu din cap, uitându-se la una dintre fotografii. Reprezenta o piatră banală pe care era gravată reprezentarea abstractă a unui animal, cu un vârf de cremene fixat de spate cu ajutorul unui mic tendon.

– Cred că o să descoperiți că acest fetiș, pe care văd că l-ați etichetat drept o pumă, e, de fapt, un urs grizzly, spuse bărbatul.

Willson îi privi chipul palid și zâmbetul abia schițat, întrebându-se dacă era vorba de vreun soi de glumă.

– Cushing, cel care a colecționat fetișul în 1883, l-a identificat, cât se poate de limpede, ca fiind al unui trib pumă, ripostă el. Puteți să verificați referința cu ochii dumneavoastră.

De la o vreme încoace, toți se transformaseră în experți.

– Fetișul grizzly, continuă bărbatul cu hotărâre, întotdeauna are un vârf de suliță agățat de spate, așa cum se vede aici. Fetișul pumă are vârf de săgeată.

Willson își îndreptă spatele.

– Și care e diferența, dacă pot să-ntreb?

– Puma poate fi omorâtă cu un arc și cu o săgeată. Ca să omori un grizzly, ai neapărată nevoie de o suliță.

Willson păstră tăcerea.

– Cushing a greșit de data asta, adăugă celălalt, cu blândețe.

Willson își strânse grămadă foile manuscrisului și le puse deoparte.

– Sincer vorbind, prefer să mă încred mai degrabă în Cushing decât în cineva care... Lăsă fraza neterminată. Biblioteca se închide peste o oră, adăugă.

– În cazul acesta, zise bărbatul, mă întreb dacă aș putea vedea planșele studiului efectuat, în 1956, asupra conductelor de gaze naturale din Upper West Side.

Willson strânse din buze.

– Care dintre ele?

– Toate, dacă sunteți amabil.

Asta era prea de tot.

– Îmi pare rău, spuse Willson, cu răceală. E împotriva regulamentului. Cititorilor nu li se permite să consulte mai mult de zece hărți din aceeași serie în timpul unei singure ședințe.

Îi aruncă vizitatorului o privire aspră, triumfătoare.

Dar acesta părea să nu-l fi auzit, fiind pierdut în gânduri. Pe neașteptate, își îndreptă din nou ochii spre el.

– Robert Willson, spuse, arătând către ecuson. Acum îmi aduc aminte de ce mi se părea cunoscut numele dumneavoastră

– Da? făcu Willson, nesigur.

– Firește. Nu sunteți dumneavoastră autorul excelentei lucrări despre pietrele miraj prezentată anul trecut la Conferința dedicată Studiului Indienilor Navajo de la Window Rock?

– Da, eu sunt, spuse Willson.

– Mi-am închipuit. N-am reușit să ajung acolo, dar am citit recenzii. Am făcut, pe cont propriu, un studiu referitor la imagistica religioasă din sud-vest. Vizitatorul se întrerupse o clipă. Bineînțeles, nu atât de serios cum e al dumneavoastră.

Willson își drese vocea.

– Bănuiesc că nu poți să petreci treizeci de ani ocupându-te de astfel studii fără să devii cunoscut, spuse el, cu toată modestia posibilă.

Vizitatorul zâmbi.

– E o onoare să vă întâlnesc. Mă numesc Pendergast.

Willson întinse mâna și întâlni pe cea neplăcut de flască a noii sale cunoștințe. Se simți mândru de fermitatea mâini sale.

– Sunt încântat să văd că vă continuați studiile, spuse bărbatul numit Pendergast. În privința culturii sud-vestice, ignoranța e profundă.

– Într-adevăr, încuviință Willson din toată inima.

Fu invadat de un deosebit sentiment de mândrie. Până atunci, nimeni nu-și mai manifestase interesul față de lucrările lui și, cu atât mai puțin, nu mai întâlnise pe nimeni care să poată vorbi despre asta într-un mod inteligibil. Desigur, acest Pendergast era în posesia unor informații eronate despre fetișurile indiene, dar...

– Mi-ar face plăcere să mai discutăm despre asta, spuse Pendergast, dar mă tem că v-am răpit deja destul din timp.

– Nicidecum, ripostă Willson. Ce spuneați că vreți să vedeți? Studiul din 1956?

Pendergast dădu din cap, încuviințând.

– Ar mai fi ceva, dacă se poate. Înțeleg că, în 1920, s-a făcut o trecere în revistă a tunelelor existente, în vederea punerii în practică a sistemului de transport propus Interborough Rapid Transit. Este adevărat?

Willson se pleoști.

– Dar sunt şaizeci de hărţi în seria aia... Vocea i se stinse.

– Înţeleg, zise Pendergast. În cazul ăsta, e vorba de o încălcare a regulamentului.

Părea descurajat.

Willson zâmbi, pe neaşteptate.

– Eu n-o să spun nimic, dacă nici dumneavoastră nu spuneţi, făcu el, mulţumit de propria cutezanţă. Şi nu vă faceţi griji în legătură cu ora închiderii. O să rămân aici până târziu, ca să lucrez la monografia mea. Regulile au fost făcute ca să fie încălcate, nu?

Zece minute mai târziu, ieşi din semiîntunericul depozitului, împingând de-a curmezişul dușumelei uzate un cărucior supraîncărcat.

25

Smithback pătrunse în coridorul cavernos de la intrarea restaurantului Four Seasons, nerăbdător să lase în urmă căldura, duhoarea și zgomotul de pe Park Avenue. Se apropie cu pas măsurat de barul pătrățos. Stătuse acolo de multe ori, lăsându-și privirile să alunece pe lângă tabloul lui Picasso, în timp ce se îndreptau, cu invidie, spre partea opusă încăperii, către paradisul intangibil de dincolo de ea. Totuși, de data asta nu tândăli la bar, ci își continuă drumul către șeful de sală. Un nume rostit în grabă se dovedi a fi suficient și apoi el, Smithback, ajunse să străbată coridorul viselor sale, apropiindu-se de restaurantul exclusivist din capătul opus.

Deși toate mesele din Sala de Biliard era ocupate, încăperea părea liniștită și, într-un fel, calmă, amuțind în fața propriei imensități. Se strecură pe lângă o serie de industriași cu greutate, de moguli ai presei și de magnați puși pe jaf, cu ochii la una dintre mesele de lângă fântână. Acolo se afla doamna Wisher, deja instalată pe un scaun.

– Domnule Smithback, spuse ea. Îți mulțumesc c-ai venit. Ia loc, te rog.

Aruncând o privire în jur, Smithback se așeză în partea opusă a mesei, pe scaunul arătat de ea. Prânzul promitea să fie interesant și spera că avea timp să-l savureze pe deplin. Abia dacă începuse să își scrie marele articol, iar ediția se închidea la ora șase seara.

– Vrei un pahar de Amarone? întrebă doamna Wisher, arătându-i sticla de lângă masă.

Bluza de culoarea șofranului și fusta plisată îi dădeau un aer proaspăt.

– Vă rog, răspunse Smithback, întâlnindu-i privirea.

Se simțea mult mai în largul lui decât la ultima lor întâlnire: atunci stătuse, afectat, în semiobscuritatea apartamentul doamnei Whisher, cu un exemplar din *Post* zăcând alături de ea, precum o acuzație fără cuvinte. Necrologul „Îngerul din Central Park South" apărut sub semnătura lui, recompensa oferită de *Post* și articolul favorabil despre Grand Army Plaza pe care îl scrisese îi ofereau certitudinea că urma să aibă parte de o primire mai călduroasă.

Doamna Wisher îi făcu un semn din cap chelnerului care se ocupa de vinuri, așteptă ca acesta să se retragă după ce umpluse paharul ziaristului, apoi aplecă aproape imperceptibil peste masă.

– Domnule Smithback, nu mă îndoiesc că te-ntrebi de ce te-am rugat să luăm prânzul împreună.

– E o întrebare care mi-a trecut prin minte.

Smithback gustă vinul și îl găsi excelent.

– Atunci n-o să pierd timpul punându-ți inteligența la încercare. În orașul ăsta se vor petrece o serie de evenimente. Și aș vrea să le consemnezi în amănunt.

Smithback lăsă jos paharul cu vin.

– Eu?

Colțurile gurii doamnei Wisher se ridicară ușor, schițând ceea ce ar fi putut fi un zâmbet.

– Ah. Mi-am închipuit c-o să fii surprins. Dar, vezi dumneata, domnule Smithback, de la ultima noastră întâlnire încoace, am făcut niște cercetări în ceea ce te privește. Și ți-am citit cartea despre crimele din muzeu.

– Ați cumpărat un exemplar? întrebă Smithback, plin de speranță.

– Filiala de pe Amsterdam Avenue a bibliotecii publice avea unul. A fost o lectură foarte interesantă. N-am avut idee c-ai fost implicat atât de direct evenimentul acela, din aproape toate punctele de vedere.

Ochii lui Smithback se ațintiră imediat asupra ei, dar nu reuși să deslușească nici o urmă de sarcasm în expresia feței.

– Ți-am citit și articolul despre mitingul nostru, continuă doamna Wisher. Are o notă de realism, care lipsea din alte reportaje cu același

subiect. Își flutură mâna. În plus, chiar vreau să-ți mulțumesc pentru cele petrecute.

– Da? întrebă Smithback, cu o vagă nervozitate.

Doamna Wisher încuviință.

– Dumneata ai fost cel care m-a convins că singurul mod de a atrage atenția orașului e să-i înfigi un pinten în coastă. Îți amintești ce mi-ai spus? Oamenii din orașul ăsta nu dau atenție unui lucru decât atunci când îi plesnești cu el peste ochi. Dacă n-ai fi fost dumneata, aș mai sta și acum în salon, scriindu-i scrisori primarului, în loc să-mi pun supărarea la treabă.

Smithback încuviință. Văduva nu-prea-veselă avea dreptate.

– După miting, mișcarea noastră a luat o amploare spectaculoasă, spuse doamna Wisher. Am atins o coardă sensibilă. Oamenii se aliază – oameni cu putere și influență. Dar mesajul nostru vine, în aceeași măsură, și din partea omului de rând, a omului de pe stradă. Și aceștia sunt cei cărora li se adresează ziarul la care lucrezi.

Cu toate că nu-i plăcea să i se amintească pentru cine scria, Smithback nu-și schimbă expresia. În plus, văzuse cu ochii lui: la sfârșitul mitingului, oamenii de rând roiau în jur, bând, făcând comentarii acide, sperând că aveau să treacă la acțiune.

– Așa că, iată ce-ți propun. Doamna Wisher își puse unghiile mici, manichiurate cu migală, pe fața de masă din pânză de in. O să-ți ofer exclusivitatea în privința fiecăreia dintre acțiunile organizate în cadrul campaniei Ne Luăm Orașul Înapoi. În mod deliberat, multe nu vor fi anunțate; atât presa, cât și poliția vor afla despre ele prea târziu pentru ca asta să mai aibă vreo importanță. Pe de altă parte, dumneata o să fii introdus în cercul meu. O să știi la ce să te aștepți și când anume s-o faci. Dacă vrei, mă poți însoți începând din acest moment. Pe urmă poți să-ți plesnești cititorii peste ochi.

Smithback se străduia din răsputeri să nu-și trădeze încântarea. „E prea frumos ca să fie adevărat", își spuse.

– Îmi imaginez c-ai vrea să publici încă o carte, continuă doamna Wisher. Odată ce campania Ne Luăm Înapoi Orașul o să se-ncheie cu succes, un asemenea proiect va primi binecuvântarea mea. O să-mi fac timp pentru interviuri. Iar Hiram Bennett, editorul-șef de la Cygnus

House, se numără printre cei mai buni prieteni ai mei. Cred c-o să fie foarte interesat de un asemenea manuscris.

„Isuse, cugetă Smithback. Hiram Bennett, Domnul Editură în persoană." Își putea imagina concurența dintre Cygnus House și Stockbridge, editura care îi publicase cartea despre muzeu. Avea să-și pună agentul să organizeze o licitație, să stabilească un punct de pornire de două sute de mii, ba nu, mai bine două sute cincizeci de mii, plus zece la sută din beneficii și...

– Îți cer un singur lucru în schimb, specifică doamna Wisher cu răceală, întrerupându-i gândurile. Ca, de acum înainte, să te ocupi numai de campania Ne Luăm Înapoi Orașul. Vreau ca toate articolele dumitale din ziar să se concentreze exclusiv asupra cauzei noastre.

– Cum? spuse Smithback, cu voce tăioasă. Doamnă Wisher, sunt un reporter care se ocupă de crime. Sunt angajat ca să predau astfel de articole cu regularitate.

Viziunile sale despre succesul editorial păliră cât ai clipi, fiind înlocuite de mutra furioasă a lui Arnold Murray, redactorul-șef, cerându-i materialele.

Doamna Wisher dădu din cap.

– Înțeleg. Și cred că, în câteva zile, o să reușesc să-ți ofer toate „articolele" pe care ți le-ai putea dori. O să-ți dau amănunte imediat ce o să ne finalizăm planurile. Ai încredere în mine, cred c-o să descoperi că e vorba de o relație avantajoasă pentru noi amândoi.

Smithback cântări totul cu repeziciune. În câteva ore, trebuia să predea povestea celor aflate trăgând cu urechea la conferința din muzeu. O amânase deja, sperând în zadar să facă rost de informații suplimentare. Acela trebuia să fie articolul care să-i aducă o mărire de salariu, articolul care să-l lase pe dobitocul de Bryce Harriman cu gura căscată.

Dar era cu putință? Povestea cu recompensa se cam răsuflase. Reportajul despre Mephisto nu trezise interesul scontat. Cu toate că moartea medicului legist survenise într-un moment care dădea de bănuit, nu exista nici o dovadă limpede că ar fi avut vreo legătură cu cazul de care se ocupase. În plus, trebuia să ia în considerare și consecințele neplăcute ale pătrunderii sale neautorizate în muzeu.

Pe de altă parte, afacerea Wisher ar fi putut fi povestea explozivă pe care o căuta. Instinctele lui de reporter adulmecau succesul. Putea să pretindă că era bolnav, amânându-l pe Murray o zi sau două. Ca urmare a rezultatelor finale, totul avea să-i fie iertat.

Își ridică ochii.

– Doamnă Wisher, batem palma.

– Spune-mi Anette, zise ea, lăsându-și privirea să alunece o clipă pe chipul ziaristului înainte de a se opri pe meniul de lângă cotul ei. Și-acum să facem comanda, nu? Ți-aș recomanda scoicile în aluat, cu lămâie și caviar. Bucătarul-șef le pregătește excelent.

26

Hayward trecu dincolo de colţ, intrând pe 72nd Street, apoi se opri, încruntându-se, neîncrezătoare, la clădirea de culoarea nisipului care i se ivise în faţa ochilor. Verifică adresa scrisă de mână pe bileţelul din buzunar şi îşi ridică din nou ochii. Nu era nici o greşeală. Dar construcţia aducea mai degrabă a conac desprins din desenele animate ale lui Charles Addams - mărit, probabil, de vreo douăzeci de ori - decât a bloc de apartamente din Manhattan. Straturile de piatră aşezate cu generozitate unele peste altele se înălţau în văzduh până la o înălţime de opt etaje. În partea superioară, un fronton de dimensiunea a două nivele atârna ca o pleoapă deasupra faţadei. Acoperişul de ardezie cu ornamente de aramă de deasupra era împodobit cu hornuri, turle ascuţite, foişoare şi motive florale - nu-i mai lipsea decât un turn de veghe. „Sau poate că nişte creneluri ar fi mai potrivite", se gândi Hayward. Clădirea se numea *Dakota*. Un nume bizar pentru o construcţie bizară. Auzise de locul acela, dar nu-l văzuse niciodată. Pe de altă parte, nici nu putea găsi prea multe pretexte ca să ajungă în Upper West Side. Se îndreptă către pasajul boltit care pătrundea în peretele de sud al clădirii. Portarul din ghereta alăturată îi notă numele, apoi dădu un telefon.

- Holul dinspre sud-est, spuse, punând receptorul în furcă şi arătându-i drumul.

Trecu pe lângă el şi intră în tunelul întunecos.

În capătul opus, pasajul se deschidea într-o curte mare, interioară. Hayward se opri o clipă, holbându-se la fântânile de bronz şi gândindu-se

că liniștea aceea plină de eleganță, aproape tainică, părea la nelalocul ei în vestul Mahattan-ului, apoi o luă la dreapta, îndreptându-se spre cel mai apropiat colț al curții. Străbătu un hol îngust și se urcă în lift, apăsând pe buton cu un deget subțire.

Ascensorul prinse să urce încet, oprindu-se, în cele din urmă, într-un mic spațiu dreptunghiular. Ieși și dădu cu ochii de o singură ușă, cu tocul de lemn lustruit, de culoare întunecată, plasată pe peretele opus. Liftul se închise cu un șuierat și începu să coboare, lăsând-o în beznă. Pentru o clipă, se întrebă dacă nu cumva greșise etajul. Auzi un foșnet ușor și mâna dreaptă i se apropie, instinctiv, de revolver.

– Sergent Hayward. Excelent. Intră, te rog.

Ar fi recunoscut accentul și vocea numai lapte și miere chiar și pe întuneric. Dar ușa se deschisese și Pendergast stătea în prag, cu silueta zveltă, inconfundabilă, conturată de lumina slabă care venea din camera din spatele lui.

Intră și agentul FBI închise ușa în urma ei. Cu toate că încăperea nu era prea mare, tavanul înalt îi dădea un aer categoric de grandoare. Hayward se uită curioasă în jur. Trei dintre pereți erau de un roz intens, cu borduri negre atât la bază cât și în partea de sus. Lumina pătrundea prin ceea ce păreau a fi bucăți de agat de grosimea unei foițe, plasate în monturi de bronz de forma unei scoici, aflate cu mult deasupra nivelului ochilor. Cel de-a patrulea perete era acoperit cu marmură neagră. Pe întreaga suprafață a acesteia, se scurgea, precum un torent, o perdea subțire de apă izvorâtă din tavan pentru a se pierde, cu un susur discret, prin grătarul care se întindea de-a lungul întregii laturi a podelei. Prin cameră erau răspândite câteva canapele mici de piele, cu partea de jos ascunsă în puful gros al covorului. Singurele ornamente erau câteva tablouri și mai multe plante contorsionate, plasate ici și colo, pe mese lăcuite. Încăperea era extraordinar de curată, fără nici o pată și fără nici un fir de praf. Deși știa că existau și alte uși, care conduceau în interiorul apartamentului, conturul acestora era prea bine mascat ca să le poate deslușì.

– Așează-te oriunde vrei, sergent Hayward, spuse Pendergast. Pot să-ți ofer o băutură răcoritoare?

– Nu, mulțumesc, răspunse ea, așezându-se în locul cel mai apropiat de ușă și lăsându-se să se afunde, cu voluptate, în pielea neagră și moale.

Se uită la tabloul de pe peretele cel mai apropiat, un peisaj impresionist cu stoguri de fân scăldate în lumina cu o tentă roz a soarelui care i se părea, într-un fel, familiar.

– Frumos apartament. Deși clădirea e oarecum bizară.

– Noi, locatarii, spunem că e excentrică, zise Pendergast. Dar presupun că, de-a lungul anilor, de părerea ta au mai fost mulți alții. Se numește Dakota pentru că, în 1884, când a fost construită, partea asta a orașului părea tot atât de îndepărtată ca un teritoriu indian. Totuși, are un soi de trăinicie și de stabilitate care sunt pe gustul meu. Are o temelie solidă și, la parter, grosimea pereților e de aproape șaptezeci și cinci de centimetri. Dar n-ai venit aici ca să asculți o prelegere despre arhitectură. De fapt, îți sunt recunoscător că ai acceptat să vii.

– Glumiți? întrebă Hayward. Cum era să ratez ocazia de a face turul sălașului lui Pendergast? Ați devenit o adevărată legendă pentru polițiști. De parcă n-ați ști.

– Ce încurajator, răspunse Pendergast, lăsându-se să alunece într-un fotoliu. Dar mă tem că turul se limitează la ceea ce vezi aici. Primesc rar oaspeți. Totuși, mi s-a părut că asta e cel mai potrivit loc pentru discuția noastră.

– De ce? întrebă Hayward, rotindu-și ochii în jur.

Privirea i se opri asupra celei mai apropiate dintre mesele lăcuite.

– Ei! făcu ea, arătând cu degetul. Ăla-i un bonsai. Un copac în miniatură. *Sensei*-ul meu, de la Karate *dojo*, are doi.

– *Ginkgo biloba*, spuse Pendergast. Pletele fecioarei. E ultimul reprezentant al unei familii de arbori foarte răspândiți în epoca preistorică. Iar în dreapta ta e un grup de arțari trident pitici. Sunt deosebit de mândru de aspectul lor natural. Copacii din grupul ăsta își schimbă culorile în diferite momente ale toamnei. Am avut nevoie de nouă ani ca să-i aduc în stadiul pe care îl vezi. Acest *sensei* al tău ți-ar putea spune, fără îndoială, că secretul plantării unui grup constă în a adăuga, în același moment, un număr impar de bonsai, până când trebuie să faci eforturi ca să le poți număra trunchiurile. Atunci ai terminat.

– Nouă ani? repetă Hayward. Îmi închipui că aveţi la dispoziţie o grămadă de timp liber.

– Nu tocmai. Bonsaii reprezintă una dintre pasiunile mele. E o artă fără de sfârşit. Şi găsesc că amestecul de frumuseţe naturală şi artificială pe care îl presupune e îmbătător. Se aşează picior peste picior, costumul lui negru fiind aproape imposibil de desprins de fundalul pielii de aceeaşi culoare, şi îşi flutură mâna într-un gest de respingere. Dar nu mă mai încuraja la vorbă. Cred că, acum câteva clipe, m-ai întrebat de ce e ăsta cel mai potrivit loc pentru discuţia noastră. Pentru că vreau să aflu mai multe despre vagabonzii din subteran.

Hayward păstră tăcerea.

– Dumneata te-ai ocupat de ei, continuă Pendergast. I-ai *studiat.* Eşti expertă în ceea ce-i priveşte.

– Nimeni altcineva nu mai e de aceeaşi părere.

– Dacă s-ar gândi mai bine, ar fi. În orice caz, înţeleg de ce devii susceptibilă când e vorba despre disertaţia ta. Şi mi s-a părut mai reconfortant să abordăm subiectul în afara orelor de program, într-un loc aflat departe de departamentul central şi de secţia de poliţie.

Tipul avea dreptate, cugetă Hayward. Încăperea aceea stranie, liniştitoare, cu cascada ei tăcută şi cu frumuseţea ei desăvârşită, părea să se afle tot atât de departe de departamentul poliţiei precum luna. Lăsându-se pe spate în moliciunea îmbătătoare a fotoliului, simţi cum i se topea prudenţa înnăscută. Se gândi să-şi scoată centura masivă care îi susţinea arma, dar decise că stătea prea confortabil ca să se deranjeze.

– Am fost jos de două ori, spuse Pendergast. Prima dată numai cu scopul de a-mi verifica deghizarea şi de a face o simplă recunoaştere, iar a doua oară ca să dau de urma lui Mephisto, liderul vagabonzilor. Dar, când l-am găsit, am descoperit că, în ceea ce-l priveşte, subestimasem două aspecte. Profunzimea convingerilor lui. Şi numărul celor pe care îi conduce.

– Nimeni nu ştie, cu exactitate, cât de multe persoane locuiesc în subteran. Singurul lucru de care poţi fi sigur e că numărul lor îţi depăşeşte aşteptările. Când despre Mephisto, probabil că e cel mai cunoscut dintre primarii lor. E liderul celei mai mari comunităţi. De fapt, am auzit că e vorba de mai multe: există o comunitate centrală, alcătuită

din veteranii recalcitranți din Vietnam și din rămășițele grupurilor nonconformiste din anii șaizeci, cărora li s-au adăugat și alți indivizi după ce au apărut ucigașii care își decapitează victimele. Mephisto și amicii lui mișună prin tunelele cele mai adânci de sub Central Park.

– Ceea ce m-a surprins a fost diversitatea oamenilor pe care i-am întâlnit, continuă Pendergast. Mă așteptam să dau peste un tip dominant de personalitate labilă, eventual peste două. Dar, în loc de asta, m-am pomenit în mijlocul unui eșantion reprezentativ pentru întreaga populație.

– Nu toți vagabonzii ajung în subteran, zise Hayward. Dar cei care se tem de adăposturi, cei care detestă cantinele săracilor și gratiile aerisirilor de la metrou, singuraticii, adepții cultelor absurde – ăștia au tendința să coboare. Mai întâi în tunelele de metrou. Pe urmă tot mai jos. Credeți-mă, sunt o grămadă de locuri în care poți să te ascunzi.

Agentul FBI dădu din cap.

– Chiar și la prima incursiune, am fost uimit de vastitatea zonei. M-am simțit ca Lewis și Clark, făcând primii pași într-un teritoriu neexplorat și necartografiat.

– N-ați văzut nici jumătate din el. Există peste trei mii de kilometri de tunele abandonate, săpate pe jumătate, și alte opt mii aflate în continuare în folosință. Hayward dădu din umeri. Și auzi tot felul de povești. Ca aceea despre adăposturile antiaeriene, construite în secret de Pentagon, în anii 1950, ca să asigure protecția tipilor de pe Wall Street. Unele dintre ele sunt încă alimentate cu apă curentă și cu energie electrică și dotate cu stocuri de conserve. Săli ale mașinilor pline cu instalații lăsate în paragină, sisteme foarte vechi de canalizare, alcătuite din țevi de lemn. O întreagă lume stranie, pierdută.

În fotoliul lui, Pendergast se aplecă înainte.

– Sergent Hayward, făcu el, cu voce scăzută. Ai auzit de Mansarda Diavolului?

Ea dădu din cap.

– Da, am auzit.

– Poți să-mi spui unde e, sau cum s-o localizez?

Ea se gândi vreme îndelungată, timp în care se lăsă tăcerea.

– Nu. Unul sau doi vagabonzi au pomenit despre ea în timpul raziilor. Dar acolo, jos, auzi atât de multe rahaturi, încât nu le mai dai atenție celor mai multe dintre ele. Am crezut ca e o aiureală.

– Știi pe cineva cu care aș putea vorbi ca să aflu mai multe?

Hayward se foi ușor în fotoliu.

– Ați putea sta de vorbă cu Al Diamond, spuse ea, lăsându-și ochii să alunece din nou către tabloul cu stoguri de fân. E uimitor, se gândi, cu câtă claritate poate fi redată o imagine cu două tușe groase de vopsea. E inginer, lucrează pentru administrația publică și e o adevărată autoritate în domeniul structurilor subterane. E chemat de fiecare dată când se sparge o conductă principală sau când trebuie săpat un nou tunel pentru alimentarea cu gaze. Tăcu o clipă. Totuși, nu l-am mai văzut de o bună bucată de vreme. Poate c-a dat în primire.

– Poftim?

– Vroiam să spun că poate a murit.

Se lăsă tăcerea, întreruptă numai de susurul ușor al cascadei.

– Dacă ucigașii au colonizat un spațiu subteran secret, numărul imens al vagabonzilor o să ne îngreuneze munca într-o foarte mare măsură, zise Pendergast într-un târziu.

Hayward își luă ochii de la tabloul cu stoguri, pironindu-și-i asupra agentului FBI.

– O să fie și mai rău, spuse ea.

– Cum adică?

– Peste câteva săptămâni o să vină toamna. E momentul când toți boschetarii încep, realmente, să năpădească în subterane, anticipând lăsarea iernii. Vă dați seama ce înseamnă asta, în cazul că nu vă înșelați în privința criminalilor.

– Nu, nu-mi dau seama, zise Pendergast. Ce-ar fi să-mi spui?

– Sezonul de vânătoare, răspunse Hayward, mutându-și din nou privirea asupra tabloului.

27

În capătul lungului și îmbâcsitului bulevard din zona industrială era un morman de prundiș, pe jumătate prăvălit în adâncurile întunecoase ale East River. Dincolo de el se zărea priveliștea panoramică a Insulei Roosevelt și a podului de pe 59th Street. De partea cealaltă a fluviului, șerpuia panglica îngustă și cenușie a FDR Drive, trecând pe lângă sediul Națiunilor Unite și pe lângă clădirile somptuoase ale corporațiilor din Sutton Place. „Frumoasă privelişte, își spuse D'Agosta, coborând din mașina de poliție neidentificată ca atare. Priveliște frumoasă, cartier mizerabil."

Razele soarelui de august cădeau pieziș asupra bulevardului, înmuind micile bălți de gudron și ridicând din pavaj valuri pâlpâitoare de căldură. Lărgindu-și gulerul, D'Agosta mai verifică încă o dată adresa pe care o primise de la biroul personal al muzeului: 94th Avenue, numărul 11-46, Long Island City. Se uită la clădirile din jur, întrebându-se dacă nu o fi fost vorba de vreo greșeală. Era al dracului de sigur că nu se afla într-un cartier rezidențial. De o parte și de alta a străzii se înșirau depozite vechi și fabrici abandonate. Cu toate că era ora prânzului, locul părea aproape părăsit, singurul semn de viață fiind reprezentat de o camionetă jerpelită, pentru transport de mărfuri, care se desprindea de o platformă de încărcare din capătul opus al cvartalului. D'Agosta clătină din cap. „Încă o nenorocită de fundătură." Se putea bizui pe Waxie când era vorba să aleagă sarcina pe care o considera de cea mai mică însemnătate și să-l împovăreze cu ea.

Ușa de la numărul 11-46 era din tablă groasă, lovită, zgâriată și acoperită cu vreo zece straturi de vopsea neagră. Aidoma tuturor celorlalte din cvartal, părea intrarea unui depozit pustiu. D'Agosta apăsă pe soneria veche, pe urmă, neauzind nici o mișcare, bătu cu putere în ușă. Tăcere.

Așteptă câteva minute, după care se grăbi să intre pe aleea îngustă care se întindea de-a lungul uneia dintre laturile clădirii. Își croi drum printre sulurile sfărâmicioase de carton gudronat, apropiindu-se de fereastra din sticlă armată, acoperită cu o rețea de crăpături și aproape opacă din cauza stratului de praf. Se urcă pe un sul de carton, curăță un ochi de geam folosindu-și cravata și aruncă o privire înăuntru.

Pe măsură ce ochii i se obișnuiau cu interiorul întunecos, reuși să deslușească un spațiul imens și gol. Podeaua de ciment, plină de pete, era traversată de dâre de lumină sărăcăcioasă. În capătul opus, o scară urca spre ceea ce fusese cândva, probabil, biroul șefului de echipă. Atât și nimic mai mult.

Pe neașteptate, ceva se mișcă pe alee și D'Agosta se răsuci care să vadă un bărbat care venea înspre el cu repeziciune, cu un cuțit lung de bucătărie strălucindu-i amenințător în mână. Sări pe pământ din instinct, scoțându-și în același timp revolverul. Surprins, omul se holbă la armă, oprindu-se brusc. Se pregăti s-o rupă la fugă.

– Stai! zbieră D'Agosta. Poliția!

Celălalt se întoarse din nou către el. Pe chip i se așternuse, în mod inexplicabil, o expresie amuzată.

– Un sticlete! strigă el, cu sarcasm. Ce chestie fantastică, un sticlete prin părțile astea!

Continuă să stea locului, rânjind. Avea cea mai stranie înfățișare pe care o văzuse vreodată D'Agosta: o țeastă rasă, vopsită în verde; un barbișon subțirel; ochelari minusculi, a la Troțki; o cămașă făcută dintr-un soi de pânză scămoșată de sac; tenișii Keds, vechi și roșii.

– Aruncă cuțitul, zise D'Agosta.

– Hei, e OK, făcu omul. Am crezut că ești un hoț.

– Am spus s-arunci blestemăția aia de cuțit.

Rânjetul de pe fața bărbatului dispăru. Azvârli cuțitul pe pământ, între ei.

D'Agosta îl aruncă într-o parte cu o lovitură de picior.

– Acum întoarce-te, încet, și pune mâinile pe perete. Depărtează picioarele.

– Ce-i aici, China comunistă? obiectă bărbatul.

– Fă-o, zise D'Agosta.

Celălalt se supuse, bodogănind, și locotenentul îl percheziționă lovindu-l ușor cu palmele pe tot corpul, fără a găsi nimic altceva decât un portofel. Îl deschise. Pe permisul de conducere era trecută adresa de alături.

Își puse arma în toc și îi întinse portofelul.

– Știi, domnule Kirtsema, s-ar fi putut întâmpla să te împușc.

– Ei, dar nu *știam* că ești polițai. Am crezut că încercai să dai o spargere. Se îndepărtă de perete, ștergându-și mâinile una de cealaltă. N-ai idee de câte ori am fost jefuit. Voi, băieți, nici măcar nu vă osteniți să mai răspundeți când sunteți chemați. Ești primul polițai pe care-l văd pe-aici de luni de zile și...

D'Agosta își flutură mâna, cerându-i să tacă.

– Nu trebuie decât să fii mai prudent. În afară de asta, habar n-ai cum se ține un cuțit. Dacă aș fi fost un hoț adevărat, probabil că acum ai fi fost mort.

Omul își frecă nasul, mormăind ceva neinteligibil.

– Locuiești alături? îl întrebă D'Agosta.

Nu putea trece peste faptul că celălalt își vopsise toată țeasta în verde. Încerca să nu se holbeze la ea.

Bărbatul încuviință dând din cap.

– De când?

– De vreo trei ani. Stăteam într-o mansardă, în Soho, dar am fost evacuat. În afară de ăsta, n-am mai găsit nici un loc în care să-mi pot desfășura munca fără să fiu deranjat.

– Cu ce te ocupi?

– E greu de explicat. Omul deveni dintr-odată prudent. De ce ți-aș spune?

D'Agosta își afundă mâna în buzunar și îi arătă insigna și legitimația.

Bărbatul se uită la cea dintâi.

– Omucideri, ei? A fost ucis careva pe-aici?

– Nu. Putem intra ca să stăm puțin de vorbă?

Omul îi aruncă o privire bănuitoare.

– Asta e o percheziție? N-ar trebui să ai un mandat?

Locotenentul își înghiți nemulțumirea.

– Intrăm numai dacă n-ai nimic împotrivă. Vreau să-ți pun câteva întrebări despre tipul care a locuit în depozitul ăsta. Kawakita.

– Cum îl chema? Era un individ ciudat. Ciudat de-a binelea.

Conducându-l pe D'Agosta dincolo de alee, bărbatul numit Kirtsema își descuie propria ușă metalică. Trecând pragul, locotenentul se pomeni într-un alt depozit enorm, văruit în culoarea oaselor albite. De-a lungul pereților se înșirau o serie de cutii metalice de forme ciudate, pline cu tot felul de resturi. Într-un colț era un palmier uscat. În mijlocul încăperii, văzu șnururi negre, atârnând de tavan în mănunchiuri. Aduceau cu un fel de pădure de coșmar în lumina lunii. În cel mai îndepărtat colț se zăreau un pat de campanie, o chiuvetă, un closet expus vederii și o plită. Nu se vedeau nici un fel de alte comodități.

– Ce-i asta? întrebă D'Agosta, pipăind șnururile.

– Dumnezeule, nu le încâlci!

Kirtsema aproape că îl îmbrânci pe D'Agosta într-o parte când se repezi să repare răul făcut.

– N-ar trebui să se *atingă* niciodată unele de altele, spuse, pe un ton plin de suferință, în timp ce se agita în jurul șnururilor.

Locotenentul făcu un pas înapoi.

– Ce-i asta, un soi de experiment?

– Nu. E un mediu artificial, o copie a junglei primitive în care am evoluat cu toții, transpusă în New York.

D'Agosta se uită la șnururi nevenindu-i să-și creadă ochilor.

– Deci asta e artă? Cine o admiră?

– E artă *conceptuală*, îi explică Kirtsema, pierzându-și răbdarea. Nu e menită să fie expusă. E suficient că există. Șnururile nu se ating, așa cum nu ating niciodată ființele umane, care nu interacționează niciodată cu adevărat. Suntem singuri. Și toată această lume e nevăzută, ca și cum am pluti prin cosmos fără să putem fi observați. După cum a spus Derrida, „arta e ceea ce nu este artă", cu alte cuvinte...

– Știai că numele lui de botez era Gregory?

– Jacques. *Jacques* Derrida. Nu Gregory.

– Mă refeream la tipul care a locuit alături.

– Cum spuneam, nici măcar nu știam cum îl cheamă. Mă feream de el ca de ciumă. Presupun că ai venit încoace din cauza plângerilor.

– Plângeri?

– Da. Am sunat, am tot sunat întruna. După primele două dăți, n-a mai venit nimeni. Clipi. Nu, stai așa. Ești de la Omucideri. A ucis pe careva?

Fără să-i răspundă, D'Agosta scoase un carnețel din buzunarul hainei.

– Povestește-mi despre el.

– S-a mutat acum doi ani, sau poate ceva mai de curând. La început părea foarte liniștit. Pe urmă au început să vină camioanele alea și înăuntru au fost băgate tot felul de cutii și de lăzi. Atunci a început scandalul. Întotdeauna noaptea. Lovituri de ciocan. Bufnituri. Zgomote puternice, explozive. Și mirosul... Kirtsema strâmbă din nas, dezgustat. Ca al unei substanțe caustice cuprinse de foc. A vopsit partea interioară a geamurilor în negru, dar unul dintre ele s-a spart, într-un fel sau altul, și am aruncat o privire înăuntru înainte de a fi înlocuit. Rânji. Era un aranjament straniu. Am văzut microscoape, pahare mari de laborator fierbând și iar fierbând, lăzi mari de metal luminate la interior, acvarii.

– Acvarii?

– Unul lângă altul, șiruri întregi. Mari, pline de alge. Evident că era un soi de savant. Kirtsema pronunță cuvântul cu dezgust. Unul care face disecții, un reducționist. Nu-mi place cum văd ei lumea, eu sunt un holist, domnule sergent.

– Înțeleg.

– Pe urmă au apărut cei de la compania de iluminat public să monteze aici niște cabluri speciale, de înaltă tensiune. Și mi-au oprit curentul electric pentru două zile. Două zile! Dar încearcă să te plângi la Con Ed. Niște birocrați dezumanizați.

– Avea musafiri? întrebă D'Agosta. Prieteni?

– Musafiri? Kirtsema râse zgomotos. Asta a fost picătura care a revărsat paharul. Au început să vină tot felul de oameni. Întotdeauna noaptea. Băteau la ușă într-un fel aparte, ca și cum ar fi fost un semnal.

Atunci am chemat pentru prima oară poliția. Știam că acolo se petrecea ceva extrem de ciudat. M-am gândit c-o fi fost vorba de droguri. Polițaii au venit, au spus că nu se petrecea nimic ilegal și au plecat.

Amintirea îl făcu să clatine din cap cu amărăciune.

– A continuat tot așa. Eu am sunat întruna la poliție, plângându-mă de zgomot și de miros, dar, după cea de-a doua vizită, n-au mai venit niciodată. Și pe urmă, într-o bună zi, poate acum un an, tipul a apărut la ușa mea. S-a înființat, pur și simplu, fără nici un avertisment sau altceva, pe la unsprezece noaptea.

– Ce dorea? întrebă D'Agosta.

– Nu știu. Cred că a vrut să mă-ntrebe de ce i-am adus poliția pe cap. Tot ce știu e că m-a băgat în sperieți. Era în luna septembrie și era aproape la fel de cald ca acum, dar el purta o haină groasă, cu o glugă mare. Stătea în umbră și n-am reușit să-i văd fața. Se postase acolo, în întuneric, întrebându-mă dacă poate să intre. L-am refuzat, bineînțeles. Domnule sergent, n-am putut face altceva decât să-i închid ușa în nas.

– Locotenent, îl corectă D'Agosta, cu gândul în altă parte, scriind în carnet.

– Nu contează. Nu țin cont de etichete. Singura care valorează ceva e aceea de *ființă umană.*

Creștetul verde se înălță, cu un gest elocvent.

D'Agosta continua să ia notițe. Ceea ce auzea nu semăna cu atitudinea acelui Kawakita pe care îl cunoscuse în biroul lui Frock, după dezastrul de la vernisajul Expoziției *Superstiții.* Își scormoni creierii, încercând să-și aducă aminte tot ce știa despre savant.

– Poți să-i descrii vocea? întrebă.

– Da. Foarte joasă, și sâsâia.

Locotenentul se încruntă.

– Vreun accent?

– Nu cred. Dar sâsâiala era atât de pronunțată, încât n-aș putea spune cu certitudine. Suna aproape precum castiliana, numai că era engleză, nu spaniolă.

D'Agosta își propuse să țină minte să-l întrebe pe Pendergast ce naiba mai era și „castiliana".

– Când a plecat și de ce? întrebă.

– La două săptămâni după ce a bătut la ușa mea. Poate prin octombrie. Într-o noapte am auzit oprindu-se două autotrenuri. Nu era ceva chiar atât de neobișnuit. Dar, de data asta, încărcau lucrurile din locul ăla, nu descărcau nimic. Când m-am trezit, pe la amiază, depozitul se golise cu desăvârșire. Spălaseră până și vopseaua neagră de pe geamuri.

– Asta se întâmpla la ora prânzului? se interesă D'Agosta.

– Perioada mea obișnuită de somn e de la cinci dimineața până la amiază. Nu sunt sclavul rotației fizice a sistemului Pământ-Soare-Lună, domnule sergent.

– Ai observat ceva la camioanele alea? Vreo emblemă, să zicem, sau numele firmei?

Kirtsema păstră tăcerea, căzând pe gânduri.

– Da, spuse, în cele din urmă. Deplasări Echipamente Științifice de Precizie.

D'Agosta se uită la bărbatul între două vârste, cu țeasta verde.

– Ești sigur?

– Pe deplin.

Locotenentul îl crezu. Cu înfățișarea pe care o avea, individul n-ar fi valorat nici cât o ceapă degerată dacă ar fi fost adus în boxa martorilor, dar era un observator al naibii de bun. Sau poate nu era decât un băgăcios.

– Ai vrea să mai adaugi și altceva? îl întrebă.

Calota verde tresăltă din nou.

– Da. Imediat după mutarea lui aici, toate felinarele de pe stradă s-au defectat și se pare că nimeni n-a mai fost în stare să le repare. *Nici acum* nu funcționează. Cred că el a avut ceva de-a face cu toată tărășenia, deși nu-mi dau seama ce anume. Am sunat la Con Ed și în privința asta, însă roboții fără chip ai corporației n-au făcut nimic, ca de obicei. Ei, dar uită tu o dată să-ți plătești factura și, bineînțeles...

– Îți mulțumesc pentru ajutor, domnule Kirtsema, îl întrerupse D'Agosta. Sună-mă dacă-ți mai amintești și altceva.

Își închise agenda, și-o îndesă în buzunar și o porni spre ieșire.

În ușă se opri.

– Ai spus că ai fost jefuit de mai multe ori. Ce ți-au luat? Aici nu par să fi rămas prea multe lucruri care să tenteze un hoț.

Își roti din nou privirea prin depozit.

– Idei, domnule sergent! zise Kirtsema, cu capul dat pe spate, cu bărbia ridicată. Bunurile materiale nu înseamnă nimic. Dar ideile sunt neprețuite. Uită-te-n jur. Ai mai văzut vreodată atâtea idei sclipitoare?

28

Deasupra intrării în Tunelul Lincoln de pe 38th Street se înălța, precum un horn de coșmar, coșul de ventilație doisprezece, un turn de șaizeci de metri din cărămidă și metal ruginit.

În apropierea vârfului coșului enorm se afla o cameră de supraveghere de mici dimensiuni, fixată, ca o lipitoare, de partea laterală a zidului portocaliu. Din poziția lui avantajoasă de pe scara îngustă de acces, Pendergast putea să vadă camera situată cu mult deasupra capului său. Scara era prinsă de partea dinspre fluviu a coșului de ventilație, cu bolțuri, și, în mai multe locuri, acestea ieșiseră din diblurile lor. Prin fantele treptelor de fier se zăreau mașinile care viermuiau cu treizeci de metri mai jos, îndreptându-se către intrarea în tunel.

Pe măsură ce se apropia de camera de observare, scara se afunda în umbră. Ridicându-și ochii, Pendergast văzu chepengul din podea. Avea o toartă rotundă, aidoma ușilor etanșe ale submarinelor, și pe el fuseseră ștanțate cuvintele AUTORITATEA PORTUARĂ DIN NEW YORK. Vuietul coșului de ventilație aducea cu cel al unui motor cu reacție și Pendergast fu nevoit să bată de mai multe ori în trapă înainte ca omul aflat înăuntru să o deschidă.

Agentul FBI își aranjă costumul în timp ce ocupantul camerei înguste din metal în care se cățărase – un bărbat mărunțel, slab și musculos, îmbrăcat cu o cămașă ecosez și cu o salopetă – închidea chepengul. Trei dintre laturile camerei de observare dădeau spre fluviul Hudson, către căile de acces în Tunelul Lincoln și, respectiv,

către masiva uzină electrică care absorbea aerul viciat din tunel și îl dirija către coșurile de ventilație. Lungindu-și gâtul, Pendergast reuși să vadă turbinele în mișcare din sistemul de ventilație al tunelului, care huruiau exact sub ei.

Bărbatul se îndepărtă de trapă, îndreptându-se către taburetul din spatele unei mici planșete. Era singurul scaun din încăperea mică și înghesuită. Pendergast îl văzu uitându-se la el și dând din buze ca și cum ar fi vorbit. Dar nici un sunet nu reuși să acopere urletul strident al imensului coș de ventilație de lângă ei.

– Ce? strigă Pendergast, venind mai aproape.

Trapa din podea era o stavilă neglijabilă în calea zgomotului sau a gazelor de eșapament care veneau de dedesubt.

– Legitimație, răspunse omul. Mi-au spus că aveți un soi de act.

Pendergast își scoase legitimația de agent FBI din buzunar și i-o arătă celuilalt, care o studie cu atenție.

– Domnul Albert Diamond, nu? spuse Pendergast.

– Al, făcu bărbatul, gesticulând cu nepăsare. De ce aveți nevoie?

– Am auzit că sunteți o autoritate în ceea ce privește New York-ul subteran, zise Pendergast. Că sunteți întotdeauna inginerul consultat, începând cu construirea unui nou tunel de metrou și terminând cu repararea unei conducte principale de gaz.

Diamond se holbă la el. Un obraz prinse să i se umfle în vreme ce își plimba încet limba de-a lungul măselelor de pe falca de jos.

– Cred că așa e, răspunse, într-un târziu.

– Când ați fost ultima dată în subteran?

Diamond își ridică un pumn, îl deschise o dată, de două ori, apoi îl strânse la loc.

– Zece? spuse Pendergast. Zece luni?

Diamond clătină din cap.

– Ani?

Diamond încuviință tot cu un gest al capului.

– De ce de atât de mult timp?

– Am obosit. Am cerut asta în schimb.

– Ați cerut? Interesantă alegere. Aproape că nu v-ați fi putut îndepărta mai mult de subteran fără să vă urcați într-un avion. Intenționat?

Diamond ridică din umeri, fără să încuviințeze și fără să nege.

– Am nevoie de niște informații, strigă Pendergast.

În camera de observare era, pur și simplu, prea mult zgomot pentru un taifas.

Diamond dădu din cap și umflătura din obraz prinse să urce, cu încetineală, în timp ce explora măselele de pe falca de sus.

– Vorbiți-mi despre Mansarda Diavolului.

Umflătura încremeni locului. Câteva clipe mai târziu, Diamond se foi pe taburet, dar nu scoase nici o vorbă.

Pendergast continuă:

– Mi s-a spus că e vorba de un nivel subteran de sub Central Park. De niște tunele aflate la o adâncime neobișnuit de mare. Am auzit că zona e cunoscută drept Mansarda Diavolului. Dar existența unui asemenea loc nu e consemnată nicăieri, cel puțin nu sub acest nume.

După o clipă nesfârșită, Diamond își coborî privirea.

– Mansarda Diavolului? repetă el, fără nici o tragere de inimă.

– Știți un astfel de loc?

Diamond își adânci mâna în buzunarul salopetei și scoase o sticlă plată plină cu ceva care nu era apă. Sorbi îndelung, apoi o puse la loc fără să i-o ofere lui Pendergast. Rosti ceva de neauzit din cauza șuierului ascuțit al coșului exhaustorului.

– Ce? strigă Pendergast, venind și mai aproape.

– Am spus că da, știu locul ăla.

– Povestiți-mi despre el, vă rog.

Diamond își luă ochii de la Pendergast, rămânând cu privirea pierdută asupra malului dinspre New Jersey al fluviului.

– Nemernicii ăia plini de bani, zise el.

– Poftim?

– Nemernicii ăia plini de bani. N-au vrut să aibă nimic de-a face cu oamenii de rând.

– Nemernicii plini de bani? întrebă Pendergast.

– Știți dumneavoastră. Astor. Rockefeller. Morgan. Și toți ceilalți. Au construit tunelurile alea cu mai bine de o sută de ani în urmă.

– Nu înțeleg.

– Tuneluri de cale ferată, izbucni Diamond, enervat. Au construit o linie particulară de metrou. Pornea din Pelham, trecea pe sub Park, pe sub hotelul Knickerbocker, pe sub vilele cu fațada spre parc Fifth Avenue. Gări elegante, particulare, și săli de așteptare. În toate cele nouă stații.

– Dar de ce la o adâncime atât de mare?

Diamond rânji pentru prima oară.

– Geologia. Bineînțeles că trebuiau să coboare mai jos de liniile de tren existente și de primele tunele de metrou. Dar chiar sub ele era un strat de gresie fină, alterată.

– Poftim? zbieră Pendergast.

– Aleurit alterat din Precambrian. Noi îl numim gresie alterată. Prin asta poți să tragi conducte de apă și de evacuare, dar nu poți să sapi tunele de metrou. Au fost nevoiți să coboare mai jos. Această Mansardă a Diavolului despre care vorbiți e pe al treizecilea nivel subteran.

– Dar de ce?

Diamond se uită la agentul FBI nevenindu-i să creadă că putea întreba așa ceva.

– De ce? De ce credeți? Sclivisiții ăia nu doreau să aibă nimic în comun cu liniile ferate obișnuite, nici măcar un macaz sau un indicator. Prin tunelurile astea adânci puteau să ajungă direct în afara orașului, să iasă la suprafață în apropiere de Croton și să-și vadă de drum mai departe. Fără nici un fel de întârziere, fără să se amestece cu oamenii de rând.

– Dar asta nu explică de ce nu sunt menționate nicăieri.

– Tunelurile au costat o avere. Care nu a ieșit, întregime, din buzunarele magnaților petrolului. Au solicitat favoruri din partea primăriei. Diamond se bătu cu vârful degetului pe nas. Construcțiile de genul ăsta nu se înscriu în documente.

– De ce-au fost abandonate?

– Erau imposibil de întreținut. Fiind dedesubtul majorității conductelor de evacuare și de colectare a apei de ploaie, nu reușeai niciodată să le păstrezi uscate. Pe urmă, mai erau acumulările de metan, de monoxid de carbon, spune-le pe nume.

Pendergast dădu din cap.

– Gaze grele, care coboară pe cel mai de jos nivel.

– Au cheltuit milioane pentru tunelurile astea nenorocite. N-au izbutit să termine linia. Le-au folosit numai doi ani, până în nouăzeci şi opt, când pompele n-au mai făcut faţă inundaţiilor şi totul s-a umplut, până la jumătate, cu apă murdară. Aşa că au zidit intrările. Nici măcar n-au mai scos de-acolo maşinăriile şi tot restul.

Diamond amuţi şi vuietul coşului de ventilaţie luă din nou în stăpânite încăperea.

– Există vreo hartă a acestor tuneluri? întrebă Pendergast, o clipă mai târziu.

Celălalt îşi rostogoli ochii.

– Hărţi? Eu le-am căutat vreme de douăzeci de ani. Nici urmă de aşa ceva. Am aflat tot ceea ce ştiu discutând cu câţiva veterani din domeniu.

– Aţi fost acolo, jos? întrebă Pendergast.

Diamond se crispă în mod vizibil. Pe urmă, după un lung răstimp, dădu afirmativ din cap.

– Puteţi să schiţaţi un plan al tunelurilor pentru mine?

Diamond nu răspunse.

Pendergast veni mai aproape.

– Şi cel mai mic ajutor pe care mi-l puteţi da o să fie recompensat.

Mâna lui păru să atingă în treacăt reverul hainei şi o bancnotă de o sută de dolari îi flutură pe neaşteptate între degetele prelungi, arcuindu-se în direcţia inginerului.

Acesta se holbă la ea, de parcă ar fi stat pe gânduri. În cele din urmă, o luă, o făcu ghem şi şi-o îndesă într-un buzunar. Pe urmă se întoarse spre planşetă şi se apucă să deseneze cu dexteritate pe o bucată de hârtie milimetrică galbenă. Un sistem complicat de tunele începu să prindă formă.

– E cel mai bun plan pe care-l pot face, spuse, după câteva minute, îndreptându-şi spatele. Asta e calea pe care am folosit-o ca să pătrund înăuntru. O grămadă dintre pasajele de la sud de parc au fost umplute cu beton, iar tunelurile din nord s-au prăbuşit cu ani în urmă. Va trebui să găsiţi mai întâi drumul către Gâtul Sticlei. Pe urmă luaţi-o în josul Canalului de Alimentare Optsprezece, din punctul în care se intersectează cu vechea Conductă Principală de Apă Douăzeci şi Patru.

– Gâtul Sticlei? întrebă Pendergast.

Celălalt dădu din cap, scărpinându-și nasul cu un deget murdar.

– Rocile de sub Park sunt străbătute de un vechi filon de granit. Extrem de dur. Ca să facă economie de timp și de dinamită, indivizii care s-au ocupat pe vremuri de amplasarea țevilor l-au aruncat în aer într-un singur loc, obținând o gaură imensă prin care au trecut totul, ca printr-o pâlnie. Tunelele Astor sunt exact dedesubt. Din câte știu eu, nu poți pătrunde în ele decât dinspre sud – bineînțeles, dacă n-ai cumva la dispoziție un costum de scafandru.

Pendergast luă hârtia și o studie cu atenție.

– Mulțumesc, domnule Diamond, spuse el. Există vreo șansă să vă răzgândiți și să vă întoarceți în subteran, pentru o cercetare mult mai amănunțită a Mansardei Diavolului? Contra unei remunerații corespunzătoare, desigur.

Inginerul sorbi îndelung din sticla plată.

– Nu m-aș întoarce acolo, jos, nici pentru toți banii din lume.

Pendergast înclină din cap.

– Și încă ceva, adăugă Diamond. Nu le mai spuneți Mansarda Diavolului, bine? Ăsta-i jargonul cârtițelor. Se numesc Tunelele Astor.

– Tunelele Astor?

– Da. Au fost ideea doamnei Astor. Se povestește că și-a pus soțul să construiască prima gară particulară sub vila de pe Fifth Avenue. Așa a început totul.

– De unde vine numele Mansarda Diavolului? întrebă Pendergast.

Diamond îi adresă un rânjet amar.

– Nu știu. Dar gândiți-vă la asta. Imaginați-vă niște tuneluri aflate la treizeci de nivele sub pământ. Pereții acoperiți cu fresce imense. Imaginați-vă sălile de așteptare, pline până la refuz de oglinzi, de canapele, de vitralii fanteziste. Imaginați-vă lifturile cu acționare hidraulică, cu parchet și draperii de catifea. Acum închipuiți-vă cum ar arăta toate astea după ce au fost murate în apele revărsate din canalele de evacuare, fiind apoi sigilate vreme de un secol. Se lăsă pe spate și îl țintui pe Pendergast cu privirea. Nu știu cum vi s-ar fi părut. Dar mie mi-ar fi făcut impresia unei mansarde a iadului însuși.

29

Depoul din West Side se afla într-un fund de căldare larg din extremitatea vestică a Manhattan-ului, ascuns vederii şi practic invizibil pentru milioanele de newyorkezi care locuiau şi lucrau în apropiere, cele şaptezeci şi patru de pogoane ale sale reprezentând cea mai mare zonă de teren nevalorificat de pe insulă, cu excepţia Central Park. Depoul, odinioară centrul tumultos al activităţilor comerciale de la răscrucea veacurilor, era acum în paragină: şine ruginite, năpădite de brusturi şi de copaci ai raiului, macazuri vechi, putrezind în uitare, depozite părăsite, şui şi acoperite cu graffiti.

Vreme de douăzeci de ani, terenul fusese obiectul unor proiecte de dezvoltare, litigii, sforării politice şi acţiuni falimentare. Ocupanţii depozitelor renunţaseră la contractele de închiriere şi plecaseră, rând pe rând, fiind înlocuiţi de huligani, incendiatori şi vagabonzi. Într-un colţ era un mic grup de cocioabe improvizate din placaj, carton şi tablă. Pe marginile acestuia se întindeau câteva grădini jalnice de zarzavat, cu vrejuri încâlcite de mazăre şi cu un talmeş-balmeş de dovlecei.

Margo stătea în mijlocul unui petec de pământ plin de mormane de zidărie pârjolită, înghesuite între două dintre clădirile părăsite ale depoului. Depozitul care ocupase parcela arsese cu patru luni înainte, cu violenţă şi până-n temelii. Din clădire nu mai rămăseseră decât un cadru de grinzi înnegrite de foc şi câţiva pereţi exteriori, transformaţi în mormane joase de zgură. Sub tălpile ei, podeaua înclinată de beton era acoperită cu un strat gros de dărâmături şi de ţiglă arsă. Într-un

colţ erau rămăşiţele unor mese metalice, acoperite cu aparatură făcută zob şi cu sticlă topită. Se uită în jur, scrutând umbrele după-amiezii târzii, împletite deasupra terenului surpat. Văzu câteva schelete care fuseseră cândva nişte aparate imense, adăpostite în carcase metalice; carcasele se topiseră şi componentele interioare erau expuse vederii, sub forma unei mase de cabluri contorsionate şi de tablouri de comandă distruse. Duhoarea usturătoare de plastic ars şi de gudron se impregnase, cu îndărătnicie, pretutindeni.

D'Agosta îşi făcu apariţia alături de ea.

– Ce părere ai? o întrebă.

Ea scutură din cap.

– Eşti sigur că asta e ultima adresă cunoscută a lui Greg?

– Confirmată de compania de transport care a făcut mutarea. Depozitul a ars în jurul datei morţii lui, de aceea mă îndoiesc c-a mai plecat altundeva. Dar a folosit un nume fals ca să se înregistreze la Con Ed şi la New York Telephone, aşa că nu putem fi siguri.

– Un nume fals? Margo continuă să-şi rotească privirile în jur. Mă întreb dacă a murit înainte sau după ce a ars locul ăsta.

– Nu mai mult decât mine, ripostă D'Agosta.

– Pare să fi fost un soi de laborator.

Locotenentul dădu din cap.

– Până şi eu puteam să-mi dau seama de asta. Kawakita ăsta era un om de ştiinţă. Exact aşa cum eşti şi tu.

– Nu tocmai. Greg se ocupa mai mult de genetică şi de biologia evoluţionistă. Specialitatea mea e farmacologia antropologică.

– N-are importanţă. D'Agosta îşi ridică mai sus pantalonii. Ce fel de laborator era ăsta, asta-i întrebarea.

– Greu de spus. Ar trebui să ştiu mai multe despre aparatele alea din colţ. Şi trebuie să analizez sticla topită de pe mese, să încerc să aflu ce echipamente or fi susţinut.

Locotenentul îi aruncă o privire.

– Ei bine?

– Ei bine, ce?

– Vrei să te ocupi de asta?

Margo îi întoarse privirea.

– De ce eu? Probabil că, în departament, aveți specialiști care...

– Nu sunt interesați, o întrerupse D'Agosta. Se află exact sub linia roșie de pe lista lor de priorități.

Surprinsă, Margo ridică din sprâncene.

– Actualii noștri șefi nu dau nici o ceapă degerată pe Kawakita sau pe îndeletnicirile lui dinainte de a fi ucis. Cred că nu e decât o victimă întâmplătoare. Și despre Brambell au aceeași părere.

– Și dumneata crezi altceva? Te gândești că a fost implicat în crimele astea, într-un fel sau altul?

Locotenentul scoase din buzunar o batistă și își șterse fruntea.

– La naiba, habar n-am. Dar simt că acest Kawakita punea la cale ceva și vreau să aflu ce anume. Îl cunoșteai, nu-i așa?

– Da, zise Margo.

– Eu nu l-am întâlnit decât o singură dată, la petrecerea de rămas-bun dată de Frock pentru Pendergast. Ce fel de om era?

Margo căzu o clipă pe gânduri.

– Era sclipitor. Un admirabil om de știință.

– Dar ca personalitate?

– Nu era cea mai amabilă persoană din muzeu, răspunse Margo, prudentă. Era – ei bine, ceva cam neomenos, cred că s-ar putea spune așa. Aveam impresia că era omul care nu se dă în lături de la nimic ca să facă carieră. Nu era prea apropiat de noi, ceilalți, și părea să nu se încreadă în nimeni care ar fi putut...

Amuți.

– Da?

– Chiar trebuie să discutăm despre asta? Nu-mi place să vorbesc despre cineva care nu e de față, ca să se poată apăra.

– De obicei, un moment ca ăsta e cel mai potrivit pentru o asemenea discuție. Era genul care se implică în activități ilegale?

– Nu, cu siguranță. N-am fost întotdeauna de acord cu etica lui – era unul dintre savanții care pun știința mai presus de valorile umane –, dar nu era un criminal. Ezită. A încercat să ia legătura cu mine cu un timp în urmă. Poate cu vreo lună înainte de a fi ucis.

D'Agosta o privi plin de curiozitate.

– Ai idee de ce? Se pare că nu erați chiar cei mai buni prieteni.

– Nu eram prieteni apropiați. Dar eram colegi. Dacă dăduse de vreun necaz... O umbră îi traversă chipul. Poate aș fi reușit să-l ajut. În loc să-i ignor, pur și simplu, apelul.

– Presupun că n-o să aflăm niciodată. Dar, oricum, dacă ai timp pentru câteva cercetări și încerci să-ți faci idee cu ce anume se ocupa aici, îți rămân îndatorat.

Ea șovăi și locotenentul o privi cu atenție.

– Cine știe? adăugă el, coborându-și vocea. Poate c-o să te ajute să-i domolești pe unii dintre demonii ăia interiori.

„Niște cuvinte bine alese", cugetă Margo. Totuși, știa că el era însuflețit de cele mai bune intenții. „Locotenentul D'Agosta, psiholog de frunte. Urmează să-mi spună că o privire aruncată asupra locului ăstuia o să mă ajute să-mi găsesc liniștea."

Își plimbă privirea asupra ruinelor vreme de un minut nesfârșit.

– OK, locotenente, spuse, în cele din urmă.

– Vrei să aduc aici un fotograf, să facă niște poze?

– Poate mai târziu. Deocamdată o să mă mulțumesc cu niște schițe.

– S-a făcut.

D'Agosta părea agitat.

– Dumneata poți să-ți rezolvi alte probleme, spuse ea. Nu e nevoie să-ți piezi vremea aici.

– Nici gând, răspunse D'Agosta. Nu după cele întâmplate cu Brambell.

– Locotenente...

– Oricum trebuie să iau niște mostre de cenușă, pentru testul de depistare a substanțelor incendiare. Dar n-o să-ți stau în drum.

Rămase locului, cu o privire cruntă, nemișcat.

Margo oftă, își scoase carnetul din geantă și își concentră din nou atenția asupra laboratorului distrus. Era un loc sumbru, plin de acuzații nerostite. „Ai fi putut să faci ceva. Greg a încercat să-ți vorbească. Poate n-ar fi trebuit să se termine așa."

Scutură din cap, alungându-și gândurile de vinovăție. Nu-i erau de nici un folos. În afară de asta, dacă exista vreun loc în care să existe indicii referitoare la cele întâmplate cu Greg, atunci ea se afla chiar acolo. Și poate că singura cale de a scăpa din acel coșmar era să-și plece

ochii și să meargă drept înainte. Oricum, asta o scosese din laboratorul de Antropologie Judiciară, care începuse să arate precum un osuar. Trupul lui Bitterman sosise de la morga orașului New York în după-amiaza zilei de miercuri, aducând cu sine un nou set de întrebări. Urmele de pe oasele gâtului cadavrului cu carnea încă intactă demonstrau că fusese decapitat cu un soi de cuțit grosolan, primitiv. Ucigașul – sau ucigașii – se grăbise să-și îndeplinească sarcina sinistră.

Schiță la iuțeală conturul laboratorului, notând lungimile pereților, locul unde se aflau mesele și amplasamentul mormanelor de zgură rămase din aparatura distrusă. Fiecare laborator avea un flux tehnologic, în funcție de lucrările pe care le executa. În timp ce echipamentul putea dezvălui natura cercetărilor, fluxul dădea indicații referitoare la scopul acestora.

Conturul odată completat, Margo se concentră asupra meselor. Fiind metalice, dogoarea flăcărilor le afectase într-o măsură relativ redusă. Trasă câte un dreptunghi pentru a reprezenta tăblia fiecăreia dintre ele, apoi începu să noteze existența paharelor de laborator topite, a tuburilor de titrare, a retortelor volumetrice și a altor ustensile încă neidentificate. Era vorba de niște echipamente complexe, multifuncționale; era limpede că acolo se desfășurase un experiment biochimic de nivel înalt. Dar care anume?

Se opri o clipă, trăgând în piept mirosul de izolații electrice arse amestecat cu cel sărat al brizei care adia dinspre fluviul Hudson. Pe urmă își îndreptă atenția asupra instalației topite. Probabil că era scumpă, judecând după carcasa de oțel inoxidabil lustruit și după rămășițele panoului plat de comandă cu ecran LCD.

Margo se apucă să studieze mai întâi aparatul cel mai voluminos. Rama de metal i se deformase din cauza căldurii și mecanismul interior se desprinsese. Îi dădu o lovitură ușoară și se trase înapoi când acesta se prăbuși, cu un zgomot puternic. Realiză, pe neașteptate, cât de singuri erau. Dincolo de depou, de partea cealaltă a fluviului, soarele cobora peste dealurile din New Jersey. Putea auzi țipetele pescărușilor care se roteau deasupra pilonilor de lemn putred ai vechilor diguri de pe țărmul apei. Dincolo de depou, o după-amiază veselă de vară se apropia de sfârșit. Dar în locul acela dosnic, părăsit,

nu era nimic care să te-nveselească. Aruncă o privire la D'Agosta, care își terminase de strâns mostrele și stătea sub soarele în amurg, cu brațele încrucișate și cu privirile pierdute asupra fluviului. Acum se bucura fiindcă insistase să rămână.

Se aplecă asupra instalației, zâmbind în sinea ei din pricina nervozității care o cuprinsese. Cotrobăind printre piesele de metal pârjolit și decolorat, găsi, în cele din urmă, plăcuța pe care o căuta. O șterse de funingine și reuși să identifice cuvintele WESTERLY GENETIC EQUIPMENT, alături de sigla WGE. Dedesubt, pe o fațetă teșită, erau ștanțate numărul serial și inscripția WGE INTEGRATED DNA ANALYZER-SEQUENCER. Își notă informația în carnetul cu schițe.

În colțul opus se afla, sub forma unei mici grămezi, un aparat strivit și topit care părea diferit de celelalte. Margo îl studie cu grijă, întorcând fiecare piesă pe toate părțile și dând-o deoparte, străduindu-se să descopere despre ce anume era vorba. Părea, mai degrabă, o instalație chimică complexă, de sinteză organică, având ca anexe un aparat de fracționare și de distilare, gradienți de difuziune și transformatoare electrice de joasă tensiune. În partea inferioară, unde componentele se stricaseră mai puțin din cauza căldurii, descoperi cioburile mai multor baloane Erlenmeyer. Judecând după etichetele lor mate, cele mai multe conținuseră substanțe chimice obișnuite, întâlnite în orice laborator. Totuși, nu reuși să recunoască imediat inscripția de pe o etichetă ciobită: *ACTIV 7 - DEHYDROCHOLE...*

Răsuci bucata se sticlă. Fir-ar să fie, numele avea ceva familiar. În cele din urmă, aruncă eticheta în geantă. Avea să găsească denumirea, fără îndoială, pe lista substanțelor organice trecute în enciclopedia din laborator.

Alături de instalație erau resturile unui carnet subțire, făcut scrum în întregime, cu excepția câtorva pagini carbonizate. Începu să i se fărâmițeze în mâini în timp ce îl ridica, plină de curiozitate. Adună cu grijă bucățile arse, le strecură cu băgare de seamă într-o pungă Ziploc și și-o puse în geantă.

După cincisprezece minute, reușise să identifice destul de multe dintre celelalte echipamente ca să aibă certitudinea unui singur lucru: acolo se aflase cândva un laborator genetic de prima clasă. Margo lucra

cu aparatură asemănătoare în fiecare zi și avea suficiente informații ca să poată estima că prețul laboratorului distrus se ridica la peste o jumătate de milion de dolari.

Se trase înapoi. „De unde făcuse Kawakita rost de banii necesari pentru punerea pe picioare a unui asemenea laborator? Și cu ce naiba se ocupa?"

În timp ce traversa podeaua de ciment notând diverse lucruri în carnețelul ei, ceva ciudat îi atrase privirea. Ceea ce deslușì printre grămezile de moloz și de sticlă topită semăna cu cinci bălțoace mari, noroioase, pe care focul le adusese la consistența cimentului. În jurul lor se vedeau urme de prundiș.

Se aplecă, plină de curiozitate, ca să studieze îndeaproape molozul. În cea mai apropiată dintre bălțoace era înțepenit un obiect metalic, cam de dimensiunea pumnului ei. Scoase un briceag din geantă și îl folosi drept pârghie ca să desprindă obiectul pe care îl răzui apoi, îndepărtând crusta care se lipise de el precum cimentul. Reuși să deslușească literele MINNE... ARIUM SUPPL. Îl răsuci de mai multe ori în mâini până când își dădu seama ce anume era: o pompă de acvariu.

Se ridică în picioare și își coborî privirea către cele cinci mormane similare de moloz aliniate sub ceea ce mai rămăsese din armăturile unui perete. Prundișul, sticla spartă... fuseseră, probabil, niște acvarii. Imense, judecând după dimensiunile bălțoacelor. Dar acvarii pline cu noroi? Nu avea nici un sens.

Îngenunche, își scoase briceagul și îl înfipse în cea mai apropiată masă de noroi uscat. Se desfăcea în bucăți, precum betonul. Luă una dintre acestea și o întoarse cu susul în jos, fiind surprinsă să vadă ceva care aducea cu rădăcinile și cu o parte a tulpinii unei plante, pe care stratul protector de mâl o ferise de foc. Înjurând fiindcă briceagul era atât de grosolan, se străduì să desprindă planta din stratul de noroi și o înălță în lumina firavă.

Îi dădu drumul pe neașteptate și își retrase mâna cu o tresărire, ca după o arsură. În clipă următoare, o ridică din nou și o examină cu mai multă atenție, iar bătăile inimii i se întețiră dintr-odată. „E imposibil", își spuse.

*

Planta îi era cunoscută – o știa foarte bine. Tulpina rigidă, fibroasă, și rădăcinile cu noduri bizare îi treziră amintiri chinuitoare: se revăzu în laboratorul genetic pustiu al muzeului, cu fața lipită de ocularul microscopului, cu câteva ore de vernisajul dezastruos al expoziției *Superstiții*. Era planta stranie din bazinul Amazonului după care jinduia, cu disperare, creatura numită Mbwun. Aceeași plantă folosită de Whittlesey, din întâmplare, pentru a împacheta materialele din lada fatală cu relicve trimisă la muzeu tocmai de pe cursul superior al râului Xingu, cu aproape zece ani înainte. Se presupunea că planta fusese distrusă; habitatul ei original fusese ras de pe suprafața pământului, iar autoritățile distruseseră rămășițele care se mai găseau în muzeu după ce creatura Mbwun – Fiara din Muzeu – fusese ucisă în cele din urmă.

Margo se ridică din nou, ștergându-și funinginea de pe genunchi. Într-un fel sau altul, Greg Kawakita pusese mâna pe plantă și o cultiva în acvariile lui imense.

Dar în ce scop?

O idee oribilă o izbi pe neașteptate. O îndepărtă cu aceeași repeziciune cu care îi venise. Fără nici o îndoială, nu exista un al doilea Mbwun pe care să-l fi hrănit Greg Kawakita.

Sau exista totuși?

– Locotenente? întrebă ea. Știi ce e asta?

El se apropie.

– N-am nici cea mai mică idee, răspunse.

– *Liliceae mbwunensis*. Planta lui Mbwun.

– Îți bați joc de mine, nu?

Margo clătină încet din cap.

– Aș vrea să fie așa.

Rămaseră locului, neclintiți, în timp ce soarele cobora dincolo de Palisade, poleind clădirile îndepărtate de pe malul celălalt al fluviului, scăldate într-un halo de lumină pieziș. Se uită din nou la planta pe care o ținea în mână, pregătindu-se să și-o pună în geantă, când observă ceva care îi scăpase până atunci.

La capătul rădăcinii, zări o mică cicatrice, precum o urmă de altoi, care se prelungea de-a lungul xilemului, părând un W prelung în

lumina sărăcăcioasă. Știa că o astfel de cicatrice de altoire nu putea însemna decât două lucruri. Un experiment banal de hibridare.

Sau unul extrem de sofisticat, de inginerie genetică.

30

Hayward deschise ușa cu bruschețe, având gura încă plină cu ultima îmbucătură de la masa de prânz.

– Tocmai a sunat căpitanul Waxie, spuse ea, înghițind bucata de ton. Vrea să coborâți imediat în SI. L-au prins.

D'Agosta își ridică ochii de la ultimele ace pe care le înfigea în harta cu persoane dispărute care o înlocuise pe cea luată de Waxie.

– Pe cine au prins?

– Pe el. Pe ucigașul imitator, bineînțeles. Înălță din sprâncene.

– Ei, rahat.

D'Agosta ajunse la ușă într-o secundă, își trase haina costumului de pe umeraș și și-o puse pe umeri.

– L-au prins pe promenadă, zise Hayward, în timp ce străbăteau zona birourilor, îndreptându-se către lift. Cineva care patrula prin apropiere a auzit un zgomot și s-a dus să vadă ce se întâmplă. Tipul tocmai înjunghiase un vagabond și se pregătea să-i taie capul.

– Cum de știu ei asta?

Hayward dădu umeri.

– Întrebați-l pe căpitanul Waxie.

– Și cuțitul?

– Improvizat. Cât se poate de grosolan. Exact ceea ce căutau.

Nu părea convinsă.

Ușile liftului se deschiseră, dându-l la iveală pe Pendergast. Văzând că D'Agosta și Hayward erau pe punctul de a intra, ridică întrebător din sprâncene.

– Ucigașul e în SI, spuse locotenentul. Waxie vrea să cobor acolo.

– Într-adevăr? Agentul FBI se urcă din nou în lift și apăsă butonul corespunzător primului etaj. Păi, atunci să ne-ndreptăm neapărat într-acolo. Sunt curios să văd exact ce fel de rechin a scos căpitanul Waxie pe uscat.

Sectorul de Interogatorii din Police Plaza numărul unu era alcătuit dintr-o serie de încăperi cu pereții cenușii, din blocuri de zgură, și cu uși grele, metalice. Polițistul de la intrare se grăbi să-i lase înăuntru și îi îndrumă către secțiunea de observare a camerei nouă. Acolo îl găsiră pe Waxie, tolănit pe un scaun și privind prin geamul cu transparență unidirecțională în celula pentru interogatoriu. Își ridică privirea când îi auzi intrând, se încruntă când dădu cu ochii de Pendergast, îi adresă un mormăit lui D'Agosta și o ignoră pe Hayward.

– Vorbește? se interesă locotenentul.

Waxie mârâi iarăși.

– O, da. Nu face altceva decât să vorbească. Dar, până acum, am auzit doar o grămadă de rahaturi. Spune că-l cheamă Jeffrey; nu vrea să dea la iveală nimic altceva. Totuși, o să scoatem în curând de la el adevărata poveste. Între timp, m-am gândit că poate ai vrea să-i pui câteva întrebări.

În triumful lui, Waxie era generos, nemaiîncăpându-și în piele de atâta încredere în sine și de infatuare.

Aruncându-și ochii dincolo de geam, D'Agosta văzu un individ șleampăt, cu privirea rătăcită. Buzele i se mișcau rapid și în surdină, contrastând într-un mod aproape ilar cu trupul lui țeapăn, nemișcat.

– Ăsta e tipul? întrebă, cu neîncredere.

– Chiar el.

Locotenentul continuă să-l studieze prin geam.

– Pare cam pipernicit pentru unul care a făcut atâta prăpăd.

Waxie strânse din buze, căpătând o expresie defensivă.

– Poate c-a fost scuipat în ochi de prea multe ori.

D'Agosta se aplecă și deschise microfonul. Din difuzorul de deasupra geamului se revărsă imediat un potop de înjurături. Locotenentul ascultă o clipă, apoi îl închise apăsând brusc comutatorul.

– Ce-i cu arma crimei? întrebă.

Waxie ridică din umeri.

– E o chestie improvizată, o bucată de oțel înfiptă într-un mâner de lemn. Mânerul e înfășurat în pânză, în tifon, sau în altceva de același soi. E prea plin de sânge ca să-ți dai seama; va trebui să așteptăm până termină cu el cei de la Judiciar.

– Oțel, spuse Pendergast.

– Oțel, răspunse Waxie.

– Nu piatră.

– V-am spus, era oțel. Duceți-vă să vă convingeți cu ochii voștri.

– O s-o facem, zise D'Agosta, îndepărtându-se de fereastră. Dar, până una alta, să vedem ce are de spus tipul ăsta.

Se îndreptă către ușă, cu Pendergast părând să lunece pe urmele lui, tăcut ca o stafie.

Încăperea cu numărul nouă semăna cu oricare dintre nenumăratele camere de interogatoriu din nenumăratele secții de poliție din întreaga țară. În mijlocul spațiului gol era o masă de lemn plină de zgârieturi. Prizonierul era așezat pe latura mai îndepărtată a mesei, pe un scaun cu spătarul drept, cu mâinile încătușate la spate. Pe numeroasele scaune de pe latura mai apropiată de ușă stătea un singur detectiv, care îndura abuzurile verbale cu un dezinteres total, în timp ce se ocupa de magnetofon. Doi polițiștii înarmați, în uniformă, se uitau unul la altul din colțurile opuse ale încăperii. Pe pereții laterali erau agățate două fotografii imense, alb-negru. Unul înfățișa cadavrul contorsionat și ciopârțit al lui Nicholas Bitterman, zăcând în toaleta bărbaților din Castelul Belvedere. Cealaltă era de acum faimoasa fotografie din ziarul Post a Pamelei Whisher. Într-unul dintre colțurile tavanului era montată o cameră video, care înregistra interogatoriul cu imparțialitate.

D'Agosta se așeză la masă, inhalând amestecul familiar al mirosurilor de transpirație, de șosete jilave și de frică. Waxie îl urmă, plasându-și cu grijă trupul masiv pe un scaun alăturat. Hayward rămase în picioare, alături de cel mai apropiat polițist în uniformă. Pendergast

închise ușa, apoi se rezemă de ea, cu brațele, încrucișate cu nepăsare, ascunse în mânecile costumului său negru, țeapăn.

Când se deschisese ușa, prizonierul încetase să mai țipe. Acum le arunca nou-sosiților priviri aspre printre șuvițele sale de păr unsuros. Ochii i se ațintiră asupra lui Hayward, zăboviră o clipă, apoi trecură mai departe.

– La ce dracu vă uitați? i se adresă într-un târziu lui D'Agosta.

– Nu știu, răspunse el. Vrei să-mi vorbești despre asta?

– Cară-te.

D'Agosta oftă.

– Știi care-ți sunt drepturile?

Prizonierul zâmbi, arătându-și dinții mărunți și murdari.

– Mi le-a citit nemernicul ăla gras de lângă tine. N-am nevoie de nici un avocat care să mă țină de mână.

– Ai grijă cum vorbești, se răsti Waxie, cu obrajii împurpurați de mânie.

– Nu, umflatule, ai tu grijă. Și păzește-ți și fundul ăla gras.

Izbucni într-un râs hârjâit. Hayward nu se osteni să-și rețină un zâmbet batjocoritor.

D'Agosta se întrebă dacă înainte de sosirea lui, interogatoriul se desfășurase în același stil.

– Așadar, ce s-a întâmplat în parc? întrebă.

– Vrei o listă? În primul rând, era în culcușul meu. În al doilea, a sâsâit la mine, ca un șarpe la hotarele Egiptului. În al treilea, nu era binecuvântat de Dumnezeu. În al patrulea, a...

Waxie își flutură mâna.

– Am înțeles despre ce-i vorba. Povestește-ne despre ceilalți.

Jeffrey păstră tăcerea.

– Haide, insistă Waxie. Cine altcineva?

– O grămadă, veni în sfârșit răspunsul. Nimeni nu scapă nevătămat dacă mă jignește. Se aplecă către masă. Așa că ai grijă, umflatule, s-ar putea să tai o bucată de slănină din tine.

D'Agosta opri riposta lui Waxie cu o apăsare a mâinii.

– Deci, cui altcuiva i-ai mai venit de hac? se grăbi el să întrebe.

– Oh, mă știu toți. Toată lumea îl știe pe Jeffrey, motanul. Sunt gata oricând să trec la fapte.

– Dar Pamela Whisher? se amestecă Waxie. Nu nega, Jeffrey.

Ridurile din colțurile ochilor tulburi ai prizonierului se îndesiră.

– Nu neg. Nemernicii au fost necuviincioși, cu toții. Au meritat-o.

– Ce-ai făcut cu capetele? întrebă Waxie, cu sufletul la gură.

– Capetele? întrebă Jeffrey.

D'Agosta avu impresia că observă o ușoară ezitare.

– Ești mult prea implicat în povestea asta; nu te apuca să negi acum.

– Capetele? Le-am mâncat capetele, asta am făcut.

Waxie îi aruncă lui D'Agosta o privire triumfătoare.

– Dar tipul din castelul Belvedere, Nick Bitterman? Povestește-mi despre el.

– Ăsta a fost unul clasa-ntâi. Ticălosul n-avea pic de respect. Ipocrit, zgârcit. El era împielițatul.

Se legănă înainte și înapoi.

– Împielițatul? făcu D'Agosta, încruntându-se.

– Prințul împielițaților.

– Da, zise Pendergast, plin de înțelegere. Trebuie să ții piept puterilor întunericului.

Erau primele cuvinte pe care le rostea de când intrase.

Prizonierul prinse să se legene cu mai multă putere.

– Da, da.

– Cu pielea ta electrizantă.

Legănatul încetă dintr-odată.

– Și cu strălucirea orbitoare a ochilor tăi, continuă Pendergast.

Apoi se dezlipi de ușă și înaintă încet, cu ochii pironiți asupra suspectului.

Jeffrey îl privi intens, îndelung.

– Cine ești? murmură.

Pendergast păstră o clipă tăcerea.

– Kit Smart, spuse, în cele din urmă, fără să-și ia ochii de la Jeffrey.

Pentru D'Agosta, fizionomia prizonierului se schimbă într-un mod de-a dreptul șocant. Culoarea îi pieri din obraji cât ai clipi. Se uită la Pendergast, dând din buze fără să scoată nici un sunet. Pe urmă țipă

şi se trase înapoi cu atâta putere încât scaunul se răsturnă şi căzu pe podea. Hayward şi cei doi poliţişti în uniformă se repeziră să-l liniştească pe individul care se zvârcolea.

– Isuse, Pendergast, ce naiba i-ai spus? făcu Waxie, acoperind zbieretele şi ridicându-se în picioare.

– Se pare că exact ceea ce trebuia. Pendergast aruncă o privire către Hayward. Te rog, fă tot ce se poate ca să-l liniştești. Cred că-l putem lăsa pe căpitanul Waxie să se ocupe de el de aici înainte.

– În concluzie, cine e tipul ăsta? întrebă D'Agosta în timp ce liftul îi ducea înapoi, sus, la secţia Omucideri.

– Nu sunt sigur în privinţa adevăratului său nume, răspunse Pendergast, netezindu-şi cravata. Dar nu-l cheamă Jeoffrey. Şi nu e omul pe care-l căutăm.

– Spune-i asta lui Waxie.

Pendergast îi răspunse cu o privire blajină.

– Ceea ce am văzut, locotenente, e un caz clasic de schizofrenie paranoică, agravat de o personalitate multiplă. Ai observat cum părea să tot iasă şi să tot intre în pielea a două personaje? Unul era tipul dur şi lăudăros, care ţi s-a părut, fără îndoială, tot atât de neconvingător cum mi s-a părut şi mie. Pe urmă era vizionarul ucigaş – infinit mai periculos. Ai auzit ce-a spus? „În al doilea rând, a sâsâit la mine, ca un şarpe la hotarele Egiptului". Sau, „Jeoffrey, motanul".

– Bineînţeles că am auzit. Vorbea de parcă tocmai ar fi primit cele Zece Porunci, sau cam aşa ceva.

– Sau cam aşa ceva. Ai dreptate, delirul lui avea topica şi ritmul unui text scris. La asta m-am gândit şi eu. În momentul acela, mi-am dat seama că cita din vechiul poem *Jubilate Agno*, de Christopher Smart[1].

– N-am auzit niciodată de poemul ăsta.

Pendergast schiţă un zâmbet.

– E o lucrare obscură a unui scriitor cu desăvârşire obscur. Totuşi, conţine o viziune stranie, indiscutabil plină de forţă; ar trebui s-o

[1] În poemul lui Christopher (Kit) Smart (1722–1771), pisoiul Jeoffrey este numit „cherub cat" (motanul heruvim) şi există versul: „For he counteracts the powers of darkness by his electrical skin and glaring eyes" (Pentru că ţine piept puterilor întunericului cu blana lui electrizantă şi cu strălucirea orbitoare a ochilor săi).

citeşti. Autorul, Smart, a scris-o în închisoarea datornicilor, fiind pe jumătate nebun. În orice caz, îşi descrie motanul, pe nume Jeoffrey, pe care îl credea un soi de creatură aflată în stadiul de nimfă, în plină modificare a aspectului fizic, într-un fragment amplu al poemului.

– Dacă spui tu. Dar ce legătură are asta cu prietenul nostru gălăgios de care tocmai ne-am despărţit?

– E evident că bietul om se crede motanul din poem.

– *Motanul?*

– De ce nu? Şi Kit Smart – adevăratul Kit Smart – a făcut-o. E vorba de o imagine extrem de sugestivă a metamorfozei. Sunt sigur că sărmanul individ a fost cândva academician, sau un poet ratat, înainte de a cădea treptat în braţele nebuniei. E cât se poate de adevărat că a ucis un om, dar numai pentru că i-a ieşit în drum într-un moment nepotrivit. Cât despre tot restul... Pendergast îşi flutură mâna. Există multe indicii că tipul ăsta nu e adevărata noastră ţintă.

– Cum ar fi fotografiile, zise D'Agosta.

Toţi anchetatorii cu experienţă ştiau că nici un ucigaş nu se poate abţine să nu se uite la pozele victimelor sale. Totuşi, din câte observase D'Agosta, Jeffrey nu-şi îndreptase deloc privirea către fotografii.

– Exact.

Uşile liftului se deschiseră cu un fâşâit şi cei doi îşi croiră drum către biroul locotenentului prin vânzoleala de pe hol.

– Sau faptul că această crimă, aşa cum a descris-o Waxie, nu este caracterizată de nici unul dintre elementele atacurilor fulgerătoare care le-au ucis pe celelalte victime. În orice caz, odată ce i-am recunoscut identificarea nevrotică cu poemul, a fost destul de simplu să-l întărât ca să-şi dea pe faţă nebunia.

Pendergast închise uşa biroului şi aşteptă ca D'Agosta să se aşeze înainte de a continua.

– Dar să dăm uitării povestea asta enervantă. Ai avut ceva noroc în privinţa sintezei pe care am solicitat-o?

– Am primit-o de la Procesarea Datelor chiar azi-dimineaţă. Locotenentul puse mâna pe un teanc voluminos de hârtii tipărite la imprimantă. Să vedem. Optzeci şi cinci la sută dintre cei ucişi au fost

bărbați. Și nouăzeci și doi la sută locuiau în Manhattan, printre aceștia fiind incluși și cei aflați în trecere.

– Mă interesează mai ales ceea ce aveau în comun *toate* victimele.

– Înțeleg. Urmă o pauză. Numele lor de familie nu începeau cu nici una dintre literele *I*, *S*, *U*, *V*, *X* și *Z*.

Gura lui Pendergast se strâmbă în ceea ce se dorea a fi un zâmbet.

– Toți aveau mai mult de doisprezece ani și mai puțin de cincizeci și șase. Nici una dintre victime nu era născută în noiembrie.

– Continuă.

– Cred că asta e tot. Locotenentul mai dădu câteva pagini. Oh, ar mai fi ceva. Am rulat datele prin SMUD, ca să verificăm diversele caracteristici specifice criminalilor în serie. Singura trăsătură comună pe care a descoperit-o a fost că nici unul dintre omoruri n-a fost săvârșit într-o noapte cu lună plină.

Pendergast își îndreptă spatele.

– Într-adevăr? Merită să reținem asta. Mai e și altceva?

– Nu, doar atât.

– Mulțumesc. Se lăsă din nou pe spătarul scaunului. Totuși, e extrem de puțin. Avem nevoie de informații, Vincent, de fapte concrete. De aceea nu mai pot să aștept.

D'Agosta îl privi fără să-l înțeleagă. Apoi se încruntă.

– Doar nu te duci din nou acolo.

– Ba chiar așa o să fac. Dacă Waxie continuă să insiste că tipul ăsta e criminalul, atunci patrulele suplimentare vor fi retrase. Vigilența va scădea. Se va crea o atmosferă favorabilă săvârșirii altor omoruri.

– Unde vrei să mergi?

– În Mansarda Diavolului.

D'Agosta pufni.

– Ei, haide, Pendergast. Nici măcar nu știi dacă locul ăsta există cu adevărat, ca să nu mai vorbim despre modul în care ai putea să ajungi acolo. Nu te bazezi pe nimic, cu excepția spuselor vagabondului ăluia.

– Cred că mă pot încrede în vorbele lui Mephisto. În orice caz, plec de la ceva mai mult decât simplele lui cuvinte. Am discutat cu un inginer urbanist, pe nume Al Diamond. Mi-a explicat că așa-numita Mansardă a Diavolului e alcătuită, de fapt, dintr-o serie de tunele

construite de cele mai bogate familii din New York, cu puțin înainte de începutul secolului. Erau menite să găzduiască o cale ferată particulară, dar au fost abandonate după numai câțiva ani. Și am reușit să reconstitui, cu o foarte mare aproximație, amplasarea acestor tuneluri.

Pendergast luă un marker de pe birou și se apropie de harta care indica locurile dispariților de persoane. Îi așeză vârful sub intersecția dintre Park și 45th, trasă o linie până pe Fifth Street, continuând-o către Grand Army Plaza, apoi în diagonală, de-a curmezișul Central Park, și înspre nord, către Central Park West. Pe urmă se retrase cu un pas, uitându-se uimit la D'Agosta.

Locotenentul se holbă la hartă. Cu excepția câtorva locuri din parc, aproape toate acele cu gămălie albă și roșie erau grupate de-a lungul liniilor desenate de Pendergast.

– Sfinte Sisoe, murmură.

– Chiar așa, zise agentul FBI. Diamond a ținut să sublinieze și că tunelele din sudul și din nordul parcului au fost închise. Așa că trebuie să cobor exact sub el.

D'Agosta își întinse mâna către birou, în căutarea unui trabuc.

– Vin și eu.

– Îmi pare rău, Vincent. Acum, când ceilalți sunt pe punctul de a lăsa garda jos, prezența ta aici, la suprafață, e un factor esențial. Și am nevoie să colaborezi cu Margo Green ca să descoperiți natura exactă a acțiunilor lui Kawakita. Încă n-am aflat ultimele concluzii despre amestecul lui în toată povestea. În orice caz, de data asta ținta mea o să rămână secretă. E o călătorie extrem de periculoasă. Dacă suntem doi, riscul de a fi descoperiți se dublează. Îndesă capacul markerului cu un bobârnac. Totuși, dacă te poți lipsi de abilitățile sergentului Hayward pentru câteva ore, mi-ar prinde bine o mână de ajutor în ceea ce privește pregătirile.

D'Agosta se încruntă și lăsă jos trabucul.

– Hristoase, Pendergast, până acolo, jos, e cale lungă. O să fii plecat toată noaptea.

– Mă tem c-o să dureze chiar mai mult. Agentul FBI așeză markerul la loc, pe birou. Dacă nu dau nici un semn de viață vreme de șaptezeci

și două de ore... Amuți o clipă. Apoi zâmbi, pe neașteptate, și strânse mâna lui D'Agosta. O expediție de salvare ar fi o prostie.

– Cum o să te descurci cu mâncarea?

Pendergast se prefăcu surprins.

– Ai uitat ce delicatesă a fost iepurele de șină *au vin*, prăjit în frigare, chiar deasupra focului?

D'Agosta se strâmbă și Pendergast îi adresă un zâmbet liniștitor.

– Nu te teme, locotenente. O să am provizii din belșug. Mâncare, hărți, tot ce e necesar.

– E ca o călătorie spre centul Pământului, spuse D'Agosta, clătinând din cap.

– Într-adevăr. Chiar mă simt ca un cercetător care străbate meleaguri neexplorate, locuite de triburi necunoscute. E destul de straniu când te gândești că toate astea există chiar sub picioarele noastre. *Cui ci sono dei mostri*, amice. Să sperăm că pe *mostri* o să reușesc să-i evit. Prietena noastră Hayward o să mă conducă.

Pendergast rămase neclintit o clipă, părând cufundat în gânduri. Pe urmă, după un ultim semn din cap către D'Agosta, străbătu distanța care-l despărțea de ușă și coridorul de dincolo de ea, ultimul mare explorator, cu mătasea neagră a costumului lucind mat sub lumina neoanelor.

31

Pendergast urcă sprinten treptele late care duceau către intrarea Bibliotecii Publice din New York, ducând în mână o valiză mare, din piele și pânză groasă. În spatele lui, Hayward se opri să se uite îndelung la leii imenși de piatră plasați de o parte și de alta a scării.

– Nu trebuie să-ți faci atâtea griji, sergent, spuse Pendergast. Au luat deja masa de seară.

Cu toate că ziua era foarte călduroasă, purta un trenci oliv, încheiat la toți nasturii și lung până aproape de glezne.

În interior, marmura holului de la intrare era cufundată în întuneric și răspândea o răcoare plăcută. Pendergast i se adresă unui paznic vorbindu-i cu voce scăzută, îi arătă legitimația și îi puse câteva întrebări. Apoi dădu din cap către Hayward, cerându-i să-l urmeze dincolo de ușa de sub scara dublă, enormă.

– Sergent Hayward, cunoști Manhattan-ul subteran mai bine decât oricare dintre noi, zise Pendergast, în timp ce intrau în liftul cu pereți tapisați în piele. Mi-ai dat deja o serie de sfaturi neprețuite. O ultimă povață?

Liftul începu să coboare legănându-se.

– Da, spuse Hayward. Nu vă duceți.

Agentul FBI zâmbi subțire.

– Mă tem că asta nu e o opțiune valabilă. Numai o recunoaștere nemijlocită, la fața locului, poate dovedi dacă Tunelele Astor sunt sau nu punctul de plecare al acestor omoruri.

– Atunci luaţi-mă cu dumneavoastră, spuse ea, fără să stea pe gânduri.

Pendergast clătină din cap.

– Crede-mă c-aş vrea s-o pot face. Dar, de data asta, vreau să-mi ating ţinta pe furiş. Două persoane ar putea face un zgomot inacceptabil.

Liftul se opri la cel mai de jos nivel, 3-B şi păşiră pe un coridor întunecos.

– Atunci păziţi-vă fundul, zise Hayward. Majoritatea cârtiţelor coboară acolo ca să scape de conflicte, nu ca să le provoace. Dar există şi o grămadă de tâlhari. Drogurile şi alcoolul înrăutăţesc lucrurile. Nu uitaţi că ei văd mai bine, aud mai bine. Şi cunosc tunelurile. Oricum aţi privi lucrurile, sunteţi în dezavantaj.

– E adevărat, încuviinţă Pendergast. Aşa că tot ce pot să fac e să egalizez sorţii de izbândă.

Se opri în faţa unei uşi vechi, o descuie cu o cheie, apoi o pofti pe Hayward înăuntru. Încăperea era plină, din podea până-n tavan, cu rafturi ticsite de cărţi foarte vechi. Culoarele dintre ele abia dacă aveau o jumătate de metru lăţime. Mirosul de praf şi de mucegai era aproape de nesuportat.

– Oricum, ce treabă avem aici? întrebă Hayward, mergând pe urmele lui printre rafturi.

– Dintre toate clădirile pe care le-am studiat, răspunse Pendergast, asta are cele mai bine făcute planuri şi de aici pornesc cele mai clare căi de acces în Tunelurile Astor. Chiar şi aşa am foarte mult de coborât şi o fac, oarecum, mai la sud de destinaţia finală, dar pare mai prudent să minimalizez riscurile. Rămase locului o clipă, privind în jur. Ah, zise, dând din cap în direcţia unuia dintre rafturile înguste. Asta trebuie să fie.

Descuie o altă uşă, mult mai mică, de pe peretele opus, apoi o conduse pe Hayward în josul unei scări care ducea într-o încăpere minusculă, înghesuită, cu podeaua nefinisată.

– Chiar sub noi se află un canal de acces, spuse. A fost început în 1925, ca parte a unui sistem pneumatic de expediere a cărţilor către un depozit din afara clădirii. Proiectul a fost abandonat în timpul Crizei Economice şi nu s-a mai reluat niciodată. Totuşi, ar trebui să-mi permită să ajung în tunelul principal de distribuţie.

Pendergast lăsă valiza jos, inspectă podeaua în lumina unei lanterne, apoi curăță de praf o trapă veche. O ridică cu ajutorul lui Hayward, dând la iveală un canal întunecat și strâmt, căptușit cu plăci de faianță. Aținti fascicolul luminos în întunericul de dedesubt, cercetându-l câteva clipe cu privirea. Părând mulțumit, se îndreptă de spate, descheindu-și, în același timp, trenciul lung.

Surprinsă, Hayward își miji ochii. Pe sub trenci, agentul FBI purta o uniformă militară de lucru, pe care griul și negrul se întrepătrundeau, într-un model neuniform. Fermoarele și cataramele erau din plastic, având un luciu negru, mat.

Pendergast zâmbi.

– O uniformă neobișnuită, nu-i așa? făcu. Observă tonurile de gri care le înlocuiesc pe cele sepia, folosite de obicei. E proiectată pentru camuflaj.

Îngenunche în fața valizei, o descuie și o deschise larg. Scoase dintr-unul din compartimente un tub cu cremă militară de camuflaj, pe care se apucă să și-o aplice pe față și pe mâini. Pe urmă luă o bucată rulată de postav. În timp ce Pendergast o inspecta, Hayward observă că avea mai multe buzunare cusute în partea dinspre interior.

– Un set de instrumente pentru deghizare, spuse el. Aparat de ras, șervețele umede, oglindă, soluție adezivă. De data asta am intenția să evit să fiu observat. Nu vreau să mă întâlnesc cu nimeni și cu nimic. Dar iau asta cu mine, pentru orice eventualitate.

Își îndesă tubul cu unsoare într-un buzunar, apoi rulă setul pentru deghizare și și-l vârî în cămașă. Întinse mâna către valiză și scoase un pistol cu țeava scurtă, al cărui aspect cu totul lipsit de luciu o duse pe Hayward cu gândul mai degrabă la plastic decât la metal.

– Ce-i ăsta? întrebă, curioasă.

Pendergast îl răsuci în mâini.

– E un revolver experimental de 9 milimetri, creat de Anschluss GMBH. Trage cu gloanțe dintr-un amestec de ceramică și teflon.

– Puneți la cale o vânătoare?

– Poate că ai auzit de întâlnirea mea cu fiara cunoscută sub numele de Mbwun, răspunse agentul FBI. Experiența aia m-a învățat că

trebuie să fii, întotdeauna, pregătit pentru orice. Glonțul tras de pistolul ăsta mititel poate trece printr-un elefant. În lung.

– O armă de atac, zise Hayward. Din mai multe puncte de vedere.

– Iau asta drept un semn de aprobare, făcu Pendergast. Bineînțeles că apărarea e tot atât de importantă ca atacul. Am armura mea personală.

Își desfăcu uniforma ca să dea la iveală o vestă antiglonț. Se întinse din nou către valiză și scoase o cască neagră, din Kevlar, pe care și-o potrivi pe cap. Sub privirile atente ale lui Hayward, luă un set de instrumente pentru purificarea apei și o serie de alte obiecte pe care și le puse în diverse buzunare. În cele din urmă, scoase, cu grijă, două pungi de plastic închise ermetic. Înăuntru erau niște fâșii care păreau din piele neagră de pantofi.

– Pemmican, zise el.

– Ce?

– Filet mignon, tăiat felii, uscat și presărat cu fructe de pădure și de alte soiuri și cu nuci pisate. Conține toate vitaminele, mineralele și proteinele de care are nevoie organismul uman. Și e surprinzător de gustos. Încă nu a inventat nimeni un aliment mai potrivit de luat la drum decât cel folosit de băștinașii din America. Lewis și Clark au trăit cu așa ceva vreme de luni de zile.

– Ei, cred că, oricum, aveți destule provizii, spuse Hayward, scuturând din cap. Și că v-ați asigurat că n-o să vă rătăciți.

Pendergast își trase fermoarul din partea de sus a uniformei, arătându-i căptușeala.

– Poate că, din tot ce am asupra mea, astea sunt de o importanță vitală: hărțile. Mi le-am trasat pe costumul de zbor, ca să-i spun așa, cum o făceau aviatorii din al Doilea Război Mondial.

Dădu din cap către ansamblul complicat de șine, tuneluri și nivele pe care le desenase pe căptușeala crem cu o mână sigură.

Încheie fermoarul costumului de camuflaj, apoi, parcă aducându-și aminte de ceva, se căută prin buzunare și îi înmână lui Hayward un set de chei.

– Am vrut să le fixez cu bandă adezivă ca să nu zornăie. E mai bine dacă mi le ții. Dintr-un alt buzunar își scoase portofelul și legitimația

FBI, pe care i le întinse, de asemenea, sergentului. Te rog să-i dai astea locotenentului D'Agosta. N-o să am nevoie de ele jos.

Își trecu în grabă mâinile pe deasupra hainelor, ca și cum ar fi vrut să se convingă că totul era la locul lui. Apoi se întoarse din nou către trapă și coborî cu băgare de seamă în canal.

– Îți sunt recunoscător că ai grijă de asta pentru mine, zise, arătând cu o înclinare a capului către valiză.

– Nici o problemă, răspunse ea. Să-mi trimiteți o ilustrată.

Chepengul se lăsă deasupra canalului umed și întunecos, iar Hayward îl blocă cu o răsucire grăbită din încheietura mâinii.

32

Margo făcea analiza volumetrică uitându-se cu atenție, aproape fără să clipească. Se aștepta la o schimbare a culorii după fiecare picătură de lichid limpede care tremura, căzând în soluție. Respirația înceată a lui Frock, pe care o auzea în spatele ei – și el se holba la aparat –, o făcu să realizeze că ea își reținea, inconștient, răsuflarea.

Soluția înflori, pe neașteptate, într-un galben strălucitor. Margo răsuci robinetul de sticlă, oprind curgerea lichidului, și notă nivelul de pe cilindrul gradat.

Se trase cu un pas înapoi, conștientizând senzația neplăcută și familiară care o lua în stăpânire: disconfort, ba chiar spaimă. Rămânând neclintită, își aminti drama care se desfășurase într-un alt laborator, la numai treizeci de metri în josul holului și cu optsprezece luni în urmă. În momentul acela, acolo se aflaseră tot numai ei doi: îngrămădiți în jurul extrapolatorului generic al lui Greg Kawakita, privind monitorul pe care programul lista caracteristicile fizice ale creaturii care avea să fie cunoscută drept Mbwun, Fiara din Muzeu.

Își aminti că aproape îl blestemase pe Julian Whittlesey, savantul a cărui expediție se pierduse adâncurile bazinului amazonian. Pe Whittlesey, care folosise, cu nesăbuință, fibrele unei anumite plante acvatice pentru împachetarea specimenelor pe care le trimisese la muzeu. Fără știrea lui – fără știrea nici unuia dintre ei – animalul numit Mbwun devenise dependent de planta cu pricina. Avea nevoie de hormonii ei ca să supraviețuiască. Când habitatul ei fusese distrus,

fiara plecase în căutarea singurei surse de plantă care mai exista: fibrele pentru împachetare din lăzi. Dar, ca o ironie supremă, lăzile fuseseră apoi încuiate în Zona de Siguranţă a Muzeului, silind creatura să umble după cel mai apropiat substitut al hormonilor din plantă pe care îl putea găsi: hipotalamusul din creierul uman.

În timp ce se holba la soluţia galbenă, Margo îşi dădu seama că, în afară de spaimă, mai simţea şi altceva: nemulţumire. În toată povestea era ceva ciudat, ceva inexplicabil. Avusese acelaşi sentiment după măcelul din seara vernisajului expoziţiei *Superstiţii*, când fusese luat leşul lui Mbwun. Fusese pus într-o camionetă cu număr de înmatriculare guvernamental, pentru a nu mai fi văzut niciodată. Cu toate că refuzase întotdeauna s-o recunoască, avusese tot timpul senzaţia că, într-un fel sau altul, nu pătrunseseră în profunzimea celor întâmplate, că nu înţeleseseră niciodată cu adevărat ce anume era Mbwun. La vremea respectivă, sperase că avea să vadă rezultatele autopsiei, raportul patologic – ceva care să explice, în primul rând, cum de ştiuse creatura să vină în muzeu. Sau de ce avea gene umane într-o proporţie atât de ridicată. Ceva, orice, care să pună capăt întregii istorii; şi, poate, să o scape de propriile coşmaruri.

Realiză că teoria lui Frock, conform căreia Mbwun ar fi fost o aberaţie a evoluţiei, nu o convinsese niciodată pe deplin. Îşi impuse, împotriva propriei voinţe, să-şi aducă aminte de cele câteva clipe în care dăduse efectiv ochii cu fiara: când aceasta se năpustise de-a lungul holului întunecat, atacându-i pe ea şi pe Pendergast, cu o sclipire de triumf în ochii sălbatici. Ei i se păruse mai degrabă un hibrid decât o aberaţie. Dar ce fel de hibrid?

Zgomotul făcut de Frock, care se foi în scaunul cu rotile, îi împrăştie gândurile.

– Să mai repetăm o dată, spuse el. Ca să fim siguri.

– Eu sunt deja sigură, răspunse ea.

– Draga mea, i se adresă Frock, cu un zâmbet, eşti prea tânără ca să poţi fi sigură de ceva. Nu uita că toate rezultatele experimentale trebuie să fie repetabile. Nu vreau să te dezamăgesc, dar mă tem că toate astea se vor dovedi o irosire a timpului pe care l-am fi utilizat cu mai mult folos examinând cadavrul lui Bitterman.

Margo se apucă să facă din nou pregătirile pentru analiza volumetrică, înghiţindu-şi iritarea. În ritmul în care se mişcau, aveau să tragă concluziile descoperirilor ei din laboratorul distrus al lui Kawakita abia după câteva săptămâni. Frock era renumit pentru grija şi precizia cu care îşi făcea experimentele ştiinţifice, dar părea – ca de obicei – incapabil să-şi dea seama că timpul era un factor esenţial. Pe de altă parte, ca majoritatea marilor savanţi, era absorbit de propriile preocupări, fiind mult mai interesat de lucrările şi de teoriile sale decât de ale oricui altcuiva. Îşi aminti că, pe durata discuţiilor din vremea când îşi pregătea disertaţia, avându-l ca îndrumător, îi spunea poveşti după poveşti despre aventurile lui din Africa, America de Sud sau Australia, din zilele de dinainte de a paraliza – dedicându-le acestor amintiri mai mult timp decât problemelor legate de cercetările ei.

Lucraseră ceasuri întregi, făcând analize volumetrice şi rulând programe de regresie liniară, în încercarea de a obţine nişte rezultate din analiza fibrelor vegetale găsite de ea la faţa locului. Margo rămase cu privirea asupra soluţiei, masându-şi şalele. D'Agosta era sigur că în plante exista un soi de drog psihoactiv. Dar, până atunci, nu găsiseră nimic care să susţină o asemenea teorie. Măcar dacă am fi păstrat câteva dintre fibrele originale, cugetă Margo, am fi putut face un studiu comparativ. Dar CDC-ul[1] ceruse ca toate rămăşiţele acestora să fie distruse. Insistaseră chiar să-i incinereze geanta în care le transportase la un moment dat.

Mai era ceva. Dacă toate resturile de fibre fuseseră eliminate, cum le obţinuse Greg Kawakita pe ale sale? Cum de reuşise să le cultive? Şi, mai presus de toate, *de ce* o făcuse?

În plus, mai exista şi misterul sticlei plate din laboratorul lui, care purta eticheta *ACTIV 7 – DEHYDROCHOLE*. Elementul lipsă era, evident, *sterolul*: îl căutase şi râsese de propria prostie. Bineînţeles că îşi dăduse imediat seama de ce denumirea i se părea familiară – era cea mai obişnuită formă de vitamina D. Odată ce descoperise asta, nu mai avusese nevoie de mult timp ca să-şi dea seama că instalaţia specifică

[1] Centers for Disease Control and Prevention – Centrele pentru controlul şi prevenirea maladiilor.

chimiei organice din laboratorul lui Kawakita fusese o improvizație făcută în pripă pentru sintetizarea vitaminei D. Dar în ce scop?

Soluția se coloră în galben, iar ea marcă nivelul; era exact același, așa cum știuse că avea să se întâmple. Frock, care aranja niște aparate în partea opusă a laboratorului, nu băgă de seamă. Margo ezită o clipă, apoi hotărî ce avea de făcut în continuare. Se îndreptă spre microscopul stereo, unde rupse cu grijă încă o mică bucată de fibră din mostrele care se împuținau cu repeziciune.

În timp ce manevra platoul microscopului, Frock se apropie, cu scaunul hodorogind.

– S-a făcut șapte, Margo, zise el, cu blândețe. Nu mi-o lua în nume de rău, dar cred că muncești prea mult. Aș putea sugera să facem o pauză în seara asta?

Ea zâmbi.

– Aproape că am terminat, doctore Frock. Vreau să mai fac încă ceva, apoi o să consider ziua încheiată.

– Ah. Și ce ar fi acest ceva?

– M-am gândit apelez la scindarea criogenică a unui eșantion și să obțin o imagine microscopică scanată de zece angstromi.

Frock se încruntă.

– La ce bun?

Margo se uită lung la specimen, un punct minuscul pe platoul de sticlă.

– Nu sunt foarte sigură. Când am studiat pentru prima oară planta asta, ne-am dat seama că era purtătoarea unui retrovirus de un anume tip. Un virus care codifica atât proteinele umane, cât și pe cele animale. Vreau să văd dacă virusul ăsta ar putea fi sursa drogului.

Pieptul lat al lui Frock fu zguduit de un huruit, care erupse în final sub forma unui râs înfundat.

– Margo, aș spune că e, cu siguranță, timpul să facem o pauză, zise Frock. Asta e o speculație delirantă.

– Poate, răspunse Margo. Dar eu aș prefera s-o numesc intuiție.

Frock o fixă o clipă cu privirea, apoi oftă din rărunchi.

– Cum vrei, spuse. Dar eu, unul, am nevoie de odihnă. Mâine trebuie să mă duc la Morristown Memorial și să suport setul anual de

analize pe care eşti obligat să ţi le faci după pensionare. Ne vedem miercuri dimineaţă, draga mea.

Margo îi spuse la revedere, urmărindu-l cu privirea în timp ce ieşea pe coridor, în scaunul lui cu rotile. Începea să-şi dea seama că renumitului savant nu-i plăcea să fie contrazis. Atâta vreme cât fusese o doctorandă timidă şi maleabilă, Frock păruse întotdeauna extrem de fermecător, nobleţea în persoană. Dar acum, când el era pensionar, iar ea devenise custode cu puteri depline şi îşi exprima propriile idei, părea uneori mai puţin încântat de noul ei obicei de a şi le susţine cu insistenţă.

Puse mostra minusculă într-un suport de eşantioane şi îl duse la aparatul de scindare a celulelor îngheţate. În interior, mostra avea să fie inclusă într-un mic bloc de plastic, congelată până aproape la zero absolut şi despicată în două. Pe urmă, un microscop electronic avea să furnizeze, prin scanare, o imagine de înaltă rezoluţie a suprafeţei rupturii. Bineînţeles că dreptatea era de partea lui Frock: în împrejurări obişnuite, procedeul nu ar fi avut nici o relevanţă pentru cercetările ei. Vorbise despre intuiţie, dar adevărul era că nu ştia ce altceva ar mai fi putut să încerce.

Ledul verde al instalaţiei criogenice se aprinse în scurt timp. Margo mută blocul de plastic pe platoul de scindare cu ajutorul unui transportor electronic. Lama de diamant coborî cu o mişcare lină, se auzi un pocnet slab şi blocul se despărţi în două. Margo plasă una din cele două jumătăţi pe platoul microscopului cu scanare electronică, reglă cu grijă poziţia suportului, parametri de scanare şi fasciculul electronic. Peste câteva minute, pe ecranul alăturat se contură o imagine clară, în alb şi negru.

Privind-o, Margo îşi simţi sângele îngheţând în vine.

Aşa cum se aşteptase, putea să distingă corpusculi mici, hexagonali: era retrovirusul detectat iniţial în fibrele vegetale, cu optsprezece luni în urmă, cu ajutorul programul de extrapolare al lui Kawakita. Dar, în eşantionul de acum, retrovirusul exista într-o concentraţie incredibil de mare: celulele plantei erau împachetate în el, literalmente. Iar în jurul corpusculilor se vedeau vacuole mari, pline cu o secreţie cristalizată – care nu puteau fi decât un produs al retrovirusului însuşi.

Respiră adânc, pe îndelete. Concentrația înaltă și secreția cristalizată nu puteau avea decât o singură explicație: planta, *liliceae mbwunensis*, nu era decât un purtător. Virusul producea drogul. Iar urmele acestuia nu puteau fi detectate pentru că era încapsulat în interiorul vacuolelor.

„Atunci, asta e", își spuse. Răspunsul era simplu. Izolezi retrovirusul, îl cultivi într-un mediu controlat și vezi ce drog se obține.

„Kawakita trebuie să se fi gândit la asta."

Poate că nici măcar nu încercase să manipuleze planta din punct de vedere genetic. Poate că cel care făcuse obiectul cercetărilor lui de inginerie genetică fusese *virusul*. Dacă așa stăteau lucrurile...

Margo se așeză în timp ce mintea îi lucra cu frenezie. În cele din urmă, lucrurile păreau să e potrivească: cercetările vechi și cele recente; materialul viral și planta gazdă; Mbwun; fibrele. Dar nimic nu explica de ce părăsise Kawakita muzeul ca să se ocupe de toate astea. Și nu explica cum de străbătuse creatura Mbwun o distanță atât de mare, venind tocmai din jungla amazoniană, în căutarea plantelor folosite de expediția lui Whittlesey pentru...

„Whittlesey."

O clipă mai târziu era în picioare, apăsându-și gura cu palma, iar scaunul de laborator zdrăngănea pe podeaua acoperită cu linoleum.

Totul devenise, dintr-odată, perfect și înspăimântător de limpede.

33

Imediat ce fu condus în holul de la al optsprezecelea nivel al clădirii cu numărul nouă din Central Park South, Smithback observă că, de data asta, ferestrele imensului salon de alături fuseseră larg deschise. Lumina soarelui se revărsa înăuntru, aurind canapeaua şi mesele din lemn de trandafir şi transformând ceea ce păruse cândva o cameră mortuară într-o izbucnire de căldură şi lumină.

Anette Wisher stătea pe balcon, la o masă cu tăblia din sticlă, purtând o pălărie elegantă de pai şi ochelari de soare. Se întoarse către el, îi adresă un zâmbet firav şi îi făcu semn să se aşeze. Smithback se supuse, privind cu încântare Central Park, vastul covor verde care se întindea către nord, spre 110th Street.

– Adu-i domnului Smithback nişte ceai, îi spuse doamna Wisher fetei în casă care îl condusese înăuntru.

– Spune-mi Bill, te rog, zise Smithback, strângând mâna întinsă către el.

Nu putea să nu observe că, până şi în strălucitoarea lumină necruţătoare a soarelui de vară, pielea doamnei Wisher părea neatinsă de ravagiile timpului. Avea o elasticitate tinerească, era catifelată şi netedă, lipsită de moliciunea flască specifică vârstei sale.

– Apreciez răbdarea de care ai dat dovadă, zise ea, retrăgându-şi mâna. Cred c-o să fii de acord că e pe cale să fie răsplătită. Ne-am decis în privinţa unui mod de acţiune şi, aşa cum ţi-am promis, vreau să fii primul care află. Bineînţeles că trebuie să păstrezi secretul.

Smithback acceptă ceaiul şi sorbi licoarea cu aromă vagă, extravagantă, de iasomie.

Stând într-un apartament adorabil, cu întreg Manhattan-ul răsfirându-i-se sub tălpi şi bând ceai în compania unei femei pe care orice jurnalist din oraş îşi dorea să o intervieveze, se simţi cuprins de căldură şi de încântare. Asta compensa chiar şi faptul că Bryce Harriman, ticălosul ăla încrezut, îi suflase într-un mod atât de umilitor un articol în exclusivitate.

– Mitingul din Grand Army Plaza s-a bucurat de un asemenea succes încât ne-am decis să forţăm trecerea operaţiunii Ne Luăm Oraşul Înapoi într-o nouă etapă, zise doamna Wisher.

Smithback încuviinţă dând din cap.

– De fapt, planul nostru e foarte simplu. Nici una dintre acţiunile viitoare n-o să fie anunţată. Fiecare o să fie mai amplă decât precedenta. Şi, de fiecare dată când o să se comită o nouă crimă, oamenii noştri o să se-nfiinţeze la sediul poliţiei, cerând să se pună capăt atrocităţilor. Ridică mâna şi îşi netezi o şuviţă rebelă. Dar nu cred c-o să avem prea mult de aşteptat înainte de a vedea nişte schimbări în toată puterea cuvântului.

– De ce spui asta? întrebă Smithback, cu nerăbdare.

– Mâine după-masă, la ora şase, oamenii noştri se o să se strângă în faţa Catedralei St. Patrick. Crede-mă, prin comparaţie, grupul pe care l-ai văzut în Plaza Grand Army o să ţi se pară minuscul. Vrem să-i arătăm acestui oraş că suntem extrem de serioşi. O să mărşăluim pe Fifth Avenue şi prin Central Park South, iar apoi către nord, prin Central Park West, oprindu-ne ca să aprindem câte o lumânare de priveghi la locul fiecărei crime. Pe urmă o să ne masăm pe Great Lawn din Central Park pentru o rugăciune de încheiere, la miezul nopţii.

Clătină din cap.

– Mi-e teamă că oficialităţile acestui oraş nu ne-au înţeles încă mesajul. Dar, când o să vadă centrul Manhattan-ului blocat de nenumăraţi alegători, cerând cu toţii într-un glas să se treacă la acţiune – o să *priceapă* totul, ţine minte ce-ţi spun.

– Şi primarul? întrebă Smithback

– E posibil să apară iarăşi. Politicienii de teapa lui nu se pot abţine când văd că se adună mulţimea. Când o să iasă, am de gând să-i spun că mai are o ultimă şansă. Dacă ne dezamăgeşte încă o dată, suntem pregătiţi să facem alte alegeri. Şi, când o să terminăm cu el, n-o să mai fie în stare să-şi găsească nici măcar o slujbă de hingher în Akron, Ohio. Pe buze i se aşternu, pentru o clipă, un zâmbet de gheaţă. Mă aştept să mă citezi întocmai, la momentul potrivit.

Smithback nu se putu împiedica să nu zâmbească în sinea lui. Toată povestea avea să fie absolut perfectă.

34

Era aproape desăvârşit.

Intră în întunericul umed al Templului, plimbându-şi uşor degetele de-a lungul sferelor reci din care erau construiţi pereţii, dezmierdând suprafeţele organice, cavităţile şi proeminenţele. Era adevărat că trebuia construit acolo: era atât de asemănător cu ceea ce existase în celălalt loc şi, în acelaşi timp, atât de diferit. Se întoarse cu spatele şi se aşeză pe tronul pe care i-l făuriseră, simţind suprafaţa de piele netăbăcită a acestuia şi uşoara elasticitate a mădularelor sale intens solicitate, auzind pocnetul slab al tendoanelor şi al oaselor, cu toate simţurile mai vii ca niciodată. În curând, Templul avea să fie desăvârşit. Aşa cum el însuşi atinsese desăvârşirea.

Se spetiseră muncind îndelung şi din greu pentru el, şeful şi stăpânul lor. Îl iubeau şi le inspira teamă, aşa cum se aşteptase, iar acum urmau să-l venereze. Închise ochii şi inhală aerul gros şi înmiresmat care i se învolbura în jur precum un abur. Cu ceva timp în urmă, ar fi fost dezgustat de duhoarea Templului, dar asta se întâmpla înainte de a fi fost blagoslovit cu ascuţimea simţurilor. Planta îi făcuse acest dar, precum şi multe altele. Acum totul se schimbase. Pentru el, mirosul era un peisaj într-o continuă schimbare, pictat în toate culorile imaginabile, aici strălucitor şi limpede, aici întunecat şi misterios. Erau munţi, canioane şi deşerturi de arome, oceane şi bolţi celeste, râuri şi pajişti, o panoramă magnifică de miresme, imposibil de descris în limbajul omenesc. Prin comparaţie, lumea era o imagine plată, urâtă şi aridă.

Își savură triumful. Acolo unde celălalt dăduse greș, *el* reușise. În vreme ce celălalt se ofilise din pricina spaimei și a îndoielii, *lui* îi crescuseră puterile și curajul. Celălalt nu fusese în stare să descopere eroarea ascunsă în formulă. Iar *el* nu numai că o găsise, dar mai și perfecționase planta aceea magnifică și aspectele ei binefăcătoare. Celălalt subestimase ardoarea cu care își doreau Copiii un ritual, o ceremonie. *El* nu o făcuse. El și numai el îi înțelesese sensurile fundamentale.

Aceasta era adevărata încununare a muncii lui de o viață – gândul că nu-și dăduse seama mai devreme era atât de supărător! El, nu celălalt, avusese puterea, inteligența și voința de a duce totul la îndeplinire. El și numai el era capabil să purifice lumea și să o călăuzească către viitor.

Lumea! În timp ce murmura cuvântul cu voce tare, putea simți lumea aceea patetică aflată cu mult deasupra apăsând asupra altarului din Templul său. Acum vedea totul extrem de limpede. Era o lume suprapopulată, înțesată de creaturi care viermuiau precum niște insecte, fără scop, fără sens și fără valoare, agitându-se pe toată durata scurtei și hidoasei lor vieți precum pistoanele maniace ale unei mașinării nesimțitoare. Erau deasupra lui tot timpul, aruncându-și mizeriile, împreunându-se, născând, murind, înrobiți de roata existenței carnale, omenești. Cât era de ușor – și cât de inevitabil – să fie spulberați, cu tot cu lumea lor, pe de-a-ntregul, așa cum o lovitură de picior deschide un mușuroi și macină sub talpă pupele moi și albe. Pe urmă avea să se înscăuneze Noua Lume: atât de proaspătă, atât de diversificată și atât de plină de vise.

35

– Unde sunt ceilalți? întrebă Margo, când D'Agosta intră în mica sală de ședințe a Departamentului de antropologie.

– Nu vin, răspunse el, săltându-și cracii pantalonilor și așezându-se. Sunt ocupați. Pe urmă prinse privirea lui Margo și scutură din cap cu dezgust. Ah, ce naiba. Dacă vrei să știi adevărul, nu-i interesează. Îți amintești pe tipul ăla, Waxie, pe care l-ai văzut la prezentarea făcută de Brambell? El se ocupă acum de caz. Și își închipuie că și-a găsit deja omul.

– Cum adică, și-a găsit deja omul? întrebă Margo.

– Un țicnit pe care l-au prins în parc. E un criminal, într-adevăr, dar nu e ucigașul pe care-l căutăm. Cel puțin, Pendergast nu crede c-ar fi.

– Și Pendergast?

– E într-o scurtă călătorie de afaceri. D'Agosta zâmbi, de parcă ar fi făcut o glumă înțeleasă numai de el. Deci, ce-ai aflat?

– O să încep cu începutul. Margo respiră adânc. Ne întoarcem cu zece ani în urmă, OK? Avem o expediție care plecă în bazinul Amazonului. E condusă de un angajat al muzeului, un savant pe nume Whittlesey. Apar niște neînțelegeri între membrii grupului și acesta se desparte în două. Din diverse motive, nimeni nu se întoarce viu acasă. Dar mai multe lăzi cu relicve sunt expediate către muzeu. Într-una dintre ele e o statuetă hidoasă, împachetată în fibre vegetale.

D'Agosta dădu din cap. Până aici, nimic nou.

– Ceea ce nu știau expeditorii era că statueta reprezenta o creatură indigenă, foarte feroce. Și că materialul folosit pentru împachetare provenea dintr-o plantă din zonă, esențială pentru dieta creaturii. La scurt timp după aceea, mediul ambiant din habitatul bestiei e distrus de guvernul local, în căutare de zăcăminte minerale. Așa că monstrul – acest Mbwun – pleacă pe urmele ultimelor fibre care au mai rămas. Străbate întreaga distanță, plecând din bazinul Amazonului și ajungând în Belem, iar apoi în New York. Supraviețuiește în subsolul muzeului, mâncând animale sălbatice și planta de care pare să fie dependent.

D'Agosta dădu din nou din cap.

– Ei, zise Margo, eu nu mai cred asta. Am făcut-o până acum, dar s-a terminat.

D'Agosta ridică o sprânceană.

– Mai exact, ce anume ți se pare de necrezut?

– Gândește-te bine, locotenente. Cum ar putea un animal sălbatic – fie și unul extrem de inteligent – să găsească drumul din bazinul Amazonului până în New York, umblând după câteva lăzi pline cu fibre? E al dracului de departe de locul lui de baștină.

– Nu-mi spui nimic nou față de ceea ce știam în momentul uciderii fiarei. Atunci nu exista nici o altă explicație și e sigur că eu unul nu văd nici acum alta. Mbwun a fost aici. Pentru numele lui Dumnezeu, i-am simțit în față *răsuflarea.* Dacă n-a venit de pe Amazon, atunci de unde-a apărut?

– Bună întrebare, făcu Margo. Și dacă Mbwun era originar din New York și se întorcea, pur și simplu, acasă?

Urmă un scurt moment de tăcere.

– Se întorcea acasă? întrebă D'Agosta, uluit.

– Da. Dacă Mbwun nu era nicidecum un animal, ci o ființă omenească? Dacă era *Whittlesey?*

De data asta, tăcerea dură mult mai mult. D'Agosta se uită la Margo. Fie că părea în formă sau nu, trebuia să fi fost aproape moartă de oboseală după se ocupase non-stop de studiul cadavrelor. Și

Brambell fusese ucis așa cum fusese, iar ea descoperise că unul dintre trupurile pe care le cerceta era al unui fost coleg. Un coleg față de care se simțea deja vinovată pentru că refuzase să reia legătura cu el... Cum de putuse fi atât de prost, atât de egoist, încât să o implice într-o asemenea activitate, știind cât de mult o întorseseră pe dos omorurile săvârșite inițial de Mbwun?

– Ascultă, zise el. Doctore Green, cred că ar fi mai bine...

Margo își ridică mâna.

– Știu, știu, pare o nebunie. Dar nu e. Îți jur că nu e. Asistenta mea de laborator face niște teste suplimentare chiar acum, în timp ce stăm de vorbă, tocmai ca să-mi verific descoperirile. Așa că lasă-mă să termin. Mbwun avea un procentaj uimitor de ridicat de ADN uman. Am analizat una dintre ghearele lui, îți aduci aminte? Am descoperit secvențe intacte de ADN perfect uman, de lungimea a mii de perechi de baze. Asta nu e o aberație a evoluției. Totodată, ții minte că Pendergast a dat peste câteva dintre lucrurile lui Whittlesey în bârlogul creaturii? Și nu uita că monstrul i-a ucis pe toți cei cu care a venit în contact, cu excepția unei singure persoane: Ian Cuthbert. De ce? Cuthbert fusese cândva unul dintre prietenii apropiați ai lui Whittlesey. În plus, cadavrul acestuia din urmă n-a fost găsit niciodată...

D'Agosta strânse din fălci. Asta era nebunie curată. Își împinse scaunul și începu să se ridice.

– Lasă-mă să termin, zise Margo, cu voce scăzută.

D'Agosta îi susținu privirea calmă. În ochii ei era ceva care îl făcu să se așeze din nou.

– Locotenente, spuse ea, știu cum sună toate astea. Dar *trebuie* să mă asculți. Am făcut, cu toții, o greșeală groaznică. Eu sunt la fel de vinovată ca toți ceilalți. Nu am pus niciodată cap la cap ultimele piese ale jocului de puzzle. Dar cineva a făcut-o. *Greg Kawakita.*

Așeză pe masă o imagine mărită, de 15x20cm, obținută cu microscopul electronic.

– Planta conține un retrovirus.

– Știam deja asta.

– Dar noi am trecut cu vederea faptul că acești retroviruși au o calitate unică: pot injecta ADN străin în celulele gazdei. Și produc un drog. Iar în seara asta, după descoperire, am făcut câteva teste suplimentare ale fibrelor. Sunt purtătoarele unui material genetic – ADN reptilian – pe care îl introduc în celulele umane atunci când e mâncată planta. Iar acest ADN inițiază, în schimb, o transformare *fizică.* Whittlesey trebuie să fi ingerat cumva nufărul – nu știu cum și de ce – în timpul expediției. A suferit o modificare morfologică. *A devenit Mbwun.* Schimbarea odată definitivată, a avut nevoie de un regim alimentar constant, bazat pe drogul din plantă. Și, după distrugerea sursei locale, a știut că mai poate găsi provizii în muzeu. A știut, pentru că el trimisese plantele aici, în lăzi, ca material de ambalare. Așa că s-a întors la lăzi. Și a început să ucidă ființe omenești numai după ce n-a mai avut acces la rezerve. Știi, hipotalamusul uman conține un hormon similar cu cel din plante...

– Stai puțin. Spui că, mâncând planta, te transformi într-un soi de monstru? întrebă D'Agosta, nevenindu-i să creadă.

Margo dădu din cap, încuviințând.

– Și acum știu care e legătura lui Greg cu toate astea. A dedus ce s-a întâmplat și s-a retras ca să urmărească un plan făcut de el însuși. Desfășură pe masa de ședințe o schemă de mari dimensiuni. Asta e o schiță a laboratorului, sau a ceea ce am putut reconstitui eu. Lista din colț reprezintă inventarul tuturor instalațiilor pe care am reușit să le identific. Am făcut chiar și o listă a prețurilor de vânzare angro și totul trebuie să fi costat peste opt sute de mii de dolari.

D'Agosta se pomeni fluierând.

– Bani scoși din droguri.

– Chiar așa, locotenente. Unicul scop al unui astfel de laborator nu poate fi decât fabricarea pe scară largă a unor produse sofisticate de inginerie genetică. Subliniez cuvântul *fabricare.*

– Către sfârșitul anului trecut, au circulat zvonuri despre apariția pe străzi a unui nou drog, numit „glazură", spuse D'Agosta. Foarte greu de găsit, foarte scump, provocând o stare foarte puternică de euforie. Totuși, în ultima vreme n-am mai auzit prea multe despre el.

Margo își puse degetul pe schiță.

– Există trei stadii ale ingineriei genetice. Primul constă în întocmirea hărții ADN a organismului. Asta fac instalațiile înșiruite pe peretele dinspre nord. Acțiunea lor combinată are drept rezultat secvențierea masivă a ADN-ului. Prima controlează reacția în lanț a polimerazei, ceea ce duce la multiplicarea ADN-ului, pentru a putea fi secvențiat. Asta realizează secvențierea propriu-zisă. Pe urmă asta, de aici, era un Sistem NAD-1, de la Cambridge. Avem și noi așa ceva, la parter. E vorba de un computer extrem de specializat, care folosește microprocesoare cu arseniură de galiu și procesarea vectorială pentru a analiza rezultatele secvențierii. Pe urmă, aici, de-a lungul peretelui de sus, erau resturile topite ale mai multor acvarii. Kawakita cultiva planta lui Mbwun în cantități mari, ca să-și asigure materia primă pentru această operație. Iar aici era o instalație de producție virală Ap-Gel, pentru incubarea și cultura virușilor.

Se lăsă o liniște de mormânt. D'Agosta își șterse fruntea și își pipăi buzunarul, în căutarea formei reconfortante a unui trabuc. Fără s-o vrea, începuse să dea crezare celor auzite.

– Kawakita folosea instalația ca să *scoată* genele din virusul plantei. Margo așeză pe masă câteva fotografii. Acestea sunt scanări făcute la microscop. Demonstrează că îndepărta genele reptiliene. De ce? Pentru că, evident, se străduia să neutralizeze efectele *fizice* ale drogului.

– Ce părere are Frock despre toate astea?

În timp ce punea întrebarea, D'Agosta avu impresia că o ușoară roșeață se așternuse pentru o clipă pe chipul lui Margo.

– Încă n-am avut ocazia să discut cu el. Dar știu c-o să fie sceptic. E încă fidel teoriei sale despre evoluția fractală. Locotenente, asta s-ar putea să sune a nebunie, dar adevărul e că, în natură, există multe substanțe – hormonii, de exemplu – care generează astfel de transformări uluitoare. Nu e atât de bizar și de neobișnuit cum pare. Există un hormon numit BSTH, care duce la transformarea omizii în fluture. Și un altul, resotropin-x. Mormolocul care primește o doză se transformă în broască în decurs de câteva zile. Nu mă îndoiesc că și aici s-a

întâmplat același lucru. Numai că acum discutăm despre metamorfoza unei ființe umane.

Tăcu o clipă.

– Mai e și altceva.

– Asta n-a fost de-ajuns?

Margo își afundă mâna în geanta ei și scoase niște bucățele mici de hârtie arsă, plasate între câte două folii transparente de plastic.

– Am găsit, în cenușă, ceea ce pare să fi fost jurnalul de laborator al lui Kawakita. Astea sunt singurele foi pe care se poate descifra câte ceva. Scoase mai multe fotografii. Am mărit peticele de hârtie. Primul e din mijlocul carnetului. Pare un soi de listă.

Locotenentul examină fotografia. Reuși să descifreze câteva cuvinte mâzgălite de-a lungul marginii stângi a hârtiei arse într-o foarte mare măsură: wysoccan, picior albastru iubitor de bălegar. Apoi, în partea de jos: nor verde, praf de pușcă, inimă de lotus.

– Pentru tine au vreun înțeles? întrebă el, notându-și cuvintele în agendă.

– Numai praful de pușcă, spuse Margo. Cu toate că ceva îmi spune că ar trebui să recunosc mai multe. Îi întinse o altă fotografie. Aici e o alta, care pare un fragment de program pentru extrapolatorul lui. Și uite și una mai lungă.

D'Agosta studie cu atenție fragmentul care îi fusese oferit.

... nu pot trăi știind că ceea ce am... Cum de am putut, în timp ce mă concentram asupra... să ignor efectele mentale, care... dar celălalt e tot mai nerăbdător, pe zi ce trece. Am nevoie de timp ca să...

– Se pare că, în ceasul al doisprezecelea, a căpătat o conștiință, zise locotenentul, înapoindu-i fotografia. Dar despre ce e vorba, ce-a făcut, de fapt?

– Ajung și acolo, răspunse Margo. Observă că aici vorbește despre efectele mentale ale glazurii, considerându-le un element pe care nu l-a luat în seamă. Și ai remarcat referința la „celălalt"? Pe mine mă nedumerește încă. Se întinse după o altă fotografie. Pe urmă mai

avem și asta. Cred că e din ultima pagină a jurnalului. După cum vezi, pe lângă o grămadă de numere și de calcule, apar numai trei cuvinte complet inteligibile, cu un punct între ele: „ireversibil. Thyoxina ar putea..."

D'Agosta îi adresă o privire întrebătoare.

– Am făcut cercetări. Thyoxina e un erbicid experimental, foarte puternic, care distruge algele din lacuri. Dacă Greg cultiva planta asta, la ce-i trebuia thyoxina? Sau vitamina D, pe care se pare că o sintetiza de asemenea? Sunt încă multe lucruri pe care nu le-am înțeles.

– O să-i povestesc lui Pendergast, poate că are vreo idee. Mai privi o clipă țintă fotografiile, apoi le dădu deoparte. Deci, doctore Green, continuă el, explică-mi, pentru că încă nu m-am lămurit întrutotul. De fapt, ce se străduia Kawakita să facă cu toate aparatele astea ale lui?

– Probabil că încerca să îmblânzească drogul extrăgând genele reptiliene din virusul conținut de planta lui Mbwun.

– Să-l îmblânzească?

– Cred că încerca să creeze un drog care să nu provoace modificări fizice grotești. Care să-l facă pe utilizator mai ager, mai puternic, mai rapid, să-i ascută vederea nocturnă. Știi, toate capacitățile suprasenzoriale pe care le avea Mbwun. Dar fără efectele colaterale.

Margo se apucă să ruleze schița laboratorului.

– Trebuie să testez câteva mostre din țesut prelevate de la cadavrul lui Kawakita ca să fiu sigură. Dar cred c-o să găsim urmele drogului lui Mwbun, substanțial modificat. Și cred că se va descoperi că drogul însuși are efecte secundare de narcotic.

– Vrei să spui că și *Kawakita* folosea drogul?

– Sunt sigură. Dar trebuie s-o fi dat în bară într-un anume fel. Poate că nu l-a purificat, sau nu l-a decontaminat așa cum ar fi trebuit. Și, ca urmare, au apărut deformațiile remarcate la scheletul lui.

D'Agosta își șterse din nou fruntea. Dumnezeule, avea mare nevoie de un trabuc.

– O clipă, zise. Kawakita era un tip deștept. N-ar fi luat un drog periculos așa, aiurea, ca să vadă ce se întâmplă. Nici gând.

– Ai dreptate, locotenente. Poate că de aici provine sentimentul de vinovăție. Vezi, nu era omul care să se apuce să ia imediat drogul. Probabil că l-a testat mai întâi.

– Oh, făcu D'Agosta. Oh, rahat, adăugă, după un lung moment de tăcere.

36

Bill Trumbull se simțea excelent. Bursa crescuse cu șaisprezece puncte în ziua aceea și cu aproape o sută la nivelul întregii săptămâni și nu se întrevedea nici o stagnare. La douăzeci și cinci de puncte, câștiga deja o sută de mii pe an. Colegii lui de clasă de la Babson aveau să crape de ciudă când aveau să o afle, la reuniunea din săptămâna următoare. Mulți dintre ei avansaseră în niște prăpădite de funcții de conducere și, dacă aveau noroc, se alegeau cu cincizeci.

Trumbull și prietenii săi se împinseră printre barierele rotitoare și intrară pe peronul stației de metrou Fulton Street, pălăvrăgind și strigând. Era trecut de miezul nopții și luaseră o cină îmbelșugată la Seaport, bând, totodată, o grămadă de bere, și vorbiseră, la nesfârșit, despre bogăția cu care se aleseseră. Acum erau într-o dispoziție zgomotoasă, râzând pe înfundate pe seama tăntălăului care tocmai intrase în programul de perfecționare și care nu avea să reziste nici o lună.

Trumbull simți un suflu de aer stătut și auzi familiarul huruit îndepărtat în timp ce pe șine se iveau două faruri minuscule. Avea să ajungă acasă într-o jumătate de oră. Simți o iritare de moment când se gândi că locuia atât de departe, la periferia orașului – 98th Street și Third Avenue – și că avea nevoie de atât de mult timp ca să ajungă acasă de pe Wall Street. Poate că era timpul să se mute, să-și facă rost de o mansardă în centru, sau de un apartament frumos, cu două dormitoare, de la începutul anilor șaizeci. În vreme ce o adresă din Soho

nu era tocmai rea, una din East Side era întotdeauna mai bună. Balcon la unul din etajele de sus, pat imens, covoare crem, crom și sticlă.

– ... așa că ea spune: „Scumpule, pot să împrumut șaptezeci de dolari?"

Toată lumea scoase țipete senzuale în timp ce asculta poanta și, din instinct, Trumbull râse împreună cu ceilalți.

În momentul intrării metroului în stație, huruitul se amplifică, transformându-se într-un tunet. Cineva din grup îl înghionti pe Trumbull, împingându-l în glumă către marginea peronului, și el se lăsă pe spate, ferindu-se din calea trenului care se apropia. Acesta se opri cu un scârțâit strident de frâne și ei se îngrămădiră într-unul dintre vagoane.

Când ieșeau din stație, Trumbull se aruncă pe un scaun, privind plictisit în jur. Instalația de aer condiționat din vagon nu funcționa și toate ferestrele erau deschise, lăsând să intre mirosul de aer stătut și jilav de deasupra șinelor și zgomotul asurzitor al trenului. Era o căldură de iad. Își lărgi mai mult cravata. Începea să simtă că mâncase prea mult și o durere vagă, dar persistentă, îi cuprindea tâmplele. Se uită la ceas: trebuiau să ajungă înapoi, la birou, peste șase ore. Oftă și se lăsă pe spate. Metroul zbura prin tunel ca o rachetă, clătinându-se și făcând atât de mult zgomot, încât era imposibil să stai de vorbă. Trumbull închise ochii.

Mai mulți dintre băieți coborâră la stația de pe 14th Street, ca să ia trenul către Penn Station. Îi strânseră mâna, îl loviră cu pumnul în umăr și dispărură. La Grand Central coborâră și mai mulți, lăsându-i în metrou doar pe Trumbull și pe Jim Kolb, un dealer blond care lucra cu un etaj mai jos. Trumbull nu-l simpatiza în mod deosebit pe Kolb. Închise din nou ochii, expirând plictisit în timp ce trenul se afunda mai adânc în inima pământului, pe traseul liniei expres.

Conștientiză ca prin ceață că se opriseră în stația de pe 59th Street, că ușile se deschiseră și apoi se închiseră, că metroul plonjase din nou în întuneric, câștigând viteză pentru drumul către 86th, care străbătea treizeci de cvartale. Încă o stație, își spuse, somnoros.

Trenul se clătină pe neașteptate, apoi încetini și se opri cu frânele scrâșnind. Se scurse o clipă nesfârșită. Trezindu-se din cauza smuciturii,

Trumbull rămase locului, din ce în ce mai iritat, ascultând trăncănitul şi scârţâitul caroseriei vagonului nemişcat.

– Mama mă-tii, spuse Knob cu voce tare. Să ţi-o tragi pe Lexington Avenue, la numărul patru.

Se uită în jur, în aşteptarea unui răspuns, dar nu primi nici unul de la ceilalţi doi călători pe jumătate adormiţi. Atunci îi dădu un cot lui Trumbull, care reuşi să schiţeze un zâmbet anemic, gândindu-se ce ratat era Kolb.

Trumbull îşi aruncă privirea prin vagon. Văzu o chelneriţă drăguţă şi un puşti negru, purtând o haină cât toate zilele, plus o şapcă tricotată, în ciuda celor treizeci şi opt de grade din interiorul trenului. Cu toate că tinerelul părea adormit, Trumbull îl studie cu prudenţă. „Probabil că se întoarce acasă, după un jaf armat", cugetă. Îşi pipăi buzunarul, în căutarea briceagului. Nimeni n-avea să-i ia portofelul, chiar dacă în el nu mai rămăsese nici un ban.

Pârâiturile unor paraziţi se auziră pe neaşteptate şi în difuzoarele sistemului de amplificare zăngăni o voce: „Atenţie pasagezuirş aveloproblemă desemnlizuiş se rezolvarişz în scurzx timtx."

– Da, cum să nu, schimbă placa, făcu Kolb, dezgustat.

– Cum?

– Aşa spun întotdeauna. O problemă la sistemul de semnalizare. O rezolvă imediat. Da, în visele lor.

Trumbull îşi încrucişă braţele pe piept şi închise din nou ochii. Durerea de cap i se înrăutăţise şi căldura cădea asupra lui ca o pătură, sufocându-l.

– Când te gândeşti că cer un dolar jumate ca să ne lase să asudăm în condiţiile astea mizerabile, spuse Kolb. Poate că data viitoare ar fi bine să închiriem o limuzină.

Trumbull dădu uşor din cap şi se uită la ceas. Douăsprezece patruzeci şi cinci.

– Nu e de mirare că oamenii intră sărind peste bariere, spunea Kolb.

Dădu din nou din cap, întrebându-se cum l-ar fi putut face să tacă. Auzi un zgomot în afara vagonului şi se uită alene pe fereastră. Din întunericul umed se desprindea o formă neclară, apropiindu-se de şina de alături. Un depanator de la MTA, fără îndoială. „Poate că

fac, pur și simplu, niște reparații nocturne ale șinelor", se gândi, privind cu nepăsare silueta care se apropia. Speranța prinse aripi, apoi se prăbuși. „Dar dacă e ceva în neregulă cu trenul, rahat, o să stăm aici, jos, până când..."

Silueta trecu pe neașteptate pe lângă fereastra lui, fără nici un zgomot, o făptură în alb. Trumbull își îndreptă brusc spatele, zvâcnind de parcă ar fi fost împușcat. Nu era un depanator, ci o femeie: o femeie într-o rochie lungă, care alerga de-a lungul șinelor, împleticindu-se. Prin fereastra deschisă, o urmări cu privirea în timp ce se îndepărta. Abia când dispăru în beznă observă că spatele ei era împroșcat cu ceva care scânteia în lumina reflectată a farurilor metroului încremenit.

– Ai văzut asta? îl întrebă pe Kolb.

Celălalt își ridică ochii.

– Ce să văd?

– O femeie alergând pe șine.

Kolb rânji.

– Billy băiete, ai băut una-n plus?

Trumbull se ridică în picioare și-și scoase capul pe fereastră, privind cu ochii mijiți de-a lungul șinelor, în direcția în care dispăruse silueta. Pustiu. Când își retrase capul în vagon, realiză că nimeni altcineva nu observase nimic.

Ce se petrecea? Un jaf armat? Se uită din nou pe fereastră, dar femeia dispăruse, tunelul era din nou liniștit și pustiu.

– Asta o să dureze mult mai mult decât un „scurt timp", bodogăni Kolb, bătând cu degetul în ceasul său Rolex cu cadran bicolor.

Acum lui Trumbull îi vuia capul. Dumnezeu știa că băuse destul de mult ca să aibă halucinații. În săptămâna aceea, se îmbătase pentru a treia oară. Poate că nu trebuia să mai iasă atât de des. Poate că văzuse un depanator care căra ceva în spate. Sau o depanatoare. La urma urmelor, de treaba asta se ocupau și femeile. Se uită prin geamul ușilor care dădeau în vagonul alăturat, dar și acolo domnea aceeași liniște, singurul ocupant privind în gol, cu gândul dus. Dacă s-ar fi întâmplat ceva, ar fi fost anunțați prin sistemul de comunicare cu pasagerii.

Se aşeză, închise ochii şi se concentră, încercând să scape de durerea de cap. De cele mai multe ori, nu avea nimic împotriva călătoriei cu metroul. Ajungeai rapid la destinaţie, iar zdrăngănitul şinelor şi scânteierea luminilor îţi distrăgeau atenţia. Dar în ocazii ca aceea – înţepenit locului, fără să ţi se ofere nici o explicaţie, în întunericul încins – era greu să nu te gândeşti la ce adâncime se afla tunelul de metrou, sau câţi kilometri de beznă te despărţeau de staţia următoare...

La început, păru să fie zgomotul altui tren, care se oprea, undeva, departe, lângă peron, cu frânele scrâşnind. Apoi, pe măsură ce asculta, Trumbull îşi dădu seama ce sunet îi ajungea la urechi: un urlet îndepărtat şi prelung, distorsionat în mod bizar de tunelul plin de ecouri, purtat de curentul de aer şi pătrunzând, estompat, prin geamurile deschise.

– Ce naiba...? spuse Kolb, aplecându-se înainte.

Ochii tânărului se deschiseră, iar chelneriţa din tura de noapte intră brusc în alertă.

Se lăsă o tăcere încordată, în timp ce aşteptau cu toţii, ascultând. Nu se mai auzi nimic altceva.

– Hristoase, Bill, ai auzit asta? întrebă Kolb.

Trumbull nu răspunse. Avusese loc un jaf, poate se săvârşise o crimă. Sau – poate şi mai rău – prin trenul blocat umbla o bandă. Era cel mai cumplit coşmar al tuturor călătorilor cu metroul.

– Nu-ţi spun niciodată nimic, zise Kolb, uitându-se nervos la difuzor. Poate că cineva ar trebui să vadă ce se întâmplă.

– Eşti invitatul meu, ripostă Trumbull.

– Ţipătul unui bărbat, adăugă Kolb. A ţipat un *bărbat.* Jur că asta a fost.

Trumbull se uită din nou pe fereastră. Acum deslusi o siluetă care se mişca de-a lungul celei mai îndepărtate şine, apropiindu-se de ei cu mişcări ciudate, săltăreţe, aproape ca un şchiopătat.

– Acolo e cineva care vine încoace, spuse el.

– Întreabă-l ce se petrece.

Trumbull se apropie de fereastră.

– Hei! Hei, tu, de acolo!

Văzu silueta oprindu-se în semiîntunericul din afara vagonului.

– Ce s-a întâmplat? strigă apoi. A fost cineva rănit?

Silueta începu să înainteze din nou. Trumbull o urmări cu privirea până când ajunse lângă partea din față a vagonului dinaintea lor, apoi o zări cățărându-se pe tampoanele de legătură, după care o pierdu din vedere.

– Nu pot să-i sufăr pe găozarii ăștia de la asistența tehnică, spuse Kolb. Nemernicii câștigă patruzeci de mii pe an și nu mișcă nici măcar un pai.

Trumbull se îndreptă către ușile despărțitoare și se uită în vagonul din față. Ocupantul singuratic al acestuia se afla încă acolo, citind acum o carte în ediție de buzunar. Totul era, din nou, cât se poate de liniștit.

– Ce vezi? se interesă Kolb, cu voce plângăreață.

Trumbull se întoarse la locul lui.

– Nimic, spuse. Poate că n-a fost decât un muncitor care a strigat la un coleg.

– N-aș vrea decât să-l pună odată în *mișcare*, spuse chelnerița, pe neașteptate, cu vocea crispată de nervi.

Tânărul cu haina grea stătea adâncit în scaunul lui, nemișcat, cu mâinile îndesate în buzunare. „Fac pariu că-și ține mâna pe pistol", își spuse Trumbull, fără să-și dea seama dacă ideea îl speria sau îl făcea să se simtă ușurat.

În vagonul din față, luminile clipiră și se stinseră.

– Oh, rahat, zise Kolb.

Din vagonul întunecat se auzi o bufnitură puternică, care făcu trenul să se cutremure, de parcă ar fi fost izbit de ceva greu. Zgomotul înfundat fu urmat de un sunet straniu, ca un oftat. Trumbull se gândi la aerul care ieșea dintr-un aerostat jilav.

– Ce-a fost asta? întrebă chelnerița.

– Eu plec dracului de aici, spuse Kolb. Haide, Trumbull. Stația din Fifty-ninth Street nu poate fi la o distanță de mai mult de două cvartale înapoi.

– Nu merg nicăieri.

– Atunci ești idiot, zise Kolb. Crezi că am de gând să aștept până când prin ușa aia o să dea buzna cine știe ce bandă de ticăloși?

Trumbull clătină din capul chinuit de durere. Totul era să stai liniştit şi calm. Dacă te ridicai şi atrăgeai atenţia asupra ta, nu făceai altceva decât să te transformi într-o ţintă.

Din vagonul întunecat se auzi un alt zgomot, asemănător cu răpăitul ploii pe o suprafaţă metalică.

Trumbull se aplecă în faţă, cu prudenţă, uitându-se către celălalt vagon. Văzu imediat că geamul uşii era stropit, dinspre interior, cu ceva care aducea a vopsea. Vopsea groasă, ale cărei cocoloaşe de culoare întunecată se prelingeau în josul sticlei.

– Ce e? strigă Kolb.

Nişte puşti devastau vagonul, împroşcând jur împrejur cu vopsea. Cel puţin vopsea părea să fie, vopsea roşie. Poate că *era* timpul s-o şteargă dracului de acolo şi, chiar înainte ca gândul să i se contureze bine în minte, era în picioare, alergând către uşa din fundul vagonului.

– Billy!

Kolb se ridicase, repezindu-se după el.

Trumbull auzi, în spatele lui, ceva care se izbea de uşa din faţă, paşii târşâiţi ai mai multor picioare, apoi, dintr-odată, ţipătul chelneriţei. Fără să se oprească şi fără să privească înapoi, înhăţă mânerul uşii glisante şi îl răsuci, deschizând-o dintr-o singură mişcare. Sări peste tampoane şi deschise uşa ultimului vagon cu o smucitură. Kolb era exact în spatele lui, bolborosind „rahat, rahat, rahat", o monodie monotonă.

Înainte ca luminile din întregul tren să se stingă, Trumbull avu exact timpul necesar ca să remarce că ultimul vagon era gol. Îşi roti privirile cu disperare. Nu se vedeau decât luminile palide şi intermitente ale tunelului şi strălucirea galbenă şi îndepărtată a staţiei din 59th Street.

Se opri şi se întoarse către Kolb.

– Să forţăm uşa din spate.

În clipa acela, foc de armă reverberă nebuneşte în vagonul pe care tocmai îl părăsiseră. Când zgomotul împuşcăturii se stinse, lui Trumbull i se păru că auzea suspinele estompate ale chelneriţei curmându-se dintr-odată.

– Îi taie gâtul tipului! ţipă Kolb, aruncând o privire peste umăr.

– Taci, şuieră Trumbull.

Indiferent ce sunet i-ar fi ajuns la urechi, nu se uită nici o clipă înapoi. Alergă către ușa din partea opusă și își încleștă degetele de garniturile de cauciuc, încercând să le smulgă.

– Ajută-mă! strigă.

Cu lacrimile șiroindu-i pe obraji, Kolb înhăță cealaltă garnitură.

– *Trage*, pentru numele lui Dumnezeu!

Aerul pătrunse în interior cu un suspin și ușa ceda, inundând vagonul cu un miros sufocant, de lut. Înainte de a apuca să facă vreo mișcare, Trumbull se simți îmbrâncit într-o parte de Kolb, care se îndesă în deschizătură și sări pe șine. Trumbull se încordă, gata de salt, apoi încremeni. Mai multe siluete ieșeau la iveală din întunecimea tunelului din față, târșâindu-și picioarele către Kolb. Deschise gura, apoi o închise la loc și se clătină ușor pe picioare, nevenindu-i să-și creadă ochilor. Siluetele se mișcau într-un mod înfiorător de neobișnuit, cumplit de *inuman*. Le văzu înconjurându-l pe Kolb. Una îl înhăță de păr, smucindu-i capul spre spate, în timp ce o a doua îi lega mâinile. Kolb se zbătea fără să scoată nici un sunet, într-o pantomimă spasmodică. O a treia făcu un pas înainte, ieșind din întuneric, și, cu o mișcare ciudat de delicată, își trecu brusc mâna peste beregata lui Kolb. Un jet de sânge țâșni imediat în direcția trenului.

Îngrozit, Trumbull se trase înapoi, căzând pe podea și târându-se apoi în genunchi, dezorientat pentru o clipă. Aruncă o privire disperată înapoi, către vagonul din care fugiseră. În întuneric, desluși doi indivizi ghemuiți deasupra trupului întins pe jos al chelneriței, agitându-se preocupați în jurul capului ei...

Simți o disperare indescriptibilă străpungându-i brusc măruntaiele. Se răsuci și sări din vagon prin ușa de urgență, împleticindu-se pe șine, alegând pe lângă siluetele aplecate asupra lui Kolb, năpustindu-se către lumina palidă și îndepărtată a stației. Cina și berea i se ridicară laolaltă în gât și țâșniră, împodobindu-i picioarele în vreme ce fugea. Auzi că cineva o lua pe urmele lui, distinse scâșnetele și bufniturile înăbușite ale pașilor. Printre buze îi scăpă un suspin.

Încă doi indivizi apărură pe șine, în fața lui, înfășurați în mantii și cu capetele ascunse sub glugi, siluete profilate pe îndepărtatul fundal luminos al stației. Se opri brusc când se puseră în mișcare, venind către

el cu o iuțeală cumplită, pe traiectorii sinuoase. În spate, sunetul pașilor urmăritorilor era tot mai puternic. O letargie stranie îi împietri membrele, își simți rațiunea șubrezindu-se. În câteva secunde avea să fie prins, exact cum se întâmplase cu Kolb.

Apoi, în scurta străfulgerare a luminii unui semnal, întrezări una dintre fețe.

O singură idee, limpede și de neconfundat, i se înfiripă în minte, desprinzându-se din negura unei nopți transformate pe neașteptate în coșmar. Își dădu seama ce avea de făcut. Cercetă îi pripă cu privirea șinele de sub picioarele lui, descoperi dungile galbene de avertizare și strălucirea limpede a metalului, își înfipse piciorul sub bara de protecție și lumea se dizolvă într-un fulger de o miraculoasă strălucire.

37

D'Agosta încercă să se gândească la stadionul Yankee: mingea albă din piele vacă avântându-se în văzduhul albastru al zilei de iulie, mirosul ierbii abia despicate de alunecarea ei, apărătorul lovind în zid, mănuşa ridicată. Era varianta lui de meditaţie transcendentală, modalitatea prin care închidea uşa în nasul lumii exterioare, adunându-şi gândurile. Utilă mai ales acum, când totul se transformase într-un rahat.

Rămase cu ochii închişi încă o clipă, încercând să uite sunetul telefoanelor, uşile trântite, secretarele înnebunite. Ştia că, undeva, Waxie se învârtea de colo-colo, ca o găină fără cap. Slavă Domnului că nu se afla în raza lui de acţiune. „Presupun că acum nu mai e atât de sigur în privinţa bătrânului Jeffrey", îşi spuse. Dar asta nu-i oferi nici o consolare.

Cu un oftat, îşi sili gândurile să se întoarcă la figura stranie a Albertei Muñoz, singura supravieţuitoare a masacrului din metrou.

Sosise la faţa locului tocmai când era adusă, pe o targă, la ieşirea de urgenţă din 66th Street: mâinile îndoite în poală, o încântătoare expresie absentă pe chip, grăsuţă şi cu aspect matern, cu pielea netedă şi maronie contrastând puternic cu cearşafurile din jurul ei. Numai Dumnezeu ştia cum de reuşise să se ascundă; nu scosese nici un sunet. Trenul însuşi se transformase temporar într-o morgă: şapte civili şi doi lucrători de la asistenţa tehnică ucişi, cinci cu ţestele zdrobite şi cu

beregatele tăiate până la os, alți trei cu capetele complet lipsă, unul electrocutat de cea de a treia șină. D'Agosta aproape că putea simți mirosul avocaților care dădeau târcoale.

Doamna Muñoz era acum în secția de psihiatrie a spitalului St. Luke, complet izolată. Waxie țipase, se bătuse cu pumnul în piept și amenințase, dar doctorul de gardă fusese de neclintit: nici un interogatoriu mai devreme de ora șase dimineața.

Trei capete lipsă. Porniseră imediat pe urmele pline de sânge, dar echipa specializată în hemoluminiscență avea o zi grea în labirintul de tunele umede. D'Agosta trecu din nou în revistă, în gând, desfășurarea evenimentelor. Cineva tăiase un fir al sistemului de semnalizare exact sub stația din 59th Street, provocând oprirea imediată a tuturor trenurilor dintre străzile 14th și 125th și blocându-l pe unul dintre ele la depărtare de 86th Street. Acolo așteptaseră călătorii, prinși în ambuscadă.

Pentru a pune totul la cale era nevoie de inteligență, de planificare și, probabil, de o bună cunoaștere a sistemului. Până în momentul acela nu fuseseră găsite nici un fel de urme clare, dar D'Agosta aprecia că atacatorii fuseseră cel puțin șase. Șase cel puțin, dar nu mai mult de zece. Un atac bine planificat și bine coordonat.

Dar de ce?

Echipa SOC stabilise că bărbatul electrocutat pășise, probabil, în mod intenționat pe cea de-a treia șină. D'Agosta se întreba ce anume ar fi trebuit să vadă ca să facă un asemenea gest. Indiferent ce o fi fost, era posibil să-l fi văzut și Alberta Muñoz. *Trebuia* să vorbească cu ea înainte ca Waxie să ajungă acolo și să strice totul.

– D'Agosta! urlă o voce familiară, parcă dându-i replica. Ce, ai adormit de-a binelea?

Deschise încet ochii, privind în tăcere chipul împurpurat, fremătător.

– Iartă-mă fiindcă-ți întrerup somnul de frumusețe, continuă Waxie, dar aici avem o mică criză de a cărei rezolvare suntem răspunzători.

Locotenentul îndreptă de spate. Îşi roti privirea prin birou, îşi văzu haina pe spătarul unui scaun, o înhăţă şi începu să-şi vâre o mână pe mânecă.

– M-auzi, D'Agosta? zbieră Waxie.

El îşi făcu loc pe lângă căpitan şi ieşi pe coridor. Hayward era lângă biroul secretarei, uitându-se pe un fax care tocmai sosea. D'Agosta îi prinse privirea şi îi arătă liftul cu un semn al capului.

– Unde dracu te duci acum? întrebă Waxie, ţinându-se după ei în timp ce se îndreptau spre lift. Eşti surd, sau ce? Am spus că avem o criză...

– E criza ta, se răsti D'Agosta. Tu trebuie s-o scoţi la capăt. Eu sunt ocupat.

În timp ce uşile liftului se închideau, îşi puse un trabuc între buze şi se întoarse către Hayward.

– St. Luke? întrebă ea.

El dădu din cap drept răspuns.

O clipă mai târziu, uşile se deschiseră, cu un sunet de clopoţel, către imensul hol acoperit cu faianţă. D'Agosta dădu să iasă, apoi se opri. Dincolo de uşile de sticlă văzu o mare de oameni, cu pumnii ridicaţi în aer. Erau de trei ori mai mulţi decât la două noaptea, când sosise el în Police Plaza numărul unu. Bogătana aia, Wisher, stătea pe capota unei maşini de patrulare, vorbind cu însufleţire într-o portavoce. Reporterii erau prezenţi în număr foarte mare: putea să vadă cum se înălţau reflectoarele, întreaga maşinărie comasată a echipajelor de televiziune.

Hayward îi puse mâna pe braţ.

– Sunteţi sigur că nu vreţi să luaţi o neagră-cu-alb din parcul de maşini de la subsol?

Locotenentul îşi întoarse ochii către ea.

– Bună idee, spuse, reintrând în lift.

Medicul de gardă îi lăsă să aştepte pe scaunele de plastic din bufetul personalului vreme de patruzeci şi cinci de minute. Era tânăr, îndârjit şi obosit mort.

– I-am spus căpitanului ăluia că nu poate fi vorba de nici un interogatoriu înainte de ora şase, zise el, cu voce subţire şi furioasă.

D'Agosta se ridică şi îi luă mâna într-a sa.

– Sunt locotenentul D'Agosta, iar acesta este sergentul Hayward. Încântat să vă cunosc, domnule doctor Wasserman.

Medicul mormăi şi îşi retrase mâna.

– Domnule doctor, vreau să subliniez de la bun început că n-avem de gând să facem nimic care i-ar putea pricinui vreun rău doamnei Muñoz.

Medicul dădu din cap.

– Iar dumneavoastră o să fiţi singurul judecător în această privinţă, adăugă D'Agosta

Medicul nu zise nimic.

– Şi îmi dau seama că un anume căpitan Waxie a fost aici şi v-a făcut necazuri. Poate că v-a şi ameninţat.

Wasserman izbucni dintr-odată.

– În toţi anii care s-au scurs de când lucrez în acest salon pentru urgenţe, n-am fost niciodată tratat aşa cum a procedat nemernicul ăla.

Hayward chicoti.

– Bine aţi venit în clubul nostru, spuse ea.

Medicul îi aruncă o privire surprinsă, apoi se relaxă parţial.

– Domnule doctor, în masacrul ăsta au fost implicaţi cel puţin şase, dar cel mai probabil zece bărbaţi, zise D'Agosta. Cred că sunt aceleaşi persoane care i-au ucis pe Pamela Wisher, pe Nicholas Bitterman şi pe mulţi alţii. Mai cred şi că s-ar putea să cutreiere prin tunelele metroului chiar acum, în timp ce noi stăm de vorbă. Şi s-ar putea ca singura persoană în viaţă care îi poate identifica să fie doamna Muñoz. Dacă simţiţi într-adevăr că întrebările mele i-ar putea face rău, o să accept asta. Sper doar că o să luaţi în considerare celelalte vieţi care s-ar putea să atârne în balanţă.

Doctorul îl privi fix vreme îndelungată. În cele din urmă, reuşi să schiţeze un zâmbet slab.

– Foarte bine, domnule locotenent. Cu trei condiții. Eu trebuie să fiu de față. Dumneavoastră trebuie să-i puneți întrebările cu blândețe. Și trebuie să încheiați discuția imediat ce o să vi-o cer.

D'Agosta încuviință dând din cap.

– Mă tem că vă pierdeți timpul. Suferă din cauza șocului și prezintă primele simptome ale sindromului stresului posttraumatic.

– Înțeleg, domnule doctor.

– Bun. Eu pot să vă spun că doamna Muñoz e dintr-un orășel din centrul Mexicului. Se ocupă de îngrijirea la domiciliu a copilului unei familii din Upper East Side. Știm că vorbește engleza. Și, în afară de asta, nu pot adăuga prea multe.

Doamna Muñoz zăcea în patul de spital în exact aceeași poziție în care stătuse pe targa de la locul crimei: brațele încrucișate, ochii privind în gol, fără nici o expresie. Încăperea mirosea a săpun cu glicerină și a alcool pentru frecții. Hayward rămase afară, pentru cazul că Waxie și-ar fi făcut apariția mai devreme, în timp ce D'Agosta și doctorul se așezară pe câte un scaun, de fiecare parte a patului. Stătură o clipă nemișcați. Pe urmă, fără nici un cuvânt, Wasserman luă mâna pacientei.

D'Agosta își scoase portofelul. Trase din el o fotografie și o aduse în fața ochilor femeii.

– E fetița mea, Isabella, spuse locotenentul. Are doi ani. Nu-i așa că-i frumoasă?

Continuă să țină fotografia, cu răbdare, până ce ochii ei licăriră, ațintindu-se într-acolo. Doctorul se încruntă.

– Aveți copii? întrebă D'Agosta, înlocuind fotografia.

Doamna Muñoz se uită la el. Urmă un lung răstimp de tăcere.

– Doamnă Muñoz, zise D'Agosta, știu că stați ilegal în țara asta.

Femeia își întoarse ochii. Medicul îl avertiză pe locotenent aruncându-i o privire.

– Mai știu și că o mulțime de oameni v-au făcut promisiuni pe care nu le-au respectat. Dar eu o să vă fac o promisiune pe care o voi respecta, jur pe fotografia fiicei mele. Dacă mă ajutați, o să am grijă să obțineți cartea verde.

Femeia nu răspunse. El scoase o altă fotografie și o ridică.

– Doamnă?

Pentru o lungă clipă, femeia rămase nemișcată. Pe urmă ochii i se îndreptară către poză. D'Agosta simți o ușurare în adâncul ființei.

– Aici e Pamela Wisher, când avea doi ani. Aceeași vârstă ca fetița mea.

Doamna Muñoz luă fotografia.

– Un înger, șopti ea.

– A fost ucisă de aceeași oameni care au atacat metroul în care vă aflați. Vorbea cu blândețe, dar rostea cuvintele cu repeziciune. Doamnă Muñoz, vă rog să mă ajutați să-i găsesc pe oamenii ăștia îngrozitori. Nu vreau să mai omoare pe nimeni altcineva.

Pe chipul femeii se prelinse o lacrimă. Buzele îi zvâcniră.

– *Ojos*...

– Poftim? zise D'Agosta.

– Ochii...

Urmă o altă pauză, în timpul căreia buzele doamnei Muñoz se mișcară fără să scoată nici un sunet.

– Vin, în tăcere... ochi de șopârlă, ochi de drac.

Lăsă să-i scape un suspin.

Locotenentul dădu să spună ceva, dar o privire a lui Wasserman îl opri.

– Ochii... *cuchillos de pedernal*... chipuri ca de drac...

– Cum adică?

– Figuri îmbătrânite, *viejos*...

Își acoperi fața cu mâinile și scoase un geamăt strident.

Wasserman se ridică, făcându-i semne lui D'Agosta.

– Ajunge, spuse el. Afară.

– Dar ce a...

– Afară, *acum*, zise doctorul.

Pe coridor, D'Agosta își scoase carnețelul, grăbindu-se să noteze expresiile în limba spaniolă cât de corect era în stare să o facă.

– Ce-i asta? întrebă Hayward, uitându-se, curioasă, peste umărul lui.

– Spaniolă, răspunse locotenentul.

Ea se încruntă.

– Nu seamănă cu nici un cuvânt în limba spaniolă pe care l-am văzut vreodată.

D'Agosta îi adresă o privire tăioasă.

– Să nu-mi spui că, pe lângă toate celelalte, tu mai şi *habla espagñol*.

Ea îi întoarse privirea, ridicând o sprânceană.

– Nu întotdeauna poţi să aduni vagabonzii vorbind numai în engleză. Şi ce ar trebui să însemne pălăvrăgeala asta?

D'Agosta îi îndesă carneţelul în mână.

– Descifrează ce scrie.

Hayward se apucă să studieze frazele cu atenţie, dând din buze. După câteva clipe, se duse la postul infirmierelor şi ridică receptorul unui telefon.

Wasserman ieşi, închizând fără zgomot uşa în urma lui.

– Domnule locotenent, povestea asta a fost... ei, neortodoxă, ca să nu spun mai mult. Dar, în cele din urmă, cred că s-ar putea dovedi c-a fost binefăcătoare. Vă mulţumesc.

– Nu-mi mulţumiţi, ripostă D'Agosta. Puneţi-o cât mai repede din nou pe picioare. Mai sunt o mulţime de alte întrebări la care trebuie să-mi răspundă pe parcurs.

Hayward închisese telefonul şi revenea lângă ei.

– Asta e tot ce ne-a stat în puteri, mie şi lui Jorge, spuse ea, înapoind carneţelul.

Locotenentul privi notiţele încruntându-se.

– Cuţite de cremene?

Ea ridică din umeri.

– Nici măcar nu putem fi siguri că asta a spus. Dar e cea mai plauzibilă presupunere.

– Mulţumesc, zise D'Agosta, îndesându-şi carneţelul în buzunar şi grăbindu-se către ieşire. Peste o clipă se opri, ca şi cum şi-ar fi reamintit ceva. Domnule doctor, spuse, căpitanul Waxie o să-şi facă probabil apariţia aici, în următoarea oră, sau cam aşa ceva.

O expresie deznădăjduită traversă chipul lui Wasseman.

– Dar presupun că doamna Muñoz e prea extenuată ca să mai discute cu cineva. N-am dreptate? Dacă Waxie vă face necazuri, anunțați-mă pe mine.

Pe fața medicului se lăți pentru prima oară un zâmbet.

38

În jurul orei zece a aceleiași dimineți, când Margo Green intră în sala de conferințe a Departamentului de antropologie, era evident că întrunirea începuse de o bună bucată de vreme. Pe mica masă de ședințe din centrul laboratorului erau împrăștiate cești de cafea, șervețele, cornuri mâncate pe jumătate și pachete cu micul dejun. Margo fu surprinsă să-l vadă, alături de Frock, Waxie și D'Agosta, pe Horlocker, șeful poliției, cu pălăria și gulerul lui plin de trese părând nelalocul lor în mijlocul aparaturii din încăpere. Resentimentele pluteau în aer precum un lințoliu apăsător.

– Te aștepți să credem că ucigașii *trăiesc* în acele Tunele Astor ale tale? îi spunea Waxie lui D'Agosta. Când o auzi intrând, se întoarse încruntând din sprâncene. Mă bucur c-ați reușit să ajungeți, bodogăni.

Auzindu-i vorbele, Frock își ridică ochii, apoi, cu o privire ușurată, își trase la o parte scaunul cu rotile, făcându-i loc să se așeze la masă.

– Margo! În sfârșit! Poate că tu poți limpezi lucrurile. Locotenentul D'Agosta, aici de față, afirmă niște lucruri neobișnuite despre descoperirile tale din laboratorul lui Greg. Îmi spune că ai făcut, ah, niște cercetări suplimentare în absența mea. Dacă nu te-aș cunoaște atât de bine, draga mea, mi-aș închipui că...

– Scuzați-mă! spuse D'Agosta cu voce puternică.

În tăcerea așternută dintr-odată, se uită pe rând la Horlocker, la Waxie și la Frock.

– Aş dori ca doctorul Green să-şi treacă în revistă descoperirile, zise, pe un ton mai scăzut.

Margo se aşeză la masă, surprinsă că Horlocker nu ripostase. Se întâmplase ceva şi, cu toate că nu putea fi sigură, părea evident că exista o legătură cu masacrul din metrou, din noaptea precedentă. Se gândi să-şi ceară scuze pentru întârziere şi să le explice că rămăsese în laborator până la ora trei dimineaţa, dar se hotărî să n-o facă. Din câte ştia, Jen, asistenta ei, mai lucra încă în încăperea din josul holului.

– Doar o clipă, interveni Waxie. Tocmai spuneam că...

Horlocker se întoarse spre el.

– Waxie, ţine-ţi gura. Doctore Green, cred că ar fi bine să ne spuneţi exact ce faceţi şi ce anume aţi descoperit.

Margo respiră adânc.

– Nu ştiu ce anume v-a relatat deja locotenentul D'Agosta, începu ea, aşa că o să fiu scurtă. Ştiţi că scheletul extrem de deformat pe care l-am descoperit îi aparţine lui Greg Kawakita, un fost custode de aici, din muzeu. Amândoi am fost doctoranzi. Se pare că, după ce a părăsit muzeul, Greg a condus activitatea unei serii de laboratoare clandestine, ultimul dintre acestea fiind situat în depoul din West Side. Cercetările pe care le-am făcut la faţa locului au scos la iveală dovezi conform cărora, înainte de moarte, Kawakita producea o versiune modificată genetic a *liliceae mbwunensis*.

– Iar asta e planta de care avea nevoie Fiara din Muzeu ca să supravieţuiască? întrebă Horlocker.

Margo îl ascultă cu atenţie, aşteptându-se să desluşească în vocea lui o nuanţă de sarcasm, dar nu descoperi nici una.

– Da, răspunse ea. Dar acum sunt de părere că planta aceea reprezenta ceva mai mult decât o sursă de hrană. Dacă nu mă înşel, conţine un retrovirus responsabil de modificările morfologice ale oricărei fiinţe care o ingerează.

– Cum aţi spus? făcu neîncrezător Waxie.

– Provoacă modificări fizice masive. Whittlesey, şeful expediţiei care a trimis plantele la muzeu, trebuie să le fi mâncat el însuşi – probabil fără să-şi dea seama, sau poate împotriva voinţei sale. N-o să

aflăm niciodată amănuntele. Dar acum pare să foarte clar că Fiara din Muzeu era, de fapt, Julian Whittlesey.

Frock inspiră scurt, șuierător. Nimeni altcineva nu scoase nici un sunet.

– Știu că e greu de crezut, zise Margo. E sigur că diferă de concluzia la care am ajuns după lichidarea bestiei. Am crezut că fiara era, pur și simplu, o aberație a evoluției, a cărei supraviețuire depindea de plantă. Am presupus că, odată ce i-a fost distrusă propria nișă ecologică, a luat-o pe urmele singurelor plante rămase, trimise la muzeu. Fibrele acestora fuseseră folosite pentru ambalarea artefactelor puse în lăzi și expediate aici. Mai târziu, când nu a mai putut ajunge la plante, a recurs la cel mai la-ndemână substitut: hipotalamusul uman, care conține, în marea majoritate, hormonii descoperiți în plantă.

Dar acum cred că ne-am înșelat. Fiara era un Whittlesey puternic modificat din punct de vedere fizic. Și mai cred că răspunsul corect a fost descoperit, întâmplător, de Kawakita. Probabil că a găsit câteva specimene de plantă și a început să le supună unor modificări genetice. Presupun că și-a închipuit că putea elimina efectele negative ale acesteia.

– Spune-le despre drog, zise D'Agosta.

– Kawakita cultiva planta în cantități enorme, continuă Margo. Cred că un drog rar întâlnit – parcă te-am auzit numindu-l „glazură"? – a fost obținut din prelucrarea ei, cu toate că nu pot fi sigură. Probabil că, pe lângă potențialul său viral, deține atributele unui narcotic și ale unui halucinogen puternic. Kawakita trebuie să-l fi vândut unui grup select de utilizatori, probabil ca să facă rost de bani pentru continuarea cercetărilor. Dar, în paralel, verifica eficacitatea eforturilor sale. E limpede că, la un moment dat, a ingerat el însuși planta. Ceea ce explică malformațiile bizare ale scheletului său.

– Dar dacă acest drog, sau plantă, sau ce-o fi fiind, are niște efecte secundare atât de cumplite, de ce l-ar fi consumat Kawakita? întrebă Horlocker.

Margo se încruntă.

– Nu știu, răspunse. Continua, probabil, să perfecționeze o nouă generație. Presupun c-a avut impresia că suprimase efectele negative

ale drogului. Şi trebuie să fi constatat că avea o serie de aspecte benefice. Mă ocup de testarea plantelor pe care le-am descoperit în laboratorul lui. Le-am inoculat mai multor cobai, inclusiv unor şoareci albi şi unor protozoare. Asistenta mea, Jennifer Lake, trece chiar acum în revistă rezultatele.

– De ce n-am fost informat...? începu Waxie.

D'Agosta se răsti la el:

– Când o să-ţi faci timp să-ţi citeşti e-mailurile şi să-ţi asculţi mesajele, o să vezi c-ai fost informat de fiecare afurisit de pas.

Horlocker ridică mâna.

– Ajunge, locotenente, ştim cu toţii ce greşeli s-au făcut. Acuzaţiile reciproce rămân pentru mai târziu.

D'Agosta se lăsă pe spătarul scaunului. Margo nu-l văzuse niciodată atât de furios. Era aproape ca şi cum i-ar fi învinovăţit pe toţi cei de faţă – inclusiv pe sine însuşi – pentru tragedia din metrou.

– În momentul de faţă, ne confruntăm cu o situaţie incredibil de gravă, continuă Horlocker. Primarul stă pe capul meu, zbierând că trebuie să trecem la acţiune. Iar acum, după masacrul ăsta, i s-a alăturat şi guvernatorul. Îşi şterse fruntea cu o batistă jilavă. Foarte bine. Ţinând cont de spusele doctorului Green, aici de faţă, avem de-a face cu un grup de toxicomani, aprovizionaţi de savantul ăsta, Kawakita. Numai că, în momentul de faţă, Kawakita e mort. Poate că li s-au terminat proviziile, sau poate că şi-au pierdut minţile. Trăiesc sub pământ, la o mare adâncime, în acele Tunele Astor pe care le-a descris D'Agosta, abandonate cu mult timp în urmă, pentru că erau inundabile. Şi înnebunesc din pricina lipsei drogului. Când nu mai au de unde să şi-l procure, sunt siliţi să mănânce creierul uman. Exact aşa cum s-a întâmplat cu fiara Mbwun. De aici, toate crimele recente. Îşi roti privirea severă. Dovezi în favoarea acestei ipoteze?

– Plantele Mbwun au fost găsite în locul unde s-a aflat laboratorul lui Kawakita, spuse Margo.

– Grosul crimelor a fost săvârşit pe un traseu paralel cu Tunelele Astor, adăugă D'Agosta. Pendergast a scos asta la iveală.

– Irelevant, pufni Waxie.

– Cum rămâne cu mărturiile nenumăraţilor vagabonzi care susţin, cu toţii, că Mansarda Diavolului a fost colonizată? zise Margo.

– Aveţi încredere într-o şleahtă de putori şi de toxicomani?

– De ce naiba ar minţi? întrebă Margo. Şi cine poate ştii, mai bine decât ei, care e adevărul?

– Foarte bine! Şeful poliţiei ridică mâna. Ţinând cont de dovezi, suntem obligaţi să fim de acord. Nici o altă pistă nu ne-a condus nicăieri. Iar mai-marii acestui oraş vor să trecem imediat la acţiune. Nu mâine, nu poimâine, ci chiar în clipa asta.

Frock îşi drese discret glasul. Era primul sunet pe care îl scotea de o bună bucată de vreme.

– Domnule profesor? spuse Horlocker.

Frock îşi apropie încet scaunul de masă.

– Iertaţi-mi scepticismul, dar eu găsesc că povestea asta e prea fantastică, începu el. Totul pare să fie o extrapolare hazardată a faptelor. Devreme ce nu am fost implicat în efectuarea celor mai recente teste, nu mă pot pronunţa, evident, ca o autoritare. Se uită la Margo cu un uşor reproş. Dar explicaţia cea mai simplă este, de obicei, cea corectă.

– Şi care ar fi, rogu-vă, această explicaţie simplă? se amestecă D'Agosta.

Frock îşi mută privirea asupra locotenentului.

– Aveţi răbdare, vă rog, spuse, cu o voce de gheaţă.

Horlocker se întoarse spre D'Agosta.

– Ţine-ţi gura, Vincent.

– Kawakita *lucra,* probabil, cu planta lui Mbwun. Şi nu văd nici un motiv de a mă îndoi de spusele lui Margo când susţine că presupunerile noastre de acum optsprezece luni au fost nişte improvizaţii nefondate. Dar unde e dovada existenţei unui drog, sau a distribuirii acestuia? Frock îşi desfăcu mâinile.

– Isuse, Frock, a avut un fluviu de vizitatori în laboratorul din Long Island City...

Frock îl învălui pe D'Agosta într-o altă privire rece.

– Îndrăznesc să spun că şi dumneata ai vizitatori în apartamentul din *Queens* – aversiunea din vocea lui era evidentă –, dar asta nu înseamnă că eşti un traficant de droguri. Activităţile lui Kawakita,

deşi reprobabile din punct de vedere profesional, nu au nimic în comun cu ceea ce cred eu că este, probabil, o bandă de tineri cuprinşi de o furie ucigaşă. Kawakita a fost o victimă, ca toate celelalte. Nu reuşesc să văd legătura.

– Atunci cum explicaţi diformităţile lui Kawakita?

– Foarte bine, îşi fabrica drogul şi poate că îl şi *folosea.* Din consideraţie faţă de Margo, aş merge şi mai departe şi aş spune – fără nici o dovadă, bineînţeles – că, poate, drogul respectiv provoacă anumite transformări fizice ale consumatorului. Dar nu văd totuşi nici o dovadă a faptului că şi-ar fi vândut drogul şi că, ah, clienţii săi ar fi responsabili de aceste crime. Cât despre ideea că acea creatura numită Mbwun ar fi fost cândva Whittlesey... să fim serioşi. Contrazice flagrant teoria evoluţiei.

„Teoria ta asupra evoluţiei", cugetă Margo.

Horlocker îşi trecu mâna peste frunte cu un gest obosit şi împinse obiectele şi hârtiile împrăştiate dincolo de harta întinsă de-a curmezişul mesei.

– Obiecţiile dumneavoastră au fost reţinute, doctore Frock. Dar nu mai are nici o importanţă *cine* sunt, de fapt, aceşti indivizi. Ştim ce fac şi ştim destul de bine unde se adăpostesc. Acum nu ne-a mai rămas decât să trecem la acţiune.

D'Agosta clătină din cap.

– Cred că e prea curând. Sunt conştient că fiecare minut contează, dar încă mai bâjbâim din prea multe puncte de vedere. Nu uitaţi că eu am fost în Muzeul de Istorie Naturală. L-am *văzut* pe Mbwun. Dacă utilizatorii acestor droguri au măcar un grăunte din abilităţile acelei creaturi... Ridică din umeri. Aţi văzut diapozitivele cu scheletul lui Kawakita. Sunt, pur şi simplu, de părere că nu trebuie să facem nici o mişcare înainte de a şti cu ce ne confruntăm. Pendergast a coborât în subteran, într-o recunoaştere pe cont propriu, cu peste patruzeci şi opt de ore în urmă. Cred că ar trebui să aşteptăm până când se întoarce.

Frock îşi ridică ochii surprins, iar Horlocker pufni.

– Pendergast? Nu-mi place tipul ăsta şi nu mi-au plăcut *niciodată* metodele lui de lucru. Toată povestea nu intră nicidecum sub jurisdicţia lui. Şi, sincer vorbind, dacă a coborât acolo singur, treaba lui.

Probabil că, în momentul ăsta, n-a mai rămas din el decât amintirea. Noi avem suficientă putere de foc pentru orice ar fi de făcut.

Waxie încuviință dând din cap cu vigoare.

D'Agosta părea sceptic.

– Aș propune, mai degrabă, un soi de efort de împiedicare a crimelor până când obținem mai multe informații de la Pendergast. Nu vă mai cer decât încă douăzeci și patru de ore, domnule.

– Efort de *împiedicare a crimelor*, repetă Horlocker, sarcastic, rotindu-și ochii prin încăpere. Nu poți să împaci și capra și varza, D'Agosta. N-ai auzit ce-am spus? Primarul urlă-n gura mare că vrea să trecem la acțiune. Nu vrea o simplă împiedicare a crimelor. Nu mai avem timp. Se întoarse către asistentul său. Fă-mi legătura telefonică cu biroul primarului. Și vezi unde e Jack Masters.

– În ceea ce mă privește, zise Frock, sunt de acord cu D'Agosta. N-ar trebui să ne pripim...

– Hotărârea e deja luată, Frock, se răți Horlocker, reîndreptându-și atenția asupra hărții.

Sângele năvăli în obrajii lui Frock, împurpurându-i. Pe urmă își răsuci scaunul, îndepărtându-l de masă și îndreptându-l către ușă.

– Mă duc să dau o raită prin muzeu, spuse, fără să se adreseze cuiva în mod special. Îmi dau seama că aici nu mai sunt de nici un folos.

Margo dădu să se ridice, dar D'Agosta o reținu punându-i mâna pe braț. Ea privi cu regret ușa care se închidea. Frock fusese un vizionar, omul care-i fusese de cel mai mult folos în momentul alegerii propriei cariere. Acum nu putea decât să-l compătimească pe marele savant care se crampona cu atâta încăpățânare de părerile sale personale. „Ar fi mult mai puțin dureros, medită ea, dacă ar fi lăsat să se bucure în liniște de anii de pensie."

39

Pendergast stătea pe o mică pasarelă metalică, privind undele bogate ale apei de canal care se scurgea alene la un metru sub picioarele sale. În fosforescența artificială a ochelarilor de noapte VisnyTek, aveau o strălucire ireală, de un verde palid. Mirosul de metan era alarmant de puternic și, la fiecare câteva minute, își ducea mâna sub haină, ca să ia o gură de oxigen pur dintr-un muștiuc ascuns.

Pasarela era împodobită cu fâșii putrede de hârtie și cu alte obiecte mai greu de identificat care se înțepeniseră între șipcile metalice în timpul ultimei furtuni. La fiecare pas, picioarele lui Pendergast se afundau în mormanele de rugină pufoasă care acoperea metalul precum o ciupercă. Înainta cu repeziciune, cercetând pereții slinoși în căutarea ușii grele de metal care reprezenta începutul ultimei etape a coborârii către Tunelele Astor. La fiecare douăzeci de pași, scotea dintr-un buzunar un mic flacon și pulveriza pe perete două puncte: repere sesizabile sub radiațiile luminoase cu lungimi mari de undă. Punctele, invizibile pentru ochiul omenesc, căpătau o strălucire albă, fantomatică, când ochelarii VisnyTek erau setați în modul infraroșu. Asta urma să-l ajute să găsească drumul la întoarcere. Mai ales dacă – indiferent din ce motiv – ar fi făcut-o în grabă.

Acum, Pendergast reușea să deslușească, în fața sa, conturul vag al ușii metalice nituite și împovărate de o crustă de calcar și de oxizi. De tăblia ei atârna un lacăt masiv, înțepenit în decursul anilor. Agentul

FBI își afundă mâna sub haină, luă o mică unealtă de metal și îi scoase lama cu o apăsare rapidă. Scâncetul ascuțit al diamantului răsună de-a lungul canalului plin cu reziduuri și un torent de scântei pâlpâi în întuneric. Lacătul căzu pe pasarelă după câteva secunde. Pendergast examină balamalele ruginite, apoi poziționă mica lamă și tăie cele trei seturi de bolțuri care le fixau.

Puse fierăstrăul la loc și privi lung ușa, evaluând-o. Apoi îi apucă tăblia cu amândouă mâinile și o smuci către el. Un sunet strident, metalic, se înălță pe neașteptate și ușa se dădu în lături, prăvălindu-se de pe pasarelă și împroșcând apa de dedesubt când aterizâ în ea. Dincolo de cadrul ușii era o gaură întunecată ducând către adâncimi de nebănuit. Pendergast aprinse LED-ul infraroșu al ochelarilor și privi în jos în timp ce își scutura praful de pe mânușile de latex. Nimic.

Coborî în beznă o frânghie subțire de Kevlar, fixându-i capătul de un piron de fier. Apoi scoase din rucsac un ham suedez împletit din nailon, păși cu prudență în el, îi fixă inelul de prindere cu o tijă de frânare, apoi intră în puț, alunecând cu repeziciune către fund.

Cizmele îi aterizară pe o suprafață moale, elastică. Desprinse hamul suedez, își strânse echipamentul, apoi studie locul, pe îndelete, prin VisnyTek. În tunel era atât de cald, încât totul era de un alb uniform. Reglă polaritatea și încăperea deveni încet vizibilă, un peisaj monocrom de un verde spălăcit. După ce termină inspecția vizuală, își desfăcu haina de camuflaj și consultă planurile din interior. Dacă harta era corectă, se afla într-un tunel de serviciu, în apropierea liniei principale. Probabil că la patru sute de metri în josul coridorului zăceau rămășițele Pavilionului de Cleștar, stația particulară aflată sub de mult uitatul hotel Knickerbocker, plasat cândva pe colț, la intersecția dintre Fifth Avenue și Central Park South. Era cea mai mare stație, mai mare decât platformele de sub Waldorf și de sub vilele imense de pe Fifth Avenue. Dacă Mansarda Diavolului avea un centru, atunci urma să-l găsească în Pavilionul de Cleștar.

Pendergast înaintă cu prudență de-a lungul tunelului. Mirosul de metan și duhoarea de putreziciune te năuceau; cu toate acestea, trăgea cu putere aerul pe nas, conștient de existența unui anumit iz ca de țap

pe care își amintea mult prea bine că îl simțise pe nivelul de sub subsolul muzeului, cu optsprezece luni în urmă.

Tunelul de serviciu se unea cu un altul și se curba ușor în direcția liniei principale. Pendergast se uită în jos și îngheță. În noroi se înșiruiau niște urme. Urmele aparent recente ale unor picioare desculțe. Mergeau de-a lungul șinei, către tunelul principal.

Trase în piept o gură de oxigen, apoi se aplecă să le examineze cu mai multă atenție Ținând cont de elasticitatea noroiului, păreau să arate normal, chiar dacă erau puțin cam late și cam chircite. Pe urmă observă modul în care se îngustau degetele, devenind niște puncte compacte – aducând mai mult a gheare decât a unghii. În mâlul dintre amprentele degetelor erau niște adâncituri care sugerau existența unor membrane.

Își îndreptă spatele. Deci totul era adevărat. Zbârciții existau în realitate.

Ezită o clipă, trăgând încă o dată din mușțiuc. Apoi continuă să înainteze în josul tunelului de serviciu, urmărind șinele și ținându-se pe lângă perete. Când ajunse la joncțiunea principală, se opri o clipă, ascultă, apoi trecu iute dincolo de colț, cu pistolul înainte, susținut cu ambele mâini, în stilul Weaver.

Nimic.

Șirul de urme se contopea acum cu un altul, cu o adevărată potecă, des folosită, ce se întindea prin mijlocul tunelului principal. Pendergast îngenunche s-o studieze. Era alcătuită din mai multe urme, majoritatea ale unor picioare goale și câteva de pantofi sau de ghete. Unele picioare erau extrem de late, aproape ca niște lopeți. Altele păreau normale.

Pe poteca aceea merseseră mulți, foarte mulți indivizi.

După o altă recunoaștere amănunțită, reîncepu să înainteze, trecând prin dreptul mai multor tunele laterale. Din ele ieșeau urme de pași care convergeau către cărarea centrală. O rețea de urme aproape identică cu cea peste care dai când vânezi în Botswana sau în Namibia, își spuse Pendergast: animale ale căror urme converg către o sursă de apă – sau către un adăpost.

În fața lui se contura o construcție amplă. Dacă Al Diamond avusese dreptate, erau ruinele Pavilionului de Cleștar. Pe măsură ce se apropia, reuși să distingă un peron lung, pe ale cărui suprafețe laterale se vedeau straturile suprapuse de noroi create de numeroasele inundații. Urmă, cu prudență, poteca croită de turmă până ce ajunse pe peron și se uită în jur, asigurându-se că stătea cu spatele lipit de zidul cel mai apropiat.

Ochelarii VisnyTek îi dezvăluiră, în nuanțe de un verde înspăimântător, peisajul unei decăderi fantastice. De dalele crăpate de mozaic care împodobeau pereții atârnau suporturile felinarelor cu gaz aerian, cândva superbe, acum goale și scheletice, iar mozaicul de pe tavan înfățișa cele douăsprezece semne zodiacale.

În partea din spate a platformei, urmele de pe poteca turmei convergeau, trecând pe sub o arcadă joasă. Pendergast înaintă, apoi se opri dintr-odată. Din partea cealaltă a arcadei venea o adiere fierbinte, purtând mirosul de neconfundat. Își întinse mâna către rucsac, bâjbâi după lampa militară de semnalizare cu argon, o găsi și o trase afară. Fascicolul luminos era destul de puternic pentru a orbi temporar o persoană, chiar și sub soarele puternic al amiezii; dezavantajul era că aveai nevoie de câteva secunde ca să realimentezi încărcătorul care conținea combustibilul necesar numai pentru o duzină de flash-uri. Luă încă o gură de oxigen, întinse mâna cu lampa înainte, ațintind pistolul din cealaltă mână în întuneric și trecu prin arcadă.

Când încercară să descompună imaginea spațiului vast de dincolo de ea, în fața ochelarilor de noapte înflori un câmp de paraziți. În cel mai bun caz, Pendergast nu putea spune decât că se afla într-o încăpere uriașă, rotundă. Cu mult deasupra capului său, sub bolta în cruce a tavanului, atârnau rămășițele murdare și șui ale unui candelabru uriaș, de cristal. De curbele încă grațioase ale acestuia spânzurau bucăți de material care aduceau cu niște alge. Plafonul era un dom enorm, căptușit cu oglinzi acum sparte și străbătute de o rețea de crăpături, planând deasupra lui precum un cer devastat și scânteietor. Cu toate că nu putea desluși centrul acelui spațiu vast, Pendergast zări o serie de trepte de piatră, plasate la intervale neregulate, care duceau undeva, în

întuneric. Urmele noroioase de paşi urcau de-a lungul lor. În mijloc era un soi de construcţie: poate un chioşc cu ghişeu de informaţii, sau un vechi bufet cu aperitive.

În depărtare, pereţii încăperii se curbau, îndepărtându-se de el, susţinuţi de coloane dorice din ipsos sfărâmiţat. Între cele mai apropiate se afla un mozaic mural imens: copaci, un lac liniştit cu castori şi cu un baraj construit de aceştia, munţi şi o furtună care se apropia, totul înfăţişat cu lux de amănunte şi aflat în ruină. Decăderea frescei şi mozaicul ei distrus i-ar fi reamintit lui Pendergast de Pompei, dacă n-ar fi fost marea furioasă de mâl uscat şi de gunoaie care îi măturase marginea inferioară. Murdăria se întindea pe pereţi în dungi late, demenţiale, precum o pictură gigantică, făcută cu degetele. Pendergast desluşi, deasupra frescei, numele ASTOR, conturat printr-o îmbinare complexă a plăcuţelor de mozaic. Zâmbi; la baza averii familiei Astor stăteau blănurile de castor. Se afla într-adevăr în ceea ce fusese sanctuarul particular al câtorva familii extrem de bogate.

În următoarea firidă era o altă frescă imensă, de data asta înfăţişând o locomotivă cu aburi care traversa un defileu, trăgând un şir de vagoane de marfă şi de cisterne, totul fiind încadrat de piscuri muntoase înzăpezite. Deasupra ei era scris numele VANDERBILT – omul care se îmbogăţise de pe urma căilor ferate. În faţa frescei zăcea un divan străvechi, cu braţele strâmbe, cu spătarul sfărâmat şi cu umplutura mucegăită curgând din pernele rupte. În continuare, o nişă marcată drept ROCKEFELLER înfăţişa o rafinărie plasată într-un peisaj idilic, înconjurată de ferme şi cu coloanele de distilare aurite de lumina asfinţitului.

Pendergast făcu un prim pas în spaţiul enorm. Privi şirurile de coloane care se pierdeau în beznă şi numele mari ale Vremurilor de Aur care îi străluceau în faţa ochelarilor: Vanderbilt, Morgan, Jesup şi altele, prea şterse ca să mai poată fi descifrate. Înainta încet, pândind orice mişcare. În partea opusă a încăperii, un coridor purtând inscripţia SPRE HOTEL conducea către două lifturi bogat ornamentate cu uşile de alamă larg deschise pătate de cocleală, cu cabinele complet devastate, cu cabluri împrăştiate pe podea precum nişte şerpi

de fier. Pe un perete din apropiere, între două oglinzi, era fixat orarul scris pe o placă de mahon, deformată şi putrezită, cu găuri de cari. Deşi partea de jos căzuse, reuşi să deslușească literele înşiruite către muchea superioară:

WEEKENDURI DE SEZON

Dest	Timp
Pocantico Hills	10:14A
Cold Spring	10:42
Hyde Park	11:3

Alături de orar se afla o mică sală de aşteptare, cu scaune şi canapele sfărâmate. În mijlocul lor, Pendergast văzu ceea ce fusese cândva un imens pian Bösendorfer. Tot lemnul îi putrezise şi fusese îndepărtat în timpul inundaţiilor, lăsând în urmă o ramă masivă de metal, claviatura şi o învălmăşeală delirantă de corzi rupte: un schelet muzical, acum mut.

Se întoarse spre centrul încăperii şi ascultă. Liniştea nu era spulberată decât de ropotul îndepărtat al unor stropi de apă. Se uită în jur şi văzu un şiroi de picături tremurătoare care cădea din tavan. Prinse să înainteze, privind cu atenţie în direcţia arcadei sau a platformei, aşteptându-se să vadă prin ochelari o strălucire albă, ceea ce ar fi indicat prezenţa a ceva mai cald decât mediul înconjurător. Nimic.

Mirosul de ţap deveni mai puternic.

Când forma din centru începu să se descompună în ceaţa verde din ochelarii lui, îşi dădu seama că era prea joasă şi prea lipită de podea ca să fie un chioşc. Acum putea să vadă că era o construcţie lipsită de pretenţii: o colibă din pietre albe şi netede, cu o bucată din acoperiş lipsă, aparent neterminată, înconjurată de platforme scunde şi de piedestale. Se apropie mai mult şi văzu că ceea ce luase drept pietre albe erau, de fapt, cranii.

Se opri şi trase de mai multe ori în piept oxigenul purificator. Coliba fusese construită, în întregime, din ţeste omeneşti, aşezate cu

feţele către exterior. În spate li se căscau găuri zdrenţuite, strălucind în ochelari într-un verde nepământesc. Numără capetele începând din podea către acoperiş, apoi făcu o estimare grosolană a diametrului; un calcul rapid îi dezvălui că peretele circular al colibei era alcătuit din aproximativ patru sute cincizeci de cranii. Părul şi fragmentele de piele demonstrau că cele mai multe, dacă nu chiar toate, erau proaspete.

Ocoli coliba, ajungând în faţa acesteia, şi aşteptă câteva minute, nemişcat, în faţa intrării. Urmele – miile de urme – se terminau, într-o învălmăşeală dementială, acolo, în jurul deschizăturii. Deasupra acesteia văzu trei ideograme, trasate cu un lichid de culoare întunecată:

Nu se auzea nici un sunet, nu se zărea nici o mişcare. Respiră adânc, se ghemui, apoi se răsuci către intrare.

Coliba era pustie. Pe podea, de-a lungul peretelui interior, fuseseră plasate cel puţin o sută, sau chiar mai multe, cupe ceremoniale de lut. În afara intrării era o masă simplă, de piatră, pentru ofrande, înaltă, poate, de vreun metru şi un sfert şi cu diametrul de vreo şaizeci de centimetri. Era înconjurată de un gard făcut din ceva ce aducea cu nişte oase de membre omeneşti, legate cu piele netăbăcită. Pe masă fuseseră aşezate nişte bucăţi de metal cu aspect straniu, acoperite cu flori intrate în putrefacţie, ca parte a unui altar. Ridică una dintre ele şi o studie cu surprindere. Era o bucată plată de metal, cu mâner uzat, de cauciuc. Celelalte, la fel de prozaice, nu ofereau nici un indiciu. Şi le strecură în buzunar pe câteva dintre cele mai mici.

În ochelari îi apăru brusc un fulger alb. Se ghemui în grabă, îngenunchind dincolo de masă. Părea să domnească liniştea, aşa că se întrebă dacă nu cumva se înşelase. Ocazional, se întâmpla ca ochelarii să fie păcăliţi de un strat de aer mai cald.

Dar o zări iarăși. O siluetă umană – sau aproape – sărind prin arcadă de pe platforma de dincolo de ea, un strop alb trasând o urmă în infraroșu în câmpul său vizual. Părea să strângă ceva la piept și să alerge către el.

În întunericul dens, Pendergast își înălță fără zgomot brațul cu arma și rămase în așteptare, cu lampa de semnalizare în cealaltă mână.

40

Margo se lăsă pe spătarul scaunului fragil, masându-şi uşor tâmplele cu vârfurile degetelor. După plecarea lui Frock, întrunirea degenerase cu repeziciune în ceartă. Horlocker părăsise câteva minute încăperea, pentru o discuţie confidenţială cu primarul. Se întorsese împreună cu un inginer urbanist, pe nume Hausmann. Acum vorbea la telefon cu Jack Masters, şeful Brigăzii de Ripostă Tactică a NYPD. Dar, până în momentul acela, făcuseră foarte puţine progrese în privinţa modului de desfăşurare a acţiunii.

– Uitaţi ce este, se auzi, în difuzor, vocea lui Masters, firavă şi distorsionată. Oamenii mei au avut nevoie de o jumătate de oră numai ca să verifice existenţa acestor Tunele Astor. Cum am putea trimite acolo o echipă?

– Atunci trimite mai multe, se răsti Horlocker. Încearcă diferite puncte de intrare. Apelează la un atac în valuri succesive, ca să fim siguri că măcar una dintre echipe pătrunde înăuntru.

– Domnule, nici măcar nu-mi puteţi spune care e numărul acestor... ei bine, oricum vreţi să le numiţi, şi în ce stare se află. Iar terenul e necunoscut. Sistemul de tunele de sub Manhattan e atât de complex, încât oamenii mei ar fi puşi în pericol. Sunt prea multe necunoscute, prea multe locuri favorabile pentru o ambuscadă.

– Există Gâtul Sticlei, spuse Haussman, inginerul urbanist, mestecându-şi agitat capătul pixului.

– Ce anume? făcu Horlocker.

– Gâtul Sticlei, zise inginerul. Toate conductele din zonă trebuie să treacă printr-o singură gaură făcută prin explozie, poate la nouăzeci de metri adâncime. Tunelele Astor sunt undeva, dedesubt.

– Uite unde mergeți, spuse Horlocker în microfon. Putem să-l blocăm și să trecem la acțiune începând de acolo. Corect?

Urmă un moment de tăcere.

– Cred că da, domnule.

– Așa că îi putem prinde-n cursă.

– Poate. Chiar și prin difuzor, în vocea lui Masters se simțea îndoiala. Nu îi putem asedia. Și nici nu-i putem scoate afară bine mersi. Ar fi în impas. Avem nevoie de mai mult timp ca să trecem în revistă tot traseul.

Margo se uită la D'Agosta, care urmărea scârbit totul. Asta propusese el de la bun început.

Horlocker bătu cu pumnul în masă.

– *N-avem* timp, fir-ar să fie! Guvernatorul și primarul îmi suflă-n ceafă. M-au autorizat să acționez cum cred de cuviință ca să pun capăt crimelor. Și chiar asta am de gând să fac.

Acum, după ce luase o decizie, hotărârea și intoleranța lui Horlocker erau remarcabile. Margo se întrebă ce anume spusese primarul în timpul convorbirii telefonice ca să-l bage-n sperieți pe șeful poliției.

Haussman, inginerul, îți scoase pixul din gură suficient de mult ca să poată vorbi.

– Oricum, ce ne face să fim siguri că aceste creaturi trăiesc în Tunelele Astor? Vreau să spun că întinderea de sub Manhattan e imensă.

Horlocker se uită la Margo. Ea își drese glasul, conștientă că se afla în centrul atenției.

– Din câte am înțeles, zise, în tunele sunt o mulțime de vagabonzi care locuiesc în subteran. Ei ar ști dacă ființele astea ar fi comasate în altă parte. Așa cum spuneam mai devreme, nu avem de ce să punem la-ndoială spusele lui Mephisto. În plus, dacă au vreuna dintre caracteristicile lui Mbwun, creaturile evită lumina. Cu cât își fac bârlogul mai în adânc, cu atât mai bine. Bineînțeles, adăugă ea cu repeziciune, raportul lui Pendergast o să...

– Mulțumesc, zise Horlocker, grăbindu-se să-i acopere ultime cuvinte. OK, Masters? Ai primit raportul.

Ușa zvâcni, deschizându-se pe neașteptate, și scârțiitul cauciucurilor de pe rotile anunță întoarcerea lui Frock. Margo își ridică încet ochii, aproape temându-se să privească expresia de pe chipul savantului.

– Cred că le datorez scuze tuturor celor de față, spuse el, simplu, apropiindu-și scaunul de masă. Adineauri, umblând pe coridoarele muzeului, am făcut tot ce mi-a stat în putință ca să cântăresc lucrurile cu obiectivitate. Și, după ce m-am gândit mai bine, mă tem că e foarte posibil să mă fi înșelat. Mi-e greu să recunosc asta, chiar și față de mine însumi. Dar presupun că teoria avansată de Margo se potrivește cel mai bine cu faptele. Se întoarse către ea. Te rog să mă ierți, draga mea. Sunt un bătrân nesuferit, îndrăgostit peste măsură de teoriile lui favorite. Mai ales când e vorba de evoluție. Îi adresă un zâmbet slab.

– Ce impresionat, zise Horlocker. Dar să lăsăm analizele sufletești pe mai târziu.

– Avem nevoie de niște hărți mai bune, continuă vocea lui Masters, și de mai multe informații despre obiceiurile inamicului.

– Fir-ar al dracului! zbieră Horlocker. N-auzi ce-ți spun? Nu avem timp pentru cercetări geologice! Waxie, care-i părerea ta despre povestea asta?

Urmă un moment de tăcere.

Frock se uită la Waxie, care se holba dincolo de fereastră de parcă ar fi așteptat ca mult doritul răspuns să fie inscripționat în Central Park, de-a curmezișul Great Lawn. Căpitanul se încruntă, dar de pe buze nu i se desprinse nici un cuvânt.

– Se pare că primele două victime, zise Frock, cu ochii încă la Waxie, au fost scoase afară de apă, în timpul unei furtuni.

– Așa că erau curate și frumoase când le-am descoperit noi, mârâi Horlocker. Foarte bine. Și ce dacă?

– Urmele de mușcături găsite pe trupurile lor nu păreau să indice că ar fi fost făcute în grabă, continuă Frock. După toate aparențele, creaturile au avut la dispoziție timp din belșug ca să-și vadă de treabă în siguranță. Ceea ce sugerează că trupurile se aflau în apropierea

bârlogului lor, sau chiar înăuntru, în momentul când s-au ales cu semnele. În natură există numeroase analogii.

– Da?

– Dacă vreo câteva victime pot să fie scoase afară de o furtună, ce s-ar întâmpla dacă ar fi inundat bârlogul?

– Asta e! strigă Waxie, dezlipindu-și triumfător ochii de fereastră. O să-i înecăm pe nemernici!

– E o nebunie, spuse D'Agosta.

– Nu, nu este, zise Waxie, arătând excitat cu degetul către fereastră. Lacul Reservoir se golește prin sistemul de canale de scurgere, nu-i așa? Și, când volumul de apă depășește capacitatea canalelor, nu se revarsă în Tunelele Astor? Nu de asta ați spus c-au fost abandonate?

Urmă un scurt răstimp de tăcere. Horlocker își îndreptă privirea întrebătoare către inginer, care dădu din cap.

– E adevărat. Lacul Reservoir poate fi golit direct în canalele de evacuare a apei de ploaie și în sistemul de canalizare.

– E realizabil? întrebă Horlocker.

Hausmann căzu o clipă pe gânduri.

– Trebuie să fac niște verificări împreună cu Duffy ca să fiu sigur. Dar în Reservoir sunt peste două milioane de metri cubi de apă, cel puțin. Dacă numai o parte din apa asta – să spunem treizeci la sută – este trimisă brusc în sistemul de canalizare, îi depășește întreaga capacitate. Și, după cum înțeleg eu că stau lucrurile, surplusul se duce direct în Tunelele Astor și apoi în fluviul Hudson.

Waxie dădu din cap, triumfător.

– Exact!

– Mie mi se pare o măsură cam prea drastică, spuse D'Agosta.

– Drastică? repetă Horlocker. Scuză-mă, locotenente, dar, noaptea trecută, tocmai au fost masacrați aproape toți călătorii dintr-un metrou. Creaturile astea sunt însetate de sânge și lucrurile se înrăutățesc cu repeziciune. Poate că preferi să le faci o vizită și să le înmânezi o citație, sau cam așa ceva. Numai că n-ai ajunge, pur și simplu, la nici un rezultat. Mai tot Albany-ul[1] stă călare pe mine, cerându-mi să trec

[1] Capitala statului New York

la acțiune. În felul ăsta – își flutură mâna în direcția geamului și a lacului de jos – dăm peste ei chiar acolo unde *trăiesc*.

– Dar cum știm exact unde ajunge toată apa? întrebă D'Agosta.

Hausmann se întoarse către el.

– Ne putem da seama foarte bine. Ținând cont de modul în care lucrează Gâtul Sticlei, apa revărsată o să fie reținută pe cel mai de jos nivel al sectorului de sub Central Park. Derivațiile o s-o conducă drept în jos, prin Gâtul Sticlei, către cele mai de jos canale colectoare ale apei de ploaie și către Tunelele Astor, de unde o să se verse în canalele West Side Laterals și, în final, în fluviul Hudson.

– Pendergast spunea că tunelele de la sud și de la nord de parc au fost înfundate cu ani de zile în urmă, zise D'Agosta, aproape ca pentru sine însuși.

Horlocker își roti privirea, cu trăsăturile încrețite de un zâmbet. Lui Margo, zâmbetul i se păru stângaci, ca și cum comandantul poliției nu și-ar fi folosit prea des mușchii care îl schițau.

– Vor fi prinși în cursă sub Gâtul Sticlei, luați de apă și înecați. Are cineva vreo obiecție?

– O să fie necesar să vă asigurați că toate creaturile sunt acolo, jos, în momentul în care dați drumul apei din lac, zise Margo.

Zâmbetul lui Horlocker păli.

– Rahat. Și cum dracu am putea face așa ceva?

D'Agosta ridică din umeri.

– O caracteristică a modului de operare pe care l-am descoperit se referă la faptul că nici o crimă n-a fost săvârșită când era lună plină.

– Are sens, răspunse Margo. Dacă aceste creaturi seamănă cu Mbwun, atunci detestă lumina. Probabil că rămân jos când e lună plină.

– Și ce facem cu vagabonzii care stau sub Park? întrebă D'Agosta.

– N-ai auzit ce-a spus Hausmann? pufni Horlocker. Apa o să se ducă direct pe nivelele cele mai de jos de sub oraș. Am auzit că vagabonzii evită zona aia. În plus, e posibil ca zbârciții să-i fi ucis pe toți cei care au cutreierat prin zonele aflate la o adâncime atât de mare.

Inginerul dădu din cap.

– O să punem la punct o operațiune care se va limita numai la inundarea Tunelelor Astor.

– Şi cârtiţele care s-ar întâmpla să-şi fi făcut tabăra pe traseul pe care va coborî apa? insistă D'Agosta.

Horlocker oftă.

– Ah, rahat. Ca să fim siguri, cred c-o să fie necesar să-i scoatem de sub Central Park şi să-i ducem în adăposturi. Îşi îndreptă spatele. De fapt, am putea împuşca doi iepuri dintr-un foc – şi poate chiar să scăpăm de femeia aia, Wisher, s-o trimitem la plimbare, ca să nu ne mai bată la cap. Se întoarse spre Waxie. Acum, asta e ceea ce înţeleg eu printr-un plan, spuse. Bună treabă.

Căpitanul roşi şi dădu din cap.

– Acolo, jos, e un spaţiu al naibii de întins, zise D'Agosta, şi vagabonzii ăia n-o să plece de bună-voie.

– D'Agosta? se răsti comandantul. Nu vreau să te mai aud plângându-te şi spunându-mi de ce nu se poate face. Pentru numele lui Dumnezeu, cât de mulţi sunt vagabonzii ăştia de sub Central Park despre care vorbim? O sută?

– Sunt mult mai mulţi decât...

– Dacă ai o idee mai bună, îl întrerupse Horlocker, s-o auzim acum. Altfel, ţine-ţi gura. Se întoarse către Waxie. La noapte e lună plină. Nu ne putem permite să aşteptăm încă o lună: trebuie s-o facem acum. Se aplecă înspre microfon. Masters, vreau ca în toate spaţiile subterane din zona Central Park să nu mai fie nici picior de vagabond până la miezul nopţii. În toate blestematele de tunele, începând din Fifty-ninth Street până pe One Hundred-tenth şi din Central Park West până pe Fifth-Avenue. Cârtiţelor o să le priască o noapte în adăposturi. Mobilizează Autoritatea Portuară, MTA-ul[1] şi pe oricine altcineva mai e necesar. Şi fă-mi legătura cu primarul. Trebuie să-l pun la curent cu planul nostru de acţiune, să-i obţin aprobarea.

– Acolo, jos, o să aveţi nevoie de nişte foşti poliţişti de la TA, spuse D'Agosta. Ei cunosc toate detaliile legate de culegerea vagabonzilor; ştiu la ce să se aştepte.

---

[1] Metropolitan Transportation Authority – Autoritatea de Transport Metropolitan

– Nu sunt de acord, interveni imediat Waxie. Cârtiţele alea sunt periculoase. Un grup era cât pe ce să ne omoare acum vreo două zile. Vrem poliţişti adevăraţi.

– Poliţişti adevăraţi, îl îngână D'Agosta. Apoi adăugă, cu voce mai puternică. Atunci luaţi-o măcar pe sergent Hayward.

– Las-o baltă, zise Waxie. N-o să facă altceva decât să le stea în drum.

– Asta demonstrează cât de multe ştii, se răţoi D'Agosta. E cea mai valoroasă resursă umană pe care ai avut-o la dispoziţie, Waxie, şi nu te-ai ostenit niciodată să foloseşti potenţialul. Ştie mai multe decât oricine altcineva despre vagabonzii din subteran. M-ai auzit? Mai multe decât oricine altcineva. Crede-mă, o să aveţi nevoie de experienţa ei pentru o ridicare de vagabonzi de asemenea proporţii.

Horlocker oftă.

– Masters, asigură-te că această sergent Hayward o să ia parte la excursia pe teren. Waxie, ia legătura cu, cum îl cheamă? – Duffy? – de la gospodărirea apelor. Vreau să deschidă valvele alea la miezul nopţii. Îşi roti privirea. Ar fi mai bine să ne continuăm discuţia în Police Plaza. Domnule profesor Frock, ajutorul dumneavoastră ne-ar fi de folos.

Margo se uită la Frock, care, în ciuda voinţei lui, radie de plăcerea de a simţi util.

– Vă mulţumesc pentru invitaţie. Dar cred c-o să mă duc mai întâi acasă, să mă odihnesc, dacă e posibil. Afacerea asta m-a extenuat cu desăvârşire.

Îi zâmbi lui Horlocker, îi făcu cu ochiul lui Margo şi îşi îndreptă scaunul către uşă.

Margo îl privi plecând. „Nimeni altcineva n-o să aibă vreodată idee ce eforturi cumplite a făcut ca să admită că s-a înşelat", cugetă ea.

D'Agosta dădu să iasă pe coridor, pe urmele lui Horlocker şi ale lui Waxie. Pe urmă se opri şi se întoarse lângă Margo.

– Vreo idee? o întrebă.

Ea scutură din cap, îndepărtându-şi gândurile.

– Nu știu. Înțeleg că nu e timp de pierdut. Dar nu mă pot împiedica să nu-mi amintesc ce s-a întâmplat când... Ezită. Aș vrea doar ca Pendergast să fie aici, zise, în cele din urmă.

Sună telefonul și ea se duse să răspundă.

– Aici Margo Green.

Ascultă preț de o lungă clipă, apoi închise.

– Ar fi mai bine s-o iei înainte, îi spuse lui D'Agosta. Era asistenta mea de laborator. Vrea să cobor imediat acolo.

41

Smithback împinse într-o parte un bărbat cu un costum în dungi și își înfipse cotul într-altul, încercând să-și croiască drum cu forța prin gloata care se îndesea. Subestimase în mod grosolan timpul de care avusese nevoie să ajungă până acolo; mulțimea se îndesa de-a lungul imobilelor de pe Fifth Avenue, compactă, pe aproape trei cvartale, și sporea de la un minut la altul. Scăpase deja discursul de deschidere ținut de doamna Wisher în fața catedralei. Acum voia să ajungă lângă primul loc de priveghi unde se așezau lumânări înainte ca toată lumea să se pună din nou în mișcare.

– Fii atent ce faci, găozarule, zbieră, cu voce puternică, un bărbat tânăr, îndepărtându-și de buze o sticlă plată, exact atât cât era nevoie ca să poată vorbi.

– Taci și suge până n-oi mai putea, ripostă Smithback, peste umăr, străduindu-se să-și continue înaintarea.

Îi auzea pe polițiștii care începuseră să se agite la marginile gloatei, încercând fără nici un succes să elibereze bulevardul. Sosiseră mai multe echipe de la emisiunile de știri și văzu cameramanii cocoțându-se pe acoperișurile propriilor camionete, întinzându-și gâturile ca să prindă un cadru cât mai bun. Se părea că reprezentanților bogăției și ai puterii, adunați la primul miting, li se alăturase acum o mulțime mult mai numeroasă, de oameni mult mai tineri. Și luaseră, cu toții, orașul prin surprindere.

– Hei, Smithback!

Întorcându-se, ziaristul îl recunoscu pe Clarence Kozinsky, un reporter de la *Post* care se ocupa de loviturile de pe Wall Street.

– Îți vine să crezi? Vestea se răspândește iute ca fulgerul.

– Cred că articolul meu a făcut șmecheria asta, zise Smithback, cu mândrie.

Kozinsky clătină din cap.

– Îmi pare rău că te dezamăgesc, amice, dar articolul tău a ajuns pe străzi abia acum o jumătate de oră. N-au vrut să riște să-i alerteze prea devreme pe polițiști. Vestea s-a răspândit către sfârșitul după-amiezii, pe toate căile. Știi, rețelele brokerilor, rețeaua NYSE, Quotron, LEXIS și toate celelalte. Se pare că băieții din centru sunt realmente preocupați de această afacere Wisher. Au impresia că doamna Wisher le oferă soluții pentru toate problemele albilor din clasa de mijloc. Chicoti. Acum, nu mai e vorba doar de crime. Nu mă întreba cum s-a întâmplat asta. Dar în toate barurile se spune că ea are de două ori mai mult curaj decât primarul. Își închipuie că ea o să desființeze asistența socială, o să ne scape de vagabonzi, o să pună din nou un republican la Casa Albă, o să readucă echipa Dodgers în Brooklin, toate în același timp.

Smithback se uită în jur.

– N-aș fi crezut că în întreaga lume sunt atâția tipi care se ocupă de finanțe, ca să nu mai vorbim de Manhattan.

Kozinscky chicoti din nou.

– Lumea își închipuie că tipii de pe Wall Street sunt, cu toții, niște tineri trântori retro, bine plătiți, îmbrăcați în costume sobre, cu câte doi până la cinci copii, cu o casă în suburbii, cu vieți monotone, parcă trase la indigo. Nimeni nu-și aduce aminte că în locul ăla există o întreagă clasă sordidă de jos. Acolo găsești brokeri, agenți de asigurări, dar și funcționari bancari, vânzători de carne de porc, operatori ai centralelor termice, spălători de bani și tot ce-ți mai trece prin cap. Iar acum nu prea vorbim despre înalta societate. E vorba despre niște tipi cu adevărat de genul lui Archie Bunker[1]. În afară de asta, nici

[1] Personaj din serialul american de televiziune *All in the Family*, tipul familistului care trăiește din salariu, reacționar și bigot.

măcar nu mai discutăm doar despre Wall Street. Acum, veştile se răspândesc prin pagere, prin tot felul de reţele, prin fax. Funcţionarii din birourile dosnice ale băncilor şi ale societăţilor de asigurări vin să ia parte la petrecere.

Printre şirurile de capete, Smithback o zări pe doamna Wisher undeva, în faţă. Îşi luă în grabă rămas-bun de Kozinsky şi se îndesă în mulţime, croindu-şi drum către ea. Mama Pamelei stătea în umbra falnică a magazinului de lux Bergdorf Goodman, în faţa unui morman de flori proaspete şi de cărţi poştale înalt de aproape un metru, înconjurată de un preot catolic, de un pastor episcopal şi de un rabin. Alături era un bărbat tânăr şi trist, părând rupt de oboseală, cu părul lung, purtând un costum cu dungi fine şi şosete groase, violet. Smithback recunoscu chipul josnic şi viclean al lui Viscount Adair, iubitul Pamelei. Doamna Wisher avea o înfăţişare sobră şi respectabilă, cu părul ei deschis la culoare dat peste cap cu austeritate, cu faţa nefardată. În timp ce îşi pornea reportofonul şi îl întindea către ea, Smithback nu putu să nu se gândească că femeia aceea era un lider înnăscut.

Pentru o clipă nesfârşită, ea rămase în picioare, cu capul plecat. Pe urmă se întoarse către mulţimea adunată, reglând un microfon fără fir. Îşi drese glasul în mod spectaculos.

– Cetăţeni ei New York-ului! strigă.

Peste gloată se aşternu liniştea şi Smithback privi în jur, uluit de claritatea şi de volumul vocii ei. Zări mai mulţi bărbaţi împrăştiaţi strategic prin masa de oameni care ţineau în mâini difuzoare portabile fixate pe tije lungi, metalice. Era clar că, în ciuda aspectului spontan al marşului, doamna Wisher şi susţinătorii ei gândiseră totul în amănunt.

Când tăcerea fu deplină, ea continuă cu o voce mai scăzută.

– Suntem aici în memoria lui Mary Ann Cappiletti, care a fost jefuită şi apoi ucisă cu un foc de armă, în acest loc, la data de 14 martie. Să ne rugăm.

Printre cuvintele ei, Smithback izbuti să le deslușească mai clar pe cele izvorâte din portavocele poliţiştilor, care le ordonau oamenilor să o împrăştie. Poliţia călare sosise numai pentru a descoperi că mulţimea

era prea densă ca să se poată mişca în siguranţă şi caii lor se cabrau neputincioşi pe margini. Ziaristul ştia că, de data asta, doamna Wisher omisese în mod intenţionat să solicite un permis, pentru ca surpriza şi consternarea de la Primărie să atingă cota maximă. Aşa cum spusese Kozinski, anunţarea marşului prin intermediul unor reţele private se dovedise un sistem eficient de comunicare. Avusese şi avantajul de a-i şunta pe oamenii legii, de a şunta mass-media şi municipalitatea, care nu aflaseră despre eveniment decât atunci când era prea târziu ca să-l mai poată împiedica.

– A trecut mult timp, spunea doamna Wisher, foarte mult timp de când un copil putea să umble prin New York fără nici o teamă. Acum se tem până şi adulţii. Ne e teamă să mergem pe străzi, să ne plimbăm prin parc... să luăm metroul.

La auzul aluziei la masacrul recent, din mulţime se ridică un murmur de furie. Smithback îşi contopi vocea cu a mulţimii, ştiind că, probabil, doamna Wisher nu se ţinuse de o bară din metrou niciodată în viaţa ei.

– Diseară! strigă ea, pe neaşteptate, cuprinzând mulţimea cu ochi sclipitori. Diseară o să schimbăm toate astea. O să începem prin a lua înapoi Central Park. La miezul nopţii o să stăm, fără nici o teamă, pe Great Lawn!

Din gloată se înălţă un muget, crescând în intensitate în vreme ce înghesuiala era cât pe ce să strivească pieptul lui Smithback. Îşi închise reportofonul şi şi-l îndesă în buzunar; nu făcea faţă vacarmului şi, în afară de asta, nu avea nevoie de nici un fel de ajutor ca să-şi reamintească evenimentul. Ştia că, până în momentul acela, sosiseră, în forţă, mulţi alţi reporteri, atât din mass-media locală cât şi din cea naţională. Dar el, Smithback, era singurul care putea discuta în exclusivitate cu Anette Wisher, singurul care primise toate detaliile despre marş. Nu cu mult înainte, în chioşcurile de presă apăruse o ediţie specială, de seară, a ziarului *Post*. Conţinea un supliment cu harta traseului marşului şi cu lista punctelor de staţionare, unde urmau să fie comemorate victimele crimelor. Smithback simţi un puseu de mândrie. Vedea că mulţi oameni ţineau în mâini câte un exemplar al suplimentului.

Kozinski nu știa totul. El, Smithback, ajutase la răspândirea cu repeziciune și pe scară largă a veștii. Vânzările chioșcurilor de ziare aveau să atingă o cifră astronomică și acesta era cel mai bun mod de a da ceva publicității – nu doar pentru urechile salariaților, ci și pentru o mare parte a oamenilor bogați și influenți care citeau, de obicei, *Times*. Lăsa în seama savantului său de Harriman explicația acelui fenomen aparte, pe care n-avea decât să i-o servească editorului lui fosilizat, încrustat în baligă.

Soarele coborâse în spatele turnurilor și minaretelor din Central Park West și în văzduh plutea deja o seara caldă, de vară. Doamna Wisher aprinse o mică lumânare, apoi dădu din cap către oamenii bisericii, îndemnându-i să facă același lucru.

– Prieteni, spuse ea, ridicând lumânarea deasupra capului, să lăsăm micile noastre luminițe și vocile noastre mărunte să se unească într-un singur foc violent și într-un urlet de neconfundat. Nu avem decât un singur scop, un scop care nu poate fi ignorat și în calea înfăptuirii căruia nimic nu poate rămâne în picioare: *să ne luăm orașul înapoi!*

În timp ce mulțimea prelua lozinca, ea porni către Grand Army Plaza. Cu un ultim ghiont, Smithback izbuti să treacă dincolo de primul rând, pătrunzând în micul ei anturaj. Era ca și cum s-ar fi aflat în ochiul unui uragan.

Doamna Wisher se întoarse spre el.

– Sunt încântată că ai reușit să vii, Bill, zise, cu același calm cu care i s-ar fi adresat dacă ar fi luat parte la o serată.

– Sunt încântat că mă aflu aici, răspunse el, cu un zâmbet larg.

În timp ce treceau încet prin dreptul hotelului Plaza, pătrunzând apoi pe Central Park South, Smithback întoarse capul, privind imensa mulțime care unduia în spatele lor, târându-și trunchiul masiv de-a lungul marginilor parcului precum un șarpe enorm. Acum se vedeau mulți oameni și în fața lor, revărsându-se de pe Sixth Avenue și de pe Seventh, venind să li se alăture dinspre vest. Printre aceștia se aflau, răspândiți într-o proporție sănătoasă, bătrâni plini de bani, cu sânge albastru, gravi și cărunți. Dar Smithback putea să vadă, deopotrivă, și gloata tot mai numeroasă alcătuită din

tinerii despre care pomenise Kozinsky – brokeri, funcționari bancari, vânzători vânjoși de bunuri de larg consum – bând, fluierând, ovaționând și părând dornici sară la bătaie. Își aminti cât de ușor începuseră să arunce cu sticle în primar și se întrebă în ce măsură putea controla doamna Wisher mulțimea, dacă lucrurile aveau să ia o întorsătură urâtă.

Șoferii vehiculelor înșirate de-a lungul Central Park South încetaseră să mai claxoneze și coborâseră să privească sau să se alăture gloatei, dar dinspre Columbus Circle se mai auzeau încă urletele claxoanelor. Smithback respiră adânc, savurând haosul ca pe un vin fin. „O acțiune în masă are ceva incredibil de înviorător", își spuse.

Un tânăr se apropie în grabă de doamna Wisher.

– E primarul, gâfâi el, întinzându-i un telefon celular.

Ea îl luă, după ce își îndesă microfonul în geantă.

– Da? zise, cu răceală, continuând să înainteze.

Urmă un lung răstimp de tăcere.

– Îmi pare rău că aveți sentimentul ăsta, dar vremea permiselor a trecut de mult. Se pare că nici măcar nu vă dați seama că orașul ăsta e în pericol. Iar noi vă atragem atenția. E ultima dumneavoastră ocazie de a readuce liniștea pe străzile noastre.

Făcu o altă pauză, în timpul căreia ascultă, astupându-și urechea liberă cu palma, ca să nu mai audă zgomotul mulțimii.

– Mă întristează faptul că marșul îi stinghерește pe polițiștii dumneavoastră. Și mă bucur să aflu că șeful Poliției are inițiativa de a pregăti o acțiune. Dar dați-mi voie să vă pun o întrebare. Unde erau polițiștii dumneavoastră când a fost ucisă Pamela mea? Unde vă erau...

Ascultă, enervată.

– Nu. Categoric nu. Orașul e sufocat de crime și dumneavoastră mă amenințați *pe mine* cu o citație? Dacă nu mai aveți nimic altceva de spus, o să închid. Aici avem destul de multe de făcut.

Îi înapoie telefonul asistentului ei.

– Dacă sună din nou, spune-i că sunt ocupată.

Se întoarse spre Smithback, strecurându-și o mână pe sub brațul lui.

– Următoarea oprire e în locul unde a fost ucisă fiica mea. Trebuie să fiu tare pentru asta, Bill. O să mă ajuți, nu-i așa?

Ziaristul își linse buzele.

– Da, doamnă, răspunse.

42

D'Agosta o urmă pe Margo de-a lungul unui coridor prăfos, slab luminat, de la parterul muzeului. Cândva parte a unei vechi expoziții, culoarul era, de ani de zile, o zonă interzisă publicului, fiind folosit drept spațiu suplimentar de depozitare a colecției de mamifere. De o parte și de alta a acestui spațiu îngust se înșiruiau diverse animale împăiate, în poziții de atac sau de apărare. Locotenentul fu cât pe ce să-și rupă haina agățându-și-o de gheara unui urs grizzly ridicat în două picioare. Se pomeni ținându-și mâinile strâns lipite de coaste ca să evite să se frece de restul specimenelor învechite.

După ce trecură dincolo de un colț, intrând într-o fundătură, D'Agosta văzu, drept în fața ochilor, un imens elefant împăiat, cu adesea reparata sa piele cenușie zdrențuită și exfoliată. Sub pântecul lui masiv era ușa dublă unui lift pentru mărfuri, ascunsă în umbră.

– Trebuie să terminăm repede, spuse locotenentul, în timp ce Margo apăsa butonul. În Police Plaza numărul unu e mobilizare generală, pentru toată după-amiaza. De parcă s-ar pregăti să invadeze plajele din Normandia. Pe lângă asta, mai e și un soi de miting surpriză, organizat de Ne Luăm Orașul Înapoi, și oamenii se adună de-a lungul Fifth Avenue.

În aer plutea un miros care îi aducea aminte de anumite locuri ale unor crime pe care le inspectase la vreme de vară.

– Laboratorul pregătitor e în josul holului, zise Margo, când îl văzu strâmbând din nas. Probabil că au vreun specimen la macerat.

– Înțeleg, făcu D'Agosta. Își ridică ochii către elefantul imens de deasupra capului său. Unde-i sunt colții?

– Ăsta e Jumbo, vechea atracție a spectacolelor de circ ale lui P.T. Barnum. A fost lovit de un tren de marfă în Ontario și colții i-au fost retezați. Barnum i-a măcinat, a scos gelatina din ei și a servit-o la masa dată în memoria elefantului.

– Un tip ingenios.

D'Agosta își strecură un trabuc între buze. Nimeni nu se putea plânge de puțin fum când inhala o asemenea duhoare.

– Îmi pare rău, zise Margo, cu un zâmbet timid. Fumatul e interzis. E posibil să fie metan în aer.

Locotenentul își puse trabucul la loc, în buzunar, în timp ce ușa liftului glisa, deschizându-se. Metan. Asta era ceva de care trebuia să ții seama.

Ieșiră pe un culoar înăbușitor din subsol, tapetat cu țevi de abur și cu lăzi imense pentru ambalare. Capacul uneia dintre ele era ridicat, dând la iveală capătul noduros al unui os negru, cât o ramură de copac. „Trebuie să fie un dinozaur", cugetă D'Agosta. Se strădui să-și țină sub control sentimentul de neliniște stârnit de amintirea ultimei sale incursiuni în zona subterană a muzeului.

– Am testat drogul pe mai multe organisme, spuse Margo, intrând într-o încăpere unde strălucirea neoanelor contrasta puternic cu întunecimea coridorului din exterior.

Într-un colț, o tehniciană de laborator stătea aplecată deasupra unui osciloscop.

– Șoareci de laborator, bacteria *Escherichia coli*, alge albastre și mai multe animale unicelulare. Șoarecii sunt aici, înăuntru.

D'Agosta aruncă o privire într-o mică zonă îngrădită, după care se grăbi să facă un pas înapoi.

– Isuse!

Pereții albi ai cuștilor ținute sub observație erau plini de pete de sânge. Pe podele erau împrăștiate leșurile stâlcite ale șoarecilor, acoperite de propriile măruntaie.

Margo se uită în cuști.

– Poţi să vezi că, din patru şoareci plasaţi iniţial în fiecare cuşcă, a rămas în viaţă numai câte unul.

– De ce nu l-aţi pus pe fiecare dintre ei în câte-o cuşcă separată? întrebă D'Agosta.

Margo îşi ridică ochii către el.

– Ideea era să-i lăsăm împreună. Am vrut să le studiez atât comportamentul, cât şi transformările fizice.

– Se pare că lucrurile au scăpat puţin de sub control.

Ea încuviinţă dând din cap.

– Toţi şoarecii ăştia au fost hrăniţi cu nufărul lui Mbwun, fiind infectaţi masiv cu retrovirus. E extrem de neobişnuit ca un virus care afectează oamenii să aibă efect şi asupra şoarecilor. În mod normal, reacţia diferă în funcţie de gazdă. Acum fii atent.

Când se apropie de cuşca de deasupra, şoarecele supravieţuitor se repezi la ea, sâsâind, agăţându-se de pereţii de sârmă şi muşcând aerul cu incisivii lui lungi şi galbeni. Margo se trase înapoi.

– Încântător, făcu D'Agosta. Se bat până la moarte, nu-i aşa?

Ea aprobă cu o înclinare a capului.

– Cel mai surprinzător lucru este că şoarecele ăsta a fost rănit grav în timpul luptei. Dar uite că rănile i s-au vindecat perfect. Şi, dacă arunci o privire în celelalte cuşti, o să remarci acelaşi fenomen. Drogul trebuie să aibă proprietăţi regeneratoare şi curative foarte puternice. Probabil că lumina irită cobaii, dar ştim deja că sensibilitatea la lumină este unul dintre efectele drogului. De fapt, Jen a lăsat un neon aprins şi, până dimineaţa, colonia de protozoare aflată exact sub el a murit.

Rămase o clipă cu ochii pironiţi asupra cuştilor.

– Aş vrea să-ţi mai arăt încă ceva, adăugă, în cele din urmă. Jen, vrei să-mi dai o mână de ajutor aici?

Cu ajutorul asistentei, introduse un perete glisant în cuşca de deasupra, împărţind-o în două şi izolând şoarecele supravieţuitor. Pe urmă extrase cu dexteritate leşurile celorlalţi folosindu-se de un forceps lung şi le lăsă să cadă într-un vas Pyrex.

– Să aruncăm o scurtă privire, spuse, ducându-l în laboratorul principal şi plasându-l pe platforma unui microscop stereo cu obiectiv superangular, tip „ochi de peşte". Privind prin lentile, examină

rămăşiţele cu ajutorul unei scapule. Sub ochii lui D'Agosta, despică ceafa şi dădu deoparte pielea şi blana de pe ţeasta pe care o studie cu băgare de seamă. Apoi făcu o secţiune prin măduva spinării şi se uită cu atenţie la vertebre.

– După cum vezi, arată normal, spuse, îndreptându-se de spate. Se pare că, în afara efectelor regeneratoare, modificările esenţiale sunt comportamentale, nu morfologice. Cel puţin aşa se întâmplă în cazul acestei specii. Încă nu pot fi sigură, concluzia ar fi prematură, dar, după cât se pare, Kawakita a reuşit, în cele din urmă, să domesticească virusul.

– Da, adăugă D'Agosta. Când era prea târziu.

– Asta e ceea ce mă nedumereşte. Kawakita trebuie să fi luat drogul *înainte* de a-l aduce în stadiul actual. Dar de ce şi-ar fi asumat acest risc, de ce să fi testat drogul pe el însuşi? Chiar şi după ce l-a încercat pe alţi oameni, tot nu putea fi sigur. Nu stătea în firea lui să facă un gest atât de nechibzuit.

– Aroganţa, zise locotenentul.

– Aroganţa nu e un motiv pentru care să te transformi într-un cobai. Kawakita era un savant prudent, aproape până la exagerare. Aşa ceva nu i se potriveşte, pur şi simplu.

– O serie de oameni la care nu te-ai aştepta nicidecum devin dependenţi de droguri, spuse D'Agosta. Mă lovesc de asta tot timpul. Doctori. Asistente medicale. Chiar şi poliţişti.

– Poate. Margo nu părea convinsă. Oricum, aici sunt bacteriile şi protozoarele pe care le-am inoculat cu retrovirus. E destul de ciudat faptul că n-au fost afectate: amibele, paramecii, rotiferele, nici unele. Cu excepţia acestora.

Deschise uşa glisantă a unui incubator, expunând vederii mai multe şiruri de vase Petrie acoperite cu agar-agar purpuriu. În fiecare dintre ele, petele lucioase, de dimensiunea unei monede de zece cenţi, indicau existenţa unor colonii de protozoare.

Margo scoase unul.

– Aici e *B. meresgerii,* un animal unicelular care trăieşte în ocean, în apele puţin adânci, pe suprafaţa varecilor şi a altor alge marine. De

obicei, se hrănește cu plancton. Îmi place să-l folosesc pentru că e relativ docil și e excepțional de sensibil la substanțele chimice.

Trecu, cu grijă, o buclă de sârmă prin colonia de animale unicelulare. Apoi mânji cu ea o lamelă de sticlă pe care o plasă pe tăvița microscopului, îl focalizâ și se dădu la o parte, lăsându-l pe D'Agosta să arunce o privire.

Uitându-se prin ocular, locotenentul nu văzu la început nimic. Apoi deslușî o serie de stropi rotunzi și limpezi, care își fluturau cu frenezie cilii pe fundalul ca un caroiaj.

– Credeam c-ai spus că sunt foarte docile, zise, continuând să se holbeze.

– De obicei sunt.

D'Agosta își dădu brusc seama că mișcările frenetice nu erau câtuși de puțin întâmplătoare: creaturile se atacau una pe cealaltă, sfâșiindu-și reciproc membranele exterioare și înfigându-se în rupturi.

– Și credeam c-ai spus că mănâncă plancton.

– Repet, de obicei o fac, răspunse Margo. Se uită la el. Înfiorător, nu-i așa?

– Ai dreptate.

D'Agosta se trase înapoi, mirându-se în sinea lui de faptul că, într-un fel, ferocitatea acelor făpturi minuscule îl scârbise.

– M-am gândit că o să vrei să vezi asta. Margo se apropie de microscop și se uită ea însăși încă o dată. Pentru că dacă au de gând să...

Amuți și încremeni, de parcă s-ar fi lipit de ocular.

– Ce s-a întâmplat? întrebă D'Agosta.

Margo păstră tăcerea preț de un minut nesfârșit.

– E ciudat, murmură, în cele din urmă. Se întoarse către asistentă. Jen, ai putea să colorezi astea cu niște eozinofil? Și vreau un trasor radioactiv, ca să identificăm membrii inițiali ai coloniei.

Făcându-i semn locotenentului să aștepte, Margo își ajută asistenta să prepare trasorul, plasând în final întreaga colonie tratată sub microscopul stereoscopic. Se holbă în ocular vreme de ceea ce i se păru lui D'Agosta o eternitate. Într-un târziu, se îndreptă de spate, mâzgăli niște ecuații în carnetul ei, după care se uită din nou prin microscop. D'Agosta o auzea numărând ceva pentru sine însăși.

– Protozoarele astea, zise ea în cele din urmă, au o durată normală de viață de circa șaisprezece ore. Sunt aici de treizeci și șase. Când sunt incubate la treizeci și șapte de grade Celsius, *B. meresgerii* se divid din opt în opt ore. Așadar – arătă către o ecuație diferențială din carnet – după treizeci și șase de ore, ar trebui ca raportul dintre protozoarele moarte și cele vii să vie de șapte la nouă.

– Și...? întrebă locotenentul.

– Tocmai am făcut o numărătoare aproximativă și am descoperit că valoarea raportului e redusă la jumătate.

– Și asta ce înseamnă?

– Înseamnă că *B. meresgerii* fie se divid mai rar, fie...

Își lipi iarăși ochii de microscop și D'Agosta auzi încă o dată numărătoarea șoptită. Ea se îndreptă din nou, de data asta mult mai încet.

– Rata de diviziune e normală, zise, cu voce scăzută.

D'Agosta își pipăi trabucul din buzunarul de la piept.

– Și asta ce înseamnă?

– Trăiesc cu cincizeci la sută mai mult, spuse ea, plat.

Locotenentul o privi o clipă.

– Iată ce motiv a avut Kawakita, făcu el, cu voce joasă.

Se auzi o bătaie ușoară în ușă. Înainte ca Margo să fi avut timp să răspundă, Pendergast se strecură înăuntru, salutându-i pe amândoi cu câte o înclinare a capului. Purta din nou costumul negru apretat, iar fața lui, deși ușor trasă și obosită, nu purta nici un semn al călătoriilor recente, cu excepția unei mici zgârieturi de deasupra sprâncenei stângi.

– Pendergast! exclamă D'Agosta. Era și timpul.

– Într-adevăr, spuse agentul FBI. Vincent, aveam un presentiment că o să fii și tu aici. Îmi cer scuze fiindcă am fost de negăsit atât de multă vreme. Incursiunea s-a dovedit a fi, cumva, mult mai anevoioasă decât îmi închipuisem. Aș fi putut ajunge aici, ca să vă povestesc despre întâlnirea mea, cu o jumătate de oră mai devreme, dar am simțit că un duș și schimbarea hainelor erau o chestiune vitală.

– Întâlnire? întrebă Margo, neîncrezătoare. I-ai văzut?

Pendergast dădu din cap, încuviințând.

– Da, și multe altele pe lângă asta. Dar, mai întâi, vă rog să mă puneți la curent cu evenimentele de la suprafață. Bineînțeles că am auzit despre tragedia din metrou și am văzut trupele în albastru, concentrate ca pentru Runnymede[1]. Dar e evident că mai sunt multe care îmi scapă.

Ascultă cu atenție explicațiile celorlalți doi despre adevărata proveniență a drogului numit glazură, despre Whittlesey și Kawakita și despre planul legat de inundarea Tunelelor Astor. Nu-i întrerupse decât ca să pună câteva întrebări în timp de Margo îi descria, în mare, rezultatele experimentelor sale.

– E fascinant, spuse el, în cele din urmă. Fascinant și extrem de neliniștitor. Se așează, picior peste picior, la o masă de laborator din apropiere. Apar niște paralele alarmante cu propriile mele investigații. Vedeți, în adâncul Tunelelor Astor, există un punct de întâlnire. Se află în mijlocul ruinelor a ceea ce se numea cândva Pavilionul de Cleștar, o gară particulară situată sub hotel Knickerbocker, care acum nu mai există. În centrul Pavilionului am dat peste o colibă stranie, construită, în întregime, din cranii omenești. Către ea converg nenumărate urme. Alături se află ceva care aduce a altar pentru jertfe, plus o serie de artefacte. În timp ce o cercetam, una dintre creaturi s-a apropiat, ieșind din beznă.

– Cum arăta? întrebă Margo, aproape fără să vrea.

Pendergast se încruntă.

– Greu de spus. Nu m-am apropiat destul de mult, iar ochelarii de noapte pe care îi purtam nu au o rezoluție mulțumitoare la distanță. Părea umană, sau aproape. Dar mersul ei era... ei bine, era, cumva, *diferit*. Agentul FBI părea să nu-și găsească cuvintele, ceea ce nu i se întâmpla de obicei. Se ghemuia, aplecându-se înainte într-un mod nefiresc în timp ce alerga, purtând cu grijă ceva despre care cred că trebuia să fie un adaos la colibă. Am orbit-o cu un flash și am tras, dar strălucirea bruscă a fost prea puternică pentru ochelarii mei și, când mi-am recăpătat vederea, creatura dispăruse.

– A fost lovită? întrebă D'Agosta.

---

[1] Locul unde a fost semnată Magna Carta Liberatum, sau Marea Cartă a Libertăților, de către regele Ioan fără de Țară, în anul 1215.

– Cred că da. Urma de sânge era evidentă. Dar, în momentul acela, eram, cumva, foarte nerăbdător să mă întorc la suprafață. Se uită la Margo, înălțând o sprânceană. Îmi imaginez că o parte dintre creaturi sunt mai diforme decât celelalte. În orice caz, putem fi siguri de trei lucruri. Sunt rapide. Pot vedea pe întuneric. Sunt complet răuvoitoare.

– Și trăiesc în Tunelele Astor. Margo se cutremură. Cu totul sub influența glazurii. Kawakita fiind mort și plantele dispărute, sunt probabil înnebunite din cauza lipsei drogului.

– Așa s-ar părea, zise Pendergast.

– Iar coliba pe care ai descris-o este, probabil, locul în care împărțea Kawakita drogul, continuă Margo. Cel puțin către sfârșit, când lucrurile au început să scape de sub control. Însă totul pare să fie aproape un ceremonial.

Agentul FBI dădu din cap, încuviințând.

– Cât se poate de adevărat. Deasupra intrării în colibă am remarcat niște ideograme japoneze, care s-ar traduce, aproximativ, prin „Sălașul Celui Asimetric". E unul dintre atributele folosite pentru descrierea unei camere de ceai japoneze.

D'Agosta se încruntă.

– Cameră de ceai? Nu înțeleg.

– La început n-am înțeles nici eu. Dar, cu cât am cugetat mai mult, cu atât mi-am dat mai bine seama ce a făcut, probabil, Kawakita. *Roji*, sau setul de trepte plasate la intervale inegale în fața colibei. Lipsa oricărui ornament. Sanctuarul simplu, neterminat. Toate astea sunt elemente ale Ceremoniei Ceaiului.

– Probabil că distribuia planta înmuiată în apă, sub forma unui ceai, spuse Margo. Dar de ce era nevoie de atâta bătaie de cap, doar dacă nu cumva... Se întrerupse o clipă. Dacă nu cumva ritualul în sine...

– Exact la asta m-am gândit și eu, făcu Pendergast. Probabil că, pe măsura trecerii timpului, lui Kawakita îi era tot mai greu să țină creaturile sub control. La un moment dat, a renunțat la vânzarea drogului și și-a dat seama că trebuia, pur și simplu, să-l *furnizeze*. Kawakita era și antropolog, nu-i așa? Trebuie să fi înțeles că ritualul și ceremonia au o influență liniștitoare, că *îmblânzesc*.

– De aceea a inventat ritualul de distribuire, zise Margo. Șamanii din culturile primitive se folosesc adesea de astfel de ceremonii ca să instaureze ordinea și ca să-și păstreze puterea.

– Și a ales Ceremonia Ceaiului ca punct de plecare, adăugă Pendergast. Fie din respect, fie în bătaie de joc, asta n-o s-o știm niciodată. Cu toate că, luând în considerare celelalte elemente pe care le-a împrumutat, am impresia că i-a adus un adaos plin de cinism. Îți amintești de notițele arse pe care le-ai găsit în laboratorul lui?

– Le am chiar aici, spuse D'Agosta, scoțându-și carnețelul, răsfoindu-l și întinzându-i-l apoi lui Pendergast.

– A, da. Nor verde, praf de pușcă, inimă de lotus. Sunt numele unor ceaiuri verzi mai mult sau mai puțin rare. Arătă carnetul cu degetul. Și asta: picior albastru iubitor de bălegar. S-a aprins un bec, doctore Green?

– Ar trebui, dar nu se-ntâmplă.

Buzele lui Pendergast zvâcniră într-un zâmbet ușor.

– Nu e vorba de o singură substanță, ci de două. Pe care membrii comunității Ruta 666 le-ar eticheta, fără îndoială, drept „ciumperci".

– Sigur că da! Margo pocni din degete. *Caerulipes* și *coprophilia*.

– Pe mine m-ați pierdut, zise D'Agosta.

– *Psilocybe* cu picior albastru și *psilocybe* iubitor de bălegar, spuse Margo, întorcându-se către el. Sunt două dintre ciupercile cu cele mai puternice efecte halucinogene.

– Și celălalt element de pe listă, *wysoccan*-ul, murmură Pendergast. Dacă nu mă înșeală memoria, era o băutură rituală folosită de indienii algonquin în timpul ceremoniei majoratului. Conține o cantitate importantă de scopolamină. Laurul. Un halucinogen foarte primejdios, care provoacă o narcoză profundă.

– Deci credeți că asta e o listă?

– Probabil. Kawakita voia, probabil, să-și modifice cumva băutura, ca să-i facă pe toxicomanii lui mai docili.

– Dacă ai dreptate, dacă voia să-i țină pe consumatorii de glazură sub control, atunci la ce folosea coliba din cranii? întrebă Margo. Eu sunt de părere că ridicarea unei asemenea construcții are un efect contrar, incitant.

– E adevărat, într-o destul de mare măsură, spuse Pendergast. Totuşi, din puzzle continuă să lipsească o piesă importantă.

– O colibă, construită în întregime din ţeste omeneşti, cugetă Margo. Ştii, am mai auzit asta şi înainte. Cred că în jurnalul lui Whittlesey se pomenea despre ceva asemănător.

Pendergast o privi cu un aer meditativ.

– Adevărat? Interesant.

– Să căutăm în arhivă. Am putea folosi terminalul din biroul meu.

Razele soarelui după-amiezii târzii pătrundeau prin singura fereastră a biroului înghesuit al lui Margo, acoperind hârtiile şi cărţile cu o mantie de aur. Urmărită de privirile lui Pendergast şi ale lui D'Agosta, Margo se aşeză, trase tastatura către ea şi începu să caute.

– Anul trecut, muzeul a primit o subvenţie ca să scaneze toate carnete cu notiţe din arhive şi toate celelalte documente similare şi să le introducă într-o bază de date. Cu puţin noroc, o să găsim jurnalul aici.

Iniţie o căutare după trei cuvinte: *Whittlesey*, *colibă* şi *cranii*. Pe ecran apăru numele unui singur document. Margo se grăbi să-l deschidă, apoi îl derulă până la penultima înregistrare. În timp ce citea cuvintele reci şi impersonale de pe ecranul computerului, căzu pradă amintirii irezistibile a evenimentelor petrecute cu optsprezece luni în urmă; ea, stând într-un birou întunecos al muzeului, împreună cu Bill Smithback, şi uitându-se peste umărul lui în timp ce ziaristul dădea cu nerăbdare paginile carnetului mucegăit.

> ... Crocker, Carlos şi cu mine ne continuăm drumul. Ne-am oprit aproape imediat ca să împachetăm lăzile. Borcanele cu specimene din interior se spărseseră. În timp ce eu reîmpachetam, Crocker a hoinărit pe lângă potecă, a dat peste coliba dărăpănată din centrul unui mic luminiş. Părea să fi fost construită în întregime din cranii umane, fixate cu oasele lungi ale membrelor, înfipte în pământ, în stilul unui jacal[1]. În centrul colibei, o mică masă pentru

[1] Tip de colibe din nuiele şi lut descoperite în Mexic şi în sudul Statelor Unite.

ofrande, făcută din oase ale membrelor legate cu tendoane. Pe masă am găsit statueta, alături de niște bucăți de lemn cu gravuri stranii.

Dar asta a fost mai târziu. Am adus echipamentul jos ca să facem cercetări, am redeschis lada, am regăsit trusa de scule – înainte de a cerceta coliba, o femeie indigenă bătrână a ieșit din tufișuri, clătinându-se – bolnavă sau beată, imposibil de precizat – a arătat lada, tânguindu-se în gura mare...

– E suficient, spuse Margo, mai tăios decât ar fi dorit-o, golind ecranul.

Ultimul lucru de care avea nevoie în clipa aceea era o altă aducere aminte a conținutului acelei lăzi de coșmar.

– Foarte ciudat, spuse Pendergast. Poate că e nevoie să punem cap la cap tot ce am aflat până acum. Făcu o pauză de o clipă, pregătindu-se să puncteze informațiile cu degetele lui zvelte. Kawakita a perfecționat drogul numit glazură, l-a testat pe alte persoane, apoi a folosit el însuși o variantă îmbunătățită. Nefericiții utilizatori, deformați de drog și ferindu-se din ce în ce mai mult de lumină, au coborât sub pământ. Sălbăticindu-se, au început să-i vâneze pe vagabonzii din subteran. Acum, ca urmare a morții lui Kawakita și a pierderii rezervelor de glazură, prădătorii au devenit mai curajoși.

– Și știm din ce motiv a luat Kawakita drogul. Substanța pare să aibă capacități regeneratoare, ba chiar și pe aceea de a prelungi durata de viață. Creaturile din subteran primeau o versiune mai veche decât cea la care apela el însuși. Și se pare că a continuat să perfecționeze drogul chiar și după ce a început să-l consume. Creaturile din laboratorul meu nu prezintă nici o anomalie fizică. Dar până și varianta cea mai purificată a drogului are efecte negative: uitați-vă cât de agresivi și de ucigători au devenit șoarecii, ba chiar și protozoarele.

– Dar toate astea lasă trei întrebări fără răspuns, spuse D'Agosta, pe neașteptate.

Ceilalți își întoarseră privirile spre el.

– În primul rând, de ce l-au omorât creaturile? Pentru că pare evident că asta s-a întâmplat.

– Poate că au ajuns de nestăpânit, răspunse Pendergast.

– Sau poate au devenit ostile față de el, considerându-l cauza necazurilor lor, adăugă Margo. Sau poate a existat o luptă pentru putere, între el și una dintre ele. Amintiți-vă ce a scris în carnet: „Celălalt e tot mai nerăbdător, pe zi ce trece".

– În al doilea rând, ce e cu a doua mențiune din carnetul lui: erbicidul, thyoxina? Nu pare să-și găsească locul nicăieri. Sau cu vitamina D, pe care spui c-o sintetiza?

– Nu uita că a mai scris în carnet și cuvântul *ireversibil,* zise Pendergast. Poate că, în cele din urmă, și-a dat seama că ceea ce făcuse era bun făcut, că nu exista nici o cale de întoarcere.

– Ceea ce ar putea explica remușcările care par să se desprindă din carnet, adăugă Margo. După toate aparențele, s-a concentrat asupra posibilităților de a scăpa de drog și de efectele sale fizice. Dar, în timpul acestui proces, a ignorat efectele noilor generații de viruși asupra rațiunii.

– A treia, și ultima, continuă D'Agosta, care naiba a fost scopul reconstruirii colibei de cranii descrise în jurnalul lui Whittlesey?

La asta, toată lumea păstră tăcerea.

În cele din urmă, Pendergast oftă.

– Ai dreptate, Vincent. Găsesc că scopul ridicării colibei e de ne-nțeles. Tot atât de nepătruns precum obiectele ciudate de metal pe care le-am descoperit pe platforma pentru ofrande.

Scoase obiectele mărunte din buzunarul hainei și le înșiră pe masa de lucru a lui Margo. D'Agosta se grăbi să ia unul și să-l studieze cu atenție.

– N-ar putea fi, pur și simplu, niște gunoaie?

Agentul FBI scutură din cap.

– Erau aranjate cu foarte mare grijă, ba chiar cu dragoste, spuse el. Aidoma relicvelor dintr-un relicvariu.

– Dintr-un ce?

– Dintr-un relicvariu. Ceva folosit ca să expui obiecte venerate.

– Păi, mie nu mi se par demne de respect. Arată precum niște bucăți dintr-un tablou de bord. Sau, poate, precum niște gadgeturi. D'Agosta se întoarse spre Margo. Ai vreo idee?

Ea se ridică de lângă terminalul computerului și se apropie de masa de lucru. Luă unul dintre obiecte, îl studie, apoi îl lăsă din nou jos.

– Ar putea fi orice, spuse, ridicând un altul, un tub de metal cu un capăt încapsulat în cauciuc cenușiu.

– Orice, încuviință Pendergast. Dar, doctore Green, simt că, dacă am ști ce sunt – și de ce stăteau, păstrate cu sfințenie, pe o platformă de piatră, la treizeci de etaje sub caldarâmul New York-ului – am avea cheia acestui puzzle.

43

Hayward își săltă pe umeri echipamentul antitero, își potrivi vizorul cu lanternă fixat cu o curea în jurul capului și aruncă o privire de-a lungul masei de uniforme albastre adunate în sala de pe cel mai adânc nivel al stației 59th Street. Trebuia să dea de urma Echipei Cinci, conduse de un oarecare locotenent Miller, dar în spațiul acela vast domnea un adevărat haos, toată lumea încercând să găsească pe toată lumea și, ca urmare, negăsind pe nimeni.

Îl văzu sosind pe șeful Horlocker, care venea direct de la trecerea în revistă a echipelor formate în stația de pe 81th Street, sub muzeu. Comandantul se postă în capătul opus al sălii, lângă Jack Masters, șeful Departamentului tactic, un bărbat subțire, cu o figură posacă. Brațele lungi ale acestuia, care atârnau de obicei pe lângă trup, precum ale unei maimuțe, erau acum în plină mișcare de rotație, în timp ce se adresa unui grup de locotenenți, lovind cu palma într-o serie de hărți și urmărind linii imaginare. Horlocker stătea alături, dând din cap, ținând în mână un indicator de parcă ar fi fost un baston de bambus și lovind din când în când în hartă ca să sublinieze importanța unui punct strategic. Horlocker le permise locotenenților să plece, iar Masters ridică o portavoce.

– Atenție! zbieră, cu voce hârjâită. Echipele au fost formate?

Totul îi reamintea lui Hayward de o tabără de cercetași pentru fete.

Se înălță un murmur de nemulțumire, care părea să însemne „Nu".

– Atunci Echipa Unu se adună aici, spuse Masters, întinzându-şi mâna în faţă. Echipa Doi, în centru.

Continuă să treacă în revistă echipele, indicându-le diferite zone ale staţiei. Hayward se îndreptă către punctul de formare al Echipei Cinci. Când sosi, locotenentul Miller desfăşura o hartă imensă, în tonuri de albastru, a zonei de care răspundea echipa. Purta o uniformă de luptă, de culoare cenuşiu-deschis, ale cărei falduri nu-i ascundeau povara generoasă de ţesut adipos.

– Nu vreau nici un fel de acte eroice, nici o confruntare, spunea el. OK? În esenţă, e vorba de o misiune de dirijare a circulaţiei, nimic extravagant. Dacă opune cineva rezistenţă, folosiţi măştile şi gazul lacrimogen. Nu vă fâţâiţi degeaba; demonstraţi-le că nu glumiţi. Dar nu mă aştept la nici un fel de necazuri. Dacă vă faceţi datoria cum trebuie, ieşim de aici într-o oră.

Hayward deschise gura, apoi se stăpâni. După părerea ei, folosirea gazului lacrimogen în tunelele subterane era o problemă oarecum delicată. Cândva, cu ani înainte ca Poliţia Transporturi să se unească cu cea obişnuită, cineva din conducere sugerase să se apeleze la gaz pentru a ţine în frâu o tulburare. Poliţiştii de rând aproape că se revoltaseră. Dacă, la suprafaţă, gazul lacrimogen era destul de neplăcut, în subteran devenea de-a dreptul ucigător. Şi putea să vadă că zona care le fusese repartizată cuprindea tunele de metrou şi de întreţinere aflate la cea mare adâncime, sub staţia Columbus Circle.

Miller îşi roti capul, cu ochelarii întunecaţi din jurul gâtului învârtindu-se, susţinuţi de un şnur Day-Glo.

– Nu uitaţi, cele mai multe dintre aceste cârtiţe şi-au ieşit din minţi din cauza unui rahat sau a altuia, poate că de prea multă băutură, zbieră el. Fiţi autoritari şi o să se supună. Nu trebuie să faceţi altceva decât să-i mânaţi în sus şi să-i scoateţi afară ca pe nişte vite, dacă înţelegeţi ce vreau să spun. Odată ce i-aţi urnit de loc, o să continue să se mişte. Conduceţi-i către acest punct central, sub turnanta numărul doi. E punctul de comandă al echipelor patru, cinci şi şase. Odată ce echipele se regrupează, ducem cârtiţele sus, la ieşirea dinspre parc a metroului, aici.

– Domnule locotenent Miller? spuse Hayward, nemaisimțindu-se în stare să păstreze tăcerea.

Locotenentul se uită la ea.

– Pe vremuri, adunam vagabonzii din tunelurile astea, așa că îi cunosc foarte bine. N-o să se pună în mișcare atât de ușor cum credeți.

Miller făcu ochii mari, de parcă atunci ar fi văzut-o pentru prima oară.

– Dumneata? întrebă el cu neîncredere. Culegătoare de vagabonzi?

– Da, domnule, răspunse Hayward, gândindu-se că avea să tragă în mare grabă un șut în testiculele următorului tip care avea să-i pună aceeași întrebare.

– Isuse, făcu Miller, scuturând din cap.

În liniștea lăsată, ochii celorlalți polițiști se întoarseră către Hayward.

– Mai sunt pe aici și alți foști TA? întrebă locotenentul, rotindu-și privirile.

Un alt polițist ridică mâna. Hayward îi remarcă imediat trăsăturile evidente: înalt, negru, cu o constituție de tanc.

– Numele? se răsti Miller.

– Carlin, rosti, tărăgănat, bărbatul masiv.

– Altcineva? întrebă Miller.

Nimeni nu răspunse.

– Bun.

– Noi, foști polițiști de la transporturi, cunoaștem tunelurile astea, zise Carlin, cu voce blândă. Păcat că nu s-au gândit să trimită mai mulți de-alde noi la picnicul ăsta, domnule.

– Carlin? spuse Miller. Ți-ai primit masca de gaze, ți-ai primit bastonul, ți-ai primit parcela. Așa că nu-ți uda pantalonii. Și, când o să vreau din nou părerea ta, o să ți-o cer. Miller își roti privirea. Aici sunt prea multe hoituri nenorocite. Acțiunea asta cere un grup mic, de elită. Dar șeful primește acum ce și-a dorit.

Hayward își aruncă ochii în jur, estimând că în încăpere se aflau, poate, o sută de polițiști.

– Numai sub Columbus Circus sunt, pe puțin, trei sute de vagabonzi, spuse ea, cu voce egală.

– Oh? Şi când i-ai numărat ultima dată? întrebă Miller.

Ea nu răspunse.

– Aşa e câte unul ca voi în fiecare grup, bodogăni Miller, fără să se adreseze cuiva anume. Acum, fiţi atenţi aici. Asta e o operaţiune tactică, aşa că trebuie să stăm în formaţie compactă şi să executăm ordinele. S-a înţeles?

Câţiva încuviinţară dând din cap. Carlin prinse privirea lui Hayward şi şi-o ridică pe a lui, scurt, către tavan, dând de înţeles ce părere avea despre Miller.

– Foarte bine, alegeţi-vă partenerii! strigă Miller, rulând harta.

Hayward se întoarse către Carlin şi el îi răspunse dând din cap.

– Cum procedezi de obicei? întrebă el.

Hayward observă că se înşelase apreciind, la prima vedere, că poliţistul era supraponderal. Era îndesat, croit ca un halterofil, fără să aibă, nicăieri, nici măcar un dram de grăsime.

– În ce zonă patrulai înainte de fuziune?

– Sub Penn Station. Mă numesc Hayward.

Observă, cu coada ochiului, expresia batjocoritoare a lui Miller: Carlin şi muierea.

– Asta e într-adevăr o treabă de bărbat, spuse locotenentul, încă uitându-se la ea. Există întotdeauna o şansă ca lucrurile să ia o întorsătură urâtă. N-o să ţi-o luăm în nume de rău dacă...

– Sergentul Carlin, aici de faţă, îl întrerupse Hayward, e destul de *bărbat* pentru noi amândoi.

Îşi plimbă privirea apreciativă asupra siluetei lui Carlin, apoi se uită fix la pântecul lui Miller.

Câţiva poliţişti izbucniră în râs, iar locotenentul se încruntă.

– Pentru voi doi o să găsesc ceva de făcut în ariergardă.

– Ofiţeri ai legii! urlă pe neaşteptate Horlocker în portavoce. Avem la dispoziţie mai puţin de patru ore ca să scoatem toţi vagabonzii din zonele din jurul Central Park. Nu uitaţi că, exact la miezul nopţii, milioane de litri de apă vor fi eliberate din rezervor, pătrunzând în sistemul de evacuare a apei de ploaie. Potopul va fi direcţionat cu precizie. Dar nimeni nu garantează că vreo doi vagabonzi care umblă de colo-colo n-ar putea ajunge în calea apei. Aşa că este important

să vă faceți datoria și ca toată lumea din zonă să fie evacuată, cu cât mai mult timp înainte de termen. Toată lumea. Nu e vorba de o evacuare temporară. Vom folosi această ocazie unică ca să-i scoatem, odată pentru totdeauna, pe toți vagabonzii din tunelele subterane. Acum, știți care vă sunt sarcinile și aveți șefi de grupe care au fost aleși în baza experienței lor. Nu există nici un motiv pentru care să nu puteți duce totul la bun sfârșit, cu prisosință, într-o oră sau două.

S-au făcut aranjamente pentru ca acești oameni să primească hrană și să fie adăpostiți peste noapte. Explicați-le asta, dacă va fi necesar. Autobuzele îi vor prelua din punctele de ieșire marcate pe hărțile dumneavoastră și îi vor transporta în adăposturile din Manhattan și din alte orașe. Nu ne așteptăm să întâmpinăm rezistență. Dar, dacă acest lucru se va întâmpla, respectați ordinele primite.

Se uită o clipă la polițiștii grupați, apoi ridică din nou portavocea.

– Colegii dumneavoastră din sectoarele nordice au primit instrucțiuni complete și veți trece la acțiune, cu toții, simultan. Vreau să vă deplasați împreună. Nu uitați, odată ajunși sub pământ, stațiile dumneavoastră radio nu vor mai funcționa decât ocazional. S-ar putea să reușiți să luați legătura unul cu altul și cu liderii echipelor alăturate, dar comunicațiile cu suprafața vor fi, în cel mai bun caz, intermitente. Așa că respectați planul, respectați orarul și îndepliniți-vă sarcinile.

Înaintă cu un pas.

– Și acum, băieți, să facem treabă bună!

Șirurile de polițiști în uniformă se ordonară în timp ce Horlocker trecea printre ele, bătând pe câte cineva pe umăr și împărțind vorbe de încurajare. Când ajunse prin dreptul lui Hayward, se opri, încruntându-se.

– Dumneata ești Hayward, corect? Fata lui D'Agosta?

„Auzi, fata lui D'Agosta."

– Lucrez cu locotenentul D'Agosta, domnule, spuse, cu voce tare.

Horlocker dădu din cap.

– Ei, la treabă, atunci.

– Domnule, cred că ar fi mai bine..., începu ea, dar un aghiotant îl ajunsese din urmă pe Horlocker, bolborosind acum ceva despre un

miting din Central Park care luase o amploare mult mai mare decât ar fi fost de așteptat, și comandantul se îndepărtă în grabă.

Muller o avertiză pe Hayward fulgerând-o cu o privire.

În timp ce Horlocker părăsea sala în fruntea unui alai de aghiotanți, Masters luă portavocea.

– Echipele să plece pe rând! strigă el.

Miller se întoarse către grupul său cu un rânjet strâmb.

– OK, băieți. Haideți să vârâm niște cârtițe-n sac.

44

Căpitanul Waxie ieşi din vechea clădire a secţiei de poliţie situate în Central Park şi o porni, pufnind, de-a lungul aleii care cotea, îndreptându-se către nord, spre semiîntunericul dintre copaci. În stânga lui mergea un poliţist în uniformă, de la secţie. În dreapta era Stan Duffy, inginerul-şef al Departamentului hidraulic al oraşului. Acesta le-o luase deja înainte, mergând repede şi aruncându-le priviri nerăbdătoare peste umăr.

– Lăsaţi-o puţin mai încet, zise Waxie, cu răsuflarea tăiată. Nu suntem la maraton.

– Nu-mi place să umblu prin parc atât de târziu, răspunse Duffy, cu o voce subţire şi stridentă. Mai ales acum, cu toate crimele astea. Trebuia să ajungeţi la secţie de o jumătate de oră.

– La nord de Forty-second e o harababură generală, spuse Waxie. Un ambuteiaj de neînchipuit. E vina femeii aleia, Wisher. E un fel de marş, stârnit ca din senin. Scutură din cap. S-au înghesuit pe Central Park West şi South şi o mulţime de indivizi răzleţiţi sunt încă pe Fifth Avenue, provocând tot felul de blocaje. Şi n-au nici măcar un nenorocit de permis. Iar ea n-a trimis nici o avertizare. Dacă aş fi fost primar, i-aş fi vârât pe toţi la închisoare.

Chioşcul orchestrei se înălţa acum în faţa lor, către dreapta; pustiu şi tăcut, împodobit cu o ghirlandă incredibil de compactă de graffiti, un rai pentru tâlhari. Duffy îi aruncă o privire nervoasă, grăbindu-se să treacă de el.

Cei trei ocoliră lacul, mergând pe East Drive. Waxie deslușea țipete, urale, urlete de claxoane și zgomot de motoare, venind de departe, de dincolo de marginile întunecoase ale parcului. Se uită la ceas: opt și jumătate. Operațiunea de golire a lacului trebuia să înceapă, conform planului, la opt patruzeci și cinci. Abia dacă aveau timp să ajungă la fața locului.

Stația de control a debitului lacului din Central Park era găzduită într-o clădire de piatră, plasată la patru sute de metri spre sud față de Reservoir. Waxie putea să o zărească deja, conturându-se printre copaci, cu o singură lumină strălucind dincolo de o fereastră murdară și cu literele CPRGS[1] dăltuite deasupra intrării. Își încetini pașii în timp ce Duffy descuia ușa grea, de metal. Acesta se deschise brusc, către interior, dând la iveală o încăpere veche, cu pereți de piatră, împodobită, ici și colo, cu mese pe care se aflau hărți și cu aparatură hidrometrică prăfuită, lăsată de mult în părăsire. Într-o colț se afla un computer de mare putere, alături de mai multe monitoare, imprimante și periferice cu aspect bizar, toate acestea fiind așezate, în mod spectaculos, lângă restul echipamentelor.

Odată intrați, Duffy închise ușa și o încuie cu grijă, apoi se apropie de consolă.

– N-am mai făcut asta niciodată până acum, spuse, nervos, întinzându-și mâna sub un birou, de unde scoase un manual care cântărea cel puțin șapte kilograme.

– Nu ne lăsa baltă tocmai acum, zise Waxie.

Duffy îl privi cruciș, cu ochi speriați. Pentru o clipă, păru să aibă de gând să spună ceva. În loc de asta, răsfoi manualul vreme de câteva minute, după care se întoarse către consolă și începu să tasteze. Pe cel mai mare dintre monitoare se înșiruiră o serie de comenzi.

– Cum funcționează chestia asta? întrebă Waxie, mutându-se de pe un picior pe altul.

Din cauza umidității intense din încăpere îl dureau încheieturile.

– E extrem de simplu, răspunse Duffy. Sub acțiunea gravitației, apa de la poalele munților Catskill ajunge în Lacul Reservoir din Central

[1] Central Park Reservoir Gauging Station – Stația de control a debitului lacului Reservoir din Central Park

Park. Acest Reservoir s-ar putea să pară mare, dar apa pe care o conține nu ar ajunge decât pentru alimentarea Manhattan-ului vreme de trei zile. E, mai degrabă, ceva mai mult decât o cisternă tampon, menită să păstreze echilibrul între vârfurile și golurile de consum.

Apăsă pe câteva taste.

– Sistemul de monitorizare e programat să anticipeze vârfurile și golurile și să regleze, în funcție de ele, debitul de apă care ajunge în Reservoir. Poate închide și deschide stăvilare aflate tocmai în munții Storm King, la o sută șaizeci de kilometri distanță. Programul ține cont de consumul de apă din ultimii peste douăzeci de ani și de cele mai recente buletine meteorologice și comandă reglarea debitului în conformitate cu estimările sale.

Aflat în siguranță în încăperea încuiată, Duffy ataca subiectul cu înflăcărare.

– Bineînțeles că uneori apar abateri față de necesarul estimat. Când cererea este mai mică decât s-a prognozat, iar în Reservoir ajunge prea multă apă, computerul deschide valva principală și varsă surplusul în sistemul de evacuare a apei de ploaie și în cel de canalizare. Când cererea e neașteptat de mare, valva principală se închide și sunt deschise stăvilarele suplimentare din amonte, pentru creșterea debitului.

– Da? spuse Waxie.

Își pierduse interesul după cea de-a doua frază.

– O să dau o comandă manuală prioritară, ceea ce înseamnă că o să deschid stăvilarele din amonte *și* valva principală. Apa o să ajungă în Reservoir și o să se scurgă imediat în sistemul de canalizare. E o soluție simplă și elegantă. Tot ce am de făcut este să programez sistemul ca să deverseze, la miezul nopții, trei sute opt zeci de mii de metri cubi – adică în jur de trei sute optzeci de milioane de litri – și să revină la modul automat de control după încheierea operațiunii.

– Deci lacul n-o să secе? întrebă Waxie.

Duffy zâmbi cu îngăduință.

– Să fim serioși, domnule căpitan. Nu vrem să creăm o situație critică în privința aprovizionării cu apă. Credeți-mă, asta se poate face cu minimum de impact asupra rezervei. Mă îndoiesc că o să vedeți nivelul lacului scăzând cu mai mult de trei de metri. Sistemul e cu

adevărat incredibil. E greu de crezut c-a fost proiectat acum mai bine de o sută de ani, de ingineri care au anticipat până și situația în care ne aflăm astăzi. Zâmbetul i se stinse. Chiar și așa stând lucrurile, o acțiune de o asemenea amploare nu s-a mai întreprins niciodată până acum. Sunteți sigur că vreți într-adevăr s-o facem? Pentru că valvele odată deschise... ei bine, tot ce pot să spun este o s-avem de-a face cu o viitură al naibii de puternică.

– Ați auzit ce-a spus șeful, zise Waxie, frecându-și nasul borcănat cu degetul mare. Asigurați-vă c-o să meargă.

– Oh, o să meargă, nici o grijă, răspunse Duffy.

Waxie îi spuse mâna pe umăr.

– Sigur c-o să meargă, spuse. Fiindcă altminteri o să vă treziți pe post de operator necalificat de stăvilar la uzina de tratare a apelor uzate de pe cursul inferior al fluviului Hudson.

Duffy izbucni într-un râs nervos.

– *Să fim serioși,* domnule căpitan, repetă el. Nu e nevoie de amenințări.

Reîncepu să tasteze în timp ce Waxie străbătea încăperea cu pași mari. Polițistul în uniformă stătea liniștit lângă ușă, urmărind procedura fără nici un interes.

– De cât timp o să fie nevoie pentru deversarea întregii cantități de apă? întrebă Waxie într-un târziu.

– De vreo opt minute.

Căpitanul mârâi.

– Opt minute pentru trei sute opt zeci de milioane de litri?

– Din câte am înțeles eu, vreți ca apa să fie deversată cât mai repede cu putință, ca să umple cele mai de jos canale de sub Central Park și să mănânce tot ce-i stă în cale, nu-i așa?

Waxie dădu din cap, încuviințând.

– Durata de opt minute înseamnă că sistemul lucrează cu un debit de sută la sută. Desigur, o să fie nevoie de aproape trei ore pentru ca toate componentele hidraulice să ajungă pe poziție. Pe urmă, totul se rezumă la golirea apei *din* Reservoir în același timp în care aducem *în* el o altă apă, din apeductele din nord. Ceea ce va împiedica nivelul apei din lac să scadă în mod excesiv. Operațiunea trebuie să se

desfășoare cu precizie, pentru că, dacă debitul de apă care intră în rezervor e mai mare decât cel care iese... ei bine, asta duce la o inundație de proporții în Central Park.

– Atunci sper că sunteți al dracului de sigur pe ceea ce faceți. Vreau ca totul să se desfășoare conform programului, *fără* nici o întârziere, *fără* nici o defecțiune.

Frecvența cu care erau lovite tastele se micșoră.

– Nu vă mai faceți griji, zise Duffy, cu degetul deasupra uneia dintre ele. N-o să existe nici un fel de întârziere. Numai să nu vă răzgândiți. Pentru că, imediat ce apăs pe tasta asta, sistemul hidraulic preia controlul. Nu-l mai pot opri. Vedeți dumneavoastră...

– Apasă dracului odată blestemăția aia, zise Waxie, nerăbdător.

Duffy o apăsă cu un gest melodramatic. Apoi se întoarse către căpitan.

– S-a făcut, spuse. Acum, numai un miracol mai poate opri inundația. Și, în caz că n-ați auzit, în New York miracolele sunt interzise.

45

D'Agosta se uită lung la micul morman de obiecte cromate şi de cauciuc, ridică unul, apoi, dezgustat, îl lăsă din nou să cadă.

– E cea mai afurisită chestie de care m-am lovit vreodată, spuse. Nu e posibil ca toate astea să fi ajuns acolo din întâmplare?

– Vincent, zise Pendergast, te asigur că erau aranjate cu grijă pe altar, aproape ca şi cum ar fi fost un soi de ofrande. Se lăsă liniştea, în timp ce el măsura laboratorul cu paşi mari, fără oprire. Şi mai e ceva care mă încurcă. La urma urmelor, Kawakita era singurul om care cultiva nufărul, în acvarii. De ce l-au ucis *şi* de ce au incendiat laboratorul? De ce să-şi fi distrus unica sursă a drogului? Nimic nu-l înspăimântă pe un toxicoman mai mult decât pierderea legăturii cu furnizorul. Iar laboratorului i s-a dat foc în mod intenţionat. Tu ai spus că în cenuşă erau urme de catalizatori.

– Dacă nu cumva îl plantează acum în altă parte, spuse D'Agosta, pipăindu-şi absent buzunarul de la piept.

– Haide, aprinde-l, spuse Margo.

Locotenentul îşi întoarse ochii spre ea.

– Vorbeşti serios?

Margo zâmbi şi dădu din cap.

– Numai de data asta. Dar să nu-i spui directoarei Merriam.

El se înseninã.

– O să fie secretul nostru.

Scoase trabucul, îi înfipse un creion în partea de sus, apoi se mută lângă singura fereastră, ridicându-i la maximum partea mobilă. Aprinse trabucul și pufăi încântat norii de fum, trimițându-i afară, deasupra Central Park.

„Aș vrea să am un viciu care să-mi facă măcar pe jumătate atâta plăcere ca ăsta", medită Margo, privindu-l într-o doară.

– Am luat în considerare posibilitatea existenței unei surse suplimentare, spunea Pendergast. Am fost cu ochi-n patru ca să descopăr orice semn al existenței unei grădini subterane. Dar nu exista nimic care s-o dovedească. Pentru o plantație de astfel de nuferi e nevoie de o apă liniștită și de aer proaspăt. Nu reușesc să-mi imaginez în ce loc de sub pământ ar putea s-o ascundă.

D'Agosta suflă pe fereastră un alt fuior de fum albăstrui, sprijinindu-și coatele pe pervaz.

– Ia uitați-vă ce harababură, spuse, arătând cu capul către sud. Pe Horlocker o să-l apuce pandaliile când o să vadă asta.

Margo veni lângă fereastră și își lăsă privirea să cadă asupra mantiei de verdeață a Central Park, întunecat și misterios sub lumina trandafirie a asfințitului. Din dreapta ei, de pe Central Park South, îi ajungea la urechi sunetul estompat al nenumăratelor claxoane. Marea masă de demonstranți intra în Grand Army Plaza, inundând-o încet, precum un șuvoi de melasă.

– E un soi de marș, făcu ea.

– Ai al dracului de multă dreptate, zise D'Agosta. Și oamenii ăia votează.

– Sper că taxiul doctorului Frock nu s-a blocat, în drum spre casă, în învălmășeala asta, murmură ea. Detestă aglomerația.

Ochii îi alunecară către nord, pe deasupra Sheep Meadow și a fântânii Bethesda, către ovalul liniștit al lacului Reservoir. La miezul nopții, din masa aceea calmă de apă aveau să se reverse trei sute optzeci de mii de metri cubi de moarte pe cele mai de jos nivele ale Manhattan-ului. Când îi veniră în minte zbârciții prinși dedesubt, simți o subită mustrare de conștiință. Nu era cel mai indicat procedeu. Dar gândurile îi alunecară la cuștile însângerate ale șoarecilor, la neașteptata sălbăticie a *B. meresgerii*. Era un drog letal; sporea de o mie

de ori agresivitatea naturală pe care evoluția o zidise aproape în firea tuturor făpturilor. Kawakita însuși fusese de părere că procesul era ireversibil...

– Mă bucur că suntem aici, sus, nu acolo, jos, murmură D'Agosta, pufăind din trabuc cu un aer meditativ.

Margo dădu din cap. Cu coada ochiului, îl vedea pe Pendergast, umblând dintr-un capăt în altul al încăperii din spatele ei, luând în mână diverse lucruri și punându-le apoi la loc.

„Când soarele va răsări din nou deasupra parcului, cugetă Margo, în Reservoir vor fi cu trei sute optzeci de mii de metri cubi de apă mai puțin." Își odihni ochii pe suprafața apei, a cărei transparență reflecta nuanțele de portocaliu, de roșu și de verde ale asfințitului. Era un peisaj superb, a cărui nemișcare tăcută contrasta cu marșul și cu sunetele frenetice ale claxoanelor care răsunau la o distanță de douăzeci de cvartale către sud.

Pe urmă se încruntă. „Până acum, n-am mai văzut niciodată un asfințit verde."

Își încordă privirea ca să deslușească suprafața tot mai întunecată a apei, care dispărea repede în umbră. În strălucirea luminii din ce în ce mai slabe, văzu limpede petecele de un verde mat de sub undele lacului. O idee stranie și cumplită i se furișă nepoftită în minte. „Apă liniștită și aer proaspăt..."

E imposibil, își spune. Sigur ar mai fi observat cineva până acum. Sau nu?

Se întoarse cu spatele la fereastră și îl fixă pe Pendergast. El îi întâlni ochii, se uită în adâncul lor și se opri locului.

– Margo? i se adresă, ridicând o sprânceană.

Ea nu răspunse și agentul FBI îi urmări privirea dincolo de fereastră și către Reservoir, se holbă o clipă, apoi se crispă vizibil. Când se întoarse din nou spre ea, Margo deslușì în ochii lui aceeași revelație clară.

– Ar fi mai bine să ne uităm mai îndeaproape, spuse el, cu voce scăzută.

*

Lacul Reservoir din Central Park era despărțit de aleea pentru jogging care îl înconjura printr-un gard înalt de sârmă. D'Agosta îl apucă de partea de jos și îl smuci cu violență, scoțându-l din pământ. Urmată îndeaproape de el și de Pendergast, Margo se târî de-a lungul aleii de serviciu pietruite de pe margine și intră în apă, îndreptându-se către un grup de frunze mici de nufăr, de o formă stranie, înfiorător de familiară. O smulse pe cea mai apropiată și o ridică, cu apa picurând din rădăcinile cărnoase.

– *Liliceae mbwunensis*, spuse ea. O cresc în Reservoir. Așa plănuise Kawakita să rezolve problema aprovizionării. Capacitatea acvariilor e limitată. Deci nu s-a ocupat numai de transformarea genetică a drogului, ci *și* de hibridizarea plantei, ca să poată fi cultivată într-un climat temperat.

– Uite unde era sursa ta suplimentară, zise D'Agosta, încă pufăind din trabuc.

Pendergast intră în lac pe urmele lui Margo, cu mâinile măturând prin apa întunecoasă, smulgând plante și examinându-le în lumina crepusculului. Mai multe persoane care făceau jogging își întrerupseră brusc alergarea robotică și rămaseră locului, privind cu ochii holbați priveliștea bizară: o femeie tânără în halat de laborator, un bărbat supraponderal cu un trabuc strălucindu-i între buze precum un tăciune aprins și un tip înalt, uluitor de blond, într-un costum scump, negru, de comandă, afundați până la piept în rezerva de apă potabilă a Manhattan-ului.

Pendergast ridică una dintre plante, cu o păstaie mare, de culoarea maronie a nucilor, atârnând de tulpină. Păstaia deschisă avea suprafața ondulată.

– Sunt pe punctul de a-și împrăștia semințele, spuse el, cu voce scăzută. Revărsarea lacului o să arunce plantele și încărcătura lor letală în fluviul Hudson – și în ocean.

Se lăsă tăcerea, punctată doar de sunetele îndepărtate și discordante ale claxoanelor.

– Dar chestia asta nu poate să crească în apă sărată, continuă agentul FBI. Poate, doctore Green?

– Nu, sigur că nu. Salinitatea... O idee cumplită, neașteptată, își făcu loc în mintea lui Margo. Oh, Isuse. Ce prostie din partea mea.

Pendergast se întoarse către ea, cu sprâncenele ridicate.

– Salinitatea, repetă Margo.

– Mă tem că nu-nțeleg, răspunse Pendergast.

– Singurul animal unicelular afectat de drogul viral a fost *B. meresgerii*, continuă ea, pe îndelete. Între el și celelalte organisme cărora le-am testat reacția față de drog există o singură diferență. Mediile de cultură cu agar-agar folosite pentru *B. meresgerii* au fost saline. Fiindcă e un organism oceanic. Trăiește în medii saline.

– Și? întrebă D'Agosta.

– E o metodă obișnuită de activare a virușilor. Nu trebuie decât să adaugi o picătură de soluție salină în cultura virală. În apa rece și proaspătă din Reservoir, planta stă în stare latentă. Dar virusul se activează când semințele ajung în apă sărată. Și descarcă drogul în ecosistem.

– Apa fluxului pătrunde pe fluviul Hudson, spuse Pendergast, până dincolo de Manhattan.

Margo lăsă planta să cadă și făcu un pas înapoi.

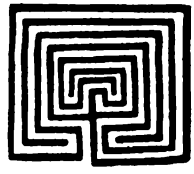
– Am văzut ce efect a avut drogul asupra unui singur organism microscopic. Dacă este eliberat în ocean, numai Dumnezeu știe la ce rezultat final se poate ajunge. Ecologia marină o să fie perturbată cu desăvârșire. Iar lanțul trofic e dependent de ocean.

– Stai așa, zise D'Agosta. Oceanul reprezintă un spațiu foarte mare.

– Oceanul răspândește multe dintre semințele plantelor de apă dulce și de uscat, spuse Margo. Cine știe ce plante și ce animale o să colonizeze virusul, multiplicându-se în interiorul lor? Iar dacă planta se împrăștie în ocean – sau dacă semințele își găsesc drumul către estuare și către mlaștini – asta nu mai are nici o importanță.

Pendergast ieși din apă își azvârli planta pe spate, cu rădăcinile bulbucate și noduroase deformându-i linia subțire a umerilor.

– Avem la dispoziție trei ore, spuse el.

COLIBA DE CRANII

PARTEA A TREIA

O privire aruncată asupra diferitelor straturi ale societății subpământene din New York, după metoda în care studiem o secțiune geologică transversală, sau un lanț trofic desfășurat de la prădător către pradă, ar putea fi semnificativă. Cea mai înaltă porțiune a lanțului este reprezentată de locuitorii lumii crepusculare dintre subteran și suprafață, care vizitează cantinele săracilor, birourile asistenței sociale, sau care au până și locuri de muncă în timpul zilei, reîntorcându-se în tuneluri numai noaptea, ca să se îmbete și ca să doarmă. Pe urmă vin persoanele rămase fără adăpost pe termen lung, vagabonzii obișnuiți sau patologici care preferă, pur și simplu, întunericul și mizeria încinsă a subteranelor în locul luminii solare și a murdăriei adesea înghețate de pe străzile orașului. Sub ei se află – de cele mai multe ori la propriu – numeroșii toxicomani și infractori care folosesc metroul și tunelele de cale ferată drept adăpost sau drept ascunzătoare. În partea inferioară a secțiunii transversale se găsesc persoanele cu disfuncționalități mintale, care nu mai suportă viața obișnuită, de la „suprafață", considerând-o prea complexă sau prea dureroasă; aceștia evită adăposturile pentru vagabonzi și fug în cotloane întunecoase, pe care le iau în stăpânire. Și bineînțeles că mai sunt și ceilalți, mai greu de încadrat într-o categorie, grupurile care există la periferia acestor straturi principale ale societății subterane: tâlhari, criminali înrăiți, vizionari și nebuni. Procentajul de vagabonzi care intră în această ultimă categorie este în continuă creștere, mai ales datorită deciziei neașteptate de a închide, în ultimii ani, multe instituții de stat dedicate sănătății mentale.

Toate ființele umane au tendința de a se organiza, alcătuind comunități, cu scopul de a fi protejate, de a se apăra și de a interacționa cu alte persoane. Vagabonzii – până și „cârtițele" cele mai alienate și mai din adâncuri – nu reprezintă o excepție. Cei care au ales să trăiască în întunericul perpetuu de sub pământ continuă să-și formeze propria societate, propriile comunități. Desigur că termenul de *societate* te poate induce în eroare când este vorba de populația din subteran. Societatea implică uniformitatea și ordinea; viața de sub pământ este,

prin definiție, dezordonată și entropică. Alianțele, grupurile și comunitățile iau naștere și se destramă cu fluiditatea mercurului. Într-un loc unde viața e scurtă, uneori brutală și întotdeauna văduvită de lumina naturală, simbolurile și subtilitățile lumii civilizate se spulberă ca un morman de cenușă la cea mai firavă adiere a vântului.

L. HAYWARD, *Castele și societatea de sub Manhattan*
(în curs de apariție)

46

Hayward se uită în josul tunelului abandonat de metrou, către luminile intermitente care licăreau ca niște balize de semnalizare de-a lungul plafoanelor joase și al pereților jilavi de piatră. Scutul antitero din plexiglas îi apăsa umărul, părând masiv și greu. Simțea, în dreapta, prezența vigilentă și calmă a sergentului Carlin, care înainta alături de ea în întuneric. Părea să știe foarte bine cu ce se confrunta. Probabil era conștient că, în subteran, îngâmfarea reprezenta cel mai mare defect. Cârtițele doreau să fie lăsate în pace. Iar singurul lucru care le întărâta mai mult decât ivirea unui polițist era apariția mai multora, hotărâți să le strângă grămadă și să le evacueze.

În primele rânduri, unde se afla Miller, oamenii râdeau și vorbeau cu voci sonore. Echipa Cinci dislocase deja două grupuri de vagabonzi de pe nivelul superior, care sălășluiau la hotarul lumii subterane și care o luaseră la fugă în susul scărilor, îngroziți de falanga de treizeci de polițiști. Acum aveau cu toții impresia că nimeni nu le putea sta în cale. Hayward clătină din cap. Încă nu se întâlniseră cu nici unul dintre cu adevărat îndărătnicii oameni-cârtiță. Și asta era ciudat. În tunelele de sub Columbus Circus ar fi trebuit să fie mult mai mulți vagabonzi. Văzuse mai multe focuri mocnite, abia abandonate. Ceea ce însemna că se ascunseseră. Nici nu era de mirare, cu zarva pe care o făcea toată lumea.

Echipa continuă să înainteze în josul tunelului, oprindu-se din când în când, la ordinul lui Miller, ca să inspecteze firidele și tunelurile

laterale. Hayward privea grupurile care se întorceau, ieşind ţanţoşe din întuneric, cu mâinile goale, aruncând gunoaiele în lături cu lovituri de picior şi ţinându-şi scuturile antitero lângă coaste. Aerul plin cu vapori de amoniac puţea. Cu toate că deja coborâseră mai în adânc decât o făceau de obicei patrulele care adunau vagabonzii, atmosfera continua să fie cea a unei incursiuni pe teren şi nimeni nu se plângea. „Să vedem cum o să fie când aerul o să înceapă să devină de nerespirat", se gândi.

Ajunseră pe neaşteptate în fundul tunelului secundar în care se aflau şi grupul coborî către nivelul următor în şir indian, pe o scară metalică. Nimeni nu părea să ştie cu exactitate pe unde îşi pierdea timpul Mephisto sau care erau limitele teritoriului comunităţii Ruta 666, principala ţintă a strădaniei lor de a pune pe fugă vagabonzii. Şi nimeni nu părea să-şi facă griji din pricina asta.

– Oh, o să iasă el din gaura unde se ascunde, spusese Miller. Dacă nu-l găsim noi, o s-o facă gazul.

Mergând pe urmele grupului zgomotos şi compact, Hayward avea senzaţia neplăcută că înota în apă fierbinte, fetidă. Scara cobora într-un tunel pe jumătate neterminat. Ţevi străvechi de apă, transpirând din cauza umidităţii, căptuşeau pereţii din piatră cioplită grosolan. În faţa ei, râsetele se transformară în şoapte şi murmure.

– Ai grijă pe unde calci, spuse, îndreptându-şi lanterna în jos.

Podeaua tunelului era ciuruită de găuri forate.

– Nu-mi place să mă poticnesc într-una dintr-astea, zise Carlin, cu capul lui uriaş părând şi mai mare din cauza căştii grele pe care o purta.

Lovi cu piciorul într-o piatră, aruncând-o în cea mai apropiată gaură, apoi ascultă până când un zăngănit estompat urcă înspre ei, reverberând.

– Trebuie să fi căzut vreo treizeci de metri, spuse. După cum a sunat, şi sub nivelul ăla e un gol.

– Uită-te la astea, murmură Hayward, aţintindu-şi lanterna către burlanele de lemn putred.

– Au cel puţin o sută de ani, răspunse Carlin. Cred...

Hayward îl opri punându-i mâna pe braţ. Din adâncurile întunecate ale tunelului se auzea un răpăit uşor.

O rafală de şoapte ajunse până la ei, venind din primele rânduri ale grupului. În timp ce Hayward asculta, răpăitul se îndesi, apoi deveni mai lent, urmărindu-şi propriul ritm secret.

– Cine e acolo? strigă Miller.

Sunetul estompat se uni cu un alt răpăit, mai profund, apoi cu un altul, până când o simfonie de zgomote infernale păru să umple tunelul pe de-a-ntregul.

– Ce dracu e asta? întrebă Miller. Îşi scoase arma şi o îndreptă pe direcţia razei lanternei. Poliţia! Ieşiţi de-acolo, acum!

Răpăitul reverberă, precum un răspuns batjocoritor, dar nimeni nu apăru în lumina lanternelor.

– Jones şi McMahon, luaţi-vă grupul şi înaintaţi cu o sută de metri, zbieră Miller. Stanislaw, Fredericks, vedeţi ce e în spate.

Hayward aşteptă până când micile detaşamente dispărură în întuneric, pentru a reveni, cu mâna goală, după câteva minute.

– Nu-mi spuneţi că nu-i nimic acolo, urlă Miller, drept răspuns la ridicările lor din umeri. Cineva face zgomotul ăla.

Răpăitul se reduse la un singur zgomot ritmat, abia auzit.

Hayward făcu un pas înainte.

– Sunt cârtiţele, bat în ţevi...

Miller se încruntă.

– Ţine-ţi gura, Hayward.

Ea observă că reuşise să capteze atenţia celorlalţi.

– Aşa comunică ei unii cu alţii, domnule, zise Carlin, cu voce blajină.

Miller se întoarse către el, având pe chipul întunecat o expresie de nedescifrat în bezna tunelului.

– Ştiu unde suntem, spuse Hayward. Cred că avertizează comunităţile vecine. Dau de veste că sunt atacaţi.

– Cum să nu, făcu Miller. Eşti telepată, sergent?

– Ştiţi alfabetul Morse, domnule locotenent? îl provocă ea.

Miller amuţi, nesigur. Apoi izbucni într-un râs zgomotos.

– Hayward, aici de faţă, crede că băştinaşii sunt agitaţi.

Câţiva poliţişti râseră scurt, fără convingere. Sunetul ritmat continua să se audă.

– Şi ce spun acum? întrebă sarcastic locotenentul.

Hayward ascultă.

– S-au mobilizat.

– Ce grămadă de rahat, spuse Miller cu voce puternică, după un răstimp îndelungat de tăcere. Apoi se întoarse către grup. Înainte, în marş forţat. Am pierdut deja destul timp.

În timp ce Hayward îşi deschidea gura, pregătindu-se să protesteze, în apropiere se auzi o bufnitură înfundată. Unul dintre oamenii din primele rânduri se trase înapoi clătinându-se, scoase un geamăt puternic şi scăpă din mână scutul. O piatră mare ricoşă către picioarele lui Hayward.

– În formaţie! strigă Miller. Ridicaţi scuturile!

Fasciculele unei duzini de lanterne măturară întunericul din jurul lor, cercetând firidele şi plafoanele vechi. Carlin se apropie de poliţistul lovit.

– Eşti teafăr? îl întrebă.

Omul, McMahon, dădu din cap, respirând cu greutate.

– Nemernicul m-a nimerit în stomac. Vesta a preluat ce-a fost mai rău.

– Ieşiţi la lumină! strigă Miller.

Încă două pietre zburară din întuneric, trecând fulgerător prin raza lanternelor, precum nişte lilieci de peşteră. Una pătrunse în praful de pe podea ca o rachetă, iar cealaltă lovi oblic scutul lui Miller. Se auzi un răcnet în timp ce locotenentul îşi descărca arma şi gloanţele de cauciuc plesneau tavanul grosolan.

Hayward aşteptă în timp ce sunetul stârnea ecouri în lungul tunelelor, pierzându-se în tăcere. Bărbaţii priveau îngrijoraţi în jur, mutându-se de pe un picior pe altul, deja enervaţi. Nu exista nici o modalitate de a face o evacuare de asemenea dimensiuni.

– Unde dracu sunt? spuse Miller, fără a se adresa cuiva în mod deosebit.

Hayward respiră adânc şi făcu un pas înainte.

– Domnule locotenent, ar fi mai bine să ne urnim *chiar acum* din loc...

Aerul se umplu brusc de proiectile: sticle, pietre și gunoaie azvârlite din întunericul din fața lor, o ploaie de deșeuri. Polițiștii se ghemuiră, ridicând scuturile ca să-și protejeze fețele.

– Rahat! se auzi un țipăt înnebunit. Ticăloșii ăștia aruncă cu rahat!

– Intrați în formație, băieți! zbieră Miller. Desfășurați-vă în linie!

În timp ce se întorcea ca să uite după Carlin, Hayward auzi o voce de alături șoptind, neîncrezătoare:

– Oh, Doamne Sfinte.

Se răsuci pe călcâie și ceea ce văzu în fața ochilor îi înmuie genunchii: o armată de vagabonzi zdrențăroși și murdari se năpustea din tunelul întunecat din *spatele lor*, prinzându-i într-o ambuscadă bine pusă la punct. În lumina pâlpâitoare a lanternelor era imposibil să faci o numărătoare exactă, dar ei i se păru că erau, probabil, sute: urlând cuprinși de furie și agitând fiare îndoite și bucăți de fier-beton.

– Înapoi, strigă Miller, îndreptându-și arma către gloată. Retrageți-vă și trageți!

Armele de descărcară simultan, scurt, dar cu un zgomot cumplit în spațiul închis al tunelului. Hayward avu impresia ca auzea gloanțele de cauciuc lovind în carne; o serie dintre indivizii din primul rând se prăbușiră, urlând de durere și sfâșiindu-și zdrențele, crezând că fuseseră împușcați.

– Omorâți-i pe porci! strigă o cârtiță înaltă, jegoasă, cu părul alb încâlcit și ochii cruzi, iar mulțimea se năpusti din nou înainte.

Hayward îl văzu pe Miller retrăgându-se în mijlocul grupului dezordonat de polițiști, zbierând comenzi contradictorii. Mai răsunară și alte împușcături, dar lumina lanternelor pâlpâia nebunește pe pereți și pe plafon și era imposibil să țintești cu adevărat. Cârtițele zbierau, un urlet sălbatic, ca de lupi, care îi zbârli părul de pe ceafă.

– Oh, rahat, făcu ea, nevenindu-i să-și creadă ochilor când văzu gloata tălăzuind prin întunericul pâlpâitor și ciocnindu-se cu falanga de polițiști.

– Uitați-vă în partea cealaltă! răsună strigătul unui polițist. Vin și din partea cealaltă!

Se auzi un zgomot de sticlă spartă și în tunel se înstăpâni o întunecime plină de licăriri, străbătută când și când de străfulgerările de la

gurile țevilor, în timp ce tirul cu gloanțe de cauciuc continua, contopindu-se cu țipete bizare și cu urlete. Hayward rămase țintuită în mijlocul haosului, zăpăcită de întuneric și străduindu-se să se orienteze.

Pe neașteptate, simți un braț soios alunecându-i printre omoplați precum un șarpe. Paralizia îi dispăru imediat, ca prin farmec. Își lăsă scutul să cadă, se aruncă înainte cu toată greutatea și îl azvârli pe atacator peste umăr, apoi îl izbi cu răutate în pântec cu bocancul. Îi auzi urletul de durere ridicându-se deasupra țipetelor răgușite și a răpăitului focurilor de armă. Când un alt individ se năpusti asupra ei, năvălind din întuneric, luă instinctiv o poziție defensivă: aplecată, greutatea lăsată pe piciorul din spate, brațul stâng vertical, ocrotindu-i fața. Fandă, secerându-l cu mâna stângă, apoi își roti piciorul, dându-i o lovitură care îl trânti la podea.

– Sfinte Sisoe, făcu admirativ Carlin, în timp ce își croia drum prin gloată alături de ea.

Întunericul era acum deplin. Nu aveau nici șansă dacă nu găseau o sursă de lumină. Hayward își pipăi în grabă centura, dădu peste o lanternă de semnalizare și o aprinse trăgând de șnur. O strălucire sinistră, portocalie, inundă întreg tunelul. Privi uimită oamenii încleștați în luptă. Erau blocați, din ambele părți, de un număr imens de cârtițe. Alături de ea, izbucni o altă lumină. Cel puțin Carlin avusese prezența de spirit de a-i urma exemplul.

Sălță lanterna deasupra capului, trecând în revistă încăierarea și căutând un mod de a organiza oamenii. Miller nu se zărea nicăieri. Ridicându-și scutul și scoțându-și „lanseta" din teaca de piele, încercă în câteva rânduri să înainteze. Două cârtițe se repeziră la ea, dar tot atâtea lovituri bine plasate ale bastonului le făcură să dea înapoi. Îl văzu pe Carlin în spatele ei, o prezență masivă și intimidantă în întuneric, flancând-o cu propriul baston și cu scutul. Hayward știa că cei mai mulți dintre vagabonzii de sub pământ erau subnutriți și slăbiți din cauza consumului de droguri. Cu toate că lanternele de semnalizare reduseseră pe moment avantajul cârtițelor, superioritatea numerică a acestora continua să fie cel mai mare pericol.

Acum polițiștii se regrupau în jurul lor, formând un șir de scuturi de-a lungul unuia dintre pereți. Hayward observă că numărul

cârtiţelor care apăruseră din spate era relativ mic şi că se uneau cu grupul principal. Grosul poliţiştilor se regrupa în capătul opus gloatei, care se retrăgea în fundul întunecat al tunelului, către scară, scoţând ţipete stridente şi aruncând cu pietre. Nu puteau ieşi decât înconjurând-o şi mânând-o, în acelaşi timp, către nivelul superior.

– După mine! strigă ea. Împingeţi-i către ieşire!

Îi conduse pe poliţişti în flancul drept al mulţimii, ocolind sticlele şi pietrele în timp ce alerga. Vagabonzii năpădiră înapoi, în tunel, şi Hayward trase, ţintind deasupra capetelor lor, făcându-i să-şi rupă rândurile. Ploaia de gunoaie se rări când gloata o luă la fugă, ferindu-se de gloanţe. Ţipetele şi înjurăturile se mai auzeau din când în când, dar moralul părea să le fi ajuns la pământ, iar Hayward îi privi cu uşurare retrăgându-se în grabă şi în dezordine.

Se opri o clipă, ca să-şi tragă răsuflarea şi să evalueze situaţia. Pe podeaua murdară a tunelului zăceau doi poliţişti, unul ţinându-se de cap, iar celălalt părând să-şi fi pierdut cunoştinţa.

– Carlin! strigă ea, arătându-l cu capul pe bărbatul rănit.

Din rândurile gloatei în retragere, se auzi brusc un zgomot puternic. Hayward ridică în sus lanterna de semnalizare, lungindu-şi gâtul ca să identifice sursa tărăboiului. Era Miller, izolat de partea cealaltă a imensului grup de cârtiţe. Probabil că fugise în josul tunelului în timpul primului atac şi fusese prins într-o a doua ambuscadă.

Auzi un pocnet şi văzu un nor de fum de un verde palid în lumina lanternei de semnalizare. Probabil că Miller, intrând în panică, apelase la gazul lacrimogen.

„Hristoase, ăsta era ultimul lucru de care aveam nevoie."

– Măştile, strigă ea, cu voce puternică.

Gazul tălăzuia încet către ei, în vălătuci lenevoşi, întinzându-se de-a lungul podelei precum un covor otrăvit. Hayward îşi puse masca pe bâjbâite, strângându-i bine cureaua Velcro, cu arici.

Miller ieşi din nor cu chipul acoperit de mască, părând o apariţie extraterestră.

– Gazaţi-i! se auzi strigătul lui înăbuşit.

– Nu! protestă Hayward. Nu aici! Avem doi oameni la podea!

Făcu un pas înainte în timp ce Miller, ignorând-o, înhăţă butelia agăţată de centura unui poliţist de alături, îi scoase cuiul şi o aruncă înspre mulţime. Hayward mai văzu încă una sau două butelii zburând când bărbaţii intraţi în panică urmară exemplul lui Miller. Îi mai ajunseră la urechi şi alte pocnete înfundate şi mulţimea de cârtiţe dispăru sub valurile de fum. Apoi îl auzi pe Miller cerându-le altor poliţişti să-şi arunce buteliile în jos, prin găurile forate care ciuruiau podeaua tunelului.

– Afumaţii pe ticăloşi ca să iasă afară. Dacă dedesubt se mai ascund şi alţii, o să-i urnim de-acolo.

Carlin îşi luă privirea de la poliţistul căzut cu faţa în jos şi îşi ridică ochii.

– Opriţi-vă, fir-ar să fie! tună el.

Acum norii de gaz se înălţau încet, răspândindu-şi vaporii în întreg tunelul. Jur-împrejur, poliţiştii îngenuncheau, aruncând buteliile în găuri. Hayward îi zărea pe vagabonzi năvălind în susul scării, încercând să scape de gaz.

– Nu mai avem timp, urlă Miller, cu vocea lui stridentă frângându-se. Trebuie să ieşim de aici!

Cei mai mulţi dintre poliţişti nu aveau nevoie să fie îndemnaţi de două ori, aşa că se făcură nevăzuţi în norii de fum.

Hayward îşi croi drum înapoi, către Carlin, acum aplecat din nou asupra omului căzut, împreună cu McMahon. Celălalt rănit, care stătea în capul oaselor, se ţinea de pântec şi bora. Gazul se târa către ei.

– Să-i ducem ceva mai încolo, zise Hayward. Nu avem cum să-i punem tipului ăstuia o mască cât timp vomită.

Poliţistul conştient se ridică încet, clătinându-se şi ţinându-se cu mâinile de cap. Ea îl ajută să se îndepărteze, în vreme ce Carlin şi McMahon îl cărau pe bărbatul lipsit de cunoştinţă către un loc mai sigur din tunel.

– Trezeşte-te, prietene, spuse Carlin, plesnindu-l peste obraji şi aplecându-se ca să-i examineze tăietura urâtă din frunte.

Zidul verde de gaz lacrimogen se apropia vălătucindu-se.

Pleoapele omului fluturară şi ochii i se deschiseră.

– Eşti teafăr?

– Rahat, spuse rănitul, încercând să se salte în capul oaselor.

– Poţi să te concentrezi? îl întrebă Carlin. Cum te cheamă?

– Beal, veni răspunsul, cu voce înăbuşită.

Gazul aproape că ajunsese lângă ei. Carlin se întinse şi îi desprinse masca fixată de centură.

– Acum o să-ţi pun asta, OK?

Bărbatul numit Beal dădu din cap, cu chipul golit de expresie. Carlin îi încheie curele măştii şi reglă supapa. Apoi îl ajută, grijuliu, să se ridice în picioare.

– Nu pot să merg, spuse Beal, prin mască.

– Sprijină-te de noi, zise Carlin. O să te scoatem de-aici.

Norul îi învăluise deja, o stranie ceaţă verzuie luminată de pâlpâirile lanternelor de semnalizare pe cale să se stingă. Înaintară încet, pe jumătate târându-l pe Beal, până ce ajunseră lângă Hayward, care fixa masca de gaze pe capul celuilalt poliţist rănit.

– Să mergem, spuse ea.

O porniră, cu băgare de seamă, prin nori de gaz lacrimogen. Zona din jurul lor era pustie; vagabonzii fugiseră de gaz, iar grupul de poliţişti conduşi de Miller îi urmase. Hayward îşi încercă staţia radio, dar nu reuşi să ia legătura cu nimeni din cauza paraziţilor puternici. Din depărtare se auzeau tusea şi înjurăturile vagabonzilor răzleţiţi, ascunşi în labirintul tunelelor de dedesubt şi siliţi de gaz să iasă la suprafaţă. Apoi zări scara. Curenţii de aer împrăştiau încet gazul lacrimogen prin tunele, purtându-l către nivelul de deasupra şi umplând traseul lor de retragere. Dar Hayward ştia că urma să împingă şi restul cârtiţelor către suprafaţă. Şi era al dracului de sigură că nu voia să se afle în preajmă când aveau să iasă.

Când ajunseră lângă scară, Beal se încovoie pe neaşteptate şi începu să verse în mască. Hayward îl lăsă pe celălalt bărbat, se întoarse şi i-o smulse. Capul poliţistului căzu în piept, apoi, când gazul îl învălui, se lăsă pe spate. Membrele i se înţepeniră şi se zvârcoli, smulgându-se din strânsoarea celorlalţi şi prăbuşindu-se, cu faţa-n mâini.

– Trebuie să plecăm, imediat! strigă McMahon.

– Duceţi-vă, spuse Hayward. Eu nu-l las pe omul ăsta aici.

McMahon rămase locului, ezitând. Carlin îi aruncă o privire aspră.

– OK, rămân cu voi, spuse McMahon într-un târziu, cu un aer posomorât.

Cu ajutorul lui, Hayward îl ridică în picioare pe Beal, care icnea. Pe urmă își apropie masca de urechea lui.

– Sau o iei din loc, îi spuse, calmă, sau ne înecăm cu toții. Totul se reduce la asta, amice.

47

Centrul de Control al Situațiilor de Criză al NYPD fusese pregătit pentru operațiunea de golire a lacului. Margo intră, mergând cu pași mărunți și iuți în urma lui Pendergast și a lui D'Agosta și remarcă o serie de console de comunicații rămase pe cărucioarele de transport. Polițiștii în uniformă erau aplecați deasupra pupitrelor ticsite de hărți caroiate. Cabluri groase, înfășurate cu bandă izolatoare, șerpuiau pe podea precum niște pârâiașe negre, bogate.

Horlocker și Waxie stăteau la o masă lungă, cu spatele la echipamentul de comunicații. Încă de la ușă Margo observă că fețele le luceau de sudoare. Un bărbat mărunțel, cu mustață stufoasă, era așezat alături, la un terminal de computer.

– Ce-i asta? întrebă Horlocker, când îi văzu intrând. Comitetul de vizite al doamnelor?

– Domnule, zise D'Agosta, nu puteți seca lacul Reservoir.

Comandantul își lăsă capul pe o parte.

– D'Agosta, în clipa de față n-am timp de tine. Pe lângă tot rahatul ăsta, sunt ocupat până peste cap să duc tratative cu demonstrații lui Wisher. Între timp ce, sub pământ, are loc cea mai mare evacuare din istoria secolului. Mi-am împrăștiat forțele, subțiindu-le ca pe o clătită. Așa că scrie-mi o scrisoare, OK? Făcu o pauză. Dar ce, ați fost să înotați?

– Lacul Reservoir, zise Pendergast, făcând un pas înainte, e încărcat de nuferi otrăviți. E vorba de planta care asigura supraviețuirea lui

Mbwun. Planta din care și-a extras Kawakita drogul. Și care e gata să-și răspândească semințele. Își luă planta plină de mâl de pe umeri și o trânti pe masă. Asta e. Plină cu glazură. Acum știm de unde se aprovizionează.

– Ce dracu? exclamă Horlocker. Ia blestemăția asta de pe biroul meu.

– Hei, D'Agosta, se amestecă Waxie, tocmai ai reușit să ne convingi că micii tăi monștri verzi din canalele colectoare trebuie să fie inundați. Așa că noi asta facem, iar tu vrei să ne răzgândim? Las-o baltă.

D'Agosta privi dezgustat linia bombată și asudată a gulerului lui Waxie.

– Sac prăpădit de rahat! În primul rând, a fost ideea ta să secăm blestematul de Reservoir...

– Ascultă, locotenente, ai grijă cum...

Pendergast își ridică mâinile.

– Domnilor, vă rog. Se întoarse către Horlocker. S-au făcut suficiente greșeli pe care o să vi le puteți atribui unul altuia mai târziu. Acum problema este că, odată ce aceste semințe ajung în apă sărată, retrovirusul care poartă drogul o să fie activat. Buzele îi zvâcniră. Experimentele doctorului Green arată că drogul poate afecta o mare varietate de forme de viață, începând cu organismele unicelulare și urcând până la om pe scara lanțului trofic. Ați vrea să fiți responsabil pentru un dezastru ecologic global?

– Totul nu e decât o mare grămadă de..., se trezi Waxie vorbind.

Horlocker îi puse mâna pe braț, apoi aruncă o privire către planta imensă care murdărea hârtiile împrăștiate pe biroul său de comandant.

– Mie nu mi se pare chiar așa de periculoasă, spuse.

– Nu există nici un dubiu, zise Margo. E *liliceae mbwunensis*. Și e purtătoarea unei versiuni modificate genetic a retrovirusului lui Mbwun.

Horlocker își mută ochii de la plantă la Margo, apoi privi din nou planta.

– Înțeleg de ce stați în dubiu, spuse calm Pendergast. De la întrunirea de dimineață și până acum, s-au întâmplat o mulțime de lucruri. Nu vă cer decât douăzeci și patru de ore. Doctorul Green va face toate testele necesare. O să vă aducem dovada că această plantă e purtătoarea virusului lui Mbwun. Și că expunerea la apă sărată eliberează

retrovirusul în sistem. Iar dacă ne înşelăm, o să renunţ le acest caz şi o să puteţi seca lacul în tihnă.

– Ar fi trebui să renunţaţi de la bun început, pufni Waxie. Sunteţi agent FBI. Nici măcar nu face parte din jurisdicţia dumneavoastră.

– Acum, după ce am descoperit că e vorba despre producerea şi distribuirea unui drog, putem aduce cazul sub jurisdicţia mea, spuse Pendergast, cu voce plată. Şi încă foarte repede. Asta v-ar face să vă simţiţi mulţumit?

– O clipă, vă rog, zise Horlocker, săgetându-l de Waxie cu o privire glacială. Nu e nevoie de aşa ceva. Dar de ce să nu turnăm în lac, pur şi simplu, o doză zdravănă de erbicid?

– Pe moment, nu-mi vine în minte nici unul capabil să distrugă plantele fără nici un dubiu şi fără să le facă nici un rău milioanelor de rezidenţi din Manhattan care se bazează pe această rezervă de apă, răspunse Pendergast. Dumneata ştii unul, doctore Green?

– Numai thyoxina, spuse ea, apoi căzu pe gânduri câteva clipe. Dar ar fi nevoie de douăzeci şi patru de ore, sau chiar de patruzeci şi opt, pentru ca treaba să fie dusă la bun sfârşit. Are o acţiune foarte lentă.

Pe urmă se încruntă. „Thyoxina. Am auzit cuvântul ăsta de curând. Sunt sigură. Dar cu ce ocazie?" Şi apoi îşi aminti: era unul dintre cuvintele disparate din carneţelul ars al lui Kawakita.

– Păi, cred că am face bine să-l turnăm acolo oricum. Horlocker îşi roti privirea. Va trebui să anunţ EPA[1]. Isuse, toată chestia asta e pe cale să se transforme dracului într-un dezastru.

Margo îl văzu aruncând o privire către bărbatul speriat din faţa staţiei de lucru de alături, încă aplecat peste monitor, cu o expresie exagerată de concentrare.

– Stan!

Bărbatul tresări.

– Stan, cred că ar fi de preferat să anulezi comanda de golire a lacului, zise Horlocker, cu un oftat. Cel puţin până când lămurim povestea asta. Waxie, ia legătura cu Masters prin staţia radio. Spune-i

[1] Environmental Protection Agency – Agenţia de Protecţie a Mediului

să continue acțiunea de curățare a tunelelor, dar anunță-l că trebuie să-i țină pe vagabonzi la păstrare mai mult de douăzeci și patru de ore.

Margo îl văzu pe omul din fața monitorului pălind.

Horlocker se întoarse din nou către inginer.

– Duffy, ai auzit ce-am spus?

– Nu pot face asta, domnule, răspunse bărbatul numit Duffy cu cea mai pierită voce posibilă.

Urmă un moment de tăcere.

– Ce? întrebă Pendergast.

Văzând expresia de pe chipul agentului FBI, Margo simți o împunsătură de spaimă. Crezuse că singura lor problemă consta în convingerea lui Horlocker.

– Cum adică? explodă acesta. Nu trebuie decât să-i spui computerului să oprească operațiunea.

– Nu merge așa, zise Duffy. După cum i-am explicat domnului căpitan Waxie, aici de față, odată ce secvența a fost inițiată, totul e acționat de gravitație. Prin sistem trec milioane de tone de apă. Toate echipamentele hidraulice funcționează automat și...

Comandantul izbi cu palma în masă.

– Ce dracu tot spui acolo?

– Nu pot opri computerul, veni răspunsul, cu voce sugrumată.

– *Mie* nu mi-a spus niciodată nimic despre asta, se văicări Waxie. Jur...

Horlocker îl reduse la tăcere cu o privire sălbatică. Își coborî vocea și se întoarse către inginer.

– Nu vreau să-mi spui ce *nu se poate* face. Spune-mi ce *poți* face.

– Păi, zise Duffy, fără nici o tragere de inimă, cineva ar trebui să coboare sub valva principală ca să închidă manual supapele. Dar e o acțiune periculoasă. Cred că sistemul manual n-a mai fost folosit de când a intrat în funcțiune cel automat. Ceea ce înseamnă, pe puțin, doisprezece ani. Și n-are rost vă gândiți la oprirea afluxului de apă pornit către Reservoir. Avem deja opt apeducte pe care vin mii de metri cubi de apă din nord. Chiar dacă reușiți să închideți manual valvele, n-o să puteți opri apa. Când o să intre în lac, nivelul o să depășească înălțimea digurilor. Totul o să se reverse în Central Park și...

– Nu-mi pasă nici dacă creaţi acolo lacul Ed Koch. Ia-l pe Waxie, ia toţi oamenii de care ai nevoie şi fă-o.

– Dar, domnule, spuse Waxie, făcând ochii mari. Cred că ar fi mai bine dacă...

Vocea i se stinse.

Duffy îşi frângea de zor mâinile umede.

– E foarte greu să ajungi acolo jos, bolborosi. E exact sub Reservoir, sub valvă, apa ţâşneşte şi cineva ar putea fi rănit...

– Duffy? îl întrerupse Horlocker. Pleacă dracului odată de aici şi închide valvele alea. S-a-înţeles?

– Da, răspunse Duffy, mai palid decât oricând.

Horlocker se întoarse spre Waxie.

– Tu ai pornit-o. Tu o opreşti. Ai întrebări?

– Da, domnule, zise Waxie.

– Care sunt alea?

– Am vrut să spun nu, domnule.

Se lăsă tăcerea. Nimeni nu se clinti.

– Atunci mişcaţi-vă fundurile! tună comandantul.

Margo se trase într-o parte când Waxie se ridică clătinându-se şi îl urmă pe Duffy către uşă, fără nici o tragere de inimă.

48

Intrarea în Whine Cellar – unul dintre nou-apărutele cluburi elegante din demisoluri, care începuseră să prindă rădăcini în tot Manhattan-ul în ultimul an – nu cu mult mai mare decât o arcadă strâmtă în stilul Art Deco, era plasată, parcă în urma unei idei venite prea târziu, în colțul din stânga jos al fațadei Hampshire House. Din poziția avantajoasă pe care o ocupa alături de ușă, Smithback putea să vadă marea de capete care se întindea deopotrivă spre capătul de est și spre cel de vest al bulevardului și din care se ridicau străvechii ginkgo biloba înșiruiți la intrarea în Central Park. Mulți oameni își plecaseră frunțile într-un gest tăcut de respect. Alții – mai ales bărbați tineri, purtând, în marea lor majoritate, cămăși albe de bumbac cu gulerul răsfrânt și cravate cu nodul lărgit – beau bere din pahare de hârtie și jubilau, lovindu-și palmele de ale altora. În rândul alt doilea, văzu o fată cu un panou pe care scria: PAMELA, N-O SĂ UITĂM NICIODATĂ. Pe obraz i se rostogolea încet o lacrimă. Smithback nu putu să nu remarce că fata ținea în mâna cealaltă un exemplar al ultimului său articol. Pe când asupra primelor rânduri se lăsase liniștea, din depărtare se auzeau țipetele și uralele demonstrațiilor, suprapuse peste și mai îndepărtatele pârâituri ale portavocilor, urlete ale sirenelor și zbierete ale claxoanele.

Alături de el, doamna Wisher punea acum o lumânare în fața portretului imens al fiicei sale. Mâna nu-i tremura, dar flacăra pâlpâia nebunește în bătaia răcoroasă a vântului serii. Tăcerea deveni profundă

când ea îngenunche, spunând în gând o rugăciune. Apoi se ridică şi se retrase lângă mormanul înalt de flori, lăsându-şi o serie de prieteni să se apropie pe rând şi să-şi plaseze lumânările alături de a ei. Se scurse un minut, apoi un altul. Doamna Wisher aruncă o ultimă privire către fotografia înconjurată acum de o înlănţuire de lumânări. Preţ o secundă, păru să se clatine pe picioare şi Smithback se grăbi să o prindă de braţ. Ea îl privi clipind surprinsă, de parcă ar fi uitat, dintr-odată, ce anume urmărea. Privirea pierdută îi dispăru apoi din ochi; strânsoarea ei deveni repede fermă, aproape dureroasă; şi, eliberându-şi braţul, se întoarse cu faţa către mulţime.

– Vreau să-mi exprim durerea, spuse ea limpede, pentru toate mamele care şi-au pierdut copiii din pricina crimelor, a masacrelor şi a tulburărilor în ghearele cărora se zbat acest oraş şi a această ţară. Asta e tot.

O serie de camere de televiziune reuşiseră să se înghesuie în primele rânduri ale mulţimii, dar doamna Wisher se mulţumi să îşi înalţe sfidătoare fruntea.

– Către Central Park Vest! urlă ea. Şi către Great Lawn!

Smithback rămase în preajma ei în timp ce gloata de revărsa către apus, parcă propulsată de un motor intern. În ciuda faptului că unii dintre demonstranţii mai tineri beau de zor, totul părea să fie sub control. Era aproape ca şi cum toată lumea ar fi fost conştientă că participa la un eveniment de neuitat. Trecură de Seventh Avenue: un şir neîntrerupt de stopuri roşii, neclintite, întinzându-se aproape cât vedeai cu ochii. Sunetul fluierelor poliţiştilor şi al claxoanelor era acum un urlet continuu, un zgomot de fond neîntrerupt, venind din toate direcţiile. Smithback rămase o clipă în urmă să consulte orarul publicat în *Post,* călcând pe pantofii la comandă ai lui Viscount Adair când o făcu. Era aproape nouă şi treizeci de minute. Orarul se respecta întocmai. Încă trei opriri, toate pe Central Park Vest. Şi urmau să revină în Park pentru priveghiul de la miezul nopţii.

În vreme ce ocoleau Columbus Circle, Smithback îşi lăsă privirea să alunece pe Broadway, o lungă cicatrice gri între şirurile neîntrerupte de clădiri. Poliţia se mişcase mai repede acolo şi văzu, către sud, până în Times Square, drumul baricadat şi pustiu, părând ciudat de

liber, cu pavajul negru strălucind în lumina nenumăratelor felinare. În capătul opus erau câțiva polițiști și câteva mașini de patrulă; probabil că restul forțelor de poliție continuau să fie mobilizate, străduindu-se să găsească o cale de a ține traficul sub control și de a împiedica marșul să ia o și mai mare amploare. Poate că ăsta era motivul pentru care încă nu ajunseseră mai mulți la fața locului. Clătină din cap, uluit de modul în care o singură femeie mărunțică paralizase, realmente, întregul centru al orașului. După asta, autoritățile nu mai puteau să o ignore. Și, din același motiv, nu mai puteau ignora nici articolele lui. Planificase deja totul. Mai întâi, o relatare completă și detaliată a evenimentului, scrisă, literalmente, din dreapta doamnei Wisher, dar, evident, din punctul lui special de vedere. Apoi o serie de schițe biografice, de interviuri și de exagerări, toate conducând către cartea lui. Lua în considerare o jumătate de milion de dolari ca drepturi de autor pentru vânzările interne ale ediției cartonate, poate de două ori pe atât pentru ediția de buzunar și, cu drepturile aduse de publicarea în străinătate, ar fi ajuns la cel puțin...

Un huruit straniu îi întrerupse calculele. Se opri, apoi se stârni din nou, atât de profund încât părea mai degrabă o vibrație decât un sunet. Zgomotele din jurul ziaristului se atenuară pentru o clipă; se părea că și alții îl auziseră. Pe neașteptate, văzu capacul unei guri de canal ridicându-se deasupra asfaltului și recăzând pe caldarâm, la două cvartale distanță, pe întinderea pustie a Broadway-ului. Un nor ca de abur se înălță în văzduh; pe urmă, un bărbat incredibil de murdar se cățără deasupra, strănutând și tușind sub strălucirea orbitoare a felinarelor, cu zdrențele soioase fluturându-i în jurul mâinilor și al picioarelor. Pentru o clipă, Smithback avu impresia că era Mitralioru, bărbatul cu înfățișare de spectru care îl condusese la Mephisto. Din canal se ivi apoi un alt individ, cu sângele curgându-i în voie dintr-o tăietură din tâmplă; îl urmă altul, apoi un altul.

Lângă Smithback, cineva inspiră zgomotos. Se întoarse și văzu că doamna Wisher se oprise, ezitând și privindu-l cu ochii holbați pe bărbatul cu înfățișare sălbatică. Se grăbi să i se posteze alături.

– Ce e asta? întrebă ea.

Un alt capac sări brusc în lături, mai aproape de demonstranți, și o serie de indivizi numai piele și os se cățărară deasupra, dezorientați și tușind. Smithback se holbă la adunătura plină de noroi nevenindu-i să-și creadă ochilor și nereușind să se pronunțe asupra vârstei și nici măcar a sexului creaturilor ascunse sub plete încâlcite și sub o crustă de mizerie. Câțiva țineau în mâini țevi sau bucăți de baston de polițist. Unul purta ceea ce aducea cu o șapcă de polițist nou-nouță. Mulțimea de manifestanți din preajma Broadway-ului se oprise și privea spectacolul cu ochii cât cepele. Smithback deslușì un sunet abia auzit: murmurul plin de îngrijorare al oamenilor vârstnici și eleganți, zeflemelele și huiduielile tinerilor intelectuali și ale funcționarilor. Un val de ceață albă se înălță pufăind din stația IRT de sub clădirea circului, de unde se iviră alți vagabonzi, învălmășindu-se în susul treptelor. Pe măsură ce alți și alți indivizi ieșeau din gurile de canal și din metrou, începu să se formeze o armată furioasă, ale cărei clipiri nedumerite din ochi se transformară repede în furie.

Unul dintre bărbații în zdrențe făcu un pas înainte, aruncând priviri aspre către primele rânduri ale demonstranților. Apoi deschise gura, într-un urlet nearticulat de frustrare și de mânie, cu o bucată lungă de fier-beton săltată deasupra capului, precum un baston.

Un strigăt puternic se înălță din gâtlejurile celorlalți vagabonzi, care își ridicară mâinile drept răspuns. Smithback văzu că în fiecare mână era câte ceva – pietre, bucăți mari de ciment, bare de fier. Mulți aveau tăieturi și vânătăi. Păreau să se pregătească de luptă – sau că tocmai încheiaseră una.

„Ce dracu se întâmplă? își spuse Smithback. De unde-au apărut toți tipii ăștia?" Pentru o clipă, se întrebă dacă nu era vorba de un soi de jaf colectiv, organizat. Pe urmă își aminti ce-i spusese Mephisto în timp ce stătea ghemuit în întuneric: „O să găsim alte căi pe care să ne facem auziți". „Nu acum, se gândi. E cel mai nepotrivit moment cu putință."

Vântul aduse o șuviță de fum mai aproape și mai mulți dintre manifestanții din preajmă începură se sufoce și să tușească. Cât ai clipi, Smithback simți în ochi împunsături dureroase și înțelese că ceea ce luase drept abur era, de fapt, gaz lacrimogen. Ceva mai departe, în josul întinderii pustii a Broadway-ului, văzu ceva care aducea cu un

mic grup de polițiști – cu uniformele albastre sfâșiate și murdare – care urcară scările stației de metrou clătinându-se, apoi o porniră în direcția șirului de mașini de patrulare.

„Rahat, acolo jos s-a întâmplat ceva important", cugetă el.

– Unde e Mephisto? strigă unul dintre vagabonzi.

– Am auzit c-a fost luat de o dubă a poliției, se ridică o altă voce.

Gloata prinse să se agite din ce în ce mai tare.

– Polițai blestemați! strigă cineva. Fac pariu că-l snopesc din bătaie.

– Oricum, ce caută jigodiile astea aici? auzi Smithback, în spatele lui, vocea unui tânăr.

– Habar n-am, veni răspunsul. Ajutorul social nu se poate ridica la ora asta târzie.

Urmară niște hohote răzlețe de râs și niște huiduieli.

– Mephisto! începu să scandeze gloata zdrențăroasă din fața lor. Unde e Mephisto?

– Probabil că nemernicii l-au omorât!

Participanții la marșul Wisher aflați pe trotuarul dinspre Park începură brusc să se agite și Smithback se întoarse ca să vadă un grătar imens de deasupra gurii de aerisire a metroului deschizându-se cu forța și mai mulți vagabonzi năpustindu-se la suprafață.

– Ucis! strigă cineva din armata de trențăroși. Ticăloșii l-au ucis!

Bărbatul care ieșise în față agită bucata de fier-beton.

– De data asta, nu scapă nepedepsiți! De data asta nu scapă!

Își ridică brațele.

– *Ticăloșii ne-au gazat!* strigă.

Gloata în zdrențe îi răspunse cu un țipăt sălbatic.

– *Ne-au distrus adăposturile!*

Din grămadă se înălță un alt urlet.

– *Acum o să le distrugem noi pe-ale lor!*

Azvârli bucata de fier-beton în fațada de sticlă a filialei unei bănci din apropiere. Cu un zornăit de sticlă spartă, aceasta trecu prin fereastră și căzu în hol. O alarmă prinse să se tânguie, fiind repede acoperită de un ocean de zgomote.

– Hei! strigă cineva de lângă Smithback. Ați văzut ce-a făcut găozarul ăla?

Zbierând, gloata de vagabonzi aruncă o ploaie de proiectile către clădirile de pe Broadway. Plimbându-şi privirile în susul şi în josul bulevardului, Smithback văzu tot mai mulţi vagabonzi care se iveau din gurile de canal, din cele de aerisire şi din ieşirile metroului, umplând Broadway-ul şi Central Park West cu răcnetele lor incoerente de mânie. Deslușì vaierul estompat şi insistent al unor maşini de salvare, care se ridica deasupra celorlalte zgomote. Nenumăratele cioburi de sticlă scânteiau pe pavajul întunecat.

Sări în sus, surprins, când auzi răsunând vocea amplificată a doamnei Wisher. Luase microfonul şi îl deschisese ca să li se adreseze manifestanţilor.

– Vedeţi ce se întâmplă? strigă ea şi glasul reflectat de faţadele înalte stârni ecouri care se pierdură în parcul întunecat de dincolo de ele. Oamenii ăştia au de gând să distrugă tocmai ceea ce vrem noi să păstrăm!

În jurul ei izbucniră strigăte de indignare. Smithback îşi roti ochii. Văzu un grup mare de demonstranţi vârstnici – adepţii iniţiali ai doamnei Wisher – vorbind între ei, arătând peste umăr, către Fifth Avenue sau către Central Park West, şi grăbindu-se să se retragă din calea apropiatei înfruntări. Alţii – mai tineri şi mai brutali – zbierau înfuriaţi, înaintând.

Camerele de televiziune forfoteau în jur, unele focalizate asupra doamnei Wisher, altele asupra adunăturii de vagabonzi care se puseseră acum în mişcare, împrospătându-şi stocul de proiectile din coşurile de gunoi şi strigându-şi furia şi sfidările.

Doamna Wisher mătură cu privirea marea de manifestanţi şi îşi desfăcu braţele într-un gest scurt, unindu-şi-le apoi ca şi cum i-ar fi adunat pe toţi sub steagul ei.

– Priviţi această drojdie a societăţii! O să îngăduim să se petreacă aşa ceva tocmai în seara asta?

Rămase cu ochii asupra mulţimii, privind-o pe jumătate întrebător şi pe jumătate implorator în timp ce se lăsa o liniște încordată. Vagabonzii din primele rânduri puseră capăt tărăboiului, uluiţi de sunetul tunător şi omniprezent al vocii ei, care reverbera dintr-o duzină de megafoane.

– Nicidecum! răsună țipătul grăbit al unei voci tinere.

Cu un amestec de venerație și groază, Smithback o urmări pe doamna Wisher ridicându-și încet, foarte încet, un braț deasupra capului. Pe urmă și-l coborî într-un gest deliberat poruncitor, degetul ei cu manichiura perfectă arătând către șirurile întinse de vagabonzi.

– Ăștia sunt oamenii care vor să ne distrugă orașul!

Cu toate că avea vocea echilibrată, Smithback sesiză o urmă distorsionată de isterie.

– Uitați-vă la putorile astea! zbieră un tânăr, făcându-și loc în primul rând al demonstranților.

În spatele lui se strânse un grup zgomotos, la trei metri distanță de rândurile acum tăcute ale vagabonzilor.

– Ia-ți o slujbă, rahatule! îi strigă el șefului.

Grupul de cârtițe se cufundă într-o liniște amenințătoare, de mormânt.

– Credeți că eu mă spetesc și plătesc impozite ca să vă ofer vouă distracții gratuite? țipă tânărul, cu voce stridentă.

Un murmur de furie străbătu mulțimea vagabonzilor.

– De ce nu faceți ceva pentru țara voastră, în loc să trăiți de pe urma ei? zbieră bărbatul, înaintând cu un pas către șef și scuipând pe caldarâm. Rahat vagabond!

Dintre manifestanți se ridică un răcnet aprobator.

Un vagabond ieși din rânduri fluturându-și ciotul zdrobit a ceea ce fusese cândva un braț.

– Uite ce am făcut pentru țara mea! strigă el cu voce stridentă și spartă. I-am dat *totul.* Își legănă brațul înainte și înapoi și se întoarse către tânăr cu fața schimonosită de furie. Chu Lai[1], ai auzit vreodată de asta?

Oamenii-cârtiță se îndesară înainte și un zumzet înfuriat se înălță cu repeziciune.

Smithback trase cu ochiul către doamna Wisher. Se holba la vagabonzi și chipul ei continua să fie o mască dură, glacială. Ziaristul

[1] Bază navală a Statelor Unite din Vietman, din timpul războiului.

înțelese, nevenindu-i să creadă, că ea credea cu adevărat că oamenii aceia erau inamicul.

– Sugi ajutoare sociale, vampirule, pupa-m-ai în fund! zbieră o voce de beţiv.

– Du-te să jefuieşti un liberal! ţipă un tânăr vânjos, printre hohote de râs hârjâit.

– Mi-au ucis fratele, spuse, cu mânie, una dintre cârtiţe, un bărbat înalt, ciolănos. Spulberat de ai lui, din greşeală, pe dealul Phon Mak, la data de 2 august 1969. Făcu un pas înainte, ridicându-şi degetul mijlociu către tânărul muşchiulos, cu un gest violent. N-ai decât să-ţi *păstrezi* blestemata ta de ţară, dobitocule.

– Păcat că n-au terminat treaba şi nu te-au aruncat şi pe tine în aer! zbieră beţivul drept răspuns. Un sac de rahat mai puţin, teleleu pe străzi!

Din mulţimea de vagabonzi clocotind de furie ţâşni o sticlă care îl lovi pe tânăr cu putere în cap. Acesta dădu înapoi clătinându-se şi i se înmuiară picioarele în timp ce îşi ridica mâinile către sângele care îi izvora din frunte.

Mulţimea păru să explodeze dintr-odată. Tinerii se năpustiră asupra vagabonzilor cu un răcnet incoerent. Smithback îşi roti privirile cu frenezie. Demonstranţii vârstnici dispăruseră, lăsând în urmă un grup sălbatic de beţivi. Se simţi înghiţit de droaia de tineri care dădeau năvală scoţând urlete de mânie, îndreptându-se drept către liniile vagabonzilor. Se răsuci în învălmăşeală, apoi, dezorientat pe moment, se uită în jur cuprins pe panică, după doamna Wisher şi după anturajul ei, dar şi aceştia dispăruseră ca prin farmec.

Se zbătu în timp ce era purtat de val. Auzea sunetul dezgustător al lemnului izbit de oase şi al cărnii plesnite de pumni, care acoperea strigătele gloatei. Zbieretele începură să se amestece cu ţipete de durere şi de furie. Primi pe neaşteptate o lovitură puternică peste omoplaţi şi căzu în genunchi, ferindu-şi instinctiv capul. Cu coada ochiului, îşi văzu reportofonul alunecând pe caldarâm, fiind aruncat într-o parte de o lovitură de picior şi apoi zdrobit sub tălpile celor care alergau. Încercă să se ridice, dar se ghemui din nou când o bucată mare de

beton veni spre el zburând ca fulgerul. Era uluit de repeziciunea cu care căzuseră pradă haosului străzile tot mai întunecate.

Toată lumea se întreba cine sau ce îi silise pe vagabonzi să iasă la suprafață în grupuri atât de mari; Smithback nu știa decât că fiecare dintre cele două părți o văzuse pe cealaltă transformându-se, dintr-odată, într-o întrupare a răului. Spiritul de turmă preluase puterea.

Se ridică în genunchi și își roti nebunește privirile, ezitând în timp ce era înghiontit și îmbrâncit din nenumărate direcții. Marșul se dezintegrase. Dar articolul lui încă mai putea fi salvat; sau chiar mai mult decât atât, dacă încăierarea avea proporțiile pe care i le bănuia. Însă trebuia să iasă din mijlocul gloatei și să găsească un petic de teren mai înalt de unde să aibă o perspectivă corectă asupra celor întâmplate. Își întoarse în grabă ochii înspre nord, în direcția parcului. Pe deasupra mării de pumni ridicați și de bețe, zări statuia lui Shakespeare, privind placidă în jos, către haos. O siluetă zdrențăroasă își croi drum către el, țipând și ridicând amenințător o sticlă goală de bere. Instinctiv, își repezi pumnul către ea cu putere și silueta se prăvăli, ținându-se strâns cu mâinile de stomac. Smithback remarcă, surprins, că era o femeie.

– Îmi pare rău, doamnă, murmură el, îndepărtându-se în fugă.

Își croi drum de-a curmezișul Central Park South, călcând peste cioburi și peste tot soiul de sfărâmături care îi scrâșneau sub picioare. Îmbrânci un bețiv într-o parte, se îndesă pe lângă un grup de tineri în costume scumpe, dar sfâșiate, care zbierau cât îi ținea gura și reuși să ajungă pe trotuarul celălalt.

Acolo, la margine, era ceva mai liniște. Evitând zonele mânjite cu clei pentru capturarea porumbeilor, se cățără pe postamentul statuii și se agăță de cea mai de jos cută a hainelor lui Shakespeare. Apoi se săltă în susul brațului, pe cartea deschisă de bronz și apoi pe umerii lați ai bardului.

Priveliștea te umplea de fiori. Încăierarea se întinsese pe mai multe cvartale, pe Broadway și pe Central Park South. Din stația de metrou Columbus Circle și din gurile de aerisire înșirate pe marginile parcului continuau să se scurgă alți și alți vagabonzi. Crezuse că nici măcar în întreaga lume nu existau atât de mulți oameni fără adăpost și, de fapt,

nici atât de mulţi funcţionari tineri şi beţivi. Acum putea să-i vadă pe demonstranţii mai vârstnici, baza mişcării Ne Luăm Înapoi Oraşul, scurgându-se în şiruri ordonate către Amsterdam Avenue, îndepărtându-se de învălmăşeală cât mai mult cu putinţă şi străduindu-se cu disperare să oprească taxiuri. În jurul lui, aglomerările de oameni puşi pe ceartă se contopeau şi se spulberau. Se holbă, fascinat şi îngrozit, la proiectilele în zbor şi la luptele cu pumni şi cu bastoane. Erau mai mulţi oameni căzuţi la pământ – inconştienţi sau poate mai rău. Sângele se amesteca cu cioburile de sticlă, cu sfărâmăturile de beton şi cu resturile împrăştiate pe stradă. În acelaşi timp, cea mai mare parte a tărăboiului li se datora grupurilor de oameni care ţipau, se îmbrânceau şi adoptau posturi ameninţătoare – o grămadă de lătrături, dar nici o muşcătură. Echipele de poliţişti pătrundeau acum, în sfârşit, în mijlocul gloatei, dar erau prea puţini, iar încăierarea se deplasa deja către parc, unde ar fi fost mult mai greu de ţinut sub control. „Unde au dispărut toţi poliţaii?" se întrebă din nou Smithback.

În ciuda spaimei şi a repulsiei, o anumită parte ascunsă a ziaristului se simţea cuprinsă de exaltare: ce mai articol avea să iasă. Îşi încorda ochii, scrutând întunericul, încercând să-şi întipărească imaginile în creier şi scriindu-şi deja, în minte, firul conducător. Adunătura de vagabonzi părea acum să câştige teren în partea de nord, zbierând cu îndreptăţită mânie şi împingând grupurile de demonstranţi înapoi, către marginea sudică a parcului. Cu toate că majoritatea cârtiţelor erau, fără îndoială, slăbite şi trăiau de azi pe mâine, era evident că ştiau mult mai multe despre încăierările de stradă decât adversarii lor. Mulţimea spărsese o serie de camere de televiziune şi echipajele de reporteri rămase la faţa locului se retrăgeau în formaţie defensivă, cu reflectoarele strălucind orbitor în întuneric. Altele stăteau deasupra, pe acoperişurile clădirilor din apropiere, cu teleobiective, scăldându-i pe combatanţi într-o lumină albă, sinistră.

Atenţia îi fu atrasă de o pată albastră din apropiere. Aruncă o privire în jos şi văzu un grup compact de poliţişti care îşi croia drum prin gloată cu lovituri fulgerătoare ale bastoanelor de cauciuc. În mijlocul lor erau un civil cu mustaţă stufoasă, părând mort de spaimă,

și un tip gras și nădușit, în persoana căruia Smithback îl recunoscu pe căpitanul Waxie.

Privi intrigat grupul care se străduia să-și facă loc printre combatanți. În toate astea era ceva ciudat. Pe urmă își dădu seama ce anume: polițiștii nu încercau să pună capăt încăierării sau să țină mulțimea sub control. În schimb, păreau să-i protejeze pe cei doi bărbați din centru, pe Waxie și pe celălalt individ. Urmăriți de privirile lui, reușiră să ajungă la bordura trotuarului și să intre în parc în pas alergător, pe sub arcada de piatră a unei porți. Era evident că se aflau într-o misiune de un fel sau altul: se îndreptau, în grabă, către un loc anume.

„Dar, cugetă Smithback, ce misiune ar putea fi mai importantă decât oprirea acestei încăierări?"

Rămase locului preț de câteva clipe, încremenit, în echilibru, pe umerii lui Shakespeare și trecând prin agonia incapacității de a lua o hotărâre. Pe urmă se lăsă să alunece de pe statuie la repezeală, sări peste zidul scund de piatră și o luă la fugă pe urmele grupului, pierzându-se sub mantia întunericului din Central Park.

49

D'Agosta își scoase dintre buze trabucul neaprins, își culese un fir de tutun de pe limbă și studie dezgustat capătul umezit. Margo îl urmări bătându-se cu palma peste buzunare în căutarea unei cutii de chibrituri și negăsind nici una, iar el îi prinse privirea și își înălță sprâncenele într-o întrebare mută. Ea clătină din cap, mimând un răspuns negativ. Locotenentul se întoarse către Horlocker, dădu să deschidă gura, apoi, evident, se răzgândi. Comandantul avea o stație radio portabilă lipită de ureche și nu părea încântat.

– Mizner? striga el. Mizner! Ești pe recepție?

Se auzi un cârâit prelung și firav despre care Margo presupuse că era răspunsul lui Mizner.

– Mulțumiți-vă să-i liniștiți și să-i arestați..., începu Horlocker.

Alte cârâieli firave,

– *Cinci* sute? Din subteran? Uite ce e, Mizner, nu-mi spune mie rahaturile astea. De ce nu sunt în autobuze?

Horlocker se întrerupse din nou ca să asculte. Cu coada ochiului, Margo îl văzu pe Pendergast stând pe marginea mesei, sprijinit de stația mobilă de radio și părând cufundat în lectura unui număr din *Policeman's Gazette.*

– Antitero, gaz lacrimogen, nu mă interesează nici cât negru sub unghie *cum* o faceți... manifestanți? Cum adică se bat cu manifestanții? Lăsă în jos receptorul, părând să nu-și poată crede auzului, apoi și-l duse la urechea cealaltă. Nu, pentru numele lui Dumnezeu, nu folosiți

gazul în preajma manifestanților. Uite ce e, avem cea mai mare parte a unităților Douăzeci și Douăzeci și Doi în subteran, oamenii din Treizeci și Unu sunt la punctele de control, cartierele rezidențiale sunt cât se poate de descoperite în vreme ce... nu, las-o baltă, spune-i lui Perillo că vreau să discut, peste cinci minute, cu toți șefii de secții despre situația asta scăpată de sub control. Aduceți personal din afara orașului, mobilizați-i pe cei care sunt liberi, chemați poliția rutieră și pe mai cine-o fi. Avem nevoie de mai mulți oameni în locul ăla, auzi ce-ți spun?

Închise telefonul izbindu-l cu furie, apoi înhăță un altul de pe biroul din fața lui.

– Curtis, fă-mi legătura, prin telefon, cu biroul guvernatorului. Acțiunea de evacuare s-a deplasat către sud și o parte dintre vagabonzii din subteran pe care-i scoteam din zona parcului au început o răzmeriță. Au nimerit exact în mijlocul marșului de pe Central Park South. Va trebui să chemăm Garda Națională. Pe urmă ia legătura cu Masters, o să avem nevoie de un elicopter de la Departamentul tactic, pentru orice eventualitate. Spune-i să ia vehicule blindate din arsenalul de pe Lexinton Avenue. Ba nu, las-o baltă, s-ar putea să nu reușească să pătrundă până acolo. În loc de asta, ia legătura cu subsecțiile din jurul parcului. Pe primar îl sun chiar eu.

Puse receptorul în furcă, de data asta mult mai încet. O singură picătură de sudoare îi cobora încet în josul frunții care trecuse de la roșu la cenușiu în câteva secunde. Își roti privirea prin centrul de comandă, părând să nu vadă polițiștii care se agitau și să nu audă pârâiturile de pe nenumăratele frecvențe pe care lucrau stațiile radio. Lui Margo îi făcea impresia unui om a cărui lume fusese brusc spulberată de o implozie.

Pendergast împături cu meticulozitate gazeta și o așeză pe masa de lângă el. Pe urmă se aplecă înainte, netezindu-și părul de un blond spălăcit cu degetele mâinii drepte.

– Mă tot gândesc, începu el, aproape într-o doară.

„Aoleu", își zise Margo.

Pendergast înaintă pe nesimțite, ajungând să stea exact în fața comandantului.

– Mă tot gândesc că situația în care ne aflăm e, pur și simplu, prea periculoasă ca să lăsăm rezolvarea ei în mâinile unui singur om.

Horlocker închise ochii și rămase așa vreme de un minut. Pe urmă și-i ridică către chipul placid al lui Pendergast, părând să facă un efort cumplit.

– Mai exact, despre ce dracu vorbești? întrebă.

– Ne bazăm pe boierul Waxie ca să închidă manual valvele și să împiedice golirea lacului.

– Și?

Agentul FBI își duse un deget la buze, ca și cum ar fi urmat să-i împărtășească un secret.

– Nu vreau să mă exprim cu brutalitate, dar căpitanul Waxie nu s-a dovedit a fi... ei bine, nu e cel mai demn de încredere tip când e vorba să-l trimiți într-o misiune. Dacă dă greș, catastrofa o să fie deplină. Nuferii lui Mbwun vor trece prin Tunelele Astor și vor ajunge în Ocean. Odată expus la apa sărată, retrovirusul va fi scăpat din frâu. Ar putea afecta în mod semnificativ sistemul ecologic al oceanului.

– Mai mult decât atât, se pomeni Margo vorbind. Se va insera în lanțul trofic, iar de acolo...

Amuți.

– Am mai auzit o dată povestea asta, zise Horlocker. Nu ajută la nimic dacă o repeți. Ce ai în vedere?

– Ceea ce noi, în Birou, numim soluție de rezervă, răspunse Pendergast.

Comandantul deschise gura, dând să spună ceva, exact în clipa când un polițist în uniformă îi făcu semn din fața unei console de comunicații.

– Căpitanul Waxie vrea să vă vorbească, domnule. Îl trec pe linia directă.

Horlocker ridică din nou receptorul.

– Waxie, cum stau lucrurile acolo? Se întrerupse ca să asculte. Vorbește mai tare, nu te aud. Ce-i *aia?* Cum adică nu ești sigur? Ei, ocupați-vă de asta, fir-ar să fie! Ascultă, dă-mi-l pe Duffy. Waxie, mă auzi! Ce faci, Waxie, ai închis? Waxie!

Puse receptorul în furcă trântindu-l cu zgomot.

– Refaceţi legătura cu Waxie! zbieră.

– Pot să continui? întrebă Pendergast. Ceea ce am auzit nu oferă nici un indiciu iar timpul ne presează. Aşa că o să fiu scurt. Dacă Waxie dă greş şi lacul Reservoir se goleşte, trebuie să avem un plan de rezervă, ca să împiedicăm plantele să ajungă în fluviul Hudson.

– Cum dracu o să facem asta? vru D'Agosta să ştie. E aproape zece. Deversarea apelor lacului o să aibă loc, conform programului, peste cu puţin mai mult de două ore.

– N-am putea să împiedicăm cumva ieşirea plantelor din lac? zise Margo. Să plasăm filtre la gurile ţevilor de scurgere, sau cam aşa ceva?

– O idee interesantă, doctore Green, spuse Pendergast, aruncându-i o privire a ochilor lui spălăciţi. Făcu o pauză. Cred că nişte filtre de cinci microni ar fi suficiente. Dar unde găsim unele care să aibă dimensiunile corespunzătoare? Şi cum rezolvăm problema toleranţelor necesare pentru compensarea presiunii colosale a apei? Şi cum putem fi siguri că identificăm toate ieşirile? Clătină din cap. Mă tem că singura soluţie pe care ne-o permite timpul constă în închiderea ermetică a ieşirilor din Tunelele Astor cu explozivi foarte puternici. O duzină de încărcături C-4, bine plasate, ar trebui să fie suficiente.

Horlocker se răsuci către el.

– Eşti nebun, spuse, fără menajamente.

La intrare se auzi dintr-odată zarvă şi Margo se uită într-acolo, dând cu ochii de un grup de poliţişti care veneau din holul de alături, pe jumătate alergând şi pe jumătate poticnindu-se. Aveau uniformele mototolite şi pline de noroi, iar pe fruntea unuia dintre ei se zărea o tăietură urâtă. În mijlocul lor se zbătea cu disperare un bărbat într-un costum zdrenţuit din catifea cord. Părul lui lung şi cărunt era încâlcit şi plin de dâre de mizerie şi de sânge. De gât îi atârna un colier amplu de turcoaze, iar barba extrem de murdară îi ajungea până la încheieturile încătuşate ale mâinilor.

– L-am prins pe şeful bandei! gâfâi unul dintre poliţişti în timp ce îl trăgeau către comandant pe omul care se împotrivea.

D'Agosta se holbă nevenindu-i să creadă.

– E Mephisto! strigă.

– Pur şi simplu, una dintre cunoştinţele noastre din lumea mondenă.

Margo se uită la bărbatul numit Mephisto, ale cărei priviri alunecară de la D'Agosta la Pendergast. Ochii lui pătrunzători se umplură brusc de surpriza recunoașterii, iar chipul i se întunecă.

– Tu! șuieră el. *Albiciosule!* Ați fost spioni! Trădătorilor! Porcilor!

Se smuci cu o forță neașteptată, cumplită, eliberându-se pentru o clipă din mâinile celor care îl capturaseră, pentru a fi apoi trântit la podea și înșfăcat iarăși. Se zbătu și se încordă, întinzându-și mâinile încătușate.

– Iuda! scuipă el în direcția lui Pendergast.

– Nebun de legat, zise Horlocker, cu ochii la grupul care se lupta pe plăcile de gresie ale podelei.

– Puțin probabil, răspunse Pendergast. Dumneata ai reacționa altfel dacă cineva te-ar gaza ca să te scoată din casă?

Mephisto se întinse din nou.

– Țineți-l, pentru numele lui Dumnezeu, se răsti comandantul, retrăgându-se la o distanță la care nu putea fi atins. Pe urmă se întoarse spre Pendergast. Acum să vedem dacă am priceput despre ce e vorba, spuse, cu o amabilitate insultătoare, parodiind un tată care își ia în râs fiul nesăbuit. Vrei să arunci în aer Tunelele Astor. Am înțeles corect?

– Nu atât tunelurile, cât ieșirile lor, răspunse agentul FBI, ignorându-i sarcasmul. Trebuie să împiedicăm apa scursă din Reservoir să pătrundă în ocean, asta e problema crucială. Dar poate că ne putem realiza ambele scopuri: curățirea Tunelelor Astor de locuitorii lor și împiedicarea răspândirii retrovirusului. Nu trebuie să facem altceva decât să reținem apa timp de patruzeci și opt de ore și să lăsăm erbicidul să-și facă datoria.

Cu coada ochiului, Margo îl văzu pe Mephisto liniștindu-se.

– Putem trimite o echipă de scafandri care să pătrundă dinspre fluviu, continuă Pendergast. Drumul către ieșirile tunelelor e relativ simplu.

Horlocker clătină din cap.

– Am studiat sistemul cu atenție. După umplerea tunelelor, surplusul de apă o să fie canalizat către West Side Lateral. Acolo va trebui să apelăm la blocarea prin explozie.

– Nu cred că e așa, zise Horlocker, lăsându-și capul în jos și sprijinindu-l pe încheieturile degetelor unei singure mâini.

– Dar revin, gândindu-mă că e posibil să nu fie de ajuns, reluă Pendergast, acum fără să-i mai acorde nici o atenţie comandantului. Ca să fim siguri, e necesar să sigilăm Mansarda Diavolului şi de deasupra. Hărţile arată că Gâtul Sticlei şi conductele lui de scurgere alcătuiesc un sistem închis care ajunge până la Reservoir, aşa că trebuie să menţinem apa înăuntru şi să blocăm orice cale de ieşire aflată imediat sub acesta. Ceea ce o să împiedice creaturile să se ridice deasupra viiturii, în vreun buzunar cu aer.

Faţa lui Horlocker era lipsită de expresie. Pendergast găsi ceva de scris şi o bucată de hârtie şi făcu repede o schiţă.

– Vezi? întrebă el. Apa o să treacă prin gâtul sticlei, pe aici. A doua echipă o să coboare de la suprafaţă şi o să blocheze toate căile de ieşire aflate chiar sub Gât. Mansarda Diavolului şi canalele deversoare care ajung în fluviu sunt cu câteva nivele mai jos. Echipa SEAL[1] o să plaseze explozibilul în canale. Îşi ridică ochii. Apa o să fie blocată în Tunelele Astor. Zbârciţii n-o să aibă nici o scăpare. Nici una.

Bărbatul încătuşat scăpă un şuierat adânc, făcând să se zbârlească părul de pe ceafa lui Margo.

– Bineînţeles că o să fiu nevoit să conduc a doua echipă, continuă, calm, agentul FBI. Au nevoie de o călăuză, iar eu am mai fost o dată acolo. Am făcut rost de o hartă aproximativă şi am studiat planurile oraşului care cuprind lucrările apropiate de suprafaţă. M-aş duce singur, dar e nevoie de mai mulţi bărbaţi ca să transporte explozibilul.

– N-o să meargă, Iuda, scrâşni Mephisto. N-o să reuşeşti niciodată să cobori până la Mansarda Diavolului la timp.

Horlocker îşi ridică busc ochii, izbind cu pumnul în masă.

– Am auzit destule, se răsti. Gata cu joaca. Pendergast, am de rezolvat o criză. Aşa că ieşi afară.

– Doar *eu* cunosc tunelele destul de bine ca să vă duc până acolo şi înapoi înainte de miezul nopţii, şuieră Mephisto, fixându-l pe Pendergast cu o privire intensă.

Agentul FBI îi întoarse privirea, cu o expresie contemplativă.

– Probabil că ai dreptate, spuse, în cele din urmă.

---

[1] SEa Air Land – comandouri ale Marinei americane, antrenate pentru războiul neconvenţional.

– Ajunge, se răsti Horlocker la grupul de polițiști care îl aduseseră pe Mephisto. Duceți-l în centru. O să ne ocupăm de el după ce se liniștesc lucrurile.

– Și ce vrei în schimb? îl întrebă Pendergast pe Mephisto.

– Un loc în care să trăiesc. Să nu fiu hărțuit. Și repararea nedreptăților pe care le-au suferit oamenii mei.

Cu chipul de nepătruns, Pendergast îi aruncă o privire aproape meditativă.

– Am *spus* să-l scoateți dracului pe tipul ăsta de aici, tună Horlocker.

Polițiștii îl ridicară pe Mephisto în picioare și începură să-l târască spre ușă.

– Nu mai faceți nici un pas, zise Pendergast.

Vorbise cu voce scăzută, dar pe un ton atât de poruncitor încât polițiștii se opriră brusc, instinctiv.

Horlocker se întoarse către el, cu o venă pulsându-i vizibil pe tâmplă.

– Ce-nseamnă asta? întrebă, aproape în șoaptă.

– Domnule comandant Horlocker, îl iau pe acest om în custodie, în baza autorității cu care am fost investit în calitate de agent federal al guvernului Statelor Unite.

– Îți bați joc de mine, ripostă Horlocker.

– Pendergast! șuieră Margo. Abia dacă au mai rămas două ore.

El dădu din cap, apoi i se adresă lui Horlocker.

– Mi-ar face plăcere să mai zăbovesc pentru un schimb de amabilități, dar mă tem că timpul nu ne-o permite, zise el. Vincent, ia te rog cheia cătușelor de la acești domni.

Pe urmă se întoarse către grupul de polițiști.

– Voi, de colo. Eliberați-l pe acest om, pe care îl preiau în custodie.

– Nu-l ascultați! zbieră Horlocker.

– Domnule, spuse unul dintre polițiști, nu vă puteți împotrivi federalilor, domnule.

Pendergast se apropie de bărbatul murdar, care stătea acum alături de D'Agosta, frecându-și încheieturile încătușate.

– Domnule Mephisto, îi spuse, cu voce scăzută. Nu știu ce rol ai jucat în evenimentele de astăzi și nu-ți pot garanta libertatea. Dar, dacă

mă ajuți acum, poate că reușim să scăpăm orașul de ucigașii care au făcut incursiuni în comunitatea ta. Și îți garantez personal că cererile tale legate de drepturile persoanelor lipsite de adăpost vor avea parte de o audiere corespunzătoare.

Îi întinse mâna.

Ochii lui Mephisto se îngustară.

– M-ai mințit o dată, șuieră el.

– Am făcut-o numai ca să putem lua legătura, zise Pendergast, continuând să țină mâna întinsă. Asta nu e o luptă între bogați și săraci. Dacă a fost odată, acum s-a încheiat. Dacă dăm greș, s-a zis cu noi, cu toții: cu Park Avenue și cu Ruta 666 deopotrivă.

Urmă un lung răstimp de tăcere. În cele din urmă, Mephisto dădu aprobator din cap, în tăcere.

– Ce impresionant, făcu Horlocker. Sper să vă-necați în rahat cu toții.

50

Prin grătarul de oțel ruginit care reprezenta podeaua pasarelei, Smithback privea cu atenție în jos, în puțul cu pereți de cărămidă ce cobora în întunericul ametitor de sub picioarele sale. Îi putea auzi pe Waxie și pe ceilalți – departe, sub el –, dar nu reușea să vadă ce făceau. Speră din nou, cu ardoare, că toată povestea nu avea să se dovedească o vânătoare de himere. Dar îl urmărise pe Waxie, bătând drumul până acolo; acum putea să mai rămână prin preajmă, să afle ce naiba se întâmpla.

Înaintă cu grijă, încercând să-i întrezărească pe cei cinci bărbați de sub el. Pasarela corodată era suspendată în partea inferioară a unui castron imens de metal ciupit de rugină, care cobora, pe o curbă domoală, către puțul vertical, parcă îndreptat direct către centrul pământului. Fiecare dintre mișcările lui o făcea să se încovoieze. Ajungând lângă o scară verticală, își întinse gâtul în aerul rece și se uită în jos. În puț strălucea lumina unui grup de reflectoare, dar nici măcar razele lor puternice nu reușeau să pătrundă prea adânc în întuneric. Un fir subțire de apă se scurgea dintr-o crăpătură a bolții de deasupra, spiralându-se în spațiul gol și pierzându-se fără nici un zgomot în întuneric. De deasupra se auzi un bâzâit, aducând cu scârțâitul cocii unui submarin sub presiunea apei. Un val uniform de aer rece și proaspăt țâșni din puț și îi flutură părul de pe frunte.

Smithback nu-și imaginase nici măcar în cele mai nebunești dintre visele sale că în Central Park, sub Reservoir, exista un astfel de spațiu

vechi și ciudat. Știa că plafonul imens de metal de deasupra lui trebuia să fie, de fapt, bazinul de golire aflat pe nivelul inferior al lacului artificial, unde fundul lui de pământ venea în contact cu împletitura complicată de canale de evacuare a apei de ploaie și de conducte de alimentare. Încercă să nu se gândească la enorma masă de apă suspendată deasupra capului său.

Acum putea să zărească echipa aflată în spațiul semiobscur de dedesubt, stând în picioare pe o mică platformă de lângă scară. Abia dacă reușea să deslușească alambicatul talmeș-balmeș de conducte de fier, de roți și de valve, aducând cu o mașinărie infernală desprinsă dintr-un coșmar al Erei Industriale. Scara era slinoasă din cauza condensului, iar mica platformă aflată departe, jos, nu avea nici o balustradă. Smithback își puse piciorul pe prima treaptă, apoi se răzgândi și și-l retrase. „Ăsta e un punct de observație tot atât de avantajos ca oricare altul", își spuse, ghemuindu-se pe pasarelă. De acolo putea să urmărească tot ceea ce se petrecea, rămânând realmente invizibil.

Departe, sub el, razele lanternelor se prelingeau pe pereții de cărămidă, iar vocile polițiștilor pluteau către el, bubuitoare și distorsionate. Recunoscu basul profund al lui Waxie, de care își amintea din seara petrecută în cabina de proiecție de la muzeu. Polițistul gras părea să vorbească prin stația radio. Pe urmă își lăsă aparatul deoparte și se întoarse către bărbatul cu mânecile cămășii suflecate, care părea nervos. Avu impresia că se certau, cu amărăciune, nereușind să cadă de acord într-o anumită privință.

– Mincinos pipernicit, zicea Waxie, nu mi-ai spus *niciodată* că nu poți opri potopul.

– Ba da, *ba da,* se auzi, drept răspuns, un scâncet pițigăiat. Și chiar *ai spus* că nu doreai ca procesul să fie reversibil. Aș vrea să fi avut un reportofon, pentru că...

– Ține-ți gura. Unde sunt valvele alea?

– Aici, în spate.

Se lăsă tăcerea, urmată de geamătul de protest al metalului când bărbații își schimbară poziția.

– Platforma asta e sigură? se înălță din adâncurile puțului vocea lui Waxie.

– De unde să știu eu? răspunse glasul pițigăiat. Când au computerizat sistemul, au suspendat lucrările de întreținere...

– Foarte bine, foarte bine. Mulțumește-te să faci ce ai de făcut, Duffy, și să ieșim dracului de aici.

Smithback își scoase nasul cu câțiva centimetri mai în afară și se uită în jos. Îl zări pe bărbatul numit Duffy examinând celelalte valve.

– Trebuie să le închidem pe toate, i se auzi vocea. Așa se blochează manual valva principală. În felul ăsta, atunci când computerul comandă golirea lacului, valva se deschide, dar toate celelalte, care au fost închise manual, reține apa. Acționează asupra sifonului principal. Dacă funcționează. După cum spuneam, nimeni n-a mai încercat vreodată să facă așa ceva.

– Grozav. Poate iei Premiul Nobel. Acum fă-o.

„Ce să facă?" se întrebă Smithback. Se părea că încercau să împiedice golirea lacului. Gândul la miile de metri cubi de apă care s-ar fi prăvălit de deasupra fu suficient ca să-i îndrepte ochii către ieșirea aflată deasupra lui, sus și departe. „Dar de ce? O defecțiune a computerului?" Indiferent ce-ar fi fost, nu părea destul de important ca să merite să abandoneze cea mai mare încăierare stradală din ultima sută de ani. Moralul începu să-i cadă la pământ: era cât se poate de limpede că nu acolo se desfășura adevărata poveste senzațională.

– Ajutați-mă să răsucesc asta, spuse Duffy.

– Ați auzit ce-a spus, se răsti Waxie la polițiști.

Din locul unde era cocoțat, ziaristul văzu două dintre siluetele minuscule prinzând în mâini o roată mare de fier. Se auzi un grohăit estompat.

– Nu se clintește, anunță unul dintre polițiști.

Bărbatul pe nume Duffy se aplecă, străduindu-se să vadă mai bine despre ce era vorba.

– Cineva a încurcat lucrurile pe-aici, strigă el, arătând cu degetul. Uitați-vă! Axul a fost înțepenit cu plumb. Și aici, valvele astea au fost sparte. De curând, după cum arată.

– Duffy, nu-mi mai înșira tot felul de minciuni.

– Vino să vezi cu ochii tăi. Chestia asta e zdrobită ca dracu.

Urmă un răstimp de tăcere.

– Rahat pe băţ, răsună vocea arţăgoasă a lui Waxie. O puteţi repara?

– Sigur că putem. Dacă avem la dispoziţie douăzeci şi patru de ore. Şi lămpi cu acetilenă, un aparat de sudură cu arc şi poate vreo duzină de alte obiecte care n-au mai fost fabricate de la începutul secolului.

– Nu e suficient. Dacă nu putem împiedica manual deschiderea valvei ăleia, am dat-o-n bară. Tu ne-ai băgat în porcăria asta, Duffy. Ar fi al naibii de bine să ne şi scoţi.

– Du-te dracului, căpitane! reverberă vocea stridentă a lui Duffy. Nu mai înghit mai mult decât atât. Eşti prost şi grosolan. Oh, da, era să uit: şi gras, pe deasupra.

– Asta o s-apară în raportul meu, Duffy.

– Atunci asigură-te că pui şi partea despre grăsime, fiindcă...

Tăcerea se lăsă dintr-odată.

– Simţiţi mirosul ăsta? întrebă unul dintre poliţiştii de pe scară.

– Ce dracu e? se auzi un alt glas.

Smithback trase în nări aerul rece şi umed, dar nu simţi decât mirosul cărămizilor jilave şi al mucegaiului.

– Să plecăm naibii de aici, zise Waxie, apucându-se cu mâinile de scară şi săltându-se în jurul treptelor.

– Stai o clipă! se înălţă vocea lui Duffy. Şi cum rămâne cu valva?

– Tocmai ai spus că nu poate fi reparată, răspunse căpitanul, fără să privească în jos.

Smithback auzi un zăngănit firav venind din adâncurile întunecoase ale puţului.

– Ce-a fost asta? întrebă Duffy, cu glas hârjâit.

– Vii? zbieră Waxie, târându-şi trupul mătăhălos în susul scării, din treaptă-n treaptă.

Sub ochii lui Smithback, Duffy aruncă o privire dincolo de marginea platformei, ezitând. Pe urmă se răsuci pe călcâie şi începu să se cţere în spatele lui Waxie, urmat de poliţiştii în uniformă. Smithback îşi dădu seama că aveau să ajungă la pasarelă în cinci minute. Dar, până atunci, el avea să dispară, târându-se înapoi, în susul pasajului lung şi în afara câmpului lor vizual. Şi alegându-se cu un rahat în schimbul eforturilor sale. Se întoarse, gata să plece, cu speranţa că nu pierduse tot restul încăierării şi întrebându-se unde o fi fost doamna Wisher în

momentul acela. „Isuse, ce inspirație nefericită, cugetă, cu jale. Nu-mi vine să cred că instinctele mele m-au lăsat baltă." Cu norocul lui, dobitocul ăla de Bryce Harriman era deja...

Un zgomot se înălță către el, reverberând: țipătul de protest al unor balamale ruginite, bubuitul răsunător al unui grilaj de fier trântit cu putere.

– Ce-a fost asta? îi ajunse la urechi scâncetul lui Waxie.

Se răsuci și privi în josul scării. Văzu siluetele de pe trepte, încremenite dintr-odată. Ecourile ultimei întrebări a lui Waxie mai răsunau încă, bubuind și pierzându-se în puț. Era liniște. Și, în liniștea aceea, se auzi zgomotul făcut de ceva care zgâria treptele de fier, contopit cu mormăituri stranii și răsuflării hârâite, care îi zbârliră lui Smithback părul de pe ceafă.

Grupul de pe scară își îndreptă lanternele în jos, fără să dea nimic la iveală.

– Cine-i acolo? strigă din nou Waxie, coborându-și privirea încordată.

– Sunt niște oameni care urcă, spuse unul dintre polițiști.

– Suntem ofițeri de poliție! zbieră Waxie, cu vocea dintr-odată pițigăiată.

Nimeni nu răspunse.

– Identificați-vă!

– Nu s-au oprit, zise polițistul.

– Iar se simte mirosul ăla, veni o altă voce și miasma îl izbi pe Smithback brusc, precum un baros: un iz răscopt, de țap, care îi readuse în memorie, parcă plesnindu-l la modul fizic, orele de coșmar pe care le petrecuse în subsolul muzeului cu optsprezece luni în urmă.

– Scoateți armele din toc! urlă Waxie, cu panică în glas.

Acum Smithback le putea vedea: siluete întunecate, ieșind din adâncuri și mișcându-se cu repeziciune în susul scării, acoperite de glugi și de mantii negre, care unduiau în urma lor, în suflul puternic al curentului de aer.

– Se aude, acolo jos? strigă căpitanul. Opriți-vă și spuneți cine sunteți! Își răsuci trupul masiv și se uită către polițiști. Voi, băieți, așteptați-i acolo. Vedeți ce-i cu ei. Dacă sunt delincvenți, arestați-i.

Se întoarse și reîncepu să urce cu disperare, cu Duffy imediat după el.

În timp ce Smithback nu le scăpa din priviri, siluetele stranii trecură de platformă și se apropiară de polițiștii neclintiți. Urmă o pauză, apoi ceea ce lui i se păru o luptă, căreia lumina slabă îi dădea aparența bizară a unui balet grațios. Iluzia se topi în detunătura unui pistol de nouă milimetri, asurzitoare în spațiul închis și rostogolindu-se aidoma unui tunet în susul și în josul puțului cu pereți de cărămidă. Apoi un urlet acoperi ecourile și ziaristul îl văzu pe polițistul din coada șirului desprinzându-se de scară și plonjând în adâncuri, cu una dintre siluete încă agățată de el. Țipetele lui din ce în ce mai slabe se înălțară reverberând, până ce se stinseră cu desăvârșire.

– Opriți-i! zbieră Waxie peste umăr, urcând cu greutate. Nu-i lăsați să vină aici!

Sub ochii lui Smithback, încremenit de groază, siluetele deveniră încă și mai rapide, iar scara de metal prinse să zăngănească și să se clatine sub greutatea lor. Cel de-al doilea polițist trase nebunește, țintindu-le, până când fu înhățat de un picior și smuls de pe treaptă cu o forță înspăimântătoare. Se aruncă în gol, apăsând pe trăgaci iarăși și iarăși, cu flăcările de la gura țevii pâlpâind în timp ce se rostogolea în beznă. Al treilea polițist se răsuci și începu să urce în grabă, cuprins de panică.

Siluetele întunecate viermuiau acum tot mai sus, urcând câte două trepte deodată, cu mișcări lungi, săltărețe. Una dintre ele trecu prin raza unui reflector, oferindu-i lui Smithback ocazia să întrezărească ceva gros și umed care străluci scurt în lumina reflectată. Pe urmă primul dintre urmăritori îl ajunse pe polițist și făcu o un gest amplu, biciuitor, de-a curmezișul pulpelor lui. Omul urlă și se răsuci pe scară. Silueta se trase până la nivelul polițistului și începu să-i sfâșie fața și beregata în timp ce ceilalți indivizi cu glugi se cățărau pe lângă ei.

Jurnalistul încercă să se urnească, dar se părea că nu era în stare să-și ia ochii de la spectacolul care se desfășura sub el. Urcând în panică, Waxie alunecase și se ținea strâns de o parte a scării, străduindu-se să găsească un sprijin pentru picioarele care i se zbăteau. Duffy urca repede în urma lui, dar mai multe dintre siluetele întunecate erau exact sub el.

– M-a prins de picior! urlă. Se auziră zgomotele de neconfundat ale unei încăierări şi ale unor lovituri de picior. Oh, Doamne, ajută-mă!

Ecourile vocii isterizate sunară şi răsunară nebuneşte în spaţiul întunecat.

Sub privirile lui Smithback, Duffy reuşi să se elibereze cu puterea generată de spaimă şi se căţără în susul scării, trecând pe lângă Waxie, care continua să se zbată.

– Nu! Nu! urlă căpitanul cuprins de disperare, încercând să lovească cu piciorul în mâinile celei mai apropiate siluete, care se străduia să-l înşface şi, dând peste gluga ei. Văzând ceea ce i se ivi în faţa ochilor, capului ziaristului zvâcni instinctiv pe spate, dar nu înainte ca în creier să i se întipărească ceva mai cumplit decât cel mai înfiorător coşmar, cu atât mai îngrozitor fiindcă era neclar în lumina obscură: pupile înguste, de şopârlă, buze umede şi groase, pliuri şi falduri imense de piele suplimentară. Avu brusc o revelaţie, înţelegând că aceia erau zbârciţii pe care îi pomenise Mephisto. Acum ştia de unde le venea numele.

Imaginea întrezărită îl scăpă de paralizie şi începu să înainteze de-a buşilea în susul pasarelei. Auzi în urmă focurile de revolver trase de Waxie – apoi un răcnet de durere care aproape că-i transformă membrele în gelatină –, încă două focuri de armă într-o succesiune rapidă – şi hohotul de plâns al lui Waxie, înălţându-se într-un urlet de agonie retezat dintr-odată de o bolboroseală umedă, terifiantă.

Smithback înaintă în susul pasarelei, pe jumătate alegând şi pe jumătate căţărându-se pe brânci, străduindu-se să-şi împiedice spaima copleşitoare să-l paralizeze iarăşi. În spate îl auzea pe Duffy – Doamne, spera că era Duffy – hohotind şi căţărându-se pe treptele de fier. „Am un avans serios", îşi spuse; creaturile mai aveau încă aproape treizeci de metri de urcat pe scară. Preţ de o clipă, se gândi să se întoarcă şi să-l ajute pe Duffy, dar realiză cât ai bate din palme că nu avea cum s-o facă. „Oferă-mi luxul de a trăi cu regretul că am luat-o la sănătoasa, se rugă, pradă isteriei, şi n-o să-ţi mai cer nimic, absolut niciodată."

Dar, când se apropie de treptele de piatră care urcau la suprafaţă şi deasupra lui se ivi încântătorul petic rotund şi palid de cer luminat de lună, desluşi, cuprins brusc de groază, siluete mătăhăloase

conturându-i-se amenințătoare înaintea ochilor și acoperind stelele. Acum coborau - oh, Doamne - către el. Se întoarse pe pasarelă, privind cu disperare pereții de cărămidă care îl înconjurau și curba descendentă, către puț, în timp ce alerga înspre abis. Pe una dintre laturile pasarelei se afla intrarea într-un tunel de acces: o arcadă străveche de piatră, pe care varul cristalizat o acoperea precum chiciura. Siluetele se apropiau acum cu mai multă repeziciune. Făcu un salt către arcadă, trecu pe sub ea și pătrunse într-un tunel scund. Plafonul era presărat, ici și colo, cu becuri chioare. Se azvârli înainte și o rupse la fugă abandonându-se cu disperare în voia sorții, realizând de la bun început că tunelul se îndrepta, fără greș, tocmai în direcția în care nu vroia să meargă: în jos, numai în jos.

51

Cu nasul vârât într-un exemplar din *Soldier of Fortune*[1], agentul FBI de serviciu la depozitul de armament se lăsase pe spătarul scaunului care se legăna, într-un echilibru precar, pe cele două picioare din spate. Pe deasupra revistei, Margo îi zări ochii holbându-se la apropierea lor. Probabil că nu era obişnuit să vadă un bărbat inimaginabil de murdar, cu privirea sălbatică, hoinărind prin subsolul cartierului general al FBI-ului din Federal Plaza, cu o femeie tânără şi cu un bărbat durduliu pe urmele lui. Văzu şi cum ochii i se îngustară dintr-odată, în timp ce nările i se dilatau. „Probabil că i-a simţit şi mirosul", îşi spuse ea.

– Cu ce dracu vă pot ajuta, *domnilor*? întrebă paznicul, lăsând revista în jos şi aducându-şi încet scaunul cu picioarele din faţă către podea.

– Sunt cu mine, spuse Pendergast, cu asprime, făcând un pas înainte şi arătându-şi legitimaţia.

Dar omul îl zărise şi sărise deja în picioare, lăsând revista să alunece pe podea.

– Trebuie să intru ca să scot nişte echipamente, zise Pendergast.

– Bineînţeles, imediat, domnule, se bâlbâi agentul, descuind lacătele din partea de sus şi de jos a uşii metalice din spatele lui şi deschizând-o.

[1] *Mercenarul*, publicaţie cu profil paramilitar editată de Soldier of Fortune, Inc.

Margo trecu pragul încăperii imense de dincolo de ea. Către plafonul jos se înălțau, într-o procesiune ordonată, șiruri după șiruri de dulapuri din lemn.

– Ce-s toate astea? întrebă, în timp ce mergeau pe urmele lui Pendergast de-a lungul celui mai apropiat culoar dintre ele.

– Provizii pentru situații de urgență. Rații alimentare, medicamente, apă îmbuteliată, suplimente nutritive, pături și așternuturi, piese de schimb pentru instalațiile esențiale, combustibil.

– Aveți destule rahaturi ca să faceți față unui asediu, murmură D'Agosta.

– Chiar asta e ideea, locotenente, spuse Pendergast, apropiindu-se de o mică ușă metalică de pe peretele opus, care se deschise brusc după ce tastă un cod.

Dincolo de ea era un coridor îngust. Pe ambele laturi ale acestuia se înșiruiau fișete din oțel inoxidabil, cu etichete de plexiglas încastrate în partea din față a fiecăruia. După ce intră, Margo se opri ca să le citească pe câteva dintre cele mai apropiate: M-16/XM-148, CAR-15/SM-177E2, KEVLAR S-M, KEVLAR L-XXL.

– Polițaiul și jucăriile lui, zise Mephisto.

Pendergast înaintă în grabă de-a lungul coridorului, apoi se opri în fața unui fișet, îl deschise dintr-o smucitură și scoase trei măști de plastic transparent atașate de niște butelii mici de oxigen. Păstră una pentru el și le întinse pe celelalte către D'Agosta și Mephisto.

– Pentru cazul că o să simțiți nevoia să mai gazați câțiva rezidenți ai subteranelor în timpul coborârii? întrebă Mepfisto, prinzând-o cu stângăcie în mâinile lui încătușate. Am auzit că v-ați distrat bine bătându-vă joc de noi.

Agentul FBI se opri și se întoarse către vagabond.

– Știu că ai impresia că oamenii tăi au fost tratați cu violență de către poliție, făcu el, cu voce scăzută. Întâmplarea face să fiu de aceeași părere. O să fii nevoit să te bazezi pe cuvântul meu când îți spun că n-am avut nimic de-a face cu asta.

– Ianus cel cu două fețe vorbește iarăși. Primarul de la Grant's Tomb, sigur că da. Ar fi trebuit să-mi dau seama că era o prostie.

– A fost necesar să apelez la un vicleşug din cauza paranoiei şi a izolării tale, zise Pendergast, deschizând şi alte fişete şi scoţând o lampă pentru cască, mai multe perechi de ochelari cu oculare proeminente, despre care Margo presupuse că erau dispozitive pentru vederea pe timp de noapte, şi nişte tuburi lungi şi galbene pe care nu le recunoscu. Nu te privesc şi nu te-am privit niciodată ca pe un duşman.

– Atunci scoate-mi cătuşele astea.

– N-o face, îl avertiză D'Agosta.

Pendergast ezită în timp ce lua din fişet câteva cuţite de luptă. Pe urmă îşi afundă mâna în buzunarul de la piept al costumului său negru, făcu un pas înainte şi descuie cătuşele cu o răsucire grăbită a încheieturii mâinii. Mephisto le azvârli cu dispreţ în lungul coridorului îngust.

– Te-ai gândit să cioplești ceva cât stai dedesubt, *Albiciosule?* întrebă el. Bricegele din dotarea forţelor speciale pe care le ai acolo nu pot face mare lucru împotriva zbârciţilor. Cu excepţia faptului că s-ar putea să-i gâdile puţin.

– Sper că n-o să ne întâlnim cu nici unul dintre locuitorii Tunelelor Astor, spuse Pendergast, cu capul îngropat în fişet, îndesându-şi două pistoale sub betelia pantalonilor, într-o poziţie confortabilă. Dar am învăţat deja că merită să fii pregătit pentru orice.

– Atunci bucură-te de vânătoarea ta de curcani, federalule. Pe urmă ne putem opri la Ruta 666, pentru un ceai cu biscuiţi, pentru o pălăvrăgeală şi, poate, ca să-ţi împăiem trofeele.

Urmărit de privirile lui Margo, Pendergast făcu un pas înapoi, ieşind din fişet. Pe urmă se apropie încet de Mephisto.

– Ce anume trebuie să fac, *cu exactitate,* ca să te conving de gravitatea situaţiei? întrebă, cu faţa la câţiva centimetri de a liderului din subteran.

Vorbea cu blândeţe, dar în vocea lui se deslușea o nuanţă subtilă care era, cumva ameninţătoare.

Mephisto se retrase cu un pas.

– Dacă asta e ceea ce vrei, atunci trebuie să ai încredere în mine.

– Dacă n-aş fi avut, ripostă Pendergast, nu ţi-aş fi scos cătuşele.

– Atunci dovedeşte-o, zise Mephisto, recăpătându-şi cu repeziciune sângele rece. Dă-mi o armă. Una dintre acele Stoner I, frumoase şi

strălucitoare, pe care le-am văzut în fişetul ăla. Sau ceva de calibrul doisprezece. Dacă se-ntâmplă cumva să fiţi ucişi, vreau să am şansa de a lupta ca să-mi apăr viaţa.

– Pendergast, nu fi nebun, spuse D'Agosta. Tipul e tulburat. Pentru numele lui Dumnezeu, n-a mai ieşit la lumina zilei din vremea preşedinţiei lui George Bush.

– Cât de repede ne poţi duce în Tunelele Astor? întrebă Pendergast.

– În nouăzeci de minute, probabil. Dacă nu vă deranjează să vă udaţi la picioare în timpul coborârii.

Se lăsă liniştea.

– Se pare că armele noastre îţi sunt cunoscute. Ai ceva experienţă în privinţa asta?

– Regimentul Şapte Infanterie, Corpul I. Rănit pentru sporirea gloriei Statelor Unite ale mizerabilei Americi, în Triunghiul de Fier[1].

Sub privirile dezgustate şi fascinate ale lui Margo, îşi descheie pantalonii şi îi lăsă să cadă, dând la iveală o cicatrice încreţită care îi traversa abdomenul şi cobora până pe faţa anterioară a coapsei, sfârşindu-se cu o porţiune imensă de ţesut cicatrizat.

– Au fost nevoiţi să mă reumple înainte de a mă pune pe targă, spuse el, cu un rânjet strâmb.

Pendergast păstră tăcerea preţ de o clipă nesfârşită. Apoi se întoarse cu spatele, deschise un alt dulap şi scoase două arme automate, azvârlindu-şi una pe umărul drept şi aruncându-i-o pe cealaltă lui D'Agosta. Pe urmă luă o cutie cu alice şi o puşcă cu aspect butucănos şi reîncărcare automată, se întoarse şi i-o întinse lui Mephisto.

– Să nu mă dezamăgeşti, soldat, spuse, cu mâna încă pe ţeavă.

Mephisto o luă şi îi fixă încărcătorul, fără să scoată nici o vorbă.

Margo începuse să remarce un tipar supărător. Pendergast scosese o mulţime de echipamente, dar nici unul nu îşi făcuse drum către ea.

– Stai o clipă, spuse. Şi cu mine cum rămâne? Unde e echipamentul meu?

– Mă tem că dumneata nu vii, răspunse Pendergast, scoţând dintr-un fişet nişte veste antiglonţ şi verificându-le mărimea.

---

[1] Zonă din Vietnam, situată la patruzeci de kilometri în nordul Saigonului.

– Cine dracu spune că nu? făcu Margo. Pentru că sunt femeie?

– Doctore Green, te rog. Știi foarte bine că nu ăsta e motivul. N-ai experiență în privința acestui gen de acțiune polițienească. Pendergast se apucă să caute într-un alt fișet. Uite, Vincent, ia tu astea în primire, vrei?

– Grenade defensive M-26, spuse D'Agosta, preluându-le cu băgare de seamă. Amice, puterea de foc pe care o ai aici e suficientă pentru invadarea Chinei.

– N-am experiență? îl îngână Margo, ignorându-l pe D'Agosta. Eu sunt cea care ți-a salvat fundul în muzeu, nu-ți mai aduci aminte? Dacă n-aș fi fost eu, ai fi ajuns de mult în excrementele lui Mbwun.

– Sunt primul care recunoaște asta, doctore Green, răspunse Pendergast, în timp ce își punea pe umăr o cutie prevăzută cu un furtun lung și cu un cioc ciudat, cu creastă.

– Să nu-mi spui că e un aruncător de flăcări, făcu D'Agosta.

– ABT FastFire, dacă nu mă înșel, spuse Mephisto. Când eram soldat, numeam pelteaua pe care o împrăștie ceață purpurie. Arma sadică a unei republici falimentare din punct de vedere moral.

Aruncă o privire meditativă într-unul dintre fișetele deschise.

– Sunt antropolog, zise Margo. Știu mai multe decât *oricine altcineva* despre creaturile astea. O să aveți nevoie de cunoștințele mele.

– Nu atât de mult încât să-ți punem viața în pericol, ripostă Pendergast. Și doctorul Frock e antropolog. Să-l plimbăm prin tunele în scaunul lui ca să-i aflăm părerile despre povestea asta?

– Eu am fost cea care a descoperit totul. Îți aduci aminte?

Margo realiză că își ridicase vocea.

– Are dreptate, zise D'Agosta. Nu ne-am afla acum aici dacă n-ar fi fost ea.

– Ceea ce nu ne dă dreptul s-o implicăm și mai mult, răspunse Pendergast. În plus, n-a fost niciodată în subteran și nu e polițist.

– Uite ce e! strigă Margo. Să dăm uitării cunoștințele mele. Să dăm uitării faptul că v-am ajutat până acum. Sunt un țintaș excelent. D'Agosta, aici de față, o poate adeveri. Și nici n-o să vă-ncetinesc. Dacă o să gâfâie cineva, o s-o faceți voi, ca să țineți pasul cu mine. În concluzie: dacă acolo, jos, o să dați de belea, orice persoană în plus o să conteze.

Pendergast își întoarse către ea ochii spălăciți și Margo simți că forța pătrunzătoare a privirii lui aproape că i se strecura în miezul gândurilor.

– De fapt, de ce simți nevoia să faci asta, doctore Green? o întrebă el.

– Pentru că...

Margo amuți dintr-odată, întrebându-se de ce dorea, la urma urmelor, să coboare în lumea subterană. Era mult mai simplu să le ureze succes, să iasă din clădire, să facă o plimbare până acasă, să comande cina la restaurantul Thai din colț și să deschidă romanul lui Thackeray pe care intenționa să-l înceapă de o lună.

Apoi înțelese că nu dorința ei era cheia. Cu optsprezece luni în urmă, privise țintă figura lui Mbwun, își zărise imaginea reflectată în ochii lui roșii, sălbatici. Ea și Pendergast uciseseră fiara împreună. Și își închipuise că așa se termina totul. Cu toții își închipuiseră. Dar acum știa mai bine.

– Acum vreo două luni, spuse, Greg Kawakita a încercat să ia legătura cu mine. Iar eu nu m-am deranjat câtuși de puțin ca să văd despre ce era vorba. Dacă aș fi făcut-o, poate că toate astea ar fi putut fi evitate. Tăcu o clipă. Simt nevoia să văd lucrurile duse la bun sfârșit.

Pendergast continuă să o fixeze, cântărind-o din priviri.

– Tu m-ai băgat din nou în povestea asta, fir-ar să fie! spuse Margo, răsucindu-se către D'Agosta. Era ultimul lucru pe care mi-l doream. Dar acum, fiindcă tot am ajuns aici, trebuie să văd cu ochii mei că s-a terminat.

– Și în privința asta are dreptate, zise locotenentul. Eu am implicat-o în investigație.

Pendergast își puse mâinile pe umerii ei, apelând la o apropiere fizică, gest care nu îl caracteriza.

– Margo, te rog, spuse, cu voce scăzută. Încearcă să înțelegi. Atunci, în muzeu, n-am avut de ales. Eram deja închiși înăuntru, împreună cu Mbwun. Dar acum e altfel. Ne punem de bunăvoie *în* pericol. Tu faci parte dintre civili. Îmi pare rău, dar așa stau lucrurile.

– Sunt de acord cu primarul Albiciosu, numai și numai acum. Mephisto se uită la Margo. Pari un om integru. Ceea ce înseamnă că

n-ai ce căuta într-o companie ca asta. Așa că lasă-i pe ei să-și pună la bătaie fundurile oficiale.

Pendergast o mai fixă o clipă la Margo. Apoi își lăsă brațele în jos și se întoarse către Mephisto.

– Pe ce traseu mergem? întrebă.

– Pe linia Lexington, pe sub Bloomingdale's, veni răspunsul. Acolo e un puț abandonat, la vreo patru sute de metri de linia metroului ultrarapid, către nord. Se îndreaptă către Park, apoi își schimbă direcția către Gâtul Sticlei.

– Hristoase, făcu D'Agosta. Poate că așa au prins zbârciții metroul ăla în ambuscadă.

– S-ar putea. Pendergast păstră o clipă tăcerea, părând adâncit în gânduri. Trebuie să luăm explozibilii din sectorul C, adăugă, pe neașteptate, luând-o către ușă. Să mergem. Ne-au mai rămas mai puțin de două ore.

– Haide, Margo, spuse D'Agosta, peste umăr, pornind-o pe urmele agentului FBI în pas alergător. O să te conducem până afară.

Ea rămase neclintită, urmărindu-i cu privirea pe cei trei bărbați care se îndreptau cu pași repezi spre ușa depozitului.

– Rahat! strigă, frustrată și furioasă, aruncând cu geanta de podea și dând o lovitură brutală de picior în cel mai apropiat fișet. Apoi se lăsă pe dușumea și își prinse capul în mâini.

52

Snow se uită la ceasul supradimensionat de pe perete. Limbile înguste din spatele carcasei protectoare de metal arătau ora 10.15 P.M. Ochii îi alunecară de-a curmezişul interiorului pustiu al biroului echipei, pe deasupra tuburilor de oxigen şi a regulatoarelor suplimentare, a labelor de scafandru rupte şi a măştilor prea mari. În cele din urmă, privirea i se opri pe muntele de hârtii pe de biroul din faţă şi se cutremură în sinea lui. Stătea acolo, chipurile în convalescenţă după o infecţie la plămâni. Dar el ştia, aşa cum o ştia şi restul echipei de scufundători a NYPD, că, de fapt, căzuse în dizgraţie. Sergentul coordonator îl luase deoparte şi îi spusese ce treabă bună făcuse, dar el nu crezuse nici o iotă. Nici măcar faptul că scheletele pe care le descoperise declanşaseră o importantă anchetă de poliţie nu schimba cu nimic lucrurile. Adevărul era că îşi pierduse controlul, şi-l pierduse de la prima lui scufundare. Nici măcar Fernandez nu se mai obosea să-l tachineze.

Oftă, privind, prin fereastra murdară, docul de multă vreme pustiu şi apa întunecată şi uleioasă de dincolo de el, care scânteia în noaptea agitată. Restul echipei plecase în căutarea resturilor unui elicopter prăbuşit în East River în prima parte a după-amiezii. Iar în oraş se întâmpla ceva important; staţia lui radio cârâise tot timpul, prinzând discuţii despre marşuri, încăierări, mobilizări, măsuri menite să ţină mulţimea sub control. Se părea că acţiunea era în plină desfăşurare pretutindeni, cu excepţia colţişorului său liniştit de pe docurile din Brooklyn. Şi el stătea acolo, completând rapoarte.

Oftă, prinse mai multe hârtii într-un dosar, îl închise și îl azvârli în lada celor pregătite pentru expediere. Câine mort, scos din canalul Gowanus. Cauza morții: plagă împușcată; proprietar necunoscut; caz închis. Trase un alt dosar din morman: Randolf Rowell, aruncare de la înălțime, Podul Triborough, vârsta douăzeci și doi. Bilet de sinucigaș găsit în buzunar. Cauza morții: înec. Caz închis.

În timp ce lăsa dosarul să cadă în ladă, auzi huruitul motorului diesel al șalupei care se apropia de doc. Se întorceau devreme. Se gândi că zgomotul motorului era oarecum diferit, mai aspru. Poate că avea nevoie de un reglaj, sau cam așa ceva.

Auzi pași care alergau pe docul de lemn și ușa se deschise cu violență, pe neașteptate: bărbați în costume negre de scafandru, fără nici un fel de însemne, chipuri acoperite de fard negru sau verde. Saci militari identici, din cauciuc și latex, agățați de gât.

– Unde e echipa de scafandri? zbieră bărbatul din fruntea lor, o matahală cu accent de Texas.

– Elicopter prăbușit în East River, zise Snow. Sunteți a doua echipă?

Își aruncă privirea pe fereastră și fu surprins să vadă, în locul familiarei ambarcațiuni albastre cu alb a poliției, o șalupă puternică, cu motor interior și fundul în V, afundată adânc în apă și vopsită într-o culoare tot atât de întunecată precum machiajul scafandrilor.

– Lipsesc cu toții? întrebă bărbatul.

– Cu excepția mea. Cine sunteți?

– În nici un caz nepoții de mult pierduți ai mamei tale, dragule, răspunse celălalt. Avem nevoie de cineva care cunoaște cel mai scurt traseu către canalul West Side Lateral, chiar în clipa asta.

Snow simți un spasm involuntar.

– Să iau legătura prin radio cu sergentul...

– Nu e timp. Tu nu-l știi?

– Păi, cunosc rețeaua de canale de scurgere din Manhattan, din preajma malului. Ține de antrenamentul de bază, toți scafandrii poliției trebuie să...

– Poți să ne conduci înăuntru? îl întrerupse omul, cu grosolănie.

– Vreți să intrați *în* West Side Lateral? Majoritatea conductelor sunt striate, prea înguste pentru...

– Mulțumește-te să răspunzi la întrebare: da sau nu?

– Cred că da, zise Snow, cu o vagă nesiguranță în glas.

– Cum te numești?

– Snow. Polițist Snow.

– Urcă-n șalupă.

– Dar rezervoarele mele de oxigen și costumul...

– Avem tot ce-ți trebuie. Poți să te echipezi la bord.

Snow se ridică de pe scaun, urmându-i pe ceilalți pe doc. Nu părea să fie o invitație pe care s-o poată refuza.

– Încă nu mi-ați spus cine...

Bărbatul se opri cu un picior pe copastia șalupei.

– Comandant Rachlin, șef de patrulă, echipa SEAL Șapte Albastru. Acum grăbește-te.

Timonierul ambală motorul, îndepărtând șalupa de doc.

– Vezi-ți de cârmă, spuse comandantul, apoi îi făcu semn lui Snow să vină mai aproape. Uite în ce constă operațiunea, spuse, ridicând o banchetă negeluită și scoțând din spațiul de depozitare de sub ea un teanc de hărți impermeabile. Vor fi patru echipe, alcătuite din câte doi oameni. Aruncă o privire în jur. Donovan!

– Domnule! răspunse un bărbat, apropiindu-se.

Părea suplu și vânjos chiar și în costumul umflat. Snow nu-i putea desluși trăsăturile ascunse sub neopren și sub fard.

– Donovan, tu și Snow sunteți parteneri.

Urmă o tăcere pe care Snow o interpretă drept dezgust.

– Despre ce e vorba? întrebă el.

– E o operațiune DS, zise Rachlin.

– O ce?

Comandantul îi aruncă o privire aspră.

– Demolare subacvatică. Asta e tot ce trebuie să știi.

– Are legătură cu victimele fără capete ale crimelor?

Comandantul se holbă la el.

– Pentru un tăntălău cu țâța-n gură de scafandru de poliție, care-noată-n cadă ca mormolocu', pui cam prea multe întrebări, dragule.

Snow nu răspunse. Nu îndrăznea să se uite la Donovan.

– Poți să trasezi drumul nostru pe hartă, începând de ici, spuse Rachlin, desfășurând una dintre hărți și apăsându-și degetul mare pe un punct albastru. Dar noua uzină de epurare a apei a scos din uz zonele astea de pătrundere.

Snow se aplecă deasupra hărții laminate. În partea de sus se vedea o explicație notată cu un scris ordonat, foarte clar: REȚEAUA 932 WEST SIDE DE CANALE COLECTOARE ȘI DE EVACUARE A APEI DE PLOAIE, SECTORUL INFERIOR. Sub ea era un labirint de linii estompate, care se intersectau. Cineva înșirase trei seturi de puncte sub partea vestică a Central Park. Privi țintă dantelăria aceea complicată, cu mintea lucrându-i cu febrilitate. Golful Humboldt era punctul din care se putea pătrunde cu cea mai mare ușurință, dar de acolo până la canalul Lateral era o distanță al dracului de mare, cu multe meandre și schimbări de direcție. În afară de asta, nu voia să se mai întoarcă niciodată acolo, atâta timp cât îl putea evita. Se strădui să-și aducă aminte de ședințele lungi de antrenament, de zilele nesfârșite petrecute la bordul unor ambarcațiuni care urcau în susul canalelor noroioase. Unde altundeva își mai deversa West Side Lateral apele?

– Nu ești la un examen, zise Rachlin, cu voce scăzută. Grăbește-te. Avem un orar foarte strict.

Snow își ridică ochii. Știa un traseu, un traseu foarte direct. „Ei bine, își spuse, ei au vrut-o."

– Uzina de epurare a apelor uzate de pe cursul inferior al fluviului Hudson, zise. Putem intra prin bazinul principal de decantare.

Se lăsă liniștea și el își roti privirile.

– Ne scufundăm în mizeria aia nenorocită? întrebă o voce foarte groasă.

Comandantul se întoarse într-acolo.

– Ați auzit ce-a spus. Îi azvârli lui Snow un costum de scafandru. Acum mută-ți fundulețul drăgălaș sub punte și îmbracă-te. Trebuie să terminăm totul și fim în punctul de recuperare cu șase minute înainte de miezul nopții.

53

Margo stătea pe podeaua rece de gresie a depozitului, fierbând de ciudă în sinea ei. N-ar fi putut spune cine îi stârnise furia în cea mai mare măsură: D'Agosta, pentru că o târâse în toată încurcătura de la bun început; Pendergast, pentru că refuzase s-o ia cu ei; ea însăşi, pentru că nu se simţea în stare să lase totul în plata Domnului. Dar era, pur şi simplu, mai mult decât îi stătea în puteri. În clipa aceea îi era limpede cât de mult timp plutise asupra ei o umbră crimelor din muzeu - cumplita luptă finală din subsol. Îi răpise somnul, îi spulberase liniştea minţii. „Şi acum rahatul ăsta, punând capac peste toate..."

Ştia că Pendergast se gândise la siguranţa ei, ceea nu anula totuşi frustrarea de a fi fost dată deoparte. „Fără mine, ar mai fi bâjbâit încă în întuneric, îşi zise. Eu am făcut legătura dintre Mbwun şi Whittlesey. Eu am descoperit ce s-a întâmplat cu adevărat." Dacă ar mai fi avut ceva timp, ar fi reuşit chiar şi să pună cap la cap sâcâitoarele şi derutantele informaţii încă nedescifrate: mesajul celorlalte fragmente din jurnalul criptic al lui Kawakita, la ce anume folosise el thyoxina, de ce sintetiza vitamina D în ultimul său laborator.

Până la urmă, povestea cu thyoxina avea sens. Însemnările din jurnal sugerau că, spre sfârşit, Kawakita trecuse pe alte poziţii. În cele din urmă, îşi dăduse seama că glazura din ultima generaţie nu mai schimonosea corpul, dar schimonosea mintea. Poate că descoperise ce pericol reprezenta contactul plantei cu apa sărată pentru mediul înconjurător. În orice caz, părea să fie limpede că se hotărâse să

distrugă ceea ce realizase și să scape de plantația de *liliceae mbwunensis* din rezervor. Iar creaturile aflaseră, probabil, ce anume avea de gând. Ceea ce i-ar fi explicat moartea; bineînțeles că ultimul lucru pe care și-l doreau era să se atingă cineva de proviziile lor. Dar nu explica ce naiba intenționa să facă cu vitamina D. Ar fi putut fi necesară pentru segmentarea secvențelor genetice? Nu, așa ceva nu era posibil...

Se îndreptă brusc de spate și respirația i se acceleră. „Plănuia distrugerea tuturor plantelor, nu mă-ndoiesc de asta, își spuse. Și știa că asta îl punea într-un pericol cumplit. Așa că vitamina D nu era destinată producerii glazurii. Era menită să..."

Înțelese totul, într-o străfulgerare.

În următoarea secundă era în picioare. Nu avea nici un moment de pierdut. Stimulată să treacă la acțiune, începu să deschidă sertarele fișetelor din câte o smucitură, răspândindu-le conținutul pe podeaua coridorului îngust, înhățând în pripă ceea ce îi trebuia și îndesând totul în geantă: mască de oxigen, ochelari de noapte, cutii cu gloanțe explozive penetrante, de nouă milimetri, pentru pistolul ei semiautomat.

Respirând zgomotos, se repezi către ușa arsenalului și aruncă o privire dincolo de ea, în spațiul mai larg de depozitare. Trebuie să fie pe aici, pe undeva, își spuse. Începu să alerge de-a lungul șirurilor de dulapuri din lemn, citindu-le în grabă etichetele. Se opri brusc, deschise unul dintre ele și scoase trei sticle goale de câte un litru, cu dopuri cu șpriț ieră. Le așeză pe dușumea, alături de geanta ei, deschise un alt dulap și luă mai multe bidoane cu apă distilată. Pe urmă o rupse la fugă printre rânduri, căutând din nou și murmurând ceva abia auzit. În cele din urmă se opri și smuci ușa unui alt dulap. Era plin cu recipiente cu pilule și tablete, înșiruite unul lângă celălalt. Le trecu în revistă cu înfrigurare etichetele, găsi ceea ce căuta și alergă înapoi, acolo unde își lăsase geanta.

Se lăsă în genunchi, deschise recipientele și le răsturnă, făcând un mic morman de pilule albe pe podeaua de gresie.

– Care e concentrația, Greg? se pomeni spunând cu glas tare.

„N-am cum să aflu; trebuie să ghicesc cât mai exact cu putință." Pisă pilulele cu fundul unuia dintre recipiente, apoi puse câțiva pumni de pulbere în fiecare dintre cele trei sticle de un litru. Le umplu cu apă

distilată şi le agită cu putere, verificând starea suspensiei: poate că granulele erau ceva cam mari, dar nu avea timp să obţină mai mult decât atât. Urmau să se dizolve în curând.

Se ridică şi-şi înhăţă geanta, împrăştiind cu zgomot flacoanele goale pe culoar.

– Cine-i acolo? se auzi o voce.

Realiză, prea târziu, că uitase de paznicul de la intrare.

Azvârli la repezeală flacoanele în geantă, şi-o atârnă de umăr şi porni către uşă.

– Îmi cer scuze, zise. Visam cu ochii deschişi.

Speră că părea sinceră.

Paznicul se încruntă, punându-şi revista deoparte. Dădu să se ridice în picioare.

– Încotro a luat-o agentul Pendergast? se grăbi ea să întrebe. Spunea ceva despre sectorul C.

Menţionarea numelui lui Pendergast avu efectul scontat; paznicul se aşeză din nou pe scaun.

– Urcaţi două etaje cu Liftul Patru şi luaţi-o la stânga, o îndrumă.

Margo îi mulţumi şi se îndreptă cu paşi repezi către peretele ocupat de ascensoare din capătul coridorului. În timp ce se închideau uşile, se uită la ceas şi înjură: nu mai era timp. Apăsă cu sălbăticie butonul corespunzător holului de la intrare. După deschiderea uşilor, se pregăti s-o rupă la fugă. Apoi remarcă numeroşii paznici şi se mulţumi să traverseze holul în grabă, înapoie permisul de vizitare şi ieşi în aerul umed al nopţii din Manhattan.

Afară, se năpusti către bordură şi către cel mai apropiat taxi.

– Intersecţia Fifty-ninth cu Lex, spuse, aruncându-se înăuntru şi trântind portiera în urma ei.

– OK, dar n-o să ajungem prea repede, ripostă şoferul. Lângă Park e un fel de marş, sau o încăierare, sau cam aşa ceva; traficul e mai încâlcit decât firele de păr de la fundul unui câine.

– Atunci fă ceva în privinţa asta, zise Margo, aruncând o bancnotă de douăzeci de dolari pe bancheta din faţă.

Şoferul porni în viteză către est, apoi o luă spre nord, pe Fifth Avenue, strecurându-se printre maşini cu o viteză ameţitoare. Reuşiră

să ajungă până pe 47th Street înainte de a se opri brusc. Margo zări în fața lor o adevărată parcare de automobile și de camionete, cu motoarele mergând în gol și cu claxoanele urlând, șase rânduri paralele, neîntrerupte, de stopuri aprinse care se pierdeau în josul străzii întunecoase. Își înhăță geanta cât ai clipi și sări afară, alergând către nord printre pietoni.

Șapte minute mai târziu, ajunsese în fața intrării stației de metrou de la Bloomingdale's. Coborî treptele două câte două, evitând pe cât îi stătea în puteri impactul cu călătorii din acel moment târziu al serii. Umărul o durea din pricina greutății gentii. Avea impresia că, dincolo de huruitul motoarelor și de sunetul demențial al claxoanelor, auzea un urlet îndepărtat și estompat, de parcă zece mii de oameni ar fi zbierat într-un glas. Apoi pătrunse în subteran și, cu excepția șuieratului trenurilor de metrou, toate zgomotele pieriră. Cotrobăi prin buzunar în căutarea unei fise, trecu de bariera rotitoare și se năpusti în josul treptelor care duceau spre linia expresului. Acolo se adunase deja un mic grup, îngrămădit lângă piciorul scării luminate.

– I-ai văzut pe indivizii ăia? spunea o femeie tânără, cu un tricou de la Columbia. Ce naiba ducea ăla în spate?

– Probabil otravă de șobolani, zise însoțitorul ei. Știi, acolo, jos, cresc unii cât toate zilele. Chiar noaptea trecută, în stația West Fourth Street, am zărit un exemplar care părea să fi avut dimensiunile unui...

– Încotro au luat-o? îl întrerupse Margo, cu răsuflarea tăiată.

– Tocmai au sărit pe șine și au plecat în fugă către zona rezidențială...

Margo se repezi către capătul dinspre nord al peronului. În față se zăreau șinele, pierzându-se în beznă. Între traverse se vedeau, neclintite, mici indicatoare reflectorizante care licăreau într-un verde palid sub lumina intermitentă a macazurilor. Se uită în pripă în susul și în josul șinelor, asigurându-se că nu se apropia nici un tren, apoi respiră adânc și sări între ele.

– Uite, încă una! strigă cineva în spatele ei.

Își săltă geanta într-o poziție mai confortabilă și o rupse la fugă, străduindu-se din răsputeri să nu se împiedice pe pietriș sau pe suprafața accidentată a traverselor. Privea în depărtare, mijindu-și ochii, încercând zadarnic să deslușească niște forme sau niște siluete. Deschise

gura ca să-l strige pe Pendergast, dar și-o închise, imediat, dintr-odată; la urma urmelor, masacrul din metrou se petrecuse nu cu mult timp înainte, ceva mai încolo, chiar pe linia aceea.

Și în clipa în care gândul în trecea prin minte, simți o pală de vânt săltându-i părul de pe ceafă. Se întoarse și îi sări inima din piept: în spatele ei, în întuneric, văzu simbolul roșu, rotund, al expresului numărul patru, aflat la mare distanță, dar inconfundabil.

Prinse să alerge mai repede, gâfâind în timp ce trăgea în plămâni aerul dens și umed. Trenul n-avea să se oprească decât câteva clipe, pentru coborârea și urcarea pasagerilor, apoi avea să pornească din nou, gonind către ea și câștigând viteză. Își roti nebunește privirile, în căutarea unei nișe pentru întreținere sau a altui loc unde s-ar fi putut adăposti. Dar tunelul se pierdea în depărtare, cu pereții netezi și întunecați.

Din spate se auzea acum clinchetul ușilor care se închideau, șuieratul aerului din frâne, huruitul motorului diesel al trenului care accelera. Se repezi nebunește către singurul adăpost existent: spațiul îngust dintre linia care se îndrepta spre nord și cea care mergea spre sud. Păși cu băgare de seamă peste a treia șină și se ghemui între traversele ruginite, încercând să se subțieze mai mult decât macazul care stătea alături de ea, precum o santinelă întunecată.

Trenul se apropie, cu fluierul șuierându-și avertizarea stridentă, asurzitoare. Margo se simți împinsă și zgâlțâită de curentul puternic de aer stârnit la trecerea lui și își întinse brațele, agățându-se cu disperare de traverse ca să nu fie trântită pe șinele care mergeau către sud. Vagoanele zburară pe lângă ea într-o străfulgerare de ferestre luminate, părând un film care i se derula, în plan orizontal, în fața ochilor, apoi se îndepărtară către nord, clătinându-se ușor în dreapta și în stânga și împrăștiind o ploaie de scântei.

Cuprinsă de tuse din cauza vălătucilor de praf care se înmulțeau cu repeziciune și cu urechile vuindu-i, Margo păși înapoi, pe șine, privind grăbită în ambele direcții. În fața ei, în strălucirea roșie din urma trenului care dispărea din vedere, desluși trei siluete care ieșeau dintr-o spărtură îndepărtată din peretele tunelului.

– Pendergast! strigă. Agent Pendergast, așteaptă!

Cele trei persoane se opriră, apoi se întoarseră către ea. O luă la fugă într-acolo, reușind acum să distingă trăsăturile ascuțite ale agentului FBI, care se holba neclintit în direcția ei.

– Doctore Green? se auzi glasul lui tărăgănat, familiar.

– Isuse Hristoase, Margo! se răsti vocea lui D'Agosta, plină de mânie. Ce dracu cauți aici? Pendergast ți-a spus...

– Taci și ascultă-mă! șuieră Margo, oprindu-se în fața lor. Am descoperit ce făcea Kawakita cu vitamina D pe care o sintetiza în laborator. N-avea nici o legătură cu planta, sau cu glazura, sau cu altceva. Kawakita punea la punct o armă.

Neîncrederea de pe chipul lui D'Agosta era vizibilă chiar și în întuneric. Mephisto stătea în spatele lui, tăcut și atent, precum o arătare neguroasă.

– E adevărat, gâfâi ea. Știm că zbârciții detestă lumina. Corect? Dar e vorba de ceva mai puternic decât repulsia. Se *tem* de ea. Lumina le e fatală.

– Nu sunt sigur că înțeleg, zise Pendergast.

– De fapt, nu e vorba, pur și simplu, de lumină. Ci de ceea ce *produce* ea. Venind în contact cu pielea, razele soarelui stimulează producerea vitaminei D. Corect? Dacă vitamina e otrăvitoare pentru creaturi, lumina care cade direct asupra lor le provoacă dureri, poate chiar și moartea. De asta au murit unele dintre culturile mele inoculate cu virus. Au rămas sub un bec peste noapte. Și ar putea explica până și de unde vine numele zbârciților. Pielea lipsită de vitamina D tinde să pară zbârcită, coriacee. Lipsa ei provoacă osteomalacia, înmuierea oaselor. Vă aduceți aminte că doctorul Brambell a spus despre scheletul lui Kawakita că arăta de parcă ar fi suferit de o formă severă de scorbut? Ei bine, chiar suferea.

– Dar toate astea nu sunt decât niște presupuneri, zise D'Agosta. Unde e dovada?

– Din ce alt motiv ar fi sintetizat-o Kawakita? strigă Margo. Știa că creaturile l-ar fi vânat dacă le-ar fi distrus rezervele de plantă. În plus, în lipsa drogului, ar fi fost cuprinse de o furie ucigașă. Nu, el trebuia să scape atât de plantă, cât și de consumatorii ei.

Pendergast dădu din cap.

– Pare să fie singura explicație posibilă. Dar de ce era nevoie să bați atâta drum ca să ne-o oferi?

Margo se bătu cu palma peste geantă.

– Pentru că am aici trei litri de soluție de vitamina D.

– Și ce dacă? pufni D'Agosta. Nu s-ar putea spune că ducem lipsă de putere de foc.

– Dacă acolo, jos, sunt atât de mulți cum ne închipuim, nu puteți *căra* destulă muniție ca să-i opriți, spuse Margo. Vă aduceți aminte de cât timp a fost nevoie ca să-l ucidem pe Mbwun?

– Avem de gând să evităm orice întâlnire, zise Pendergast.

– Dar, ținând cont de toate armele pe care le duceți în spate, e sigur că nu vreți să vă asumați nici un risc, ripostă Margo. Gloanțele s-ar putea să le rănească. Dar asta – arătă către povara ei – le vine de hac.

Pendergast oftă.

– Foarte bine, doctore Green, făcu el. Dă sticlele-ncoace. Le împărțim între noi.

– Nici gând, răspunse ea. Le duc eu. Și vă-nsoțesc.

– Vine încă un tren! exclamă Mephisto.

Pendergast păstră o clipă tăcerea.

– Ți-am mai explicat o dată că...

– Am ajuns până aici! zise ea, simțindu-și furia și hotărârea din propriile vorbe în timp ce le rostea. Acum nu mă mai întorc nici în ruptul capului. Și nu-mi mai spune încă o dată cât de mare e pericolul. Vrei să semnez ceva care să te disculpe în fața autorităților în caz că o pățesc? Perfect. Dă formularul încoace.

– Nu e necesar. Pendergast oftă adânc. Foarte bine, doctore Green. Nu mai putem pierde timpul discutând în contradictoriu. Mephisto, călăuzește-ne!

54

Smithback încremeni în tunel, ascultând. Se auzeau din nou paşi, de data asta mai îndepărtaţi. Respiră adânc de mai multe ori, înghiţind cu greutate şi încercând să-şi silească inima să-i coboare din gât. În beznă, se rătăcise prin culoarele înguste. Nici măcar nu mai era sigur dacă înainta în direcţia corectă. Din câte îşi putea da seama, descrisese un cerc complet şi se întorcea din nou către ucigaşi. Totuşi, instinctul îi spunea că se îndepărta de scena înfiorătorului masacru. Iar tunelele alunecoase continuau să se îndrepte într-o singură direcţie: în jos.

Creaturile hidoase pe care le văzuse erau zbârciţii, în privinţa asta nu avea nici o îndoială. Despre ele îi vorbise vocea şuierată a lui Mephisto şi probabil că tot ele îi omorâseră pe oamenii din metrou. Zbârciţii. În câteva minute, uciseseră cel puţin patru oameni... Ecourile urletelor lui Waxie păreau să-i răsune iarăşi şi iarăşi în urechi până când ajunse să nu mai realizeze dacă erau reale sau doar nişte simple amintiri.

Pe urmă auzi un alt sunet, foarte real, care îi spulberă gândurile: din nou paşii, de data asta foarte aproape. Se răsuci, cuprins de panică, în căutarea unei direcţii în care s-o ia la fugă. În ochi îi străluci brusc o lumină puternică, dincolo de care se contură o siluetă. Smithback se încordă, pregătindu-se pentru luptă, cu speranţa că, din mila Domnului, avea să fie scurtă.

Dar silueta se trase înapoi, chelălăind îngrozită. Lanterna căzu pe podea şi se rostogoli trăncănind către el. Respirând mai mult decât

uşurat, ziaristul recunoscu mustaţa stufoasă a lui Duffy, tipul care urcase cu disperare scara în spatele lui Waxie. Probabil că scăpase de urmăritori, numai Dumnezeu ştia cum.

– Linişteşte-te, şopti Smithback, înhăţând lanterna înainte de a se rostogoli mai departe. Sunt jurnalist; am văzut tot ce s-a-ntâmplat.

Duffy era prea îngrozit, sau cu răsuflarea prea tăiată ca să-l întrebe ce căuta sub lacul Reservoir din Central Park. Se aşeză pe podeaua de piatră a tunelului, gâfâind. La fiecare câteva secunde, arunca o privire grăbită în bezna din spatele lui.

– Ştii cum putem ieşi de-aici? îl îmboldi Smithback.

– Nu, bolborosi Duffy. Poate. Haide, ajută-mă să mă ridic.

– Mă numesc Bill Smithback, şopti ziaristul, aplecându-se şi săltându-l în picioare pe inginerul care tremura.

– Stan Duffy, sughiţă acesta.

– Cum ai reuşit să scapi de creaturile alea?

– Au rămas în urmă, în derivaţiile canalelor de scurgere, zise Duffy.

Pe faţa plină de dâre de noroi i se rostogolea încet o lacrimă imensă.

– De ce coboară tunelele astea întruna, fără s-o ia şi către suprafaţă?

Duffy îşi şterse absent ochii, tamponându-i cu o mânecă.

– Suntem în canalele secundare de deversare. În caz de urgenţă, apa se scurge atât prin conducta principală, cât şi pe aici, direct către Gâtul Sticlei. E un sistem închis. În jurul nostru, totul se îndreaptă către Gâtul Sticlei.

Tăcu şi făcu ochii mari, de parcă şi-ar fi adus aminte de ceva. Pe urmă îşi privi în grabă ceasul.

– Trebuie să plecăm! spuse. Nu mai avem decât nouăzeci de minute.

– Nouăzeci de minute? Până când? întrebă Smithback, plimbând raza lanternei în lungul tunelului din faţa lor.

– Apa din Reservoir o să se scurgă la miezul nopţii; acum nu mai există nici o posibilitate de a o împiedica. Şi, când o s-o facă, o să treacă chiar pe-aici.

– Cum? murmură Smithback.

– Încearcă să inunde tunelele cele mai de jos, Tunelele Astor, ca să scape de creaturi. Oricum, asta intenţionau. Acum s-au răzgândit. Dar e prea târziu...

– Tunelele Astor? întrebă ziaristul.

„Trebuie să fie vorba despre Mansarda aia a Diavolului, pe care a pomenit-o Mephisto."

Duffy înhăţă pe neaşteptate lanterna şi o rupse la fugă în josul tunelului.

Smithback se luă după el. Coridorul pătrundea într-altul, mai larg, care continua să coboare, spiralându-se precum un tirbuşon. În afară de fasciculul lanternei, care se agita nebuneşte, nu mai exista nici o altă lumină. Smithback se străduia să se menţină pe marginea podelei curbate a tunelului, evitând şuviţa de apă neclintită de pe fund. Însă nu era sigur de ce se ostenea; Duffy alerga exact prin mijloc, împroşcând apa şi făcând destul zgomot ca să trezească un mort.

Câteva clipe mai târziu, inginerul se opri.

– Îi aud! strigă, cu voce stridentă, când Smithback ajunse alături de el.

– Eu n-aud nimic, gâfâi ziaristul, privind în jur.

Dar Duffy începuse din nou să alerge şi el îl urmă, cu inima sfâşiată de spaimă, dându-şi uitării gândurile despre un articol senzaţional. Pe una dintre laturile tunelului se ivi o deschidere întunecoasă, iar Duffy o luă pe acolo. Smithback se ţinu după el şi simţi podeaua fugindu-i dintr-odată de sub picioare. O clipă mai târziu, aluneca, fără să-şi poată controla deplasarea, în josul unui jgheab unsuros şi umed. În timp ce se răsucea, încercând să-şi înfigă degetele în suprafaţa lucioasă, îi ajunse la urechi urletul răscolitor al lui Duffy, înălţându-se de dedesubt. Se simţea ca în oricare dintre coşmarurile în care se prăbuşea, însă acolo, în tunelul umed şi întunecat din adâncimile nebănuite ale Manhattanului, senzaţia era mult mai cumplită. În faţa lui se auzi, pe neaşteptate, zgomotul unei împroşcături şi, o clipă mai târziu, ateriză şi el, cu violenţă, într-un strat de vreo jumătate de metru de apă.

Se ridică cu greu în picioare, cu numeroase părţi ale trupului chinuite de durere, dar bucuros fiindcă simţea sub tălpi o suprafaţă solidă. Podeaua tunelului părea să fie plată, iar mirosul apei era relativ proaspăt. Alături de el, Duffy plângea în hohote, fără să se poată opri.

– Taci, şuieră Smithback. O să atragi creaturile alea încoace.

– Oh, Doamne, hohoti Duffy în întuneric. Nu poate fi adevărat, e imposibil. Ce sunt ăştia? Ce...

Smithback îşi întinse mâna în beznă, dădu peste braţul celuilalt şi îl trase brusc către el.

– *Taci,* îi spuse, cu buzele lipite de urechea lui.

Hohotele se domoliră, transformându-se în sughiţuri anemice.

– Unde e lanterna? şopti Smithback.

Nu primi drept răspuns decât un suspin. Dar lumina palidă se aprinse alături de el. În mod miraculos, inginerul încă o strângea în mână.

– Unde suntem?

Sughiţurile încetară.

– *Duffy!* Unde suntem?

Auzi un suspin înăbuşit.

– Nu ştiu. Poate că într-una dintre conductele secundare.

– Ai idee încotro merge?

Urmă un fornăit.

– Pe aici se scurge excesul se apă din Reservoir. Dacă mergem în josul apei, către Gâtul Sticlei, poate că reuşim să ajungem la sistemul inferior de deversare.

– Şi pe urmă cum ieşim de-acolo? şopti Smithback.

Duffy sughiţă.

– Nu ştiu.

Jurnalistul îşi şterse din nou faţa şi păstră tăcerea, încercând să-şi ruleze spaima, durerea şi şocul într-un mic ghemotoc pe care ar fi putut să-l ascundă în străfundurile fiinţei sale. Încercă să se gândească la cartea lui. Doamne, o poveste ca asta, apărută imediat după cea a omorurilor săvârşite de Fiara din Muzeu, l-ar fi făcut om. Şi, cu puţin noroc, mai avea încă în buzunar şi articolul despre doamna Wisher. Dar, mai întâi...

Auzi apa pleoscăind, la o distanţă greu de apreciat, pentru că ecourile se rostogoleau către ei. Îşi întinse gâtul în beznă, încordându-se ca să audă mai bine.

– Sunt tot pe urmele noastre! scheună inginerul, la câţiva centimetri de timpanul lui.

Smithback îl înhăţă de braţ pentru a doua oară.

– Duffy, taci și ascultă-mă. Nu putem alerga mai repede decât ei. Trebuie să ne *pierdem urma.* Tu cunoști sistemul de canale. Tu trebuie să-mi spui cum.

Celălalt ridică din umeri, exprimându-și groaza printr-un sunet neinteligibil.

Smithback îl strânse mai tare.

– Ascultă-mă, totul o să se rezolve dacă te calmezi și-ți pui mintea la treabă.

Duffy păru să se relaxeze și ziaristul îl auzi respirând profund.

– Foarte bine, spuse. Pe fundul conductelor secundare există stații de măsurare a debitului. Chiar înainte de Gâtul Sticlei. Dacă am ajuns acolo, poate că reușim să ne ascundem înăuntru...

– Să mergem, șuieră Smithback.

Începură să înainteze în beznă, plescăind prin apă și plimbând raza lanternei de pe un perete pe altul. Tunelul scund coti și în fața ziaristului se înălță o componentă imensă a unui mecanism vechi: un șurub tubular uriaș, sau ceva asemănător, culcat pe un suport de granit. Din fiecare dintre capetele acestuia ieșeau în afară o serie de țevi ruginite, iar altele zăceau mai departe, în spate, sub forma unui morman contorsionat, aidoma unor măruntaie de fier răsucite. La baza mașinăriei se afla o mică platformă înconjurată de o balustradă. Firul principal al apei curgea pe lângă stație, iar în bezna din stânga lor șerpuia un mic tunel lateral. Smithback luă lanterna, se prinse de balustradă și își făcu vânt, sărind pe platformă, apoi îl ajută pe Duffy să ajungă alături de el.

– În țeavă, șopti.

Îl împinse pe Duffy înăuntru, apoi se strecură pe urmele lui, azvârlind lanterna aprinsă în șuvoiul de apă înainte de a se retrage în beznă.

– Ești nebun? Tocmai ai aruncat...

– E de plastic, zise Smithback. O să plutească. Sper c-o să se ia după ea, în josul apei.

Rămaseră într-o tăcere deplină. Pereții groși ai mașinăriei de măsurare a debitului amortizau zgomotele din tunel, dar, peste câteva minute, Smithback putea spune că pleoscăiturile deveniseră mai clare. Zbârciții se apropiau – și încă repede, ținând cont de zgomot. Îl simți pe Duffy

în spatele lui, scuturat de spasme, și se rugă ca inginerul să nu-și piardă cumpătul. Apa era împroșcată din ce în ce mai zgomotos și ziaristul auzea respirația urmăritorilor, un suflu șuierător, precum al unui cal ostenit. Pleoscăiturile înaintară de-a lungul stației de monitorizare, apoi încetară.

Duhoarea respingătoare, de țap, devenise înăbușitoare și Smithback strânse din ochi cu putere. În întunericul din spatele lui, Duffy tremura violent.

Auzi clipocitul apei în afara stației în timp ce creaturile se foiau prin preajmă. Urmă un sunet de intensitate scăzută, de parcă cineva ar fi adulmecat, și Smithback îngheță, amintindu-și ce simț ascuțit al mirosului avea Mbwun. Pleoscăiturile continuară. Apoi Smithback le auzi îndepărtându-se - cu o senzație intensă de ușurare. Creaturile își continuau drumul în josul tunelului.

Trase aerul în piept rar și profund, numărându-și respirațiile. Pe urmă se întoarse spre Duffy:

- În care parte sunt conductele de deversare?

- În capătul opus.

- Să mergem.

Se răsuciră cu băgare de seamă în spațiul strâmt și fetid și începură să se târască spre partea din spate a țevii. Duffy ieși, în sfârșit, în spațiul deschis. Ziaristul îi auzi mai întâi un picior intrând în apă, apoi pe celălalt, și continua să înainteze târâș când un țipăt neașteptat și pătrunzător răzbătu din beznă și își simți fața împroșcată de ceva prea vâscos și prea cald ca să fie apă. Se retrase nebunește înapoi, în țeavă.

- Ajutor! izbucni dintr-odată strigătul lui Duffy. Nu, vă rog, nu, aveți de gând să... oh, Doamne, astea-s măruntaiele mele... Isuse, cineva să...

Vocea se transformă brusc într-o hârâială frenetică, lichidă, apoi se stinse, acoperită de bufnitura unui obiect masiv în apă. Târându-se de-a-ndăratelea, cu mintea răvășită de groază, Smithback auzi un sunet înăbușit, precum al cărnii tocate cu satârul, urmat de trosnetul unor oase smulse din încheieturi.

Căzu prin capătul opus al țevii, se prăbuși pe spate în șuvoi, se ridică pe brânci în picioare și alergă orbește în josul tunelului lateral,

fără să audă nimic, fără să-i pese de nimic, fără să se gândească la nimic altceva în afară de fugă. Alergă întruna, aplecându-se către o parte sau alta a tunelului, repezindu-se la întâmplare și cu violență în josul nesfârșitelor bifurcații, pătrunzând tot mai adânc și mai adânc în măruntaiele pământului. Tunelul dădea într-altul, apoi într-altul, fiecare dintre ele fiind mai larg decât cel dinainte. Până când, pe neașteptate, simți un braț umed și cumplit de vânjos alunecându-i în jurul gâtului și o mână puternică coborî în același timp, astupându-i gura.

55

La o oră după izbucnirea sa spontană, încăierarea de pe Central Park South începu să se rezume la o serie de răbufniri intermitente. Cu mult înainte de ora unsprezece noaptea, cei mai mulţi dintre scandalagii iniţiali îşi secătuiseră deopotrivă furia şi energia. Cei care fuseseră răniţi primeau ajutor de pe margini. Zbieretele, insultele şi ameninţările luau locul pumnilor, al ciomegelor şi al pietrelor. Violenţele continuau totuşi, într-un nucleu fierbinte. Pe măsură ce combatanţii părăseau scena, învineţiţi sau epuizaţi, alţii le luau locul: unii curioşi, unii înfuriaţi, unii beţi şi puşi pe bătaie. Relatările televizate deveniseră sumbre şi isterice. Veştile se răspândeau, aidoma unei scântei electrice, în întreaga insulă: pe First şi Second Avenue, unde tinerii republicani se adunau în barurile pentru burlaci ca să îl ia în bătaie de joc şi să-l huiduiască pe preşedintele liberal; în Saint Mark Place şi în cuiburile marxiste din East Village; prin fax şi prin telefon. Precum se răspândea vestea, aşa se răspândeau şi zvonurile. Unii spuneau că vagabonzii şi cei care încercau să ajute erau masacraţi, instigarea la genocid fiind lansată de poliţie. Alţii susţineau că radicalii de extremă stângă şi bandele de infractori incendiau băncile, împuşcau cetăţenii şi jefuiau oamenii de afaceri din zona rezidenţială. Cei care dădeau curs chemării la acţiune se năpusteau - adesea cu brutalitate - asupra ultimelor grupuri de vagabonzi care se mai scurgeau încă spre suprafaţă, ivindu-se în jurul Central Park, ici şi colo, batjocorindu-i pe cei încercuiţi şi împrăştiind gaz lacrimogen.

Avangarda inițială a mișcării Ne Luăm Orașul Înapoi – brahmanii bogăției și ai puterii din New York – se retrăsese repede de la fața locului. Cei mai mulți se întorseseră, consternați, în casele și în apartamentele lor din oraș. Alții se masaseră în apropiere de Great Lawn, presupunând că poliția avea să preia repede controlul încăierării și sperând că priveghiul final urma să aibă loc, așa cum fusese planificat. Dar, pe măsură ce polițiștii își consolidau rândurile și începeau să-i înconjoare pe zurbagii, încăierarea se retrăgea în adâncurile parcului, ajungând chiar mai aproape de Lawn și de Reservoir. Întunericul dinăuntru, pâlcurile dese de copaci, harababura de tufișuri și labirintul de poteci îngreunau și încetineau eforturile de a pune capăt tărăboiului.

Poliția îi înfrunta cu prudență pe scandalagii. Deja subțiate de operațiunea masivă de strângere a vagabonzilor, cele mai multe dintre forțele sale sosiseră cu întârziere la locul încăierării. Conducerea era mult prea conștientă de faptul că era posibil ca în gloata care se agita să mai fie încă amestecate persoane influente, iar ideea de a gaza și de a ciomăgi elita New York-ului nu făcea casă bună cu luciditatea politică a primarului. În plus, o mare masă de polițiști fusese detașată pentru a patrula în împrejurimile orașului, de unde erau acum raportate acte sporadice de jaf și de vandalism. Și, în străfundurile oricărei minți stăruia amintirea, nerostită dar înspăimântătoare, a scenelor revoltei de la Crown Heights, care se dezlănțuise cu câțiva ani în urmă, vreme de trei zile încheiate, înainte de a ajunge la un sfârșit stânjenitor.

Hayward urmări din priviri echipa de prim-ajutor, care-l purta pe Beal, pe targă, către ambulanța aflată în așteptare. Picioarele din spate ale tărgii se pliau în timp ce era împinsă în interior. Beal gemu, apoi își ridică o mână către capul bandajat.

– Aveți grijă, se răsti Hayward la paramedic. Se prinse cu mâna de una dintre ușile din spate și se aplecă în interior. Cum te simți? întrebă.

– M-am simțit mai bine în alte rânduri, zise Beal, cu un zâmbet slab.

Ea dădu din cap.

– O să-ți revii.

Se întoarse cu spatele, dând să plece.

– Sergent? făcu Beal.

Hayward se opri.

– Ticălosul ăla de Miller m-ar fi lăsat acolo, ca să ies afară cum aș fi putut. Sau, poate, ca să mă înec. Cred că vă datorez viața, vouă, tuturor.

– Lasă asta, spuse ea. Ține de meseria noastră. Corect?

– Poate, zise Beal. Dar, oricum, o să țin minte. Mulțumesc.

Hayward îl lăsă în grija paramedicului și se apropie de șofer.

– Care-s noutățile? întrebă.

– Ce vrei să afli? se interesă bărbatul, scriind ceva în foaia de parcurs. Cotațiile aurului? Situația internațională?

– Păstrează-le pentru Pocono[1], răspunse ea. Eu vorbesc despre asta.

Își flutură mâna către Central Park West.

Deasupra tabloului neguros se lăsase o liniște ireală. Cu excepția mașinilor de salvare și a celor de poliție, staționate la fiecare intersecție, în cvartalele din jur traficul era inexistent. Bulevardul era punctat de pete de întuneric; cele câteva felinare rămase nesparte trosneau și sfârâiau. Strada largă era presărată cu bucăți mari de beton, cioburi de sticlă și gunoaie. Hayward observă că mai departe, către sud, se vedeau mult mai multe lumini scânteietoare.

– Unde-ați fost? întrebă șoferul. Dacă nu cumva v-ați petrecut ultima oră în centrul pământului, ar fi fost cam greu să vă scape ceea ce s-a întâmplat aici.

– Nu te înșeli prea mult, spuse ea. Am adunat vagabonzii de sub Park. Au opus rezistență. Tipul ăsta a fost rănit și am avut nevoie de foarte mult timp ca să-l aducem la suprafață. Ne aflam la o adâncime destul de mare și n-am vrut să-l zdruncinăm prea mult. OK? Am ieșit acum cinci minute din stația de pe Seventy-Second Street și ne-am pomenit în orașul fantomă care ne înconjoară.

– Ați adunat vagabonzii? întrebă șoferul. Atunci voi sunteți vinovații.

Hayward se încruntă.

– Pentru ce?

---

[1] Munții Procono, zonă de agrement populară printre newyorkezi.

Şoferul ambulanţei îşi atinse urechea cu degetul, apoi arătă către est, ca şi cum acela ar fi fost singurul răspuns necesar.

Hayward se opri, ascultând. Din interiorul cufundat în beznă al Central Park veneau zgomote aduse de vânt, care acopereau şuierul girofarului ambulanţei şi pulsaţia oraşului: zumzetul plin de furie al portavocilor, ţipete, urlete, vaierul sirenelor.

– Ştii marşul ăla, organizat de Ne Luăm Oraşul Înapoi? o întrebă şoferul. Cel neanunţat, care se desfăşura pe Central Park South?

– Am auzit ceva despre el, zise Hayward.

– Da. Ei, toţi vagabonzii ăştia au început să se reverse din subteran, pe neaşteptate. Şi păreau oarecum ostili. S-ar părea că voi, poliţaii, i-aţi altoit cu bastoanele. Au început să se ia la sfadă cu manifestanţii. Până să-şi dea cineva seama ce se petrece, încăierarea era în toi. Am auzit că oamenii au înnebunit, pur şi simplu. Urlete, zbierete, lovituri cu piciorul. Pe urmă, pe margini, au început jafurile. Poliţiştii au avut nevoie de o oră ca să ia lucrurile sub control. De fapt, *încă* nu sunt sub control. Dar au reuşit să izoleze totul în Park.

Paramedicul din spate făcu un semn, iar şoferul ambală motorul şi demară, brăzdând cu lumina farurilor faţadele din piatră de calcar. Ceva mai departe, pe Central Park West, Hayward văzu o serie de curioşi uitându-se pe ferestre şi arătând către Park. Câţiva, mai curajoşi, stăteau pe pavaj, în faţa holurilor de la intrare, în apropierea prezenţei protectoare a portarului în uniformă. Îşi ridică ochii către uriaşa formă gotică a clădirii Dakota, care scăpase nevătămată şi părea să se ţină deoparte de haos, ca şi cum şanţul ei de apărare, îngust şi stilizat, ar fi respins o hoardă furioasă. Se pomeni îndreptându-şi privirea către colţul în care ar fi trebuit să se afle ferestrele lui Pendergast. Se întrebă dacă reuşise să se întoarcă teafăr şi nevătămat din Mansarda Diavolului.

– Beal a plecat cu bine? îl auzi strigând pe Carlin.

Silueta lui masivă se desprinse din întunericul din depărtare.

– Chiar acum, îi răspunse, întorcându-se către el. Ce e cu celălalt rănit?

– A refuzat îngrijirea medicală, zise Carlin. Vreo veste de la Miller?

Ea se încruntă.

– Probabil că acum e în vreun bar de pe Atlantic Avenue, sorbind din bere şi fălindu-se cu faptele lui eroice. Aşa merg lucrurile, este? O să fie avansat, iar noi o să primim scrisori de avertizare pentru insubordonare.

– Poate că altă dată mergeau aşa, spuse Carlin, cu un zâmbet de cunoscător. Dar nu şi acum.

– Asta ce vrea să însemne? întrebă Hayward, apoi continuă fără să-i lase lui Carlin timp să răspundă. N-ai cum să spui că Miller a făcut ce-a făcut. Cred că ar fi mai bine să dăm raportul.

Îşi înhăţă staţia radio şi o deschise. Dar de pe toate frecvenţele se revărsau torente de zgomot de fond, de paraziţi şi de panică.

> ... Ne îndreptăm către Great Lawn, avem nevoie de mai mulţi oameni ca să... Am prins opt, dar nu-i mai pot reţine; dacă duba aia nu vine mai repede, o să se topească în întuneric... Am cerut un elicopter sanitar acum treizeci de nenorocite de minute; aici sunt oameni răniţi... Hristoase, ar trebui să izoleze sectorul din sud; vin tot mai mulţi, fără oprire...

Hayward opri aparatul de emisie-recepţie şi şi-l agăţă din nou de centură, apoi îi făcu semn din cap lui Carlin, cerându-i s-o urmeze până la maşina de patrulare a poliţiei de la următorul colţ de stradă. Un poliţist în echipament antitero stătea alături de ea, supraveghind cu vigilenţă strada, cu puşca în mână.

– Unde e postul de comandă al acestei operaţiuni? întrebă Hayward.

Poliţistul îşi săltă masca de protecţie şi o privi.

– E un post înaintat de comandă în castel, zise. Cel puţin, aşa spune raportul oficial. Lucrurile sunt oarecum dezorganizate în momentul ăsta, de parcă nu ţi-ai putea da seama.

– Castelul Belvedere. Hayward se întoarse spre Carlin. Ar fi mai bine s-o luăm într-acolo.

În timp ce alergau pe Central Park West, Hayward îşi aducea, în mod bizar, aminte de vizita pe care o făcuse la Hollywood cu doi ani în urmă. Îşi amintea că mersese de-a lungul imitaţiei unei străzi din Manhattan de pe platoul unde fuseseră turnate nenumărate filme

muzicale şi cu gangsteri. Văzuse felinare false, faţade false de magazine, cutii de hidrant false... orice, în afară de oameni. La vremea aceea, simţul realităţii îi spusese că, la numai o sută de metri distanţă, erau străzile vibrând de agitaţie din California. Cu toate acestea, pustietatea locului avea ceva aproape fantomatic.

În noaptea aceea, Central Park West îi dădea aceeaşi senzaţie. Deşi auzea, în depărtare, claxoanele maşinilor şi urletele sirenelor – deşi ştia că, în Park, poliţiştii se masau ca să pună capăt încăierării şi debandadei – bulevardul întunecat avea un aer spectral, ireal. Doar câte un portar vigilent, câte un locatar curios sau câte un punct de control al poliţiei spulberau ocazional atmosfera fantomatică a străzii.

– Sfinte Sisoe, murmură Carlin, alături de ea. Ar trebui să te uiţi la asta.

Hayward îşi ridică ochii şi reveria i se spulberă instantaneu.

Era ca şi cum ar fi traversat zona demilitarizată dintre ordine şi haos. Către sud, de-a curmezişul 65th Street, văzură un ocean de ruine. Ferestrele holurilor de intrare erau făcute bucăţi, copertinele de deasupra intrărilor elegante erau sfâşiate şi zdrenţele lor fâlfâiau alene în bătaia vântului. Aici poliţiştii erau mai numeroşi, baricadele vopsite în albastru fiind omniprezente. Maşinile înşirate de-a lungul bordurilor rămăseseră fără parbrize şi fără geamuri laterale. În josul străzii, la o distanţă de câteva cvartale, o camionetă de remorcare a poliţiei, cu farurile galbene clipind, îndepărta scheletul fumegând al unui taximetru.

– Se pare că pe aici au trecut nişte oameni-cârtiţă foarte sictiriţi, murmură Hayward.

Traversară strada, îndreptându-se către aleea de intrare în Park şi pătrunseră înăuntru. După zona devastată prin care trecuseră, aleile înguste, asfaltate, păreau liniştite şi pustii. Dar băncile distruse, coşurile de gunoi răsturnate şi gunoaiele arzând mocnit erau mărturiile mute ale celor petrecute acolo nu cu mult timp în urmă. Iar zgomotul adus de vânt din interiorul parcului purta promisiunea unui pandemoniu şi mai cumplit.

Pe neaşteptate, Hayward se opri brusc, cerându-i lui Carlin, cu un semn din cap, să facă acelaşi lucru. În faţa lor, în întuneric, se zărea un grup de oameni – dar nu putea aprecia cu certitudine câţi erau – care se

îndreptau, ţanţoşi, către Great Lawn. „N-au cum să fie poliţişti, cugetă ea. N-au căşti antitero şi nici măcar şepci." Huiduielile şi înjurăturile gălăgioase care izbucniră în mijlocul grupului îi confirmară bănuielile.

Înaintă cu repeziciune, alergând pe vârfurile picioarelor ca să facă cât mai puţin zgomot. Se opri la o distanţă de zece metri.

– Stop! spuse, ridicând revolverul. Poliţia!

Grupul se opri brusc, toată lumea întorcându-se apoi către ea. Erau patru, ba nu, cinci bărbaţi, cu haine sport şi cămăşi polo. Ochii ei se opriră asupra armelor aflate la vedere: două bare de aluminiu şi nişte cuţite care păreau de bucătărie.

Se holbară la Hayward, cu obrajii îmbujoraţi şi fără ca rânjetele să le dispară de pe chipurile tinere.

– Da? spuse unul dintre ei, făcând un pas înainte.

– Opreşte-te acolo unde eşti, zise ea.

Bărbatul se supuse.

– Acum, băieţi, ce-ar fi să-mi spuneţi exact încotro mergeţi?

Tânărul din faţă luă în râs stupiditatea întrebării, arătând spre interiorul parcului cu o simplă tresărire a capului.

– Suntem aici ca să ne rezolvăm treburile, veni o voce din grup.

Hayward clătină din cap.

– Ceea ce se întâmplă acolo nu-i treaba voastră.

– Pe dracu nu, se răsti cel din faţă. Avem acolo prieteni pe care-i bate măr o şleahtă de putori nenorocite. Nu putem îngădui ca asta să continue, nici în ruptul capului.

Făcu încă un pas înainte.

– E treaba poliţiei, spuse Hayward.

– Poliţia n-a făcut nici un rahat, ripostă bărbatul. Uită-te-n jur. Aţi lăsat lepădăturile astea să ne distrugă oraşul.

– Am auzit că au ucis deja douăzeci, treizeci de oameni! răsună vocea tulbure a unui bărbat care ţinea în mână un telefon mobil. Inclusiv pe doamna Wisher. Fac oraşul zob. Au adus nemernici din East Village şi din Soho ca să-i sprijine. Nişte nenorociţi de activişti de la NYU. Prietenii noştri au nevoie de ajutor.

– Ai priceput? zise cel din faţă. Aşa că dă-te deoparte din drum, cucoană.

Se apropie și mai mult.

– Mai fă încă un pas și-ți aranjez părul cu ăsta, spuse Hayward, lăsându-și mâna să alunece de pe revolver pe bastonul de cauciuc și desprinzându-și-l de centură cu o mișcare continuă.

Îl simți pe Carlin încordându-se alături de ea.

– Ți-e ușor să vii dură, spuse bărbatul, batjocoritor. Cu un pistol la brâu și cu huiduma asta cât un nenorocit de frigider alături.

– Crezi că ești în stare să ne dai gata pe toți cinci? spuse cineva din grup.

– Poate-și închipuie că ne poate sufoca pe toți cu țâțele alea ale ei, adăugă altul.

Pe mai multe chipuri înflori câte un rânjet.

Hayward respiră adânc, apoi își puse la loc bastonul.

– Polițist Carlin, zise ea, te rog să faci douăzeci de pași înapoi.

Calin nu se clinti.

– Fă-o, se răți ea.

Carlin o țintui o clipă cu privirea. Pe urmă, fără să se întoarcă și fără să-și ia ochii de la grup, începu să meargă de-a-ndăratelea pe aleea pe care veniseră.

Fără să se grăbească, Hayward făcu un pas către tânărul din fața grupului.

– Acum ascultați-mă cu atenție, spuse, cu voce egală, nedezlipindu-și ochii de ai lui. Aș putea să las deoparte insigna și pistolul și totuși să duc prăpăditele voastre de funduri albe în șuturi până-n Scarsdale, sau până-n Greenwich, sau până oriunde altundeva vă bagă mamele voastre-n pat peste noapte. Dar nu-i nevoie s-o fac. Vedeți voi, dacă refuzați să-mi urmați instrucțiunile de-a fir a păr, atunci mamele voastre n-o să vă-nvelească-n în noaptea asta. O să stea la coadă în Police Plaza, mâine-dimineață, ca să vă plătească cauțiunea. Și nici măcar toți banii, toată puterea și toate relațiile din lume n-o să vă șteargă din cazier cuvintele *comiterea unui atac criminal.* În statul ăsta, o persoană condamnată pentru un delict criminal nu poate practica avocatura *niciodată.* Nu poate nici măcar să dețină *vreodată* un birou public. Și nu primește *niciodată* licență pentru tranzacții cu bonuri de tezaur. Iar tăticilor voștri n-o să le placă asta. Nici cât negru sub unghie.

Făcu o pauză.

– Așa că aruncați armele, adăugă, cu răceală.

Urmă o scurtă clipă în care nimeni nu se clinti.

– Am spus *să aruncați armele!* strigă ea, cu cea mai puternică voce de care era în stare.

În tăcerea lăsată, se auzi clinchetul unei bare de aluminiu care lovea asfaltul. Apoi un alt clinchet. După care urmă un sunet mai înfundat: o lamă de oțel căzută pe pământ.

Hayward așteptă preț de o clipă nesfârșită, apoi se retrase încet cu un pas.

– Polițist Carlin, zise, cu voce scăzută.

Carlin ajunse alături de ea cât ai clipi.

– Să-i percheziționez? întrebă.

Ea clătină din cap.

– Permisele de conducere, spuse, adresându-se grupului. Le vreau și pe ele. Aruncați-le jos, acolo unde sunteți.

Urmă un scurt moment de nemișcare. Pe urmă, tânărul din față își duse mâna la buzunarul hainei, își scoase portofelul și lăsă un card de plastic să cadă, fluturând, pe asfalt. Ceilalți făcură același lucru.

– Le puteți lua mâine după-amiază, din Police Plaza numărul unu. Întrebați de sergentul Hayward, continuă ea. Acum, vreau să mergeți drept înainte, trecând pe lângă mine, până când ajungeți pe Central Park West. Pe urmă vreau să vă vedeți, fiecare, separat, de drumul vostru. Nu ocoliți; nu strângeți două sute de dolari[1]. Duceți-vă direct acasă și intrați în pat. S-a-nțeles?

Se lăsă din nou tăcerea.

– *Nu vă aud!* tună vocea lui Carlin și bărbații tresăriră.

– Am înțeles, veni răspunsul, într-un glas.

– Acum luați-o din loc, spuse Hayward.

Tinerii rămaseră neclintiți, de parcă ar fi prins rădăcini.

– *Dați-i bice!* se răsti ea.

---

[1] „Do not pass Go; do not collect two hundred dollars" – vers din melodia lui Tom Lehrer *We Will All Go Together When We Go*, referitoare la posibila anihilare a rasei umane în urma unei explozii nucleare. Versul citat parafrazează o regulă din jocul Monopoli.

Grupul se puse în mișcare, tăcut, privind drept înainte, mergând către vest, la început încet și apoi din ce în ce mai repede. Dispăru curând în întuneric.

– O adunătură de jigodii, zise Carlin. Crezi că au fost într-adevăr uciși douăzeci sau treizeci de oameni?

Hayward pufni, aplecându-se să adune armele și permisele.

– Pe naiba, nu. Dar, dacă zvonurile continuă să circule, oamenii de teapa ăstora o să tot vină încoace. Și toată povestea n-o să se termine niciodată. Îi întinse ciomegele cu un oftat. Haide. Putem să dă raportul și să vedem, totodată, dacă putem fi de folos în noaptea asta. Pentru că mâine știi bine c-o să fim mustrați pentru cele întâmplate azi în tuneluri.

– Nu și de data asta, ripostă Carlin, schițând un rânjet.

– Așa ai zis și adineauri. Hayward se întoarse spre el. De fapt, ce încerci să-mi dai de înțeles, Carlin?

– Vreau să spun că, de data asta, cei buni vor fi recompensați. Iar toți Milleri din lume vor fi lăsați de izbeliște.

– De când ai căpătat acest dar al profeției?

– De când am aflat că prietenul nostru Beal, pe care l-ai ajutat să ajungă în ambulanță, e fiul lui Steven X. Beal.

– Steven Beal, senatorul? întrebă Hayward, făcând ochii mari.

Carlin încuviință dând din cap.

– Nu vrea să se afle, spuse el. Se teme că oamenii o să-și închipuie să intenționează să profite ca să-și găsească un loc călduț, sau cam așa ceva. Dar s-ar putea ca spărtura din țeastă să-i mai dezlege puțin limba.

Hayward rămase locului o clipă. Apoi scutură din cap și o porni din nou către Great Lawn.

– Sergent? întrebă Carlin.

– Da?

– De ce mi-ai cerut să mă îndepărtez de puștanii ăia?

Ea se opri.

– Am vrut să le arăt că nu mi-e teamă. Și că sunt hotărâtă.

– Ai fi făcut-o?

– Ce să fac?

– Știi tu, gesticulă Carlin. I-ai fi dus în șuturi până-n Scarsdale și tot restul?

Hayward se uită la el, înălțându-și ușor bărbia.

– Tu ce crezi?

– Cred... Carlin ezită o clipă. Cred, doamnă Hayward, că ești o femeie înspăimântătoare.

56

În timp ce șalupa spinteca undele întunecate ale fluviului Hudson, Snow își puse costumul sub punte, simțind coca vibrând în ritmul huruitului estompat al celor două motoare diesel, imense și identice. Abia dacă avea loc să stea în picioare, fiind înconjurat de componentele sistemului de radionavigație, de unitățile de geopoziționare prin satelit, de sonar și de rastelele cu armament. Observă că primise un costum permeabil, nu obișnuitul costum cu izolare termică pe care îl purtau scafandrii din echipele poliției, și își regretă dintr-odată sugestia de a trece prin canalele uzinei de epurare a apei. „Prea târziu", își spuse, străduindu-se să intre în costum. Ambarcațiunea se clătină când el se apleca înainte, făcându-l să se izbească dureros cu capul de unul dintre pereții despărțitori.

Își frecă fruntea cu o înjurătură. Bun, deci îl durea. Ceea ce însemna nu visa. Se afla într-adevăr într-o șalupă plină cu membrii unui comandou SEAL, înarmați până-n dinți și aflați în Dumnezeu știa ce fel de misiune. Era cuprins, în același timp, de spaimă și de excitare. Știa că i se oferea o șansă de reabilitare. Poate că singura lui șansă. Trebuia să fie al dracului de sigur că nu o dădea în bară.

Își reglă lanterna vizorului, își potrivi cea de-a doua mănușă și urcă pe punte. Comandantul Rachlin, care se dusese spre pravă și stătea de vorbă cu timonierul, se întoarse la ivirea lui.

– Unde naiba ți-e machiajul? Și de ce-a durat atât?

– Echipamentul e oarecum diferit de cel cu care sunt obișnuit, domnule.

– Ei, ai timp să te obișnuiești, până-n momentul scufundării.

– Da, domnule.

Rachlin arătă spre el cu o mișcare a capului.

– Donovan, ocupă-te de Snow.

Donovan se apropie și, fără o vorbă, se apucă să-i întindă pe obraji și pe frunte unsoare neagră și verde.

Rachlin le făcu semn celorlalți membri ai echipei, invitându-i să se apropie.

– Acum fiți atenți, spuse, desfășurând o hartă de plastic pe copastie. O să intrăm prin bazinul principal de decantare de deasupra canalului West Side Lateral. După spusele lui Snow, aici de față, e cel mai rapid mod de a pătrunde. Își plimbă degetul pe hartă, indicând un traseu. Odată ajunși la prima conductă ascendentă, urmărim direcția stabilită de deplasare până ce ne vedem aici, în locul ăsta, la ramificația tunelurilor. E punctul nostru de întâlnire. Odată ce ne aflăm pe poziție, echipele Alfa, Beta și Gamma pornesc, fiecare, pe câte unul dintre aceste tuneluri. Eu o să conduc echipa Alfa și punctul de plecare. Snow și Donovan sunt echipa Delta. Ei fac o plimbare de rutină, stând în urma noastră și acoperindu-ne fundurile. Întrebări?

Snow avea mai multe, dar se hotărî să nu pună nici una. Fața îi ardea din cauza contactului cu mănușa aspră a lui Donovan, iar unsoarea groasă mirosea a seu rânced.

Comandantul dădu din cap.

– Intrăm, plasăm explozibilii și ieșim. Nimic mai simplu, exact ca un exercițiu de la baza de antrenament. Exploziile pot bloca cele mai joase canale de scurgere care pătrund în Lateral. O altă echipă o să coboare în partea dinspre stradă, blocând accesul de deasupra. Adevărați profesioniști, după cum s-ar părea. Comandantul scoase un sunet care, prin mască, aducea a sforăit. Ne-au spus să folosim OVN-uri. Dacă vă vine să credeți.

– OVN-uri? repetă Snow.

– Ochelari pentru vederea nocturnă, dragule. Dar încearcă să-ți pui o pereche peste costumul de scafandru și peste mască. Scuipă peste

bord. Nu ne e frică de întuneric. Dacă ceva vrea să vină să guste o bucățică din noi, n-are decât să încerce. Totuși, aș vrea să văd ce anume arunc în aer.

Făcu un pas înainte.

– Foarte bine. Hastings, Clapton, Beecham, în misiunea asta, voi primiți armele automate. Vreau câte un om înarmat în fiecare echipă. Lorenzo, Campion, Donovan, voi duceți echipamentul pirotehnic. O să fiți băieții care împart dulciuri, alături de mine. Avem și încărcături de rezervă, așa că așteptați-vă la poveri grele. Acum puneți-vă umerii la bătaie.

Snow îi privi agățându-și armele automate de umeri.

– Și cu mine cum rămâne? se auzi întrebând.

Rachlin se întoarse spre el.

– Nu știu. Cu tine cum rămâne?

Snow rămase tăcut o clipă.

– Aș vrea să fac și eu ceva. Adică să dau o mână de ajutor.

Rachlin se holbă la el. Pe urmă pe buze îi apăru un zâmbet scurt.

– OK, zise. În operațiunea asta, o să fii băiatul calup.

– Băiatul calup? întrebă Snow.

– Băiatul calup. Comandantul dădu din cap. Beecham! Azvârle raniță-ncoace!

Prinse sacul marinăresc etanș, din cauciuc, care fusese aruncat către el. Apoi îl atârnă de gâtul lui Snow.

– Îl ții în spate până ajungem la punctul de ieșire, murmură.

– O să am nevoie de o armă, domnule, zise Snow.

– Dați-i ceva.

Cineva îi îndesă în stomac patul unui aruncător de harpoane și el se grăbi să-și treacă cureaua armei peste umăr. I se păru că auzise un hohot de râs înfundat, dar îl ignoră. În marea lui Cortez, prinsese o grămadă de pești cu harponul, dar nu mai văzuse niciodată unele atât de lungi sau cu o înfățișare atât de diavolească precum cele care atârnau sub pântecul armei pe care o primise, având și încărcături explozive voluminoase fixate de capete.

– Să nu tragi în vreun crocodil, spuse Donovan. Sunt o specie periclitată.

Era prima oară când îl auzea vorbind.

Huruitul motoarelor deveni mai profund și șalupa se apropie încet de docul de ciment de sub conturul întunecat al uzinei de epurare a apelor uzate de pe cursul inferior al fluviului Hudson. Snow privi clădirea imensă de beton cuprins de o senzație de slăbiciune. Era în întregime automată, presupunându-se că era dotată cu cele mai noi echipamente tehnice din domeniu, dar el auzise că, în cei cinci ani de când fusese pusă în funcțiune, avusese parte numai de probleme. Spera din răsputeri că nu se înșelase când sugerase intrarea prin bazinul principal de decantare.

– N-ar trebui să-i anunțăm că venim? întrebă el.

Rachlin îl privi cu o expresie ușor amuzată.

– Ți-am luat-o cu mult înainte. Ne-am ocupat de asta încă de când erai sub punte. Suntem așteptați.

O scară de pisică fu aruncată peste bord și bărbații coborâră în grabă pe doc. Snow aruncă în jur o privire orientativă. Recunoscu zona, de care își amintea mulțumită turului făcut în timpul antrenamentului de bază: camera de control nu era prea departe. Echipa îl urmă în susul unei scări metalice, apoi pe lângă o grămadă de guri de aerisire și de bazine de decantare. Mirosul de metan și de canal plutea în aer precum o ceață otrăvitoare. În capătul opus bazinelor, Snow se opri în fața unei uși metalice de un galben strălucitor care contrasta cu griul monoton din restul uzinei și pe care scria, cu litere roșii: NU DESCHIDEȚI UȘA, VA SUNA ALARMA. Rachlin îl împinse într-o parte și o dădu de perete cu o lovitură de picior, scoțând la iveală un culoar gol, de ciment, care strălucea în lumina albă a neoanelor. O sirenă începu să sune, grav și insistent.

– Mișcați-vă, spuse Rachlin, cu voce scăzută.

Snow îi conduse în susul a două seturi de trepte, apoi pe un palier marcat drept CONTROL. Pe palier se aflau mai multe uși, iar pe perete, alături de ele, era montat un sistem de deschidere pe bază de card. Comandantul se trase înapoi, pregătindu-se să le izbească din nou cu piciorul. Pe urmă se răzgândi, se apropie și împinse cu mâna una dintre ele. Ușa era descuiată și se deschise.

Dincolo de ea se afla o încăpere imensă, inundată de lumină și de mirosul apei de canal tratate. Pereții erau plini de aparatură de monitorizare și de regulatoare. În centru, singurul supraveghetor stătea în fața unei stații de control. Cu părul zbârlit, închise telefonul de pe biroul său, clipind de parcă apelul l-ar fi trezit dintr-un somn adânc.

– Știți cine era? exclamă el, arătând către telefon. Doamne Sfinte, era directorul adjunct de la...

– Foarte bine, ripostă Rachlin. Înseamnă că nu trebuie să-mi mai irosesc eu timpul. Trebuie să închizi imediat motorul principal de evacuare.

Bărbatul se uită chiorâș la Rachlin, ca și cum atunci l-ar fi văzut pentru prima oară. Apoi privirea îi alunecă asupra celorlalți membri ai echipei SEAL, cu ochii mărindu-i-se din ce în ce mai mult.

– Fir-ar să fie, spuse, aproape cu venerație, holbându-se la aruncătorul de harpoane de pe umărul lui Snow. Nu glumea, nu-i așa?

– Acum grăbește-te, dragule, zise Rachlin, cu voce tărăgănată, ori te aruncăm în bazin și lăsăm hoitul tău gras să astupe scurgerea pentru noi.

Bărbatul sări în picioare, se apropie cu pași mărunți de un panou și schimbă pozițiile câtorva manete.

– Nu-l pot opri pentru mai mult de cinci minute, spuse, peste umăr, îndreptându-se către un alt panou de comandă. O secundă în plus, și tot ce e la vest de Lenox Avenue dă pe dinafară.

– N-avem nevoie de mai mult. Rachlin se uită la ceas. Du-ne la bazinul de decantare.

Gâfâind ușor, supraveghetorul călăuzi echipa înapoi, pe palier, apoi în josul unui șir de trepte și de-a lungul unui coridor îngust. În capătul opus al acestuia, deschise o mică ușă de acces și coborî o scară în spirală, din metal vopsit în roșu. Scara conducea către o mică pasarelă suspendată la vreo doi metri deasupra suprafeței unei ape înspumate și agitate.

– Chiar trebuie să intrați în asta? întrebă omul, studiindu-i încă o dată, cu aceeași expresie neîncrezătoare pe chipul lui fălcos.

Snow își coborî privirea către spuma plină de gunoaie și strâmbă din nas fără să vrea, regretând că fusese în birou în seara aceea și căindu-se din tot sufletul fiindcă sugerase acel punct de intrare. „Mai întâi Golful Humboldt, iar acum..."

– Răspunsul e afirmativ, zise comandantul.

Supraveghetorul își linse buzele.

– O să dați peste canalul principal de alimentare la un metru și jumătate sub suprafață, în partea de est a bazinului, spuse. Atenție la valvă. Am oprit motorul, dar s-ar putea ca palele elicei să se mai rotească încă, datorită curentului remanent.

Rachlin dădu din cap.

– Și care e poziția exactă a primei conducte ascendente?

– Se află la o sută de metri în josul canalului principal de alimentare, răspunse supraveghetorul. Când conductele se bifurcă, o luați mereu la stânga.

– Asta-i tot ce trebuie să știm, zise comandantul. Acum du-te sus și repornește totul imediat ce ajungi.

Omul nu se clinti, continuând să se holbeze la grup.

– Mișcă! se răsti Rachlin și el o luă la goană în susul scărilor.

Snow intră primul, aruncându-se pe spate în bazinul plin de bulbuci, urmat de Donovan. Când își deschise cu băgare de seamă ochii, fu uimit de limpezimea și de fluența lichidului: era apos, cătușă de puțin cleios și cu o foarte vagă aparență lăptoasă. Ceilalți săriră înăuntru. Simți umezeala pătrunzându-l până la piele și încercă să nu se gândească la asta.

Înotă împotriva curentului slab. În fața lui se zărea valva de scurgere care bloca conducta rotundă de dedesubt, cu palele de oțel încă învârtindu-se ușor. Se opri și așteptă ca Rachlin și restul echipei să-l ajungă, până când toți cei șapte membri ai comandoului SEAL i se alăturară și rămaseră locului, suspendați în apă. Comandantul arătă către el, apoi numără pe degete cu o încetineală exagerată. La trei, Snow și Donovan se avântară printre paletele propulsoarelor. Îi urmă echipa Alfa, apoi Beta, apoi Gamma.

Snow se pomeni într-o țeavă groasă de oțel, care cobora către adâncimile vaste, întunecate.

Aceeași teroare care se strecura pe nesimțite și pe care o simțise în mâlul din golful Humboldt amenința să iasă, clocotind, la suprafață, dar se împotrivi, încetinindu-și respirația și numărându-și în gând bătăile inimii. Nici un fel de panică, nu și de data asta.

Rachlin și partenerul lui trecură printre palete, apoi comandantul îl îndemnă pe Snow, cu un gest scurt, să-și continue înaintarea. El porni în grabă, conducând celelalte echipe în lungul tunelului. Auzi, în urmă, vaierul unei turbine și propulsorul începu să se rotească din ce în ce mai repede. Viteza curentului din jurul său crescu în mod sesizabil. Acum nu mai avea cum să se întoarcă, chiar dacă ar fi vrut s-o facă.

Tunelul își schimbă direcția, îndreptându-se în jos și bifurcându-se o dată, apoi încă o dată. Snow o luă mereu la stânga. După ce înotă vreme de ceea ce i se păru o eternitate, echipa se opri în sfârșit alături de prima conductă ascendentă, un puț îngust de oțel cu diametrul nu cu mult mai mare decât lățimea umerilor lui. Rachlin îi făcu semn că de acolo prelua el conducerea. Snow înotă pe urmele membrilor comandoului, coborând prin bulele evacuate din rezervoarele lor de aer. După câțiva metri, comandantul se opri, conducându-i apoi printr-o conductă orizontală și mai îngustă decât cea ascendentă. Snow se strecură înăuntru în urma lui Donovan, respirând apăsat de fiecare dată când tuburile de oxigen îi ricoșau dintr-un perete într-altul în timp ce înota.

Oțelul sclipitor fu înlocuit, pe neașteptate, de fierul unei conducte vechi, acoperit de un strat poros de rugină. Trecerea scafandrilor de dinainte trimitea către masca lui Snow o trombă de efluent de un portocaliu opac. Înainta cu greu, simțind turbulența liniștitoare creată de labele nevăzute de scafandru ale lui Donovan. Se opriră pentru scurt timp, în vreme de Rachlin își consultă harta cu ajutorul unei lanterne subacvatice. Încă două coturi, o altă scurtă ascensiune și Snow simți suprafața apei spărgându-se în jurul capului său. Erau într-un culoar imens, foarte vechi, cu un diametru de probabil cinci metri și plin până la jumătate cu un lichid care se scurgea încet. Canalul Main Lateral.

– Snow și Donovan în ariergardă, se auzi vocea estompată a lui Rachlin. Stați la suprafață, dar continuați să respirați din rezervoare. Atmosfera pare să fie încărcată cu metan. Intrați în formația standard.

Comandantul studie în grabă o hartă de plastic fixată de costumul său, apoi începu să înainteze. Grupul se răsfiră, înotând la suprafața apei și urmând traseul ocolitor care trecea prin sistemul de conducte. Snow se mândrea cu abilitățile sale de înotător pe distanțe lungi, dar se

simțea surclasat în mod evident de cei șapte bărbați care se deplasau cu ușurință prin apă în fața lui.

Coridorul se deschise, în sfârșit, într-o încăpere pentagonală imensă, cu plafonul boltit plin de stalactite galbene, picurând de apă. Snow se holbă, uluit, la un lanț masiv de fier spânzurat de o scoabă metalică încastrată în vârful bolții. În josul lanțului se prelingea un firicel de apă, pornind de pe cârligul enorm și ruginit din capăt și picurând în bazin. În încăpere se afla un palier de ciment brăzdat de rugină. Din pereți se ramificau trei tunele largi, uscate.

– Trei Puncte, zise Rachlin. Ăsta o să fie locul nostru de întâlnire. Operațiunea ar trebui să fie floare la ureche, dar o s-o ducem la bun sfârșit așa cum scrie la carte. Respectați cu strictețe procedura somație-și-răspuns: răspunsul corect va fi reprezentat de trei numere pare. În cazul unei întâlniri, regulile sunt simple. Vă declarați identitatea, dar împușcați pe oricine reprezintă o amenințare sau o piedică în activitatea voastră. Ieșirea se va face prin canalul stradal o sută douăzeci și cinci. Comandantul își roti privirea. Gata, domnilor, să ne agonisim MRE-urile[1].

[1] Meal Ready To Eat, rațiile individuale ale soldaților din armata americană, pe timp de război sau în alte condiții vitrege.

57

Preț de o clipă înfiorătoare, Margo avu impresia că erau atacați și se răsuci din instinct, ridicându-și arma în poziție de tragere, ciudat de lipsită de dorința de a se uita la creatura cu care se lupta Pendergast. Îl auzi pe D'Agosta înjurând în șoaptă. Privind cu coada ochilor prin încă nefamiliarii ochelari de noapte, realiză că agentul FBI înhățase un individ, probabil unul dintre vagabonzii care scăpaseră de razia poliției. Arăta, cu siguranță, precum unul dintre ei: ud, plin de noroi, părând să sângereze din niște răni ascunse.

– Stinge lanterna, șuieră Pendergast.

Raza lanternei lui D'Agosta se îndreptă spre ochelarii ei, apoi dispăru cât ai clipi. Imaginea strălucitoare se legănă cu violență în timp ce ochelarii încercau să o neutralizeze, refocalizându-se după stabilizare. Margo scoase un icnet ascuțit. Silueta înaltă și subțire și părul răvășit aveau ceva aparte, ceva irezistibil de familiar.

– Bill? întrebă ea, neîncrezătoare.

Pendergast îl pusese pe bărbat la pământ, strângându-l în brațe aproape protector și murmurându-i niște cuvinte în ureche. După o clipă, celălalt încetă să se zbată și se muie. Pendergast îl eliberă cu delicatețe și se ridică. Margo se apropie ca să-l vadă mai bine. Era Smithback, într-adevăr.

– Lasă-l un minut, să-și revină, zise Pendergast.

– Nu pot să cred, mormăi D'Agosta. Ce, ești de părere că ne-a urmărit până aici?

Agentul FBI clătină din cap.

– Nu. Nu ne-a urmărit nimeni. Privi în jur, către tunelele care convergeau de deasupra și de dedesubt. Ăsta e Gâtul Sticlei, locul unde se întâlnesc toate tunelele din zona Central Park. Se pare că a fost hăituit și că drumul lui s-a intersectat cu al nostru. Întrebarea e cine l-a hăituit. S-au ce? Își lăsă jos aruncătorul de flăcări și se uită la D'Agosta. Ar fi bine să ții lanterna pregătită, Vincent.

Smithback sări în sus pe neașteptate, apoi recăzu pe aglomerarea de țevi și de conducte de șaizeci de centimetri din care era alcătuită podeaua Gâtului de Sticlă.

– L-au omorât pe Duffy! strigă. Cine sunteți? Ajutați-mă, nu văd nimic!

Margo își puse arma în buzunar, se apropie și îngenunche alături de el. Călătoria pe traseul care cobora din tunelul de metrou – prin coridoare urât mirositoare și prin galerii cavernoase, cufundate în întuneric, care păreau incredibil de nelalocul lor la douăsprezece nivele sub Manhattan – păruse un interminabil vis sumbru. Apariția prietenului ei care năvălise din beznă, paralizat din cauza spaimei și a șocului, nu făcuse altceva decât să dea amploare senzației de irealitate.

– Bill, spuse ea, cu voce mângâietoare. E OK. Sunt Margo. Te rog, nu face zgomot. Nu îndrăznim să folosim lanternele și n-avem ochelari de rezervă. Dar o să te-ajutăm să mergi alături de noi.

Smithback își întoarse ochii spre ea, clipind, cu pupilele dilatate.

– Vreau să ies de aici! zbieră pe neașteptate, străduindu-se să se ridice în picioare.

– Cum? făcu D'Agosta, cu sarcasm. Și să piezi bunătate de subiect?

– Nu poți să te întorci singur, spuse Pendergast, reținându-l cu o mână pusă pe umărul lui.

Smithback își încovoie spatele, părând istovit de luptă.

– Ce faceți aici? întrebă, în cele din urmă.

– Ți-aș putea pune aceeași întrebare, răspunse Pendergast. Mephisto ne călăuzește către Tunelele Astor – Mansarda Diavolului. S-a făcut un plan, s-a hotărât să se golească lacul Reservoir, pentru ca apa să măture creaturile.

– Planul căpitanului Waxie, adăugă D'Agosta.

– Dar lacul e plin cu nuferii lui Mbwun. Acolo le-au plantat creaturile. Nu putem permite ca plantele să ajungă în ocean. E prea târziu ca să mai împiedicăm deversarea apei, așa că a fost trimisă o echipă SEAL care să intre în subterane dinspre fluviu și să astupe cele mai joase canale de deversare de dedesubt. Noi o să blocăm intrările de *deasupra* Tunelelor Astor, ca să anihilăm orice posibilitate de debordare. O să ținem inundația sub control, împiedicând apa să ajungă în fluviu. Dacă reușim, o să se ridice până aici, în Gâtul Sticlei, dar n-o să ajungă în nici o altă parte.

Smithback păstră tăcerea, cu capul în piept.

– Suntem bine înarmați și pregătiți să înfruntăm orice o fi acolo, jos. Avem hărți. O să fii în siguranță cu noi. Înțelegi, William?

Margo văzu că vorbele melodioase ale lui Pendergast avuseseră efectul scontat, liniștindu-l pe Smithback. Respirația ziaristului părea să se fi domolit și, într-un târziu, dădu din cap, aproape imperceptibil.

– Și, oricum, ce puneai la cale? întrebă D'Agosta.

Pendergast îl opri cu un gest al mâinii, dar Smithback se uita deja în direcția locotenentului.

– Am luat-o pe urmele căpitanului Waxie și ale unui grup de polițiști până sub Reservoir, zise, cu glas scăzut. Încercau să închidă niște valve. Dar fuseseră sabotate, sau cam așa ceva. Pe urmă... Tăcu dintr-odată. Pe urmă au apărut *ei*.

– Bill, oprește-te, interveni Margo.

– Am fugit, zise Smithback, respirând cu greutate. Eu și Duffy am fugit. Dar pe el l-au prins la stația de monitorizare a debitului. L-au...

– Ajunge, făcu Pendergast, cu voce calmă. Se lăsă tăcerea. Sabotaj, așa ai spus?

Smithback încuviință dând din cap.

– L-am auzit pe Duffy zicând că cineva a încurcat lucrurile cu valvele alea.

– Asta e o problemă. O adevărată problemă. Pe chipul lui Pendergast se așternuse o expresie pe care Margo nu o mai văzuse niciodată. Ar fi bine să ne vedem de drum, spuse, săltând din nou pe umăr aruncătorul de flăcări. Acest Gât al Sticlei e un loc perfect pentru o ambuscadă. Își roti privirile prin tunel. Mephisto? șopti.

În beznă se mișcă ceva și Mephisto își făcu apariția cu brațele încrucișate pe piept și cu un zâmbet de superioritate pe buzele pierdute sub mustăți.

– Savuram această reîntâlnire emoționantă, spuse, în stilul lui insinuant, șuierător. Ceata veselă de aventurieri e acum completă. Hei, scribule! Văd că ai coborât mai jos decât ai îndrăznit să te aventurezi la prima noastră întâlnire. Începe să-ți placă, nu-i așa?

– Nu cine știe ce, răspunse Smithback, cu voce joasă.

– Ce bine că, cel puțin, îl avem la îndemână pe propriul nostru cronicar.

În lumina artificială a ochelarilor, lui Margo i se păru că, în timp ce trecea în revistă grupul, în ochii lui Mephisto se amestecau sclipiri aurii și de un roșu aprins.

– O să imortalizezi evenimentul printr-un poem epic? Mephistoiada. Cu distihuri grandioase, te rog. Asta, presupunând c-o să trăiești ca să spui povestea. Mă întreb cine o să supraviețuiască, dintre noi toți. Și cine o să-și lase ciolanele albite pe aici, ca să zacă pe vecie în tunelele de sub Manhattan?

– S-o luăm din loc, zise Pendergast.

– Am înțeles. Albiciosu, aici de față, e de părere că s-a vorbit destul. Poate se teme că oasele rămase în grija șobolanilor vor fi *ale lui.*

– Trebuie să plasăm mai multe seturi de explozibili chiar sub Gâtul Sticlei, spuse Pendergast, cu voce domoală. Dacă stăm aici, ascultând tiradele tale găunoase, n-o să mai avem timp să ieșim înainte de deversarea apei din lac. Iar șobolanilor o să le rămână atât ciolanele mele, cât și ale tale.

– Foarte bine, foarte bine! făcu Mephisto. Nu te enerva. Se întoarse și începu să coboare, cu greutate, în josul unei conducte largi și întunecoase.

– Nu, spuse Smithback.

D'Agosta făcu un pas către el.

– Haide. Te țin eu de mână.

Tubul vertical se termina într-un tunel cu plafonul înalt și așteptară în beznă, în timp ce Pendergast fixa mai multe seturi de explozibili, până când le făcu semn din cap că puteau pleca. După ce înaintară cu

câteva sute de metri în josul tunelului, ajunseră la o pasarelă suspendată la vreo doi metri deasupra nivelului apei. Margo se simți recunoscătoare; șuvoiul care le ajungea până la glezne fusese rece și murdar.

– Ei! șopti Mephisto, pășind pe pasarelă. Poate că primarul de la Grant's Tomb o să-și usuce-n sfârșit pantofii.

– Poate că Regele Vagabond o să tacă-n sfârșit din gură, mârâi D'Agosta.

Dinspre Mephisto se auzi un șuierat de plăcere.

– Regele Vagabond. Încântător. Poate c-ar trebui să plec la vânătoare de iepuri de șină și să vă las să explorați cavernele pe cont propriu.

D'Agosta se crispă, dar își stăpâni limba, iar Mephisto îi conduse de-a lungul pasarelei și apoi prin spațiul scund de dincolo de ea. Margo auzi vâjâitul îndepărtat unei căderi de apă și culoarul se termină curând în fața unei cascade înguste. O scară strâmtă de fier, aproape mascată de murdăria depusă vreme de mai multe decenii, cobora într-un tunel vertical de la baza căderii de apă.

Trecură prin tunel pe rând, aterizând pe o podea neuniformă de piatră, sub joncțiunea a două conducte principale de un metru optzeci. Găurile înguste forate în stâncă în scopul plasării explozibililor brăzdau pereții, părând opera unor termite dezordonate.

– *Nous sommes arrivés,* spuse Mephisto și, pentru prima oară, Margo avu impresia că-i putea simți nervozitatea din spatele fanfaronadei. Mansarda Diavolului e exact sub noi.

Pendergast le făcu un semn din cap, cerându-le să rămână nemișcați, își consultă hărțile și dispăru fără zgomot într-un tunel vechi. Pe măsură ce secundele se transformau în minute, Margo realiză că era gata să sară-n sus la fiecare picătură de apă căzută din plafonul jilav, la fiecare strănut înăbușit și la fiecare mișcare neliniștită. Trecu încă o dată în revistă motivele care o făcuseră să ajungă acolo. Îi era din ce în ce mai greu să ignore faptul că se afla la zeci de metri sub pământ, într-un labirint întunecat, de mult dat uitării, de pasaje de întreținere, de tunele de cale ferată și de alte spații încă și mai obscure, cu un dușman ascuns care ar fi putut, în orice moment, să...

Simți o mișcare în bezna din spatele ei.

– Dragă domnișoară Green, se auzi șuieratul dulceag al lui Mephisto. Îmi pare rău că te-ai hotărât să te alături micii noastre plimbări. Dar, de vreme ce ești aici, poate vrei să-mi faci o favoare. Te rog să înțelegi că am intenția să-i las pe prietenii tăi, aici de față, să preia toate riscurile. Dar, dacă se întâmplă ceva neplăcut, poate că reușești să predai ceva în locul meu.

Margo simți că îi îndesa în palmă un plic de dimensiuni reduse. Curioasă, dădu să-l ridice în dreptul ochelarilor.

– Nu! spuse Mephisto, prinzând-o de mână și îndesându-i-o în propriul buzunar. O să fie timp destul mai târziu. Presupunând că va fi necesar.

– De ce eu? începu Margo.

– Cine altcineva? Pendergast, detectivul alunecos? Sau poate prototipul celor mai buni cetățeni ai orașului vostru, realizat cu generozitate, care stă acolo? Sau Smithback, ziaristul laș?

În beznă se auzi un zgomot grăbit de pași, apoi Pendergast reapăru în cercul de lumină palidă al lanternelor.

– Excelent, spuse, în timp ce Mephisto dispărea de lângă Margo. În fața noastră se află pasarela la care am ajuns când am coborât pe cont propriu. Explozibilii de sub Gâtul Sticlei se vor ocupa de scurgerea principală din Reservoir, îndreptată către sud. Acum o să-i plasăm pe ceilalți ca să blocăm orice debordare din canalele din capătul al parcului.

Tonul prozaic al vocii sale ar fi fost mai potrivit pentru o partidă de crichet, cugetă Margo, decât pentru incursiunea lor de coșmar, făcută pe furiș. Dar îi era recunoscătoare fiindcă îl folosea.

Pendergast înhăță mânerul aruncătorului de flăcări, desfăcu capacul de protecție al țevii și apăsă de câteva ori amorsorul.

– Eu deschid coloana. După mine vine Mepfisto. Am încredere în instinctele tale; anunță-mă de câte ori simți ceva nelalocul lui.

– Faptul că ne aflăm *aici* e nelalocul lui, zise vagabondul. De când au apărut zbârciții, toată lumea evită zona asta.

– Margo, tu vii după el. Ai grijă de Smithback. Vincent, aș vrea ca tu să ne acoperi spatele. Ar putea avea loc o luptă.

– Am înțeles, spuse D'Agosta.

– Aș vrea să vă dau o mână de ajutor, auzi Margo vocea scăzută a lui Smithback.

Pendergast se uită la el.

– Nu vă sunt de nici un folos fără o armă, explică scriitorul, cu glas tremurător, dar cu hotărâre.

– Știi să umbli cu ea? întrebă agentul FBI.

– Obișnuiam să trag în oale de lut aruncate în aer cu un pistol de calibrul șaisprezece.

D'Agosta își înăbuși râsul. Pendergast strânse o clipă din buze, ca și cum ar fi calculat ceva. Pe urmă își desprinse de pe umăr cealaltă armă și i-o întinse.

– Ăsta e un M-79. Trage cu proiectile de patruzeci de milimetri, cu explozie instantanee. Înainte de a-l folosi, asigură-te că între tine și țintă e o distanță de cel puțin treizeci de metri. D'Agosta te poate învăța pe drum cum să-l reîncarci. Presupun că, atunci când o să înceapă conflictul, o să fie destulă lumină ca să vezi ce faci.

Smithback dădu din cap.

– Gândul la un jurnalist cu un aruncător de grenade mă face foarte nervos, veni, din beznă, vocea lui D'Agosta.

– Montăm explozibilii și plecăm imediat, spuse Pendergast. Nu tragem decât în caz extrem; zgomotul o să atragă asupra noastră tot viesparul de jos. Vincent, setează lanterna de semnalizare pe stroboscop și folosește-o la primul semn de pericol. Îi orbim înainte de a trage. Asigură-te că ți-ai scos întâi ochelarii de noapte – lanterna de semnalizare o să-i suprasolicite. Știm că zbârciții detestă lumina, așa că, odată ce află că suntem aici, o s-o folosim în avantajul nostru. Se răsuci. Margo, cât de sigură ești în privința vitaminei D?

– Sută la sută, răspunse ea imediat. Pe urmă ezită. Ei, oricum, nouăzeci și cinci la sută.

– Înțeleg, făcu agentul FBI. Păi, dacă se ajunge la o luptă, ar fi bine să-ți folosești mai întâi pistolul.

Aruncă o ultimă privire în jur, apoi conduse cu prudență grupul în josul vechiului tunel. Margo îl putea vedea pe D'Agosta călăuzind pașii jurnalistului, pe care îl ținea strâns de braț. După vreo cincizeci de metri, Pendergast ridică mâna. Se opriră pe rând. El își duse un

deget avertizator la buze, cu o mişcare foarte înceată. Căută într-unul dintre buzunarele hainei, scoase o brichetă şi o apropie de gura ţevii aruncătorului de flăcări. Se auzi un pufăit, urmat un fulger de lumină şi de un şuierat într-o tonalitate joasă. O flacără pilot minusculă, de culoare albastră, jucă în jurul capătului ţevii de cupru.

– Vrea cineva nişte *smore*[1]? murmură Mephisto.

Margo trase aerul pe nas, străduindu-se să-şi păstreze calmul. Aerul era greu din pricina mirosurilor amestecate de metan şi de amoniac. Iar o vagă duhoare de ţap, mult prea bine cunoscută, le acoperea pe amândouă.

[1] Desert specific american şi canadian, pregătit la focul de tabără

58

Snow îşi sprijini spatele îndurerat de peretele de cărămidă al platformei. Îşi scoase labele de scafandru din picioare şi le aşeză cu grijă lângă zid, unde fuseseră puse, în şiruri ordonate, greutăţile şi rezervoarele. Se gândi să-şi lase jos şi sacul de cauciuc, dar apoi îşi aduse aminte de vorbele comandantului, care îi ceruse să nu se despartă de el înainte de încheierea misiunii. Simţea podeaua mâloasă sub încălţările lui de neopren. Îşi scoase muştiucul tubului de oxigen dintre buze se cutremură simţind mirosul aerului. Clipi de mai multe ori, pentru că ochii îl înţepau. „Ar fi mai bine să mă obişnuiesc", îşi spuse, luând o gură de oxigen. Ştia că, începând de acolo, aveau să meargă pe uscat.

În jurul lui, membrii echipei SEAL îşi îndepărtau măştile şi buteliile de oxigen, îşi desfăceau rucsacurile impermeabile, îşi pregăteau echipamentul. Comandantul Rachlin amorsă o lampă de semnalizare şi o înţepeni într-o crăpătură a peretelui de cărămidă. Aceasta şuieră şi sfârâi în surdină, scăldând încăperea într-o lumină roşie intermitentă.

– Pregătiţi-vă aparatele de emisie-recepţie. Le folosim numai în caz de urgenţă, pe frecvenţa secretă. În privinţa comunicării, vreau să se respecte în permanenţă disciplina. Nu uitaţi, în fiecare echipă există câte un om care transportă încărcăturile explozibile. Dacă, dintr-un anumit motiv, una dintre primele trei echipe nu reuşeşte să-şi ducă la îndeplinire misiunea, acesta e preluată de celelalte.

Aruncă încă o privire asupra hărții impermeabile, apoi o rulă strâns și o plasă în centura care îi susținea cuțitul.

– Delta, zise el, adresându-i-se lui Donovan, voi sunteți echipa de rezervă. Rămâneți aici, în punctul de întâlnire, și ne asigurați spatele de la distanță. Dacă o echipă nu reușește să-și îndeplinească obiectivul, îl preluați voi. Se uită în jur. Beta, luați tunelul ăla. Gamma, tunelul de pe perete opus. Tunelurile se termină cu puțuri verticale, după circa cinci sute de metri. Acolo vă plasați încărcăturile. Ne întâlnim aici, nu mai târziu de ora 23.20. Un minut mai târziu, și nu mai putem pleca. Se uită cu asprime către Snow. E totul în ordine, dragule?

Snow încuviință dând din cap.

Comandantul făcu același gest.

– Să mergem. Beecham, tu vii cu mine.

Snow urmări cu privirea cele trei echipe care dispăreau în beznă, umbre tresăltând pe pereții scânteietori, cu încălțările lipăind în noroiul gros. Căștile aparatului de emisie-recepție îl stânjeneau, le percepea drept un obiect nefamiliar. Pe măsură ce zgomotele păleau, înghițite de întunericul tunelurilor de scurgere, senzația existenței unui pericol devenea tot mai puternică.

Donovan explora caverna, examinând zidăria și cărămizile vechi. Peste câteva minute, se întoarse fără zgomot în locul unde depozitaseră echipamentul, aducând a fantomă în lumina lămpii de semnalizare.

– Aici, jos, miroase ca dracu, spuse, în cele din urmă, așezându-se pe vine, alături de Snow.

El nu se obosi să dea răspunsul subînțeles.

– Pentru un civil, nu înoți rău, continuă soldatul SEAL, potrivindu-și mai bine centura.

După toate aparențele, performanța lui Snow din tunele îl convinsese că nu era sub demnitatea lui să i se adreseze.

– Ești tipul care a scos cele două cadavre din Cloacă, nu-i așa?

– Da, făcu Snow, cu prudență.

Se întrebă ce anume auzise Donovan.

– A naibii de nebunească meserie, să cauți hoituri, râse acesta.

„Nu mai nebunească decât uciderea tipilor din Vietcong sau plasarea explozibililor sub coca bărcii unui biet nenorocit", cugetă Snow.

– În realitate, nu umblăm chiar după hoituri, spuse, cu voce tare. În ziua aia căutam, de fapt, un calup de heroină, aruncat de cineva de pe un pod.

– Heroină, ei? Peștii de pe-acolo trebuie să fi fost cât se poate de drogați, o bună bucată de vreme.

Snow riscă un hohot de râs, dar până și lui i se păru forțat și nepotrivit. „Ce dracu e cu tine? Fii calm, cum e Donovan."

– Fac pariu că-n Cloacă n-a fost nici un pește viu în ultimii două sute de ani.

– Aici ai dreptate, zise Donovan, săltându-se din nou în picioare. Omule, nu te invidiez. Mai bine fac o săptămână de antrenamente fizice decât să înot cinci minute în mâlul ăsta.

Snow îl văzu uitându-se la aruncătorul lui de harpoane cu un zâmbet compătimitor.

– Ar fi de preferat să ai o armă adevărată, pentru cazul c-o să fie nevoie s-o folosești.

Cotrobăi printr-unul dintre sacii cu echipamente și scoase o pușcă mitralieră cu un tub metalic cu aspect înfricoșător fixat dedesubtul țevii.

– Ai mai tras cu un M-16 până acum? întrebă.

– Tipii din Departamentul tactic ne-au lăsat să încercăm unele în poligon, în timpul picnicului de la absolvirea academiei.

Pe chipul lui Donovan trecu o expresie de neîncredere amestecată cu amuzament.

– Așa e. Picnicul de la absolvirea academiei. Și fac pariu că mama ta ți-a pregătit mâncare la pachet.

Aruncă pușca înspre Snow, apoi își afundă mâna în sac și scoase niște cartușiere cu încărcătoare.

– Aici ai gloanțe de calibrul treizeci. Pe foc automat, se golesc în mai puțin de două secunde, așa că apasă foarte ușor cu degetul pe trăgaci. Nu e armament de ultimă oră, dar e testat și e eficient. Dădu deoparte o altă cartușieră. Trăgaciul din partea din față e pentru XM-148. Aruncătorul de grenade atașat. Aici sunt două cutii cu proiectile de 40 de milimetri, pentru cazul că devii pretențios.

– Donovan? Snow trebuia să întrebe. Ce e un băiat calup?

Pe fața mâzgălită a soldatului SEAL se lăți un rânjet generos.

– Cred că nu-ți fac nici un rău dacă-ți spun. E un soldat de rând, un ghinionist care are sarcina să care hi-mag-urile necesare pentru desfășurarea operațiunii.

– Hi-mag-urile?

Snow era și mai nedumerit decât înainte.

– Rachetele de semnalizare cu magneziu alb. Recuzită obligatorie pentru toate operațiunile nocturne, chiar și pentru incursiunile secrete, cum e asta. Regulamente stupide, dar așa stau lucrurile. Sunt ultra, ultrastrălucitoare. Răsucești capătul ca să amorsezi detonatorul, arunci una la o distanță sigură și, la impact, te alegi cu o lumină cu intensitatea de un milion de candele. Dar nu sunt prea stabile, dacă înțelegi ce vreau să spun. Nu e nevoie decât de un glonț în sacul ăla, chiar și de unul mic, de calibrul .22, și bum! băiatul calup.

Chicoti, apoi începu să hoinărească din nou.

Snow își schimbă poziția, încercând să țină sacul cât mai departe de trup cu putință. Cu excepția sfârâitului lanternei de semnalizare, liniștea domni preț de câteva minute. Pe urmă, Snow auzi iarăși chicotitul gros al lui Donovan.

– Omule, vino să vezi asta! Îți vine să crezi că un nemernic țicnit a umblat creanga pe aici? Nici mai mult nici mai puțin decât în picioarele goale.

Snow puse pușca deoparte, se ridică și se apropie ca să arunce o privire. Prin mâl se înșiruiau urmele unor picioare desculțe. Și erau proaspete: noroiul de pe margini nu era uscat, ci umed.

– Mamă Doamne, murmură Donovan. Ăsta are cel puțin măsura 48.

Râse iarăși.

Snow se uită la urma ciudat de lată și sentimentul că se afla în pericol i se intensifică. În timp ce hohotul lui Donovan se potolea, auzi un bubuit îndepărtat.

– Ce-a fost asta? întrebă.

– Ce? făcu Donovan, îngenunchind și ajustându-și harnașamentul în H.

– Nu e prea devreme pentru detonarea explozibililor?

– N-am auzit nimic.

– Eu am auzit.

Inima lui Snow începu brusc să bată de parcă ar fi vrut să-i spargă pieptul.

Donovan ascultă, dar în jur nu era decât tăcere.

– Frigul, efortul, zise el. Începe să ți se năzărească că auzi zgomote.

– Cred că ar trebui să iei legătura cu șeful de patrulă, pentru o verificare.

Donovan scutură din cap.

– Da, și să-l scot zdravăn din sărite. Se uită la ceas. Disciplină strictă în privința comunicării, nu-ți aduci aminte? Locul operațiunii e la o zvârlitură de băț. Se întorc peste zece minute. Și-o să putem pleca dracului din WC-ul ăsta.

Scuipă cu zel în mâlul neclintit.

Lumina lămpii de semnalizare pâlpâi și se stinse, afundând cripta în întuneric.

– Rahat, bombăni Donovan. Snow, dă-mi alta din sacul marinăresc de lângă picioarele tale.

Se auzi o altă bubuitură, care se transformă treptat în răpăitul vag și estompat al unor focuri de armă. Păreau să străbată, dispersate, prin zidurile vechi, amplificându-se și estompându-se, precum o furtună îndepărtată.

În beznă, Snow îl auzi pe Donovan ridicându-se în picioare, cu degetul apăsat pe butonul aparatului de emisie-recepție.

– Echipa Alfa, șef de patrulă, sunteți pe recepție?

Frecvența de comunicare fu năpădită de pârâiturile paraziților.

O bubuitură cutremură podeaua.

– Asta a fost o afurisită de grenadă, spuse Donovan. Alfa! Beta! Răspundeți!

Solul se cutremură din nou.

– Snow, ia-ți arma.

Snow auzi zăngănitul îndelung al unui zăvor bine uns care se deschidea.

– În ce harabaură se transformă povestea asta. Alfa, mă *auzi?*

– Perfect, pârâi în căști vocea lui Rachlin. Am pierdut legătura cu Gamma. Rămâneți pe recepție.

– Am înţeles, zise Donovan.

Urmă o tăcere scurtă, încordată, apoi vocea comandantului reveni.

– Delta, Gamma a avut probabil probleme la instalarea explozibililor. Treceţi la acţiunea de rezervă. Pe ai noştri i-am montat deja şi o să verific stadiul în care se află Beta.

– Am înţeles.

Se aprinse o lanternă şi Donovan se uită la Snow.

– Trebuie să montăm explozibilii echipei Gamma.

Îşi prinse lanterna de catarama de pe umăr şi începu să alerge aplecat, în salturi lungi, ţinându-şi puşca la piept. Snow respiră adânc şi îl urmă în tunel. Îşi coborî privirea şi, în lumina pâlpâitoare, observă urmele de paşi – acolo mult mai multe, întretăiate şi încrucişate într-un talmeş-balmeş demenţial, prea numeroase ca să mai distingă amprentele încălţărilor echipei Gamma. Înghiţi cu greutate.

Peste câteva minute, Donovan slăbi ritmul când ajunseră în ceea ce părea un depou de cale ferată, înconjurat de o mulţime de piloni.

– N-ar trebui să fie prea departe, spuse, stingându-şi lanterna şi ascultând cu atenţie.

– Unde sunt? îşi auzi Snow întrebarea.

Nu fu surprins când Donovan nu se osteni să-i răspundă.

– Ne-am întors la punctul de întâlnire, se auzi în căşti vocea lui Rachlin. Repet: explozibilii montaţi cu succes. Acum verificăm ce se întâmplă cu Beta.

– Haide, zise Donovan, reîncepând să înainteze.

Dar se opri dintr-odată.

– Simţi mirosul? şopti.

Snow deschise gura şi şi-o închise imediat, când duhoarea îi izbi nările. Se întoarse instinctiv cu spatele. Era un miros stătut, aspru, a cărui acreală acoperea miasma canalului de scurgere. Şi mai era încă ceva: straniul miros dulceag dintr-o măcelărie.

Donovan scutură din cap, ca şi cum ar fi vrut să şi-l limpezească, apoi prinse să înainteze din nou, încordat. În clipa aceea, în căştile lui Snow se auzi un ţiuit. Urmă un şuierat, apoi, pe neaşteptate, vocea lui Rachlin:

– ... atacaţi. Stingeţi lămpile de semnalizare...

Snow se întrebă dacă auzise bine. Comandantul vorbise cu un calm nefiresc. Pe urmă în cască răbufniră paraziții, apoi un răpăit care părea al unor focuri de armă.

– Alfa! strigă Donovan. Mă auzi? Terminat.

– Te aud, răsună vocea lui Rachlin. Suntem atacați. N-am reușit să luăm legătura cu Beta. Acum montăm explozibilii lor. Beecham, *acolo!*

Urmă o bufnitură înfundată, apoi o explozie cumplită. Din bruiajul electronic se desprindeau sunete neinteligibile: împușcături, poate un urlet, prea profund și prea răgușit ca să fie uman. Bubuiturile joase al focurilor de armă se propagară din nou prin pereți.

– Delta..., se deslușI vocea lui Rachlin printre pocnetele paraziților... înconjurați...

– Înconjurați? zbieră Donovan. Înconjurați de ce? Aveți nevoie de întăriri?

Se auziră mai multe focuri de armă, apoi o bubuitură cumplită.

– Alfa! strigă Donovan. Aveți nevoie de întăriri?

– Dumnezeule, atât de mulți... Beecham, ce dracu e asta...

Vocea comandantului se pierdu în vuietul paraziților. Sunetul dispăru dintr-odată și Snow – țintuit locului în întunericul deplin – crezu că era posibil ca aparatul lui să se fi defectat. Apoi acesta emise un urlet oribil, bolborositor, atât de puternic încât părea să răsune alături de el, urmat de zgomotul ca de cauciuc al neoprenului sfâșiat.

– Alfa, răspunde! Donovan se întoarse spre Snow: Canalul ăsta e încă deschis. Comandante, aici Delta, răspunde!

Se auzi bolboroseala paraziților, apoi ceva care îl duse pe Snow cu gândul la mâlul absorbant și iarăși paraziții.

Donovan își reglă aparatul fără nici un succes. Aruncă o privire grăbită spre Snow.

– Haide, îi spuse, pregătindu-și arma.

– Unde? întrebă Snow, simțindu-și gura ca de glaspapir din pricina spaimei și a șocului.

– Încă mai trebuie să montăm explozibilii echipei Gamma.

– Ești nebun? șopti Snow, cu sălbăticie. N-ai auzit asta? Trebuie să plecăm de aici *imediat.*

Donovan se întoarse spre el, cu chipul ca de piatră.

– Montăm explozibilii echipei Gamma, amice.

Vorbea cu voce scăzută, dar în care se simțea o hotărâre de neconfundat, ba poate chiar și o amenințare implicită.

– Ducem acțiunea la bun sfârșit.

Snow înghiți în sec.

– Și comandantul?

Donovan continua să-l fixeze cu privirea.

– Mai întâi încheiem acțiunea.

Snow realiză că nu avea cum să-și impună punctul de vedere. În urmă pe soldatul SEAL în beznă, strângând cu putere în mână pușca mitralieră M-16. Drept înainte se întrezărea o lumină pâlpâitoare: venea de după un cot al tunelului, dansând pe cărămizile zidului.

– Să ai arma gata de tragere, îi ajunse la urechi avertismentul șoptit.

Păși cu prudență dincolo de cot, apoi se opri brusc. În fața lui, tunelul se termina pe negândite. Pe peretele opus se înșirau niște trepte de fier, conducând către gura unei conducte largi din tavan.

– Oh, Hristoase, gemu Donovan.

Scena era luminată de o singură lampă de semnalizare care sfârâia în mâlul dintr-un colț îndepărtat. Snow privi în jur cu frenezie, înregistrând toate amănuntele înspăimântătoare. Pereții tunelului erau ciobiți și brăzdați de urmele gloanțelor. Mușcătura adâncă a unei grenade făcuse în perete o gaură cu marginile arse și pline de funingine. În noroiul de lângă lampă zăceau două forme întunecate, răschirate, cu rucsacurile și armele împrăștiate alături, într-o învălmășeală sălbatică. În aerul încremenit pluteau spirale de cordită.

Donovan sărise deja lângă cel mai apropiat dintre bărbați, de parcă ar fi vrut să-l trezească. Apoi se trase înapoi în grabă și Snow întrezări un costum de neopren sfâșiat de la gât până în talie și un ciot însângerat acolo unde ar fi trebuit să fie capul.

– Și Campion, la fel, spuse Donovan, sumbru, cu ochii la celălalt membru al echipei SEAL. Isuse, ce-a putut face asta?

Snow își închise o clipă ochii, respirând scurt și precipitat, încercând să nu treacă de hotarul fragil dincolo de care și-ar fi pierdut controlul.

– Indiferent cine-ar fi fost, probabil că au luat-o în sus, pe acolo, zise Donovan, arătând conducta de deasupra capetelor lor. Snow, ia cartuşiera aia.

Snow făcu ceea ce i se ceruse, aplecându-se şi înhăţând cartuşiera. Fu cât pe ce s-o scape din mâini şi, coborându-şi privirea, văzu că era alunecoasă, fiind plină de sânge şi de diverse scursori.

– O să montez explozibilii aici, spuse Donovan, scoţând din propriul rucsac calupuri de C-4. Acoperă ieşirea.

Snow îşi ridică arma şi se întoarse cu spatele la soldatul SEAL, privind către cotul tunelului, care îi apărea şi îi dispărea nebuneşte din vedere în strălucirea jucăuşă a lămpii de semnalizare. În cască auzi un şuier scurt, poate un sunet parazit – sau era zgomotul făcut de un corp greu, târât prin noroi? Era o bolboroseala domoală şi umedă răzbătând printre pârâiturile şi scuipăturile electrostatice?

Căştile amuţiră din nou. Cu coada ochiului, îl văzu pe Donovan afundând detonatorul cu cronometru în masa explozibilului şi fixând timpul.

– Douăzeci şi trei cincizeci şi cinci, spuse el. Asta o să ne lase aproape o jumătate de oră ca să-l găsim pe şeful de patrulă şi să ieşim dracului de aici. Se opri şi luă plăcuţele de identificare agăţate de gâturile fără capete ale camarazilor lui căzuţi. Să plecăm, adăugă, culegându-şi arma şi strecurând plăcuţele în buzunarul interior al vestei lui de cauciuc.

În timp ce se puneau în mişcare, Snow auzi pe neaşteptate în spatele lor un zgrepţănat şi un sunet care aducea a tuse. Se întoarse şi zări mai multe siluete care coborau din conductă şi săreau în nămol, alături de membrii căzuţi ai echipei SEAL. Observă, cu o senzaţie de o sinistră irealitate, că purtau mantii şi glugi.

– Să mergem! strigă Donovan, repezindu-se către capătul tunelului.

Snow îl urmă, cu picioarele conduse de panică. Alergară tropăind în josul culoarului vechi de cărămidă, îndepărtându-se în goană de scena oribilă. Când dădeau colţul, Donovan alunecă în noroi şi căzu, dându-se de-a berbeleacul în întunecimea de nepătruns.

– Ţine-le piept! strigă, înşfăcându-şi arma şi aprinzând o lampă de semnalizare în acelaşi timp.

Snow se întoarse și văzu siluetele care se năpusteau către ei, alergând aplecate și având o stabilitate bizară. Lumina strălucitoare a lămpii păru să-i oprească pentru o clipă. Apoi tălăzuiră înainte. Fuga lor avea ceva animalic, care îi îngheță sângele în vine. Alături de el se auzi un bubuit puternic și își dădu seama că Donovan trăsese cu aruncătorul de grenade. Urmă o revărsare de lumină și tunelul se cutremură în momentul impactului. Arma îi tresări, zbătându-i-se violent în mâini și realiză că trăgea el însuși, nebunește, cu M-16, împrăștiind gloanțele de-a curmezișul tunelului din fața lor. Se grăbi să-și ridice degetul de pe trăgaci. De după colț apăru o altă siluetă, ieșind din fumul ridicat după explozia grenadei și întrând în bătaia armei lui. Ochi și apăsă pe trăgaci. Capul creaturii fu azvârlit pe spate și, pentru o fracțiune de secundă, Snow zări imaginea unui chip incredibil de zbârcit și noduros, cu trăsăturile ascunse sub pliuri ample de piele. Urmă un alt bubuit și oroarea dispăru în flăcările și în fumul grenadei trase de Donovan.

Snow apăsa pe trăgaci fără să mai aibă gloanțe. Ridică degetul, scoase încărcătorul, își afundă mâna în buzunar în căutarea altuia și îl fixă cu zgomot în locașul său. Rămaseră în așteptare, în timp ce ecourile împușcăturilor se stingeau treptat. Din fum și din întuneric nu se mai desprinse nici o altă siluetă țopăitoare.

Donovan respiră adânc.

– Înapoi la punctul de întâlnire, zise.

Se întoarseră, pornind-o din nou în josul tunelului și Donovan întinse mâna ca să-și aprindă lanterna. O rază roșie, subțire, se aținti în întunericul din fața lor. Snow îl urmă gâfâind. În fața lor se aflau locul numit Trei Puncte, echipamentul lor și drumul către ieșire. Descoperi că gândurile nu i se duceau niciodată mai departe de momentul următor, concentrându-se numai asupra unui mod de a ieși afară, de a ajunge la suprafață, pentru că orice altceva l-ar fi readus la ororile care goniseră pe urmele lor, iar gândul la ele ar fi însemnat că...

Se pomeni, dintr-odată, cu nasul în spatele lui Donovan. Se clătină o clipă pe picioare și privi în jur încercând să-și dea seama ce-l făcuse pe soldatul SEAL să se oprească atât de brusc.

Pe urmă, în lumina lanternei acestuia, văzu un grup de creaturi *în fața* lor: zece, sau poate o duzină, stând nemișcate în aerul dens din tunelul de scurgere. Unele dintre ele țineau în mână obiecte, obiecte care se bălăbăneau, atârnând de ceea ce i se păru că semăna cu niște sfori dese. Se uită cu mai multă atenție, cu un amestec de fascinație și oroare. Apoi își întoarse repede privirea.

– Sfântă Fecioară, murmură. Ce facem acum?

– Ne croim drum cu arma-n mână, spuse Donovan, ridicând-o pe a sa.

59

Margo respiră adânc din masca de oxigen, apoi i-o întinse lui Smithback. Mintea i se limpezi cu iuţeală şi îşi roti privirile în jur. În fruntea grupului, Pendergast aranja calupuri de exploziv plastic la baza unui chepeng deschis. De fiecare dată când scotea un alt pachet cu explozibili şi îl lăsa să cadă la locul cuvenit, de pe podea se ridicau nori de praf şi de spori de ciuperci, ascunzându-i pe moment chipul. În spatele ei era D'Agosta, cu arma gata de tragere. Mephisto stătea în lateral, tăcut şi nemişcat, cu ochii strălucindu-i în întuneric aidoma unor tăciuni aprinşi.

Pendergast îndesă detonatoarele în explozibilii C-4, apoi setă cu grijă ora, sincronizând cronometrul cu ceasul său Patek Phillipe. Pe urmă îşi recuperă rucsacul şi se ridică în tăcere, făcându-le semn că era timpul să se îndrepte către următoarea poziţie. De sub cercurile ochelarilor de noapte şi până sub bărbie, chipul îi era o mască de praf gri-deschis. Costumul lui negru, de obicei impecabil, era rupt şi plin de noroi. În alte circumstanţe, ar fi avut o înfăţişare ridicolă. Dar Margo nu avea chef de râs.

Aerul era atât de irespirabil încât îşi dădu seama că-şi proteja nasul şi gura acoperindu-le instinctiv cu palma. Renunţă şi apelă din nou la oxigenul din mască.

– Nu monopoliza oxigenul ăla, şopti Smithback.

Ziaristul schiţa un zâmbet, dar ochii îi rămăseseră duri şi distanţi.

Înaintară în josul culoarului îngust. Margo era acum cea care îl ajuta pe Smithback să meargă prin beznă. De plafon atârnau nituri imense de fier, plasate cam din trei în trei metri. După două minute, se opriră din nou în timp ce Pendergast consultă planurile tunelelor, luând apoi explozibilii din rucsacul lui Margo și îi așezându-i într-o nișă din apropierea plafonului.

– Perfect, spuse. Încă un set și ne putem îndrepta spre suprafață. Va trebui să ne mișcăm repede.

O porni în josul pasajului, dar se opri brusc.

– Ce e? șopti Margo, însă el își ridică mâna, cerându-le să păstreze liniștea.

– Auziți ceva? îi întrebă în cele din urmă, cu voce extrem de scăzută.

Margo ascultă, dar la urechi nu îi ajungea nimic. Aerul închis și fetid înăbușea orice zgomot, precum vata. Dar acum auzi ceva: o bufnitură surdă, părând un tunet ce li se rostogolea sub picioare.

– Ce e asta? murmură ea.

– Nu sunt sigur, murmură Pendergast.

– Nu e echipa SEAL care își detonează încărcăturile?

Agentul FBI clătină din cap.

– Zgomotul nu e destul de puternic ca să fie explozibil plastic. Pe lângă asta, e și prea devreme.

Ascultă o clipă, încruntându-se, apoi le făcu semn să-și continue drumul. Margo mergea la o mică distanță în urma lui, conducându-l pe Smithback în timp ce coridorul urca, pentru a coborî apoi, urmărindu-și traseul nebunesc prin stâncă. Se pomeni întrebându-se cine îl construise, probabil cu treizeci și șase de nivele sub străzile Manhattan-ului. Se zări într-o viziune, mergând pe Park Avenue, dar bulevardul părea să nu fie decât o pojghiță subțire de asfalt, care acoperea o vastă rețea de puțuri, de tunele, de galerii și de coridoare, adâncindu-se către inima pământului, mișunând precum un cuib de viespi de activitățile...

Scutură din cap cu furie și luă o altă doză de oxigen. Și, pe măsură ce gândurile i se limpezeau iarăși, își dădu seama că zgomotul înăbușit continua să vină de undeva, de sub picioarele ei. Totuși, de data asta

era diferit: avea o cadență, asemănătoare cu a vibrațiilor unui motor, înălțându-se, coborând și înălțându-se iarăși.

Pendergast se opri din nou.

– Nimeni nu vorbește altfel decât în șoaptă. S-a-nțeles? Vincent, ține lanterna pregătită.

În fața lor, tunelul era înfundat cu o foaie imensă de tablă de fier, cu mai multe nituri. În mijlocul peretelui metalic era o singură ușă, care stătea deschisă, și Pendergast se strecură dincolo de ea, cu aruncătorul de flăcări gata de tragere.

Flăcăra de la gura țevii își azvârlea lumina încoace și încolo, trasând o mâzgăleală de linii strălucitoare pe ochelarii de noapte ai lui Margo. În momentul următor, Pendergast se întoarse și le făcu semn să-l urmeze.

În timp ce intra cu grijă în spațiul închis, Margo realiză că sunetul de picioarele ei era răpăitul unor tobe, care se împletea cu ceea ce părea o incantație joasă, murmurată.

Venind din spate, D'Agosta dădu peste ea în timp ce intra în compartiment și Margo făcu un salt înainte, trăgând aerul în piept cu un sunet ascuțit. Zărea manetele vechi , de alamă, și roțile dințate care căptușeau un perete întreg, cu cocleala și cu murdăria încastrate în scalele lor sparte. În colțul opus stăteau un troliu imens și mai multe generatoare ruginite.

Pendergast înaintă cu repeziciune către centrul încăperii și îngenunche alături de o placă imensă de metal.

– Asta a fost camera centrală de control din Tunelele Astor. Dacă nu mă înșel, ne aflăm exact deasupra Pavilionului de Cleștar. E vorba despre o sală de așteptare particulară de sub hotelul Knickerbocker. De aici ar trebui să putem vedea interiorul pavilionului.

Așteptă până când grupul se cufundă într-o tăcere absolută, apoi scoase scoabele ruginite din placă și o făcu să alunece cu grijă într-o parte. În timp ce îl urmărea cu privirea, Margo văzu o lumină pâlpâitoare urcând către ei, iar mirosul de țap – vechea și familiara miasmă de coșmar – deveni mai puternic. Sunetul tobelor și incantația înăbușită căpătară amploare. Pendergast se uită în jos, cu lumina jucăușă din

Pavilionul de Cleştar plimbându-i-se spasmodic pe chip. Rămase aşa vreme îndelungată, apoi se trase încet înapoi.

– Vincent, spuse el, cred că s-ar putea să fie bine să arunci o privire.

D'Agosta făcu un pas în faţă, îşi săltă în sus ochelarii şi se uită prin deschizătură. În lumina săracă, Margo putea zări broboanele de sudoare năpădindu-i fruntea şi îi vedea mâna strângându-i-se inconştient pe patul armei. Se retrase fără nici un cuvânt.

Pe urmă Margo îl simţi pe Smithback împingându-se înainte. Se holbă, respirând zgomotos pe nas şi părând să nici nu clipească.

– Ah, scribul în călduri, şopti Mephisto, cu sarcasm.

Dar lui Margo nu i se păru că Smithback s-ar fi bucurat de priveliştе. Mâinile prinseră să-i tremure, mai întâi uşor, apoi aproape incontrolabil. Îl lăsă pe D'Agosta să-l tragă de lângă deschidere, cu o privire îngrozită încremenită pe chip.

Pendergast îi făcu semn lui Margo.

– Doctore Green, aş vrea să-ţi aflu părerea, şopti el.

Ea îngenunche lângă gaură, îşi ridică ochelarii şi privi în spaţiul cavernos de dedesubt. În primul moment, mintea ei nu izbuti să dea un sens panoramei care se întindea dedesubt. Se pomeni privind, printre rămăşiţele unui candelabru spart, în centrul unui spaţiu vast. Putea desluşi ruinele a ceea de fusese o încăpere de o extremă eleganţă: coloane dorice, fresce murale imense şi draperii zdrenţuite de catifea, contrastând cu nămolul şi cu murdăria care acopereau pereţii. Direct sub ea, printre braţele crăpate ale candelabrului şi printre frânturile de cristal atârnate de ele, reuşi să deslueşească coliba din cranii pe care o descrisese Pendergast. În faţa acesteia se îngrămădeau, târşindu-şi picioarele, cel puţin o sută de siluete cu capetele acoperite de glugi, murmurând o incantaţie ternă, neinteligibilă. Răpăitul monoton şi îndepărtat al tobelor continua în vreme ce tot mai multe siluete se scurgeau înăuntru, ocupându-şi locurile şi prinzând să murmure incantaţia. Margo le privi îndelung, clipi, apoi se holbă iarăşi, cu un amestec de fascinaţie şi spaimă. Nu putea exista nici o îndoială: aceia erau zbârciţii.

– Pare să fie un soi de ritual, şopti ea.

– Într-adevăr, răspunse Pendergast, din bezna din spatele ei. Nu mă îndoiesc că ăsta e cel de-al doilea motiv pentru care oamenii nu sunt uciși niciodată în nopțile cu lună plină. Ritualul, indiferent în ce-ar consta, se menține încă. Întrebarea e cine sau ce îl conduce, acum, după uciderea lui Kawakita.

– E foarte posibil să fi fost un soi de lovitură de stat, zise Margo. În societățile primitive, șamanul e adesea ucis de un alt șaman, care îi ia locul și care e, de obicei, o personalitate dominată din cadrul grupului. Urmărea spectacolul intrigată, în ciuda spaimei și repulsiei. Dumnezeule. Măcar dacă Frock ar putea să vadă asta.

– Da, răspunse Pendergast. Dacă una dintre creaturi a luat locul lui Kawakita, ucigându-l între timp, asta ar explica de ce s-au înmulțit crimele, devenind tot mai violente.

– Uită-te cum merg, șopti Margo. Aproape ca și cum ar avea picioarele strâmbe. Ar putea fi scorbut, în fază incipientă. Dacă nu pot asimila vitamina D în organism, asta ar fi una dintre consecințe.

Agitația se stârni brusc, un cor de sunete guturale înălțându-se din afara câmpului vizual al a lui Margo. Cu mersul lor târșâit, zbârciții din grup se despărțiră în două. Se auziră strigătele unor glasuri joase, apoi Margo văzu o siluetă, cu mantie și glugă, precum toate celelalte, care pătrundea în câmpul ei vizual fiind purtată, cu încetineală, într-un palanchin făcut din oase și piele răsucită. În timp ce privea, procesiunea se apropie de colibă, părând imaterială în lumina pâlpâitoare. Lectica fu dusă în interior și incantația deveni mai sonoră, reverberând prin încăpere.

– Se pare c-a sosit șamanul, spuse ea, cu respirația tăiată. Ceremonia, sau ce-o fi fiind, poate începe în orice clipă.

– N-ar fi mai bine s-o luăm din loc? îl auzi bombănind pe D'Agosta. Îmi pare rău că spulber farmecul acestui moment tip *National Geographic*, dar în josul coridorului sunt vreo treisprezece kilograme de explozibil, pregătite pentru detonare.

– Are dreptate, spuse Pendergast. Și o ultimă încărcătură de plasat la locul cuvenit. Își puse mâna pe brațul lui Margo. Trebuie să plecăm, doctore Green.

– Încă un minut, vă rog, șuieră ea.

Mulțimea de dedesubt se învolbură pe neașteptate și vreo doisprezece indivizi își făcură apariția, îndreptându-se direct către colibă. Îngenunchează în fața intrării, așezând mai multe obiecte negre în semicerc. Incantația continuă în timp de o persoană ieșea din colibă, purtând două torțe aprinse.

Margo se uită cu mai multă atenție, hotărâtă să descopere ce erau obiectele negre. Numără șase și, din punctul ei avantajos de observație, i se păru că aduceau cu niște mingi de cauciuc de formă neregulată. Era evident că reprezentau o parte integrantă a ceremoniei. Își aminti că tribul Chudzi din Nepal folosea pietre rotunde, vopsite în alb și roșu, pentru a simboliza ciclul zilnic al...

Pe urmă una dintre siluete sălță obiectul cel mai apropiat și îi îndepărtă învelișul negru de cauciuc, iar Margo făcu instinctiv un pas înapoi, înăbușindu-și un geamăt de spaimă.

Pendergast se grăbi să se apropie de deschidere și se uită în jos preț de o lungă clipă. Pe urmă se ridică și se îndepărtă.

– Am pierdut echipa SEAL, spuse.

Mephisto înaintă și își coborî ochii către spațiul scăldat în lumină pâlpâitoare, barba lui lungă și încâlcită căpătând o nuanță diavolească în strălucirea arămie.

– Acum, dragilor, nu uitați că e periculos să înoți după o masă copioasă, murmură către cei de dedesubt.

– Crezi au fixat explozibilii înainte de...

Vocea lui D'Agosta se pierdu în întuneric.

– Nu putem decât să sperăm că au făcut-o, murmură Pendergast, trăgând chepengul la loc, în poziția inițială. Să plasăm ultima încărcătură și să plecăm cât mai e timp. Păstrați-vă pozițiile. Nu uitați, acum suntem, practic, în bârlogul lor. Dați dovadă de hipervigilență.

– Hipervigilență, pufni Mephisto.

Pendergast îi aruncă liderului vagabonzilor o privire mustrătoare, dar blândă.

– O să luăm în discuție părerea ta proastă despre mine – și părerea mea despre preferințele gastronomice – cu o altă ocazie, spuse, întorcându-se către ieșire.

Îi călăuzi printr-un pasaj din capătul opus al încăperii și înaintă în grabă de-a lungul acestuia. După vreo sută de metri, se opri brusc în locul unde un tunel cu pereții zgrunțuroși venea de dedesubt pentru a se uni cu pasajul principal. Răpăitul tobelor se auzea limpede, urcând prin conducta îngustă.

– Ciudat, spuse agentul FBI, cu ochii la intersecția tunelelor. O cale de acces care nu apare pe harta mea. Ei, nu contează; ultima încărcătură explozibilă o să surpe, oricum, toate galeriile astea.

Se puseră din nou în mișcare, ajungând, peste câteva minute, la intrarea în ceea ce părea o veche zonă de întreținere. De unul dintre pereți erau fixate roți masive, ruginite, alături de o serie de obiecte pe care Margo le consideră echipamente de semnalizare și de schimbare a macazului. Pe o masă putredă stătea o cutie de tablă pentru mâncare; Margo văzu în interior scheletul deshidratat, extrem de vechi, al unei jumătăți de pui. Întreaga încăpere crea impresia că fusese abandonată în pripă.

– Doamne, ce ungher, zise D'Agosta. Te face să te-ntrebi care-o fi fiind adevărata poveste a acestor tunele.

– Sau dacă o mai știe cineva, după aproape o sută de ani, adăugă Pendergast.

Arătă cu o mișcare a capului către ușa întărită cu benzi metalice aflată în colțul opus, printre mormane de echipamente prăfuite.

– Acolo e scara de serviciu, care coboară în Tunelele Astor. Locul unde o să plasăm ultima încărcătură.

Scoase din rucsac un alt calup de exploziv și îl tăvăli în nămolul prin care călcau.

– De ce faci asta? întrebă D'Agosta. Camuflaj?

– Exact, se auzi răspunsul șoptit de agentul FBI în timp ce mula încărcătura în jurul bazei unui stâlp de ciment. Se pare că asta e una dintre zonele cele mai frecventate.

Își susținu spusele arătând în josul tunelului cu un alt gest al capului.

– Isuse, murmură Margo.

Podeaua tunelului prin care veniseră era brăzdată de nenumărate urme de picioare desculțe. Bâjbâi în căutarea măștii și inhală o doză de

oxigen. Umiditatea era de aproape sută la sută. Mai respiră încă o dată profund din mască, apoi i-o întinse lui Smithback.

– Mulţumesc, zise el, inhalând încet de două ori.

Margo văzu cum îi revenea în ochi o strălucire mată. Părul ciufulit îi atârna pe frunte şi avea cămaşa ruptă şi pătată de sânge. „Bietul Bill, cugetă. Arată a ceva care tocmai a ieşit târâş dintr-un canal. Şi, dacă te gândeşti mai bine, asta nici nu e prea departe de adevăr."

– Ce se întâmplă la suprafaţă? îl întrebă ea, sperând că avea să-i mai abată gândurile.

– S-a dezlănţuit întreg iadul, răspunse ziaristul, înapoindu-i masca cu un gest solemn. Când marşul Wisher era în toi, din subteran au început să se ivească sute de oameni-cârtiţă. Chiar acolo, pe Broadway. Am auzit pe cineva spunând că poliţaii au dat drumul gazului lacrimogen în tunelele de sub Fifty-ninth Street şi de sub Park.

– Oameni-cârtiţă, scribule? şuieră Mephisto. Da, suntem oameni-cârtiţă. Ne ferim de lumină, dar nu din cauza căldurii sau a strălucirii ei, ci din cauza celor pe care le scoate la iveală. Ticăloşie, şi corupţie, şi nenumărate furnici lucrătoare care trudesc inutil, îndobitocite de rutină. „Gloata se scurgea pe London Bridge, atât de deasă / Nu ştiam că moartea nimicise atât amar de lume."[1].

– Încetează, se răsti D'Agosta. Du-mă înapoi, la suprafaţa aia ticăloasă şi coruptă, şi îţi promit că te poţi târî în cea mai adâncă gaură de vierme pe care eşti în stare s-o găseşti, iar eu n-o să vin să te caut niciodată.

– În vreme ce aţi umplut văzduhul cu strofe şi antistrofe, eu am fixat ultima încărcătură, zise Pendergast, frecându-şi mâinile şi aruncând sacul cu muniţii care se golise. Sunt surprins că ciorovăiala voastră n-a atras încoace întregul cuib de împuţiciuni de dedesubt. Acum să ieşim de aici cât mai repede cu putinţă. Ne-au mai rămas mai puţin de treizeci de minute.

Îi conduse afară din zona de depozitare.

Se opri pe neaşteptate. Pentru o scurtă clipă, domni tăcerea.

– Vincent, îl auzi Margo şoptind. Eşti pregătit?

---

[1] T.S. Elliot, *The Waste Land*

– Așa m-am născut.

Pendergast verifică duza aruncătorului de flăcări.

– Dacă e necesar, trag, apoi ne retragem. Așteptați să dispară flăcările înainte de a vă mișca din loc. Arma asta folosește un amestec inflamabil rapid și curat, destinat confruntărilor cu un dușman aflat la mică distanță, dar carburantul aderă la suprafețe cu câteva secunde înainte de a se aprinde. S-a-nțeles? Scoateți-vă ochelarii și fiți gata să închideți ochii în momentul flashului. Țineți-vă la distanță până la semnalul meu. Toți ceilalți, pregătiți-vă armele.

– Ce se-ntâmplă? șopti Margo, scoțându-și revolverul Glock și trăgându-i piedica.

Pe urmă o simți: duhoarea respingătoare a creaturilor, plutind în aer precum o nălucă.

– Trebuie să trecem pe lângă gura aia de vizitare, șopti agentul FBI. Să mergem.

Pe neașteptate, în tunelul din față și în cel de sub ei se auzi apoi un zgrepțănat. Pendergast își lăsă brațul în jos și D'Agosta reduse la minimum lumina lanternei. Margo văzu, cu groază, un mic grup de creaturi care se târau în susul tunelului, venind către ei. Se mișcau cu o viteză ametitoare. Pe urmă totul păru să se petreacă în același timp: Pendergast strigă, se auzi trosnetul scurt al puștii lui D'Agosta, tunelul se umplu de o lumină albă, aproape supranaturală, care coloră instantaneu conturile estompate ale stâncii. Răsună un bubuit straniu, răpăitor, și aruncătorul de flăcări azvârli o flamă albastră-portocalie. Cu toate că era în spatele agentului FBI, Margo simți un val cumplit de căldură măturându-i chipul. Torentul de foc izbi creaturile aflate în plină alergare cu un trosnet răsunător, stârnind o volbură furtunoasă de scântei. Pentru o clipă, siluetele continuară să înainteze și ei i se păru că cele din primele rânduri purtau robe stranii, înflorind în flăcări, care se sfărâmau și dispăreau, transformate în tăciuni. Lampa de semnalizare se stinse, dar nu înainte ca în creierul lui Margo să se imprime imaginea cumplită a trupurilor gheboase și contorsionate – cu carnea arzând, prăvălindu-se cu fața în jos, cu picioarele zbătându-se precum morile de vânt.

– Retragerea! zbieră Pendergast.

Se întoarseră în depozit împletindu-se, în timp ce Pendergast trimitea un alt ghem de foc înspre creaturi. În răbufnirea de lumină portocalie, Margo văzu nenumărate altele alergând către ei în susul tunelul de acces. Își ridică instinctiv arma și trase de mai multe ori. Două dintre creaturi căzură pe spate și se rostogoliră, pierzându-se în întunecimea tremurătoare. Își dădea vag seama că, în toată zăpăceala, îl pierduse pe Smithback. În urechi îi răsună o explozie și flăcările izbucniră la capetele ambelor țevi ale armei lui Mephisto. Auzi țipătul cuiva – poate că era al ei – și urletele înnebunite de durere, amestecate cu hohote de plâns, ale creaturilor rănite. Urmă un zgomot scurt de foc de armă, apoi o explozie masivă care zgudui tunelul când grenada aruncată de D'Agosta căzu în mijlocul creaturilor.

– Repede! spuse Pendergast. Coborâți pe scara de serviciu!

– Ești nebun? strigă D'Agosta. O să fim prinși în cursă ca șobolanii!

– Suntem deja, veni răspunsul. Sunt prea mulți. Nu îndrăznesc să mă lupt cu ei aici, s-ar putea să aruncăm în aer explozibilul C-4. Măcar în Tunelele Astor o să avem o șansă. *Haideți!*

D'Agosta deschise dintr-o smucitură ușa întărită cu benzi metalice și grupul se împletici în josul treptelor, cu Pendergast în ariergardă, împroșcând cu limbi de foc tunelul din urma lui. Fumul usturător coborî în trâmbe, arzând ochii lui Margo. Clipind ca să scape de lacrimi, zări o altă siluetă învești mântată în mantie țopăind pe urmele lor, având în mâna ridicată un cuțit zimțat de cremene. Luă poziția Weaver și își goli restul încărcătorului în monstruozitate, observând aproape cu detașare cum înfloreau vârfurile scobite ale gloanțelor în timp ce sfâșiau carnea pieloasă. Creatura se prăbuși, fiind înlocuită aproape imediat de o a doua. Se auzi bubuitura aruncătorului de flăcări și silueta căzu pe spate, zbătându-se și contorsionându-se într-un cerc de foc.

Dădură buzna într-o încăpere de dimensiuni reduse, cu plafonul înalt, cu pereții și podeaua acoperite cu plăci de mozaic. Strălucirea roșie a ceremoniei se zărea dincolo de o arcadă gotică. Margo aruncă în jur o privire grăbită, împrăștiind gloanțele pe podea când își reîncărcă arma cu disperare. Fumul plutea în aer, dar simți, cu ușurare, că locul era pustiu. Părea un fel de sală secundară de așteptare,

probabil proiectată pentru copii: erau înconjurați de mai multe măsuțe joase, unele fiind încă pline de piesele acoperite de un strat gros de pânze de păianjen și de mucegai pregătite pentru jocurile de dame, șah și table.

– Rușine pentru negru, spuse Mephisto, aruncând o privire către cea mai apropiată masă în timp ce își reîncărca pușca. Avea un pion avantaj.

Pe scară se auzi un zgomot și un nou grup de zbârciți dădu buzna, ieșind în goană din întuneric. Pendergast se ghemui în poziția de tragere, trimițând o limbă lungă de foc către ei. Margo intră în postura de luptă și pocnetul armei ei se pierdu în vuietul zgomotului de fond.

Dincolo de arcadă se simți o mișcare și alte creaturi se repeziră asupra lor, venind în fugă chiar din Pavilion. Îl văzu pe Smithback, care trăgea cu frenezie cu aruncătorul de grenade, copleșit și trântit la podea. Pendergast se sprijinea cu spatele de peretele de mozaic, măturând cu un arc de foc zbârciții din jurul lui. Cu o senzație stranie de irealitate, Margo ochi capetele siluetelor în alergare din fața ei și apăsă pe trăgaci. Una căzu, pe urmă o a doua, apoi realiză că apăsa în van pe trăgaciul pistolului rămas fără gloanțe. Se retrase cu toată repeziciunea cu care cuteza să o facă, afundându-și mâna în geantă după un alt pumn de muniție. Apoi, jur-împrejurul ei, totul se puse în mișcare – brațe ca niște corzi de oțel îi înconjurară gâtul și îi smulseră arma din strânsoarea mâinii – o duhoare fetită, de cadavru, îi amorți simțurile – și închise ochii, urlând de durere, de spaimă și de furie, reculegându-se pe cât de bine o putea face în așteptarea morții inevitabile.

60

Snow privi siluetele întunecate care se masau, umplând gura tunelului din faţa lor. Se opriseră sub strălucirea nemiloasă a lămpii de semnalizare, dar acum se apropiau cu un soi de încetineală deliberată şi el îşi simţi pielea făcându-se ca de găină. Nu erau creaturi lipsite de raţiune, care se aruncau nebuneşte în luptă; aplicau o anumită strategie.

– Ascultă, spuse Donovan, cu voce joasă. Pune unul din încărcătoarele alea în XM-148. Tragem în acelaşi timp, la semnalul meu. Ţinteşti în stânga grupului. Eu ţintesc în dreapta. Reîncarci şi tragi din nou, cât de repede poţi. Aruncătoarele de grenade au tendinţa să trimită proiectilele în sus, aşa că ocheşte jos.

Cu inima zvâcnindu-i în gât, Snow puse muniţia în aruncător. Îl simţi pe Donovan încordându-se alături de el.

– Acum! îi strigă.

Snow apăsă pe trăgaciul din faţă şi arma aproape că-i sări din mâini când încărcătura o porni vâjâind către grup. Aurele strălucitoare ale celor două explozii scăldară tunelul îngust într-o lumină portocalie; Snow descoperi că ţintise mult prea spre stânga, lovind peretele tunelului. Pe urmă se prăvăli o bucată de tavan, cutremurând totul în jur. Dinspre grupul de siluete înfăşurate în mantii se auziră ţipete îngrozite.

– Încă o dată! strigă Donovan, reîncărcând.

Snow reîncărcă lansatorul şi trase din nou, de data asta lăsând ţeava să se îndrepte uşor către dreapta. Privi, fascinat, proiectilul care ţâşni din ţeavă şi – părând să se mişte cu încetinitorul – se rostogoli pe

deasupra capetelor grupului agitat din gura tunelului. Urmă o altă zguduitură, apoi o altă izbucnire de lumină.

– Mai jos! strigă Donovan. Se apropie!

Acum plângând în hohote, Snow deschise cartuşiera de rezervă sfâşiind-o cu dinţii, încărcă proiectilul şi trase iarăşi. Haloul de o strălucire sălbatică erupse în mijlocul siluetelor. Deasupra bubuiturii exploziei se înălţară ţipete înăbuşite.

– Încă o dată! strigă Donovan, trăgând el însuşi asupra grupului. Loveşte-le încă o dată!

Snow încărcă, apoi trase; grenada căzu aproape, trimiţând înspre ei un val cutremurător de căldură şi trântindu-l în genunchi. Se ridică, clipind în norii de praf şi de fum care tălăzuiau prin spaţiul întunecat. Rămăsese fără grenade, aşa că degetul i se mută de pe primul trăgaci, oprindu-se pe cel din spatele lui.

Donovan îşi ridică mâna, făcând semnul care însemna „punct periculos". Aşteptară, cu armele aţintite în beznă, preţ de ceea ce Snow aprecie drept câteva minute. În cele din urmă, Donovan îşi lăsă arma în jos.

– O situaţie dată dracului, şopti el. Te-ai descurcat bine. Vreau să rămâi aici o clipă, în timp ce mă duc în recunoaştere. Dacă auzi ceva, strigă-mă. Mă îndoiesc că, după toată povestea asta, o să găsim ceva mai mare decât degetul mic aşteptându-ne în beznă, dar nu vreau să-mi asum nici un risc.

Îşi verifică încărcătorul puştii mitraliere M-16, aprinse o lampă de semnalizare şi o aruncă în mijlocul norilor de fum. Apoi începu să meargă încet, pe lângă peretele tunelului. Pe măsură de fumul se împrăştia, Snow izbuti să-i desluşească conturul vag al capului şi al umerilor în timp ce se înainta tiptil, cu umbra întunecată pâlpâindu-i în urmă.

Urmărit de privirile lui Snow, soldatul SEAL ocoli siluetele frânte şi fumegânde împrăştiate în gura tunelului. După ce trecu dincolo de ea, se uită cu prudenţă în jur, apoi se răsuci, îndreptându-se către Trei Puncte. În cele din urmă, puse piciorul în încăpere şi fu înghiţit de beznă, iar Snow rămase singur, neavând drept companie decât întunericul. Îşi aduse brusc aminte că sacul cu rachete de semnalizare

cu magneziu continua să-i atârne pe lângă coaste, uitat în timpul luptei. Se împotrivi imboldului de a-l da jos, lăsându-l în urmă. „Rachlin a zis că stă la mine până la încheierea misiunii, își spuse. Așa că stă."

Rachlin... I se părea imposibil ca acele creaturi să fi ucis toată echipa SEAL. Erau prea bine înarmați, prea bine pregătiți pentru luptă. „Dacă celelalte tuneluri sunt la fel ca ăsta, poate că unii dintre ei au fugit în susul scărilor din capăt. Dacă e așa, ar trebui să ne întoarcem și să încercăm..."

Se întrerupse brusc, surprins de calmul cu care îi treceau prin cap asemenea gânduri. Mai că era mai curajos decât își închipuise. Sau doar mai prost. „Măcar dacă nemernicul ăla de Fernandez m-ar putea vedea acum", își zise.

Gândul i se spulberă când silueta lui Donovan se ivi din nou din beznă, privi în jur și îi făcu semn din cap să-l urmeze. Se apropie repede de el, încetinind când dădu cu ochii de o priveliște sinistră. Echipamentul continua să fie stivuit în ordine lângă perete, într-un puternic contrast cu trupurile mutilate și lipsite de cap care zăceau sub unghiuri demențiale în nămolul de pe podeaua tunelului.

– Grăbește-te! se auzi șoapta lui Donovan. N-avem timp să căscăm gura.

Își ridică ochii. Soldatul SEAL stătea în picioare, cu brațele încrucișate, trecând în revistă echipamentul cu o privire încruntată și nerăbdătoare.

Deasupra lui, la adăpostul întunericului dens de sub boltă, o formă întunecată se aruncă, cu un neașteptat țipăt strident, de pe lanțul care se legăna, aterizându-i în spate.

Donovan se clătină și reuși să se descotorosească de creatură dintr-o smucitură a umerilor, dar încă două săriră alături el și îl înhățară, trântindu-l în genunchi. Snow se trase înapoi împleticindu-se, neizbutind să țintească cu precizie. O altă siluetă fandă, cu un cuțit în mână, și soldatul SEAL urlă: un urlet incredibil de subțire, aproape ca al unei femei. Urmă o mișcare ciudată, ca de ferestrău, apoi un strigăt gutural de triumf și creatura ridică în aer capul lui Donovan. Pe moment, Snow încremeni zărindu-l și avu impresia că îi vedea ochii

rostogolindu-se nebunește în orbite, două reflexii palide ale strălucirii roșii din capătul tunelului.

Pe urmă trase, în rafale scurte, sacadate, așa cum îl învățase Donovan, plimbând de la stânga la dreapta țeava îndreptată asupra grupului dezgustător îngrămădit deasupra cadavrului acestuia. Într-un fel sau altul, știa că trage, cu toate că nu auzea nimic. Încărcătorul se goli și el îl montă pe cel de rezervă, zbierând și trăgând până la ultimul cartuș. Cu urechile țiuindu-i în liniștea lăsată brusc, făcu un pas înainte, cu șnurul de cordită fluturându-i alături, cercetând în bezna în căutarea aparițiilor de coșmar. Mai făcu un pas, apoi un altul.

Întunecimea din fața lui păru să se clintească – de parcă s-ar fi înghițit pe ea însăși – și Snow se răsuci pe călcâie, rupând-o la fugă spre capătul tunelului, cu picioarele învolburând nămolul și apa rece, în vreme ce încărcătorul gol zdrăngănea, nebăgat în seamă, izbindu-se de stâncile alunecoase în urma lui.

61

Margo strânse puternic din ochi, străduindu-se să își golească mintea înaintea celei din urmă dureri. Dar trecu o clipă, apoi alta, iar ea se simți smulsă de la pământ și purtată în altă parte, azvârlită cu brutalitate de colo colo, cu geanta grea frecându-i-se de umăr. În ciuda spaimei cumplite, o inundă de un val de ușurare: măcar era încă în viață.

Trecu prin întunecimea plină de miasme a unui loc îngust, ajungând apoi într-o spațiu vast, slab luminat. Își sili ochii să se deschidă, încordându-i ca să se poată orienta. Văzu o oglindă distrusă, acoperită de ceva care aducea cu nenumărate straturi de noroi uscat, spartă aproape în întregime și abandonată cu multă vreme în urmă. Alături de ea, o tapiserie veche, înfățișând un unicorn în captivitate, putrezise începând din partea de jos. Pe urmă fu împinsă din nou și acum dădu cu ochii de pereții de marmură care se înălțau către un plafon înalt, scânteietor, și de candelabrul stricat. În centrul tavanului licărea o placă minusculă de metal: vizorul prin care privise cu zece minute mai devreme. „Sunt în Pavilionul de Cleștar", se gândi.

Mirosul scârbos era mai puternic ca niciodată și ea se strădui să-și înfrunte panica și disperarea crescândă. Fu aruncată brusc la pământ, lovitura tăindu-i răsuflarea. Icni, străduindu-se să se ridice într-un cot. Văzu că era înconjurată de zbârciți care își târșâiau picioarele încoace și încolo, înfășurați în mantiile și în glugile lor zdrențuite, făcute din petice. În ciuda groazei care o cuprinsese, se pomeni privindu-i cu

curiozitate. „Deci astea sunt victimele glazurii", își spuse, cu mintea limpezindu-i-se. Nu se putu împiedica să le compătimească pentru ceea ce li se întâmplase. Se întrebă din nou dacă era necesar să fie ucise, cu toate că, în inima ei, știa că nu aveau nici o altă soluție. Însuși Kawakita scrisese că nu exista nici un antidot – nici o cale de a anula ceea ce le făcuse retrovirusul – așa cum nu existase nici o metodă de a anula ceea ce i se întâmplase lui Whittlesey.

Dar gândul acela atrase un altul și ea privi în jur cu disperare. Explozibilii fuseseră montați și detonatoarele aveau să intre curând în funcțiune. Și chiar dacă zbârciții le îndepărtaseră...

Una dintre creaturi se aplecă, aruncându-i o privire pofticioasă. Gluga îi alunecă pentru o clipă și toate gândurile pline de compasiune – chiar și cel la pericolul imediat în care se afla ea însăși – se împrăștiară, spulberate de repulsia covârșitoare. Întrezări, pentru o scurtă clipă, imaginea paralizantă a pielii grotesc zbârcite, cu falduri și guși bălăbănindu-se, care înconjura doi ochi de șopârlă, negri și inerți, cu pupilele reduse la niște vârfuri palpitânde de ac. Se uită în altă parte.

Se auzi o bufnitură și Pendergast fu aruncat la pământ, alături de ea. După el urmară Smithback și Mephisto, care se zbătea cu sălbăticie.

Agentul FBI îi adresă o privire întrebătoare și ea dădu din cap, în semn că nu era rănită. Agitația se stârni din nou, apoi locotenentul D'Agosta ateriză lângă ei, arma fiindu-i smulsă și azvârlită într-o parte. Sângera abundent dintr-o rană largă și adâncă de deasupra unui ochi. Un zbârcit sfâșie geanta de pe umărul lui Margo și o aruncă pe podea, apoi se îndreptă spre D'Agosta.

– Nu te-apropia de mine, mutant blestemat, îi înjură polițistul.

Unul dintre zbârciți se aplecă și îl lovi necruțător peste față.

– Ar fi mai bine să cooperezi, Vincent, zise Pendergast, cu voce scăzută. Suntem ușor depășiți numericește.

D'Agosta se ridică în genunchi și scutură din cap, dezmeticindu-se.

– De ce mai trăim încă?

– Întrebarea momentului, răspunse Pendergast. Mă tem că s-ar putea să aibă legătură cu ceremonia care e pe punctul să înceapă.

– Ai auzit, scribule? chicoti Mephisto, cu amărăciune. Poate că *Post* o să-ți cumpere următorul articol: „Cum am devenit o jertfă umană".

Incantația firavă reîncepu și Margo se simți săltată în picioare. Gloata cu mers târșâit se împărți în două, croind o potecă, și reuși să vadă coliba de cranii, aflată la vreo șase metri în fața ei. Se holbă cu o oroare mută la construcția macabră, pătată și murdară, rânjind cu o mie de rânjete. Mai multe creaturi intrară înăuntru și deasupra acoperișului neterminat se înălțară valuri imense de abur. Era înconjurată de un gard din oasele lungi de om, curățate de mântuială. În fața intrării zări mai multe platforme de piatră. Prin nenumăratele orbite goale desluși, în colibă, palanchinul cu care fusese adus șamanul. Se întrebă cum o fi arătat apariția înfiorătoare din interior. Nu era sigură că mai putea suporta să vadă un alt chip asemănător cu cel care o privise cu aviditate cu câteva secunde mai devreme.

O mână proptită în spate o împinse cu brutalitate înainte și se apropie de colibă, pe jumătate mergând și pe jumătate poticnindu-se. Cu coada ochiului, îl văzu pe D'Agosta luptându-se cu zbârciții care îl împungeau. Și Smithback se împotrivea în tăcere. Unul dintre ei scoase dintre faldurile mantiei un cuțit lung de piatră, cu aspect diabolic, și îl duse la gâtul ziaristului.

– „*Cuchillos de pedernal*", murmură Pendergast. N-a spus așa supraviețuitoarea masacrului din metrou?

D'Agosta încuviință dând din cap.

Margo fu oprită la vreo doi metri de gard, fiind apoi silită să îngenuncheze și rămase imobilizată alături de ceilalți. În jurul ei, incantația și răpăitul tobelor se amplificaseră, ajungând la culme.

Ochii în căzură brusc pe platformele de piatră din jurul colibei. Pe cea mai apropiată erau mai multe obiecte de metal, aranjate cu devotament, de parcă ar fi fost menite unui scop ritual.

Pe urmă își ținu răsuflarea.

– Pendergast? murmură ea.

Agentul FBI îi aruncă o privire întrebătoare și ea arătă cu o mișcare a capului către platformă.

– Ah, șopti el. Cele mai mari suvenire. Eu n-am putut să car decât piesele mai mici.

– Da, răspunse ea, cu disperare, dar îl recunosc pe unul dintre ele. E frâna de mână a unui scaun cu rotile.

O expresie de surpriză trecu peste chipul lui Pendergast.

– Iar cea de acolo e pârghie basculantă cu capătul sfărâmat.

Pendergast dădu să se apropie de platformă, dar una dintre siluete îl sili să rămână pe loc.

– Asta n-are nici un sens, zise el. De ce ar fi un astfel de aranjament... Amuți dintr-odată. Lourdes, adăugă, într-o șoaptă abia auzită.

– Nu înțeleg, răspunse Margo.

Dar Pendergast nu mai spuse nimic, cu ochii acum pironiți asupra siluetei din colibă.

Siluetele din interior prinseră să se agite și o mică procesiune se arătă la vedere. Creaturile învăluite în mantii începură să iasă în grupuri de câte două, cărând cazane mari, pline cu un lichid aburind. În jurul lui Margo, incantația căpătă mai multă vigoare, până când ei i se păru că devenise o nesfârșită cacofonie monotonă. Zbârciții așezară cazanele în niște adâncituri bătătorite din podeaua pavilionului. Pe urmă apăru palanchinul, acoperit cu un material negru, des, și flancat de patru purtători. Aceștia ocoliră, cu pași uniformi, gardul din oase. Odată ajunși în dreptul celei mai îndepărtate și mai mari dintre platforme, așezară lectica pe ea, cu băgare de seamă. Suporții și pânza acoperitoare fură îndepărtate și locotenenții se întoarseră încet înapoi, în colibă.

Margo se holbă la silueta umbrită din palanchin, cu trăsăturile de nedeslușit în întuneric, a cărei singură mișcare sesizabilă era o ușoară flexare a degetelor groase. Incantația căpătă o notă scăzută, apoi urcă iarăși, cu o inconfundabilă nuanță de anticipare. Silueta își înălță mâna și zbârciții amuțiră dintr-odată. Apoi, când se apleca înainte, lumina pâlpâitoare a focului îi căzu pieziș pe față.

Pentru Margo, era ca și cum timpul însuși s-ar fi oprit, preț de o scurtă clipă cumplită. Uită de spaimă, de genunchii care o dureau, de detonatoarele care ticăiau, neobosite, în coridoarele întunecate de deasupra capului ei. Bărbatul care stătea pe palanchinul făcut din oase de om legate între ele – purtându-și familiarii pantaloni de gabardină și cravata colorată – era Whitney Frock.

Își deschise gura ca să vorbească, dar nu se auzi nici un sunet.

– Oh, Dumnezeule, spuse Smithback în spatele ei.

Frock privi îndelung mulțimea adunată, cu o expresie impasibilă, lipsită de orice emoție. În sala imensă domnea o tăcere de moarte.

Ochii îi alunecară încet către prizonierii din fața lui. Se uită la D'Agosta, apoi la Smithback, apoi la Pendergast. Când o zări pe Margo, tresări dintr-odată. Ceva îi învăpăie privirea.

– Draga mea, spuse el. E de-a dreptul regretabil. Sincer vorbind, nu mă așteptam să te văd în chip de consultant științific al acestei mici călătorii de plăcere și îmi pare rău, o spun cu toată sinceritatea. Nu – e adevărat și nu e nevoie să mă privești așa. Adu-ți aminte că, atunci când a fost timpul să scap de irlandezul ăla băgăcios, *ție* ți-am cruțat viața. Și aș putea adăuga că am făcut-o în ciuda unui alt raționament al meu, mai sănătos.

Derutată din pricina șocului și nevenindu-i să creadă că totul era aievea, Margo nu reuși să vorbească.

– Oricum, nu se mai poate schimba nimic. Licărul din ochii lui Frock dispăru. Cât despre ceilalți, bine ați venit. Cred că se cuvine să începem cu niște prezentări. De exemplu, cine e acest domn hirsut, îmbrăcat în zdrențe? Se uită la Mephisto. Are înfățișarea unui animal sălbatic prins în cursă și presupun că exact asta este. Unul dintre băștinași, bănuiesc, luat drept călăuză. Te întreb din nou: cum te numești?

Urmă o clipă de tăcere.

Frock se întoarse către unul dintre locotenenții lui.

– Taie-i beregata dacă nu răspunde. Nu putem tolera mojiciile, nu-i așa?

– Mephisto, se auzi răspunsul ursuz.

– Mephisto, într-adevăr! Un pospai de cultură e un lucru periculos. Mai ales pentru o epavă. Dar „Mephisto". Banal, într-adevăr. Menit, fără îndoială, să aducă spaima în sufletele micilor tăi discipoli râioși. În ochii mei nu prea arăți a diavol, pari mai degrabă un pierde-vară patetic, tâmpit de droguri. Totuși, n-ar trebui să mă plâng: tu și cei de teapa ta sunteți de extrem de folositori, admit asta. Poate c-o să-ți găsești vreun vechi prieten printre copiii mei...

Își plimbă privirea pe deasupra șirurilor de zbârciți. Mephisto își îndreptă spinarea, fără nici o vorbă.

Margo se holbă la fostul ei profesor. Nu-l mai văzuse niciodată așa. Fusese întotdeauna diplomat și blând la vorbă. Aroganța de acum, răceala lui lipsită de orice emoție îi dădea mai mulți fiori decât spaima și deruta de care era cuprinsă.

– Și Smithback, ziaristul! îl luă Frock în zeflemea. Te-au adus ca să consemnezi această incursiune care se dorea o victorie asupra copiilor mei? Păcat că n-o să fii în stare să relatezi adevăratul final în fițuica aia de scandal pentru care lucrezi.

– Sorții nu s-au aruncat încă, spuse Smithback, sfidător.

Frock chicoti.

– Frock, ce dracu-nseamnă toate astea? întrebă D'Agosta, zbătându-se. Ai face bine să dai o explicație, sau...

– Sau ce? Frock se întoarse către ofițerul de poliție. Am fost întotdeauna de părere că ești un tip grosolan, prost-crescut. Dar sunt surprins că trebuie să-ți atrag atenția că nu ești în situația de a-mi da *mie* ordine. Sunt dezarmați? o întrebă pe una dintre creaturile cu glugă din apropierea lui, care dădu încet din cap drept răspuns. Verificați-l încă o dată pe ăla, adăugă Frock, arătând spre Pendergast. E un diavol viclean.

Agentul FBI fu ridicat cu brutalitate în picioare, percheziționat și trântit din nou în genunchi.

– A fost scaunul tău cu rotile, nu-i așa? întrebă el, cu voce scăzută, arătând către platformă.

Frock dădu din cap.

– *Cel mai bun* dintre scaunele mele cu rotile.

Pendergast nu zise nimic. Margo se întoarse spre Frock, recăpătându-și în sfârșit glasul.

– De ce? întrebă ea, simplu.

Frock o privi o clipă, apoi le făcu semn locotenenților săi. Siluetele înfășurate în mantii își ocupară pozițiile alături de cazanele imense. El se ridică, sări de pe palanchin și se apropie de agentul FBI mergând pe propriile picioare.

– Din cauza *asta*, răspunse.

Se îndreptă cu mândrie, ridicându-și brațele deasupra capului.

– *Așa cum m-am lecuit eu, așa veți fi lecuiți și voi*, strigă, cu voce limpede, răsunătoare. *Așa cum am ajuns să fiu nevătămat, așa veți fi și voi nevătămați!*

Adunarea răspunse cu un strigăt puternic. Un strigăt care răsună iarăși și iarăși și Margo își dădu seama că nu era un țipăt nearticulat, ci un soi de ripostă guturală bine stabilită. „Deci creaturile vorbesc, își spuse ea. Sau încearcă s-o facă."

Strigătul se stinse încet și incantația fu reluată. Răpăitul monoton și profund al tobelor reîncepu și șirurile de zbârciți înaintară, târșâindu-și picioarele, către semicercul de cazane. Locotenenți aduseră, din colibă, cupe delicate de argilă. Margo privea cu ochii holbați, neizbutind să facă legătura dintre acele obiecte de o formă superbă și ceremonia hidoasă. Creaturile se apropiară una câte una, primind cupele cu lichid aburind în mâinile lor cu unghii cornoase și ridicându-le către glugi. Își întoarse ochii, dezgustată de sorbiturile zgomotoase, grosolane, care urmară.

– Din cauza *asta*, repetă Frock, întorcându-se către Margo. Nu înțelegi? Nu înțelegi că asta poate valora mai mult decât orice, decât orice altceva pe lume?

Tonul lui avea ceva aproape implorator.

Preț de un minut, Margo nu înțelese. Pe urmă revelația o izbi: ceremonia, drogul, piesele componente ale scaunului cu rotile, referirea lui Pendergast la altarul de la Lourdes, cu miraculoasele lui puteri vindecătoare.

– Deci poți să mergi, zise ea, cu voce scăzută. Toate astea, numai ca să poți să mergi din nou.

Chipul lui Frock se aspri dintr-odată.

– Ce ușor ți-e să mă judeci, spuse. Ție, care ai putut să mergi toată viața ta și nu te-ai gândit *niciodată* la asta. De unde ai putea să știi cum e să nu poți merge? E destul de rău când ești infirm din naștere, dar să ai harul ăsta și să-ți fie răpit, când cele mai mari realizări ale vieții tale îți stau încă înainte? Se uită la ea. Bineînțeles, pentru tine am fost întotdeauna doar doctorul Frock. Dragul de doctor Frock, ce *neplăcut* trebuie să fi fost pentru el să se molipsească de poliomielită în satul ăla african din pădurea Ituri. Ce *ghinion* că a trebuit să

renunțe la munca lui de teren. Își apropie fața de a ei. Munca de teren a fost viața mea, șuieră.

– Așa că ai folosit drept bază cercetările lui Kawakita, zise Pendergast. Ai terminat ceea ce începuse el.

Frock râse, disprețuitor.

– Bietul Kawakita. A venit la mine cuprins de disperare. Așa cum știi, desigur, începuse să ia drogul prea devreme. Frock făcu cu degetul, un gest cinic, care nu-i stătea în fire. Ț-ț-ț. Și când te gândești că l-am învățat întotdeauna să respecte cu strictețe procedurile de laborator. Dar băiatul era, pur și simplu, prea nerăbdător. Era arogant și avea viziuni ale nemuririi. A luat drogul înainte de fi fost anihilate toate efectele secundare neplăcute. Mai degrabă datorită, ah, modificărilor *extreme,* de natură fizică, care au urmat, a avut nevoie de ajutor. În urma unei proceduri chirurgicale, rămăsese cu o plăcuță în șira spinării. Ceea ce începuse să-i provoace dureri acute. Era bolnav, singur și speriat. Către cine putea să se îndrepte, dacă nu către mine, pensionarul care se irosea, se înăbușea? Și, firește, i-am putut fi de ajutor. Nu numai pentru înlăturarea plăcuței, ci și în privința purificării ulterioare a drogului. Dar, desigur, experimentul lui *nemilos* – aici Frock își desfăcu brațele către mulțime – faptul că a vândut drogul i-a adus moartea. Subiecții l-au ucis când și-au dat seama ce le făcuse.

– Așa că ai purificat drogul, spuse Pendergast, și l-ai luat tu însuți.

– Am finalizat amândoi munca într-un laborator mai degrabă dezordonat pe care și-l amenajase în preajma fluviului. Greg nu mai credea în necesitatea continuării cercetărilor. Sau poate că nu avusese niciodată acest gen de curaj, acea forță interioară a adevăratului savant vizionar care simte nevoia să vadă lucrurile duse la bun sfârșit. Așa că eu am terminat ceea ce începuse. Sau, mai corect spus, am *perfecționat* ceea ce începuse. Bineînțeles că drogul încă mai produce modificări morfologice. Totuși, acum, în loc să desfigureze, mai degrabă *vindecă* ceea ce a distrus natura. Aceasta e adevărata destinație a retrovirusului, e cea mai potrivită dintre transformările sale. Eu sunt dovada vie a puterii sale recuperatoare. Eu am fost primul care a suferit transformarea. De fapt, acum mi-e limpede că, în afară de mine, nimeni n-ar fi *reușit.*

Vedeți, scaunul cu rotile a fost crucea mea. Acum e venerat ca un simbol al noii lumi pe care o vom crea.

– Noua lume, repetă Pendergast. Nuferii lui Mbwun care cresc în Reservoir.

– Ideea lui Kawakita, spuse Frock. Vedeți, acvariile sunt atât de scumpe și ocupă atât de mult loc. Dar asta a fost înainte...

Vocea i se pierdu.

– Cred că înțeleg, continuă calm Pendergast, de parcă ar fi dezbătut o problemă împreună cu un prieten, instalat confortabil într-o cafenea. Ai avut tot timpul de gând să deversezi Reservoir.

– Firește. Gregory a adaptat planta la clima temperată. Aveam de gând să golim noi înșine lacul și să eliberăm nuferii în tunelele astea. Vedeți, copiii mei se feresc de lumină, iar aici putem avea o plantație ideală. Însă, după aceea, prietenul nostru Waxie a făcut ca eforturile noastre să nu mai fie necesare. E – sau, mai degrabă, era – atât de nerăbdător să fie apreciat însușindu-și ideile altora. Dacă vă aduceți aminte, eu am fost cel care a sugerat pentru prima oară golirea apei din Reservoir.

– Doctore Frock, zise Margo, străduindu-se să-și păstreze controlul vocii, unele dintre aceste semințe ar putea ajunge în canalele de scurgere a apei de ploaie, iar de acolo în fluviul Hudson și apoi în ocean. Când vor veni în contact cu apa sărată, retrovirusul va fi activat, poluând întregul ecosistem. Știi ce impact ar avea asupra lanțului trofic din întreaga lume?

– Draga mea Margo, tocmai asta e ideea. E drept că e un pas de tip evolutiv, un pas în necunoscut. Dar, Margo, în calitate de biolog îți dai desigur seama că rasa umană a început să degenereze. Din punct de vedere evolutiv, și-a pierdut vigoarea, a devenit scandalos de inadaptabilă. Eu sunt instrumentul revigorării speciei.

– Și unde ai de gând să-ți ascunzi fundul gras în timpul inundației? întrebă D'Agosta.

Frock râse.

– Fără îndoială că, în virtutea acestei mici excursii, vă închipuiți, în mod prostesc, că știți totul despre lumea de sub pământ. Credeți-mă, Manhattan-ul subteran e cu mult mai vast, mai cumplit și mai superb

decât vă puteți imagina. L-am cutreierat în repetate rânduri, mândru și bucuros fiindcă îmi pot folosi picioarele. Aici nu e cazul să ascund asta, așa cum sunt nevoit să continui s-o fac la suprafață. Am descoperit grote naturale de o frumusețe incredibilă. Tunele străvechi, făcute de contrabandiștii olandezi în epoca Noului Amsterdam. Mici locuri plăcute, în care ne putem retrage cu toții când năvălește apa, în drumul ei către ocean. N-o să dați de ele pe nici o hartă. Când cei 380 000 de metri cubi de apă se vor scurge pe aici pentru o scurtă vreme, dăruind lumii semințele ajunse la maturitate de *liliceae mbwunensis*, eu și copiii mei vom fi în siguranță într-un tunel aflat exact deasupra zonei inundate. Iar după încheierea potopului, vom reveni în sălașele noastre proaspăt spălate, ca să ne bucurăm de fructele rămase în urma lor. Și, bineînțeles, ca să așteptăm sosirea a ceea ce numesc eu Discontinuitatea Holocenului.

Margo se holbă la el, nevenindu-i să-și creadă urechilor. Frock îi răspunse cu un zâmbet: un zâmbet arogant și distant pe care nu i-l mai văzuse până atunci. Părea extrem de încrezător în sine. Îi trecu prin minte că era posibil să nu știe nimic despre explozibilii pe care îi montaseră.

– Da, draga mea. E teoria mea, teoria evoluției fractale, adusă la extremitatea ei logică. Retrovirusul – „glazura", dacă preferi – inserat direct la baza lanțului trofic al lumii vii. Nu ești de părere că e foarte potrivit ca eu însumi să fiu vectorul său, agentul său de activare? Extincția în masă de la frontiera dintre cretacic și terțiar o să pară, prin comparație, neglijabilă. Aceea nu a avut decât rolul de a le permite mamiferelor să ia locul dinozaurilor. Cine știe care va fi acum înlocuitorul? Perspectivele sunt extrem de excitante.

– Ești un om foarte bolnav, spuse Margo, simțindu-și inima strânsă în gheara unei disperări înfiorătoare chiar în timp ce rostea cuvintele.

Nu avusese idee cât de mult simțea Frock lipsa posibilității de a-și folosi picioarele. Era obsesia lui secretă. Probabil că sesizase potențialul curativ al drogului, deducându-l chiar din starea mizerabilă în care se afla Kawakita. Dar era evident că nu ținuse cont de puterea lui de a otrăvi mintea. Nu putuse să înțeleagă – și nici nu ar fi crezut-o vreodată – că, perfecționând acțiunea drogului asupra trupului, îi

mărise în mod exponențial capacitatea de a stimula nebunia și violența, de a amplifica obsesiile ascunse. Și simți că nimic din ceea ce i-ar fi putut spune ea nu avea cum să-l facă să-și revină.

Procesiunea continua să se târâie către cazane. Margo vedea că, atunci când zbârciții își duceau cupele la gură, umerii le tresăltau sub mantii – nu putea ști dacă de durere sau de plăcere.

– Și mișcările noastre ți-au fost tot timpul cunoscute, îl auzi ea pe Pendergast. De parcă le-ai fi dirijat tu însuți.

– Într-un anume fel, am făcut-o. Am pregătit-o pe Margo, aici de față, mult prea bine ca să pot spera că avea să lase lucrurile în voia sorții. Și știam că mintea ta neobosită o să se agite întotdeauna. Așa că m-am asigurat că golirea lacului nu mai poate fi împiedicată. Găsindu-l aici, rănit, pe unul dintre copiii mei, pe cel pe care l-ai împușcat, mi-am consolidat convingerile. Dar ce inteligent din partea ta să-i trimiți înăuntru pe micuții tăi scafandri, ca măsură de precauție. Din fericire, toți copiii mei erau în drum spre ceremonie și au reușit să-i împiedice să strice mica noastră petrecere. Se uită chiorâș. Fiind vorba de un om atât de inteligent, mă surprinde faptul că te-ai crezut în stare să cobori aici, înfruntându-ne cu armele voastre patetice. Dar, fără nici o îndoială, te-ai înșelat în privința numărului copiilor mei, care au devenit atât de numeroși. Așa cum te-ai înșelat în atât de multe alte privințe.

– Cred că ai lăsat ceva în afara poveștii, doctore, spuse pe neașteptate Margo, pe un ton cât mai plat cu putință.

Frock făcu un pas către ea, cu o privire întrebătoare pe chip. Când îl vedea mișcându-se pe propriile picioare cu atâta sprinteneală, totul părea foarte dificil; îi venea greu să judece limpede. Trase cu putere în piept aerul viciat.

– Cred că tu l-ai ucis pe Kawakita, zise. L-ai ucis și i-ai lăsat trupul aici, ca să treacă drept o altă victimă.

– Zău așa, ripostă Frock. Și de ce anume, rogu-te?

– Din două motive, răspunse ea, acum cu voce mai puternică. Am găsit jurnalul lui Kawakita în ruinele laboratorului său. E clar că începuse să vadă altfel lucrurile. Pomenea despre thyoxină. Cred că descoperise ce efect ar fi avut salinitatea asupra retrovirusului și intenționa să distrugă plantele înainte de a apuca să le deversezi în fluviul Hudson.

Poate că avea mintea și trupul deformate, dar cel puțin în el mai rămăsese, probabil, o fărâmă de conștiință.

– Draga mea, tu nu înțelegi. *Nu poți* să înțelegi, zise Frock.

– Și l-ai ucis și pentru că știa că efectele drogului sunt ireversibile. Nu-i așa? Măcar atât am fost în stare să aflu în urma propriilor experiențe. Nu-i poți vindeca pe oamenii ăștia și o știi foarte bine. Dar o știu și *ei?*

În rândurile din jurul lor incantația păru să se poticnească ușor și Frock își plimbă grăbit privirea dintr-o parte într-alta.

– Astea nu sunt altceva decât teoriile unei femei disperate. Așa ceva e sub demnitatea ta, draga mea.

„Creaturile ascultă, cugetă Margo. Poate că încă mai pot fi convinse."

– Bineînțeles, se amestecă vocea lui Pendergast în gândurile ei. Kawakita s-a implicat în această ceremonie, în această împărțire a drogului, pentru că părea cea mai simplă metodă de a păstra docilitatea bietelor sale victime. Dar nu savura în mod deosebit decorul sau ritualul. Nu le lua în serios. Au făcut parte din contribuția *ta.* Cât de mult trebuie să te fi bucurat, ca antropolog, de șansa de a-ți crea propriul cult. Favoriții tăi – sau poate complicii – înarmați cu cuțite de piatră. Propria colibă de cranii. Un relicvariu pentru scaunul tău cu rotile, simbolul metamorfozei tale.

Frock stătea țeapăn, fără să scoată nici o vorbă.

– Ăsta e adevăratul motiv pentru care s-au înmulțit omorurile. Nu mai duceți lipsă de drog, nu-i așa? Acum aveți un rezervor întreg. Nu – aveți o altă ordine de zi. Una obsesivă. O obsesie *arhitectonică.* Dădu din cap, arătând către colibă. Aveai nevoie de un templu pentru noua ta religie. Pentru zeificarea propriei persoane.

Frock se uită la Pendergast cu buzele zvâcnind.

– Și de ce nu? Fiecare nouă eră are nevoie de o nouă religie.

– Dar esența ei rămâne totuși ritualul, nu-i așa? Și totul se bazează pe control. Dacă aceste creaturi ar ști că efectele sunt ireversibile, cum le-ai mai putea stăpâni?

Din rândurile celor mai apropiați zbârciți se înălțară murmure.

– Ajunge! strigă Frock, bătând din palme. N-avem prea mult timp. Pregătiți-i!

Margo se simți înșfăcată din nou cu violență de brațe, apoi fu ridicată în picioare, cu vârful unui cuțit la gât. Frock o privi cu chipul măturat din nou de un amestec straniu de expresii.

– Margo, aș fi vrut să fii aici, ca să trăiești tu însăți schimbarea. Dar, în timpul tranziției, mulți trebuie să cadă. Îmi pare rău.

Smithback se întinse spre Frock, dar fu tras înapoi.

– Doctore Frock! strigă Pendergast. Margo ți-a fost studentă. Amintește-ți cum am înfruntat toți trei Fiara din Muzeu. Chiar și acum, nu ești pe deplin responsabil de toate cele întâmplate. Poate că încă mai există o cale prin care te-ai putea întoarce. O să-ți lecuim mintea.

– Și să-mi distrug viața? Frock se aplecă înspre agentul FBI, coborându-și vocea până la o șoaptă. La ce să mă întorc, dacă-mi e permis să-ntreb? La condiția de custode *emeritus* pensionar, ușor ridicol? Unul a cărui viață se împuținează cu repeziciune? Nu mă îndoiesc că cercetările lui Margo v-au demonstrat că noul drog mai are și un alt efect secundar: micșorează concentrația moleculelor de radicali liberi din țesuturile vii. Pe scurt, *prelungește viața!* Vreți să renunț atât la libertatea de mișcare, cât *și* la viața mea? Se uită la ceas. Douăsprezece fără douăzeci de minute. Suntem în criză de timp.

O pală de vânt se stârni dintr-odată și de pe craniile din vârful colibei se ridicară câțiva norișori de praf. Aproape imediat, răsună un răpăit ascuțit și Margo își dădu seama că auzea o armă automată.

Urmă un pocnet straniu – apoi încă unul – și în întregul pavilion explodă, pe neașteptate, o lumină strălucitoare. Din toate părțile se auziră țipete și chelălăieli de durere. După o a doua revărsare de lumină, vârful cuțitului îi dispăru de la gât. Margo scutură din cap, buimăcită, orbită pe moment de strălucirea intensă. Incantația se stinse, transformându-se în confuzie, și auzi urlete de mânie ridicându-se din grup. În timp ce își ținea ochii închiși, se dezlănțui o nouă explozie de lumină, însoțită de mai multe strigăte de durere. Margo simți că unul dintre zbârciți îi dăduse drumul. Se răsuci cu iuțeala instinctivă a disperării, se eliberă din strânsoarea celeilalte creaturi și se aruncă la pământ, rostogolindu-se, târându-se în patru labe și clipind cu disperare,

într-un efort de a-şi recăpăta vederea. Când petele albe şi negre începură să dispară, deslușì mai multe fuioare de fum înălțându-se din podea şi împrăştiind o lumină incredibil de strălucitoare. Zbârciții căzuseră pretutindeni la pământ, acoperindu-şi faţa cu mâinile, ascunzându-şi capetele sub mantii şi contorsionându-se de durere. Alături de ea, Pendergast şi D'Agosta se eliberaseră şi se grăbeau să sară în ajutorul lui Smithback.

O explozie puternică se auzi pe neaşteptate şi unul dintre pereţii colibei se năruì într-o răbufnire de flăcări. Un nor de oase sfărâmate, părând tot atâtea şrapnele, zbură pe deasupra celor mai apropiate şiruri de zbârciţi.

– Cineva din echipa SEAL trebuie să mai fie încă în viaţă, strigă Pendergast, smucindu-l pe Smithback către el. S-a tras de pe platforma din afara pavilionului. S-o luăm într-acolo cât mai e cu putinţă.

– Opriţi-i! tună Frock, umbrindu-şi ochii cu palma.

Dar zbârciţii orbiţi se învârteau derutaţi de colo-colo.

Un alt proiectil ateriză în locul gol din faţa colibei, aruncând în aer gardul, care se spulberă în mici fărâme, şi făcând zob două dintre cazane. Un şuvoi uriaş de lichid aburind începu să curgă pe duşumea, scânteind în lumina torţelor. Zbârciţii izbucniră în strigăte de consternare şi o parte dintre cei căzuţi la pământ în apropiere începură să adune preţiosul lichid în poală. Frock zbiera, gesticulând în direcţia din care veniseră proiectilele.

D'Agosta şi ceilalţi alergară către locul gol din spatele colibei. Margo ezită, privind cu disperare în jur, în căutarea genţii sale. Lumina intensă pălea şi câteva dintre creaturi începeau să-şi târşâiască picioarele către ei, cu mâinile ridicate în calea strălucirii supărătoare, şi cu cuţitele lor de piatră licărind malefic.

– Doctore Green, *acum!* strigă Pendergast.

Ea îşi zări dintr-odată geanta, zăcând sfâşiată şi deschisă pe podeaua plină de praf. O înşfăcă, apoi o rupse la fugă pe urmele lui Smithback. Grupul se oprise în apropierea tunelului care ducea către platformă, ieşirea fiind blocată de un şir de zbârciţi zdrenţăroşi.

– Rahat! mormăi D'Agosta, înfocat.

– Hei!

Margo auzi vocea inconfundabilă a lui Mephisto acoperind zgomotul şi debandada.

– Napoleon cel Gras!

Margo se întoarse şi-l văzu pe Mephisto târându-se pe brânci pe una dintre platformele goale, cu colierul său de turcoaze legănându-se în jurul gâtului. Se auzi o altă explozie, de data asta ceva mai îndepărtată; o trâmbă de flăcări se înălţă din mijlocul uneia dintre procesiunile spulberate.

Frock se întoarse în direcţia lui, privindu-l chiorâş.

– Pierde-vară patetic, tâmpit de droguri, asta sunt? Aruncă o privire!

Mephisto îşi afundă mâna în adâncul turului pantalonilor lui murdari şi scoase ceea ce lui Margo i se păru că aducea cu un disc verde de plastic, de forma unui rinichi.

– Ştii ce-i asta? Mină antipersonal. Plină ochi cu schije acoperite cu teflon, propulsate de o încărcătură echivalentă cu douăzeci de grenade. Ceva foarte urât. O agită în direcţia lui Frock. E armată. Aşa că spune-le favoriţilor tăi pieloşi să se retragă.

Zbârciţii se opriră.

– E un bluf, zise Frock, calm. Oi fi tu soios, dar nu eşti sinucigaş.

– Eşti sigur? rânji Mephisto. Ştii ce, mai bine să sar în aer decât s-o sfârşesc împodobind mica ta colibă. Dădu din cap către Pendergast. Hei, Grand's Tomb! Sper c-o să mă ierţi fiindcă am furat această delicatesă din arsenalul tău. Toate promisiunile sunt foarte frumoase, dar mi-am pus în cap să mă asigur că nimeni n-o să mai vină vreodată să alunge pe cineva din Ruta 666. Acum ar fi mai bine să veniţi repede încoace dacă avem de gând s-ajungem pe puntea de sus.

Pendergast scutură din cap şi îşi lovi încheietura mâinii cu degetul, dându-i de înţeles că nu mai aveau timp. Frock gesticula nebuneşte către siluetele acoperite de glugi din jurul platformelor.

– Tăiaţi-i beregata! zbieră el.

Zbârciţii viermuiră către Mephisto, care se retrase către centrul platformei.

– Rămas-bun, primarule Albiciosu! strigă. Nu uita ce mi-ai promis!

Margo se întoarse cu spatele, îngrozită, când el azvârli discul în masa de creaturi care-i tălăzuia la picioare. O lumină portocalie

fulgeră dintr-odată – spațiul umed, rece și murdar umplându-se cu arșița soarelui –, apoi urmă izbitura undei de șoc, un suflu puternic care o aruncă la podea. Se ridică în genunchi și privi în urmă, ca să vadă un văl de flăcări mugind în spatele colibei năruite, roșu pe fondul de un alb strălucitor al torțelor de semnalizare. Pentru o clipă, întrezări silueta lui Frock – stând în picioare de parcă ar fi triumfat, cu brațele întinse, cu o mie de limbi de foc dând o tentă portocalie părului său alb – înainte de a fi înghițită de trâmbele de fum și flăcări.

În deruta generală, grupul de zbârciți furioși din calea lor se împrăștia.

– Mișcați-vă! strigă Pendergast, acoperind mugetul furtunii de foc.

Săltându-și geanta, Margo îi urmă sub arcada din capătul opus al Pavilionului de Cleștar. Îi văzu pe D'Agosta și pe Smithback oprindu-se pe platforma de cale ferată de dincolo de el, alături de un bărbat suplu, în costum negru de scafandru, cu fața lucind de sudoare și de fard de camuflaj.

În spatele ei se auzeau răsuflări umede, șuierătoare. Zbârciții își strânseseră rândurile și năvăleau asupra lor. În gura îngustă a arcadei, Margo se opri și se întoarse către ei.

– Margo! strigă Pendergast de pe platformă. Ce faci?

– Trebuie să-i oprim aici! zbieră ea, căutând în fundul genții. N-o să reușim niciodată să fugim mai repede decât ei!

– Nu fi smintită! spuse Pendergast.

Îl ignoră și înhăță două dintre sticlele de un litru, câte una în fiecare mână. Le strânse cu putere, împroșcând un șuvoi de lichid de-a curmezișul intrării, sub arcadă.

– Opriți-vă! urlă. Am două miliarde de unități de vitamina D în sticlele astea!

Zbârciții se apropiau, cu ochii roșii ca sângele și supurând, cu pielea împestrițată și arsă de lumina intensă.

Ea agită sticlele.

– M-ați auzit? 7-dehydrocholesterol activ! Suficient ca să vă ucidă pe toți de zece ori!

Când primul zbârcit își întinse brațul către ea, ridicând cuțitul, îl împroșcă în față, apoi îl stropi pe al doilea, aflat imediat în urmă. Cei doi căzură pe spate, zvârcolindu-se cumplit, cu mici șomoioage de fum înțepător ridicându-li-se din piele.

Ceilalți zbârciți se opriră și din rândurile lor se înălță o bolboroseală nearticulată.

– Vitamina D! repetă Margo. Lumină solară îmbuteliată!

Își ridică brațele, trimițând două șuvițe delicate de lichid care se arcuiră pe deasupra mulțimii agitate. Se auzi un urlet și unii de prăbușiră sfâșiindu-și mantiile și împroșcându-și însoțitorii cu picături minuscule. Margo înaintă și îi udă pe cei rămași în primul rând. Creaturile se retraseră cuprinse de panică, inundând spațiul de bolboroseli și de urlete. Ea avansă din nou, împroșcând un șuvoi gros de soluție de la stânga la dreapta și grupul de zbârciți se sparse, cu toți răsucindu-se pe călcâie, cățărându-se unii peste alții ca să se îndepărteze și lăsând în urmă o duzină de trupuri căzute, fumegânde, care se zbăteau, sfâșiindu-și mantiile cu disperare.

Margo se retrase și turnă restul soluției pe podeaua de sub arcadă, apoi pe pereți și pe plafon, lăsând ieșirea din tunel udă și picurând de lichid. Azvârli sticlele goale în pavilion.

– Să mergem!

Alergă după ceilalți și îi ajunse din urmă în dreptul unui grilaj deschis din capătul opus al platformei.

– Trebuie să ne întoarcem în punctul de adunare, spuse omul îmbrăcat în negru. Încărcăturile alea sunt programate să sară în aer peste zece minute.

– Ia-o înainte, Margo, zise D'Agosta.

Când sări pe șine și începu să coboare în canalul se scurgere de sub ele, în spatele și deasupra ei răsunară o serie de explozii asurzitoare.

– Încărcăturile noastre! strigă locotenentul. Probabil că, din cauza focului, au detonat mai devreme!

Pendergast se întoarse ca să-i răspundă, dar vocea i se pierdu în tunetul ale cărui vibrații se simțiră, ca în timpul unui cutremur, mai întâi în picioare, apoi în stomac, din ce în ce mai violente și mai zgomotoase. În tunel se stârni un vânt straniu – un muget al aerului

comprimat, îndesat înăuntru de prăbuşirea Pavilionului de Cleştar – împingând înaintea lui praful, fumul, bucăţi de hârtie şi mirosul respingător al sângelui.

62

Margo alunecă prin canalul de scurgere, ajungând într-un tunel lung, cu plafonul jos, luminat doar de flacăra sfârâitoare a unei lămpi de semnalizare aproape epuizate. Ici și colo erau împrăștiate mai multe mormane de cauciuc, ieșind din apa stătută de pe fundul tunelului. Deasupra ei, coridoarele mai vuiau și se mai cutremurau încă, datorită efectelor întârziate ale zguduiturii. Curentul de aer purta prin canalul de scurgere praful și resturile, lovind-o peste umeri.

Smithback căzu în apă alături de ea, urmat de Pendergast, de D'Agosta și de scafandru.

– Cine naiba ești? întrebă D'Agosta. Și ce s-a întâmplat cu restul echipei SEAL?

– Nu fac parte din echipa SEAL, domnule, spuse omul. Sunt unul dintre scafandrii poliției. Polițist Snow.

– Măi, măi, făcu D'Agosta. Tipul de la care a început totul. Ai o lampă, Snow?

Scafandrul aprinse o nouă lampă de semnalizare și tunelul se umplu brusc de o strălucire orbitoare, stridentă, stacojie.

– Oh, Doamne! îl auzi Margo pe Smithback murmurând alături de ea.

Realiză că ceea ce luase drept mormane de cauciuc erau, de fapt, scafandri în costume de cauciuc, stâlciți și fără capete, cu trupurile rășchirate într-o agonie mută. Pereții din jurul lor erau ciuruiți și brăzdați de nenumărate găuri de gloanțe și de urmele arse ale grenadelor.

– Echipa SEAL Gamma, murmură Snow. După ce a fost ucis partenerul meu, am fugit înapoi, aici, ca să pot opune rezistență. Creaturile m-au hăituit în susul canalului de scurgere, dar au abandonat urmărirea pe șinele de acolo, de deasupra.

– Presupun că întârziaseră la balul debutantelor, spuse D'Agosta, privind scena masacrului din jur cu fața împietrită.

– Nu i-ați văzut pe nici unul dintre ceilalți soldați SEAL acolo, înăuntru, domnule? întrebă Snow. Eu am mers după urme. Am sperat că unii dintre ei s-ar putea să fi supraviețuit...

Vocea i se stinse când văzu expresia de pe chipul locotenentului. Urmă un moment de tăcere stânjenitoare.

– Haideți, îi îndemnă Snow, însuflețindu-se iarăși. Aici mai sunt încă douăzeci de kilograme de C-4, care așteaptă să sară-n aer.

Margo înainta împleticindu-se, pradă unei năuceli întunecate. Simți podeaua solidă a tunelului și încercă să-i absoarbă soliditatea în tălpi, în picioare și în brațe. Știa că nu-și putea permite să se gândească la ceea ce văzuse și la ceea ce aflase în Pavilionul de Cleștar; dacă s-ar fi oprit ca s-o facă, n-ar mai fi izbutit să se clintească din loc.

Tunelul descria o curbă lungă, ușoară. Margo putea să-i vadă pe D'Agosta și pe Snow intrând deja într-un spațiul larg și boltit de la capăt.

Lângă ea, respirația lui Smithback deveni agitată. Ochii îi alunecară către podeaua tunelului. În jur zăceau trupurile sfâșiate și însângerate a vreo duzină de zbârciți. Întrezări imaginea unei glugi murdare, arse, care expunea pielea zbârcită și foarte vascularizată, de o grosime extraordinară.

– Frapant, murmură Pendergast, mergând alături de ea. Trăsăturile reptiliene sunt inconfundabile, dar, cu toate acestea, atributele umane rămân predominante. O oprire timpurie, ca să spun așa, pe drumul către mbwunăria ajunsă la maturitate. Faptul că metamorfoza e mult mai evidentă la unele dintre specimene decât la altele e totuși ciudat. Explicația constă, fără îndoială, în prelucrarea permanentă a drogului și în experiențele lui Kawakita. Păcat nu avem timp pentru mai multe examinări.

Ecourile paşilor lor se amplificară când pătrunseră în spaţiul amplu de la capătul tunelului. În apa puţin adâncă zăceau, împrăştiate, mai multe siluete neclintite.

– Ăsta a fost punctul nostru de adunare, zise Snow, sortând în grabă echipamentul din şirurile aliniate de-a lungul uneia dintre laturile spaţiului boltit.

Margo îi putea desluşi în glas urmele stridente ale nervozităţii.

– Avem suficient echipament scuba ca să ieşim cu toţii, dar nu sunt costume. Uitaţi ce e, trebuie să ne mişcăm repede. Dacă suntem încă aici când explodează încărcăturile alea, totul se prăbuşeşte peste noi.

Pendergast îi întinse lui Margo un set de tuburi de oxigen.

– Doctore Green, trebuie să ne scufundăm ca să ieşim de aici, spuse el. Ai avut dreptate în privinţa vitaminei D. Şi ai reuşit să ţii creaturile în pavilion până când exploziile le-au blocat acolo. Îţi promit c-o să fii binevenită în toate excursiile mele viitoare.

Margo dădu din cap în timp ce îşi fixa de picioare o pereche de labe de scafandru.

– Mulţumesc, dar o dată mi-a fost de-ajuns.

Agentul FBI se întoarse spre Snow.

– Care-i planul de retragere?

– Am intrat prin uzina de prelucrare a apelor uzate de pe Hudson, răspunse scafandrul, prinzându-şi pe umeri rezervorul de oxigen şi fixându-şi curelele unei lămpi de cap. Dar pe acolo nu mai există cale de întoarcere. Va trebui să plecăm prin braţul de nord al canalului West Side Lateral, ca să ajungem la gura de canal stradal o sută douăzeci şi cinci.

– Ne poţi conduce până acolo? întrebă Pendergast dându-i în grabă lui Smithback rezervoarele de aer şi ajutându-l să şi le ajusteze.

– Cred că da, gâfâi Snow, scoţând măştile din mormanul de echipamente. Am aruncat o privire atentă şi îndelungată pe hărţile comandantului. Intrăm pe ruta noastră începând de la prima conductă ascendentă. Dacă o luăm în susul ei în loc să o luăm în jos, ar trebui să ajungem în canalul deversor care dă în Lateral. Dar e mult de înotat şi va trebui să fim extrem de atenţi. Există ecluze şi canale de derivaţie ale fluxului de evacuare. Ia-o pe unde nu trebuie şi... Vocea i se stinse.

– Am înțeles, spuse Pendergast, punându-și pe umeri curelele unui set de rezervoare de aer. Domnule Smithback, doctore Green, până acum ați mai folosit vreodată echipament de scufundare?

– Am luat câteva lecții la facultate, zise Smithback, primind masca care îi era înmânată.

– Am făcut scufundări cu mască, labe și rezervor de aer în Bahamas, spuse Margo.

– Principiul e același, îi explică Pendergast. O să-ți reglăm regulatorul de presiune. Nu trebuie decât să respiri normal și să nu-ți pierzi calmul și totul o să fie bine.

– Grăbiți-vă! spuse Snow, acum cu o adevărată insistență în glas.

O luă la fugă către capătul opus al spațiului boltit, cu Smithback și Pendergast imediat în spatele lui. Margo se silea să se țină pe urmele lor, strângându-și cureaua rezervorului de oxigen în timp ce alerga.

Fu nevoită să se oprească brusc din cauza lui Pendergast, care înțepenise locului și se uita peste umăr.

– Vincent? întrebă el.

Margo se răsuci pe călcâie. D'Agosta stătea în spatele lor, în centrul încăperii, cu rezervoarele de aer și cu masca încă îngrămădite la picioarele sale.

– Luați-o înainte, zise.

Pendergast îi adresă o privire întrebătoare.

– Nu știu să-not, îi explică scurt D'Agosta.

Margo în auzi pe Snow înjurând cu foc, pe șoptite. Pentru o clipă, nimeni nu se clinti. Pe urmă Smithback făcu cale-ntoarsă către locotenent.

– O să te-ajut eu, spuse. Poți să te ții după mine.

– Ți-am mai *spus,* am crescut în Queens, nu știu să-not, se răsti D'Agosta. O să mă duc la fund ca un nenorocit de bolovan.

– Nu și cu stratul ăsta de grăsime, n-ai cum s-o faci, zise Smithback, înhățând rezervorul de pe podea și punându-i-l în spate Nu trebuie decât să te ții de mine. O să-not pentru amândoi. Acolo, în subsol, ai putut să-ți ții capul deasupra apei, îți aduci aminte? Fă exact ce fac eu și totul o să fie OK.

Îi îndesă masca în mâini, apoi îl împinse către grup.

În capătul opus al încăperii, râul subteran se pierdea în beznă. Margo îi privi pe Snow și Pendergast fixându-și măștile și intrând pe rând, cu grijă, în lichidul întunecat. Își puse masca pe ochi și mușțiucul regulatorului în gură și se lăsă să alunece pe urmele lor. După atmosfera urât mirositoare din tunel, aerul din rezervoare reprezenta o ușurare bine-venită. Auzi în spate o împroșcătură zgomotoasă când D'Agosta începu să se deplaseze, pe jumătate înotând și pe jumătate zbătându-se prin apa vâscoasă, călduță, cu Smithback îndemnându-l să se grăbească.

Margo înotă prin tunel cât de repede se simțea în stare, urmărind lumina pâlpâitoare a lămpii lui Snow și așteptându-se să simtă în orice clipă șocul masiv al exploziei încărcăturilor montate de echipa SEAL năruind tavanul de piatră din urma lor. În față, Snow și Pendergast se opriră și ea rămase locului după ce ajunse alături de ei.

– Coborâm pe acolo, spuse Snow, scoțându-și regulatorul din gură și arătând în jos. Fiți atenți să nu vă zgâriați și, pentru numele lui Dumnezeu, nu înghițiți nimic. La baza tunelului e o țeavă veche de fier, care duce...

În momentul acela, mai degrabă simțiră decât auziră o vibrație care pornea de deasupra capetelor lor: un huruit ritmic, gros, crescând până la o intensitate înfiorătoare.

– Ce-i asta? gâfâi Smithback, venind din urmă cu D'Agosta. Încărcăturile?

– Nu, șopti Pendergast. Ascultă: sunetul curge fără întreruperi. Probabil că se golește Reservoir. Înainte de ora stabilită.

Rămaseră acolo, plutind în lichidul respingător, fascinați, în ciuda pericolului în care se aflau, de zgomotul tunător al milioanelor de litri de apă care se îndreptau direct către ei vâjâind prin străvechea rețea de conducte încrucișate și reîncrucișate pe deasupra capetelor lor.

– Încă treizeci de secunde până la explozia restului încărcăturilor, spuse Pendergast, cu voce scăzută, uitându-se la ceas.

Margo aștepta, încercând să-și domolească respirația. Știa că, dacă detonatoarele dădeau greș, aveau să moară în câteva minute.

Tunelul prinse să vibreze cu violență, suprafața apei legănându-se și dansând. În lichidul din jurul lor începu să cadă o ploaie de bucăți de

zid și de ciment. Snow își strânse masca, aruncă o ultimă privire în jur, apoi se scufundă. Smithback îl urmă, împingându-l înaintea lui pe D'Agosta, care se împotrivea. Pendergast îi făcu semn lui Margo să se țină după ei. Ea se afundă în beznă, încercând să se ghideze după lumina palidă a lămpii de cap a lui Snow în timp ce cobora într-o conductă îngustă, acoperită de rugină. Văzu cum zvârcolelile stângace ale lui D'Agosta se transformau în mișcări mai uniforme pe măsură ce se obișnuia să respire din rezervorul de aer.

Tunelul deveni plan, apoi șerpui, cotind de două ori. Margo aruncă o privire grăbită în urmă, ca să se reasigure că Pendergast era în spatele ei. În lumina palidă a învolburării portocalii a efluentului, îl zări pe agentul FBI făcându-i semn din cap să înainteze.

Pe urmă văzu grupul oprindu-se în dreptul unei joncțiuni din fața ei. Conducta veche de fier se sfârșea și o alta, din oțel sclipitor, continua să înainteze. Sub picioare, în locul unde se întâlneau cele două tunele, desluși o conductă îngustă, care cobora. Snow își întinse mâna înainte, apoi își ridică degetul în sus, dându-le de înțeles că acea conductă ascendentă care răspundea în West Side Lateral se afla drept înainte.

În spatele lor se auzi, pe neașteptate, o bubuitură: un sunet amenințător, profund, rostogolindu-se, amplificat până la o intensitate cumplită în spațiul strâmt, plin cu apă. Pe urmă răsună zgomotul ascuțit al unei explozii violente, apoi un altul, într-o succesiune rapidă. În tremurul demențial al razei lămpii de cap, Margo îl văzu pe Snow făcând ochii mari. Ultima încărcătură abia apucase să explodeze în timp util, năruind canalele de deversare care porneau din Mansarda Diavolului, sigilând-o pentru totdeauna.

În timp ce Snow îi îndemna, prin semne disperate, să se îndrepte către conducta care urca, Margo simți ceva smucind-o brusc de picioare, ca și cum un contracurent de flux ar fi tras-o înapoi, către punctul de adunare al echipei SEAL. Senzația dispăru la fel de repede cum apăruse, iar apa din jurul ei păru să devină ciudat de densă. Pentru o fracțiune de secundă, avu senzația stranie că atârna, neclintită, suspendată în ochiul unui uragan.

Pe urmă, din conducta din spatele lor răbufni o undă de șoc, un ciclon de apă învolburată, noroioasă, care făcu ca tunelul însuși să

tresalte într-un dans convulsiv. Margo se simți izbită de pereții de fier. Mușțiucul îi scăpă din gură și ea se întinse după el cu frenezie, dând din mâini prin furtuna de bule și de nămol învârtejit care o înconjura. Urmă o altă undă de șoc și se simți împinsă în jos, suptă prin conducta de sub picioare. Își îndreptă cu disperare spatele și se strădui să înoate înapoi, către joncțiunea de deasupra, dar o aspirație cumplită o afundă mai tare în străfundurile de nebănuit. Bubuiturile continuau să-i răsune în urechi, de parcă sângele i-ar fi zvâcnit cu putere. Se pomeni izbită de pereții conductei, dintr-o parte într-alta, precum un rest de epavă luat de viitură. Acum, departe, deasupra capului, deslușea, în lumina palidă a lămpii lui Snow, figura lui Pendergast, care se holba la ea, cu mâna întinsă în jos, minusculă precum a unei păpuși, părând să fie la mai mulți kilometri distanță. Urmă o altă detunătură și, cu un scrâșnet strident de protest al metalului, conducta îngustă se năruí deasupra ei și, în timp ce tunetul fără sfârșit îi stăruia în urechi, se simți prăbușindu-se tot mai adânc în bezna apelor.

63

Hayward fugea în susul aleii de promenadă, către pavilionul orchestrei şi către dealul Cherry, umăr la umăr cu sergentul Carlin. Pentru un bărbat masiv, el alerga cu uşurinţă, cu graţia unui atlet înnăscut. Nici măcar nu transpira. Nici întâlnirea cu oamenii-cârtiţă, nici gazul lacrimogen – nici chiar haosul pe care-l găsiseră când reveniseră pe străzi – nu reuşiseră să-l tulbure.

Acolo, în bezna parcului, zgomotul care păruse îndepărtat mai înainte era mult mai puternic: un urlet straniu, precum un bocet, înălţându-se şi coborând întruna, ca şi cum ar fi avut o viaţă proprie. În văzduh se ridicau scânteieri bizare şi limbi de foc, îmbujorând partea de jos a norilor zdrenţuiţi de deasupra capetelor lor, care părea cârpită cu petece stacojii.

– Isuse, spuse Carlin, în timp ce alergau. După zgomot, pare să fie vorba de un milion de oameni, încercând să se omoare unii pe alţii.

– Poate că asta se şi întâmplă, răspunse Hayward, urmărind cu privirea un detaşament din Garda Naţională care înainta în pas alergător în faţa lor.

Trecură în grabă peste Blue Bridge şi ocoliră promenada, apropiindu-se de partea din spate a barajului de poliţie. Pe Transverse era parcat un lung şi neîntrerupt şir de vehicule ale presei, cu motoarele în ralanti. Pe deasupra lor alunecă un elicopter pântecos, a cărui elice imensă biciuia aerul în timp ce se deplasa la înălţimea vârfurilor copacilor. Terasa castelului era încercuită de un inel de poliţişti şi un

locotenent își flutură mâna, făcându-i semn lui Hayward să pătrundă printre ei. Ea traversă terasa urmată de Carlin, apoi urcară treptele care duceau către metereze. Acolo – în mijlocul unei mulțimi de ofițeri superiori de poliție, oficialități ale orașului, membri ai Gărzii Naționale și bărbații nervoși care vorbeau la telefoane mobile – era comandantul Horlocker, părând cu vreo zece ani mai bătrân decât cu patru ore în urmă, când îl văzuse Hayward pentru ultima oară. Discuta cu o femeie suplă, bine îmbrăcată, de aproape șaizeci de ani. Sau, mai degrabă, o asculta adresându-i fraze accentuate, ferme. Hayward se apropie și o recunoscu ca fiind conducătoarea mișcării Ne Luăm Orașul Înapoi, mama Pamelei Wisher.

– ... atrocități care depășesc tot ce a văzut acest oraș până acum! spunea doamna Wisher. O duzină dintre prietenii mei apropiați zac în paturi de spital chiar acum, în timp ce stăm de vorbă. Și cine știe câte alte sute de persoane din rândurile noastre or mai fi fost rănite? Vă promit, așa cum îi promit și primarului, că în orașul ăsta o să plouă cu procese! O să *plouă,* domnule comandant Horlocker!

El făcu o încercare curajoasă.

– Doamnă Wisher, conform rapoartelor pe care le-am primit, elementele tinere din rândul manifestanților dumneavoastră au stârnit această încăierare...

Dar doamna Wisher nu-l asculta.

– Iar când se vor încheia toate acestea, când Central Park și străzile vor fi curățate de mizeria și de ruinele împrăștiate acum peste tot, organizația noastră va fi mai puternică decât oricând. Primarul s-a temut de noi și până în noaptea asta, dar, de mâine încolo, o să se teamă de zece ori pe-atât! Moartea fiicei mele a fost scânteia care a amorsat cauza noastră, dar acest atac nelegiuit dezlănțuit asupra libertăților și a persoanelor noastre a transformat-o în foc și pară! Și să nu credeți că...

Hayward dădu înapoi, hotărând că nu era, probabil, cel mai potrivit moment în care să-l abordeze pe comandant. Simți că cineva o trăgea de mânecă, se întoarse și întâlni privirea lui Carlin. Fără nici o vorbă, el îi făcu semn să se uite dincolo de Esplanade, către Great Lawn. Ea își aruncă ochii în direcția arătată și încremeni, uluită.

În bezna deasă a nopții de vară, Great Lawn se transformase într-un platou de foc. Mai multe zeci de oameni se băteau, se retrăgeau, atacau și se apărau, într-o scenă de iad. În lumina pâlpâitoare a numeroaselor focuri aprinse în coșurile de gunoi din tablă care îi punctau marginile, se vedea că pajiștea, cândva un superb covor de iarbă, se transformase într-o mare de gunoaie. Combinația dintre întuneric și praf te împiedica să-ți dai seama care dintre bătăuși erau vagabonzi și care nu. Pe laturile de vest și de est, poliția își poziționase vehiculele pe câte două rânduri, cu farurile îndreptate către încăierare. Într-un colț, un grup mare de demonstranți bine îmbrăcați – rămășițele elitei mișcării Ne Luăm Orașul Înapoi – se retrăgeau în spatele baricadelor de poliție, părând să realizeze că priveghiul de la miezul nopții nu mai putea să aibă loc. Detașamentele poliției și ale Gărzii Naționale înaintau încet dinspre margini, punând capăt luptelor cu pumnii, mânuind bastoane de cauciuc, făcând arestări.

– Rahat, murmură Hayward condamnând totul cu înfocare. Ce rahat amestecat.

Carlin se întoarse surprins către ea, apoi tuși dezaprobator în pumn.

Grupul din spatele lor se agită pe neașteptate și Hayward se răsuci, dând cu ochii de doamna Wisher care se îndepărta cu grație, ținându-și capul sus, în fruntea unui mănunchi de acoliți și de gărzi de corp. După plecarea ei, Horlocker părea un luptător la sfârșitul unui meci cu douăsprezece runde cumplite. Se sprijini de zidul de culoarea nisipului, de parcă și-ar fi căutat un sprijin.

– Au reușit să toarne în Reservoir întreaga doză de – ei, de cum naiba i-o fi zicând? întrebă într-un târziu, trăgându-și răsuflarea intermitentă.

– Thyoxină, răspunse un bărbat elegant, care stătea alături de el, ținând în mână un aparat de radio cu baterii. Da, au terminat acum cincisprezece minute.

Horlocker se uită în jur cu ochii duși în fundul capului.

– De ce naiba n-am auzit nimic? Privirea i se opri asupra lui Hayward. Tu, de colo! se răsti. Cum îți spune, Harris?

Ea făcu un pas înainte.

– Hayward, domnule.

– N-are importanţă. Horlocker se dezlipi de zid. Ştii ceva de D'Agosta?

– Nu, domnule.

– De căpitanul Waxie?

– Nu, domnule.

Horlocker se lăsă, brusc, din nou pe spate.

– Isuse Hristoase, murmură. Se uită la ceas. Doar zece minute până la miezul nopţii.

Se întoarse către ofiţerul din stânga lui.

– De ce dracu mai sunt ăia încă acolo? spuse, arătând către Great Lawn.

– Când încercăm să-i înconjurăm, sparg încercuirea şi se îngrămădesc în altă parte. Şi alţii, tot mai mulţi, par să li se alăture, infiltrându-se prin sudul parcului. E greu fără gaz lacrimogen.

– Păi atunci de ce dracu nu-l folosiţi? întrebă Horlocker.

– Din ordinul dumneavoastră, domnule.

– Din ordinul *meu?* Oamenii lui Wisher au plecat, idiotule. Gazaţi-i. În clipa asta.

– Da, domnule.

Se auzi o detunătură profundă, ciudat de înfundată, părând să vină tocmai din centrul pământului. În braţele şi picioarele lui Horlocker, viaţa păru să revină pe neaşteptate. Făcu un salt înainte.

– Aţi auzit? întrebă. Astea sunt încărcăturile! Afurisitele de încărcături!

Din rândurile poliţiştilor care se ocupau de diferite echipamente de comunicaţii se ridicară aplauze răzleţe. Carlin se întoarse spre Hayward, cu uimirea zugrăvită pe chip.

– Încărcături? se mira el.

Ea ridică din umeri.

– Nu pricep nimic. De ce sunt atât de fericiţi, cu tot iadul care se dezlănţuie acolo, jos?

Ca la o comandă nerostită, se întoarseră amândoi către Great Lawn. Spectacolul de dedesubt exercita o fascinaţie perversă. Ţipetele şi urletele se ridicau către ei, într-o undă sonoră atât de intensă încât avea o forţă aproape fizică. La fiecare câteva minute, din vacarm se

desprindea, cu claritate, câte un singur sunet: o înjurătură, un urlet, un pumn izbind în carne.

Hayward auzi, dintr-odată, de dincolo de Great Lawn, un zgomot straniu, ca un oftat, de parcă înseşi temeliile Manhattan-ului ar fi decis să se surpe. La început, nu reuşi să-l localizeze. Pe urmă observă că suprafaţa lacului Reservoir din Central Park, de obicei tot atât de calmă precum iazul unei mori, se pusese brusc în mişcare. Suprafaţa era spartă de crestele se spumă ale unor încreţituri mărunte, iar în centru începeau să se învârtejească o serie de bule.

Când toţi ochii se întoarseră către Reservoir, în centrul de comandă se lăsă liniştea.

– Talazuri, şopti Carlin. În lacul Reservoir din Central Park. Să fiu al naibii...

Se auzi un sunet profund, precum un râgâit din fundul gâtului, urmat de bubuitul copleşitor al milioanelor de litri de apă care se scurgeau, cu o forţă incredibilă, în Manhattan-ul subteran. Pe Great Lawn, de unde Reservoir nu se putea vedea, continua încăierarea. Dar Hayward auzea, sau mai degrabă simţea, dincolo de zgomotele luptei, o imensă prăbuşire în gol, precum cea a unei revărsări violente de apă în galeriile subterane şi în tunelele de mult date uitării.

– E prea devreme! strigă Horlocker.

Sub ochii lui Hayward, nivelul apei din lac începu să scadă în mod vizibil, mai întâi încet, apoi tot mai repede. În lumina reflectată a proiectoarelor mobile şi a nenumăratelor focuri, zări peretele în semicerc al lacului, cu apa de pe margini clocotind şi înspumându-se din cauza forţei imensului vârtej central.

– Opreşte-te, şopti Horlocker.

Nivelul continua să scadă implacabil.

– Te rog, opreşte-te, şopti din nou comandantul, privind fix către nord.

Reservoir seca acum mai repede şi Hayward zărea suprafaţa apei tălăzuind către interior şi expunând vederii o tot mai mare parte a malului crăpat dinspre East Meadow şi Ball Field. Zgomotul tunător păru să se poticnească pe neaşteptate şi turbulenţa se domoli. Apa

începu să se liniștească, încetinindu-și coborârea tumultoasă. În centrul de comandă domnea o tăcere deplină.

Hayward se holba la șuvoiul îngust care se vărsa bolborosind în Reservoir prin capătul său dinspre nord; mai întâi un jet delicat, apoi din ce în ce mai viguros, până când se umflă, vâjâind puternic.

– Nemernicii, șopti Horlocker. Ei au făcut-o.

Scurgerile de dedesubt fiind blocate, Reservoir încetă să mai sece. Totuși, apa continua să se scurgă în lac din acviferele din nord. Nivelul lacului prinse să crească din nou, șuierând și trosnind zgomotos. Vârtejul din partea de nord deveni din ce în ce mai puternic, până când întreaga masă lichidă păru să fie zguduită de un soi de presiune subterană. Mugind, apa năvălea fără încetare, iar nivelul lacului creștea, și tot creștea, până când ajunse în sfârșit să se agite la marginea digului. Pe urmă trecu peste el, dintr-odată.

– Isuse, zise Carlin. Cred că o să-noate.

Un noian imens de apă se revărsă peste maluri și năvăli cu repeziciune în întunecimea licăritoare a parcului, acoperind zgomotele încăierării cu plescăitul, cu șuierul și cu vâjâitul rostogolirii lui. Încremenită locului și holbându-se la priveliștea copleșitoare, Hayward se duse cu gândul la lichidul dintr-o cadă imensă, căreia i se îngăduise să dea pe dinafară. Urmări năvala apei care nivela movilele de pământ și se strecura printre copaci și printre tufișuri. Era precum un râu imens, cugetă ea: lin și puțin adânc, dar înaintând inexorabil. Și nu existau dubii asupra locului spre care se îndrepta – era terenul jos din Great Lawn.

Urmă o clipă de o nesiguranță insuportabilă, în timp ce fluxul de apă era ascuns dincolo de câmpia întinsă sub meterezele castelului, pe care se desfășura încăierarea. Pe urmă apăru printre copacii din partea de nord a Great Lawn, împingând înaintea lui o brazdă neagră, scânteietoare, de bețe, buruieni și gunoaie învolburate. Când ajunse la marginea gloatei, Hayward auzi cum zgomotul luptei își modifica tonalitatea și volumul. Un murmur de nesiguranță izvorî brusc dintre scandalagii. Văzu grupurile spulberându-se, readunându-se, apoi spulberându-se iarăși. Pe urmă apa începu să șiroiască de-a lungul Great Lawn și mulțimea se împrăștie, scoțând țipete ascuțite, pe terenul mai înalt acoperit

de copaci, oamenii alunecând și împiedicându-se unii de alții în timp ce se străduiau să ajungă la ieșirile parcului și în locuri mai sigure.

Iar apa continuă să înainteze, prelingându-se pe terenurile de baseball, înghițind nenumăratele focuri și răsturnând coșurile din tablă pentru gunoi. Mătură teatrul Delacorte cu un gâlgâit răsunător, înconjură și apoi înglobă Turtle Pond și se învolbură în jurul castelului Belvedere, spărgându-se de zidurile de piatră în pârâiașe de spumă întunecată. În cele din urmă, zgomotul apei curgătoare începu să se stingă. În timp ce nou-născutul lac se liniștea, pe suprafața lui apărură puncte strălucitoare de lumină reflectată, mai multe și tot mai multe pe măsură ce apa devenea tot mai neclintită, căpătând, în sfârșit, înfățișarea unei vaste oglinzi a stelelor.

Preț de încă o îndelungată clipă, întregul centru de comandă rămase cufundat în nemișcare, copleșit de spectacol. Pe urmă, oamenii izbucniră spontan în urale care umplură încăperile și foișoarele castelului și se înălțară în trombe în văzduhul răcoros al nopții de vară.

– Aș fi vrut ca bătrânul meu tată să fi văzut asta, spuse Hayward, acoperind zarva și întorcându-se către Carlin cu un surâs. Ar fi spus c-a fost totuna cu a azvârli apă asupra unor câini încăierați. Fac pariu c-așa ar fi spus.

64

Soarele dimineţii timpurii se furişa deasupra Atlanticului, sărutând furca nisipoasă a Long Island, planând deasupra golfuleţelor şi a porturilor, a satelor şi a staţiunilor balneare, depunând roua răcoroasă a verii pe asfalt şi pe dalele de piatră. Departe, spre vest, un arc strălucitor lumina cele mai apropiate zone din New York, metamorfozând în treacăt griul aglomerării de construcţii într-o nuanţă palidă de roz. Urmărind o traiectorie eliptică, razele loveau suprafaţa East River, apoi şlefuiau ferestrele a zece mii de clădiri, dându-le un luciu trecător, de parcă ar fi spălat oraşul în căldură şi lumină.

Sub încâlceala densă de şine de cale ferată şi de cabluri suspendate care traversau canalul îngust cunoscut sub numele de golful Humboldt, nu pătrundea nici un strop de lumină. Casele de raport ridicate pe margini, pustii şi cenuşii precum nişte dinţi imenşi de mort, erau prea multe şi prea înalte. La picioarele lor, apa era neclintită şi densă, singurii curenţii care o străbăteau luând naştere datorită huruitului metrourilor care treceau, când şi când, pe podul de cale ferată de deasupra.

Pe măsură ce soarele îşi străbătea drumul inexorabil către vest, o singură rază se strecură, pieziş, prin labirintul de lemn şi de oţel, tot atât de neaşteptată şi de tăioasă precum o lovitură de cuţit. Se stinse imediat, la fel de repede cum se ivise, dar nu înainte de a ilumina o privelişte bizară: o siluetă încovrigată, strivită şi plină de noroi,

neclintită deasupra unui perete îngust de cărămidă înălțat cu câțiva centimetri deasupra apei întunecate.

Bezna și tăcerea se reînscăunară și canalul dezgustător rămase iarăși în părăsire. Pe urmă, somnul îi fu tulburat pentru o a doua oară: un huruit gros răsună în depărtare, pe urmă se apropie, în lumina palidă și cenușie a răsăritului, străbătu văzduhul, se pierdu în zare, apoi se întoarse. Iar sub vuietul lui se auzi un altul: mai profund, mai apropiat. Suprafața canalului prinse să tremure și să vibreze, de parcă ar fi fost silită să revină fără de voie la viață.

La prova șalupei Pazei de Coastă stătea D'Agosta, țeapăn și vigilent precum o sentinelă.

– Uite-o! strigă el, arătând către silueta neagră care zăcea pe dig. Se întoarse către pilot. Scapă dracului de elicopterele alea! Au agitat aerul, ridicând toată duhoarea din apă. În afară de asta, s-ar putea să fie nevoie să aducem aici un altul, special pentru evacuarea răniților.

Pilotul aruncă o privire către fațadele șubrede, pârjolite, și către podurile de oțel de deasupra și o expresie plină de dubii îi traversă chipul, dar nu scoase nici o vorbă.

Smithback se îngrămădi lângă balustradă, încordându-și ochii ca să deslușească câte ceva în întunericul care se împrăștia.

– Ce e locul ăsta? întrebă, trăgându-și cămașa peste nas.

– Golful Humboldt, răspunse scurt D'Agosta. Se răsuci către pilot. Du-ne mai aproape; să-l lăsăm pe doctor să-i arunce o privire.

Smithback se îndreptă de spate și se uită la D'Agosta. Știa că locotenentul purta un costum maro – purta întotdeauna costume maro –, dar acum era imposibil să-i identifice culoarea sub stratul umed de mâl, praf, sânge și ulei. Tăietura de deasupra ochiului părea o linie roșie, zimțată. Locotenentul își șterse fața cu mâneca, cu un gest grosolan.

– Dă Doamne să fie teafără, murmură, pentru el însuși.

Șalupa se apropie cu prudență de peretele de cărămidă, pilotul aducând maneta de comandă în punctul mort. D'Agosta și medicul săriră cât ai clipi peste copastie și pe dig, aplecându-se deasupra siluetei care zăcea cu fața în jos. Pendergast stătea în picioare, în umbra de la pupa, tăcut, cu o expresie încordată pe chipul palid.

Margo își reveni brusc, cu o tresărire, și clipi, uitându-se în jur. Încercă să se ridice, apoi se plezni cu palma peste frunte, gemând.

– Margo! spuse locotenentul. Sunt D'Agosta.

– Nu te mișca, zise doctorul, pipăindu-i cu blândețe gâtul.

Ignorându-l, ea se sălta, reușind să stea capul oaselor.

– Ce dracu ați avut nevoie de atâta timp? întrebă, apoi fu cuprinsă de un acces sfâșietor de tuse.

– Ceva rupt? se interesă doctorul.

– Totul, răspunse ea, crispându-se. De fapt, cred că piciorul stâng.

Medicul își concentră atenția asupra piciorului ei, retezându-i blugii plini de noroi cu o mână de expert. Îi examină repede restul corpului, apoi îi spuse ceva lui D'Agosta.

– E teafără! strigă locotenentul. Elicopterul medical să ne aștepte la doc.

– Deci? întrebă Margo. Unde-ați stat până acum?

– Am fost induși în eroare, spuse Pendergast, care stătea acum alături de ea. Una dintre labele tale de scafandru a fost găsită într-un bazin de sedimentare de la uzina de tratare a apelor, făcută praf. Ne-am temut că... Tăcu o clipă. Ei, asta cu ceva timp înainte de a ne hotărî să verificăm toate punctele secundare de ieșire din West Side Lateral.

– Are ceva rupt? le strigă Smithback.

– Poate o mică fisură a osului, spuse medicul. Să coborâm targa.

Margo se aplecă în față.

– Cred că pot să...

– Ascultă-l pe doctor, zise D'Agosta, încruntându-se părintește.

În timp ce șalupa stătea alături de zidul umed de cărămidă, Smithback și pilotul coborâră targa peste bord, apoi ziaristul sări jos ca s-o ajute pe Margo să se întindă pe pânza îngustă. Își unira toți trei eforturile ca s-o ridice peste copastie. D'Agosta îi urmă pe Smithback și pe doctor la bord, apoi dădu din cap către pilot.

– Scoate-ne dracului de aici.

Se auzi huruitul motorului diesel și șalupa se îndepărtă de dig cu spatele, intrând apoi în canal. Margo se lăsă cu grijă pe spate, sprijinindu-și capul de o pernă pneumatică în timp ce Smithback îi curăța fața și mâinile tamponându-i-le cu un prosop umed.

– E plăcut, şopti ea.

– Încă zece minute, şi-o să te coborâm pe uscat, spuse Pendergast, aşezându-se alături de ea. Iar peste încă zece o să fii într-un pat de spital.

Margo deschise gura, dând să protesteze, dar privirea lui Pendergast o reduse la tăcere.

– Prietenul nostru Snow ne-a povestit despre câteva dintre creaturile care cresc în golful Humboldt, zise el. Crede-mă, aşa e cel mai bine.

– Ce s-a-ntâmplat? spuse Margo, închizând ochii şi simţind vibraţiile liniştitoare ale motorului şalupei.

– Depinde, răspunse Pendergast. Ce-ţi aminteşti?

– Îmi aduc aminte c-am fost despărţiţi, zise ea. Explozia...

– Explozia te-a aruncat într-un canal de drenare, spuse Pendergast. Cu ajutorul lui Snow, noi am reuşit să ajungem la conducta ascendentă şi, în cele din urmă, în fluviul Hudson. Probabil că tu ai fost absorbită într-un canal de derivaţie al Lateralului, care se varsă în golful Humboldt.

– Se pare că ai urmat acelaşi traseu pe care l-au străbătut cadavrele scoase din subterane de furtună, zise D'Agosta.

Margo păru să aţipească o clipă. Pe urmă gura i se deschise din nou.

– Frock...

Pendergast îi atinse imediat buzele cu vârfurile degetelor.

– Mai târziu, spuse el. Mai târziu o să avem timp destul pentru asta.

Margo clătină din cap.

– Cum a putut să facă asta, murmură. Cum a putut să ia drogul ăla, să ridice coliba aia îngrozitoare?

Tăcu.

– E neliniştitor când ne dăm seama cât de puţine ştim despre cei mai buni prieteni ai noştri, răspunse Pendergast. Cine poate spune ce dorinţe tainice alimentează flacăra interioară care îi ţine în viaţă? N-am fi putut afla niciodată cât de mult suferea Frock fiindcă nu-şi putea folosi picioarele. Aroganţa lui a fost întotdeauna evidentă. Toţi marii savanţi sunt aroganţi, până la un punct. Kawakita perfecţionase deja drogul, trecându-l prin mai multe stadii. La urma urmelor, varianta pe care a luat-o el însuşi era, fără-ndoială, dintr-o generaţie ulterioară celei care i-a creat pe zbârciţi. Frock trebuie să fi fost extrem

de încrezător în capacitatea sa de a îndrepta ceea ce trecuse cu vederea Kawakita. A sesizat capacitatea drogului de a corecta defectele fizice și i-a împins acest potențial până la limită. Dar ultima formă schimonosea mintea într-o mult mai mare măsură decât vindeca trupul. Iar cele mai ascunse dintre dorințele sale – cele mai tainice pofte – au fost astfel scoase la suprafață, amplificate, pervertite și li s-a permis să-i conducă acțiunile. Coliba însăși e exemplul suprem al degradării sale morale. Vroia să fie zeu – zeul *lui*, un zeu al evoluției.

Margo se cutremură, apoi respiră adânc, întinzându-și mâinile pe lângă trup și îngăduind ca legănarea ambarcațiunii să-i îndepărteze gândurile. Ieșiră din Cloacă prin Spuyten Dyvil, pătrunzând în apele dulci ale fluviului Hudson. Lumina palidă a zorilor fusese deja înlocuită de căldura zilei de vară târzie. D'Agosta privea lung, în tăcere, siajul înspumat al șalupei.

Margo realiză, alene, că mâna dreaptă i se odihnea peste un cocoloș din buzunar. Și-o duse înăuntru și scoase plicul îmbibat de apă pe care i-l dăduse Mephisto îl bezna tunelului, nu cu prea multe ore înainte. Curioasă, îl deschise. Găsi un bilet laconic, dar apa transformase mesajul pe care îl conținea, indiferent care ar fi fost, în spirale neclare și în pete de cerneală. În biletul împăturit era o fotografie umedă, alb negru, îngălbenită și foarte mototolită. Înfățișa un băiețel aflat în cutea prăfoasă din fața unei case, purtând o salopetă de lucru și o versiune minusculă a șepcii unui mecanic de la calea ferată și călărind un căluț de lemn cu rotile. Chipul bucălat zâmbea către aparatul de fotografiat. În fundal se vedea o rulotă-dormitor, înconjurată de cactuși. Dincolo de rulotă de zărea un lanț muntos, jos și îndepărtat. Margo se holbă o clipă, văzând dincolo de fețișoara fericită stafia bărbatului care avea să devină. Puse plicul și fotografia cu grijă la loc, în buzunar.

– Ce s-a întâmplat cu Reservoir? îl întrebă pe Pendergast, cu voce scăzută.

– Nivelul n-a mai fluctuat în ultimele șase ore, răspunse agentul FBI. După toate aparențele, apa a fost stăpânită.

– Deci am reușit, zise ea.

Pendergast nu răspunse.

– N-am reușit? întrebă ea, cu ochi dintr-odată pătrunzători.

Pendergast își feri privirea.

– S-ar părea că da, spuse, în cele din urmă.

– Atunci ce este? îl îmboldi Margo. Nu ești sigur, nu-i așa?

Agentul FBI se întoarse din nou către ea, privind-o fix cu ochii lui spălăciți.

– Cu puțin noroc, tunelele prăbușite au rezistat și n-au fost nici un fel de scurgeri. După încă vreo douăzeci de ore, tyoxina o să distrugă toate plantele rămase în Reservoir și în lacul de sub el. Dar nici unul dintre noi nu poate fi sigur – nu încă.

– Și cum o s-o aflăm vreodată? întrebă Margo.

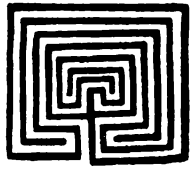
D'Agosta rânji.

– Îți spun eu cum facem. De azi într-un an, o să mă duc la Mercer's, pe South Street, și-o să mănânc o friptură de un kilogram din acei pești sabie gustoși și greu de găsit. Și, dacă n-o să am nici unul dintre primele simptome, atunci poate c-o să fie cazul să respirăm cu toții liniștiți.

Chiar în momentul acela, soarele ajunse deasupra Washington Heights, făcând ca apa până atunci întunecată să capete culoarea ambrei. Ridicându-și ochii după ce tamponase fața lui Margo până ce o uscase, Smithback contemplă scena cu privirile pierdute: clădirile înalte din centru scânteiau în tonuri de purpură și aur în lumina dimineții, George Washington Bridge fiind măturat de o strălucire argintie.

– În ceea ce mă privește, spuse Pendergast cu voce tărăgănată, cred că și eu o să evit, în viitorul apropiat, *frutti del mare.*

Margo se grăbi să-și întoarcă ochii către el, încercând să-i citească pe chip că glumise. Dar expresia lui nu trăda nimic. Și, în cele din urmă, ea se mulțumi să dea din cap a înțelegere.

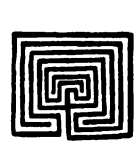
ŞI, ÎN CELE DIN URMĂ

Mișcarea Ne Luăm Orașul Înapoi nu a mai organizat nici un alt marș, niciodată. Doamna Wisher a primit un post onorific în administrația metropolei, având rolul de a menține legătura cu comunitatea și – în anul următor, când, în urma alegerilor, New York-ul a căpătat o altă conducere – a colaborat îndeaproape cu aceasta din urmă pentru creșterea responsabilității civice. Un parculeț de pe 53th Street a fost dedicat memoriei Pamelei Wisher.

Laura Hayward a refuzat promovarea care i se oferise, preferând ca, în loc de asta, să părăsească departamentul de poliție și să-și completeze studiile la Universitatea din New York.

Relatarea evenimentelor din noaptea aceea, redată de Smithback în calitate de martor ocular, a petrecut mai multe luni pe lista bestsellerurilor în ediție cartonată, în ciuda masivei difuzări anterioare în publicațiile editate de guvern sub coordonarea agentului special Pendergast. În cele din urmă, Margo l-a convins pe Smithback – l-a terorizat ar fi un cuvânt mai potrivit – să doneze jumătate din câștigurile sale în beneficiul diverselor misiuni care se ocupau de vagabonzi și unor organizații caritabile.

La împlinirea unui an de la inundarea Tunelelor Astor, Pendergast, D'Agosta și Margo Green au prânzit împreună la vestitul restaurant cu preparate din pește de lângă South Street Seaport. Deși conversația lor rămâne secretă, în momentul când au părăsit localul, D'Agosta afișa un zâmbet larg – și aparent despovărător.

Nota Autorului

Cu toate că evenimentele şi personajele înfăţişate în acest roman sunt rodul ficţiunii, nu aşa stau lucrurile în privinţa multora dintre locurile din subteran şi a celor care le populează. S-a estimat că, în vastul labirint de căi ferate subterane, tunele de metrou, apeducte vechi, tunele de alimentare, canale de colectare scoase din uz, staţii de metrou şi săli de aşteptare abandonate, conducte de gaz dezafectate, vechi săli ale maşinilor şi alte spaţii care ciuruiesc subsolul Manhattan-ului, trăiesc peste cinci mii de persoane fără adăpost. Numai în staţia Grand Central tunelele se întind pe mai mult de şapte nivele şi, în unele locuri, lucrările subterane se extind, sub suprafaţa oraşului, pe mai bine de treizeci de nivele. Tunelele Astor, cu staţiile lor elegante dărăpănându-se şi transformându-se în praf, sunt o realitate, existentă la o scară mai mică şi sub un alt nume. Nu există nici o hartă care să acopere întreg Manhattan-ul subteran. Este un teritoriu într-adevăr neexplorat şi periculos.

Multe dintre lucrurile pe care le-am spus în *Relicvariul* despre persoanele fără adăpost din subteran – numite şi oameni-cârtiţă – sunt adevărate. (Unii preferă să se numească pe ei înşişi „oameni fără casă", considerând că adăpostul lor este reprezentat de tunelele subterane.) Locuitorii multor zone subterane s-au organizat în comunităţi. Unii dintre oamenii-cârtiţă care trăiesc în acestea nu ies la suprafaţă săptămâni sau luni întregi – sau chiar mai mult – şi ochii li s-au adaptat la lumina extrem de redusă. Trăiesc din hrana adusă jos de „contrabandişti",

suplimentată câteodată cu „iepuri de șină", așa cum am relatat în roman. Gătesc la focuri de tabără sau folosindu-se de țevile de abur și fură electricitate și apă din numeroasele conducte și țevi care trec prin subteran. Cel puțin într-una dintre aceste comunități există un profesor cu jumătate de normă – pentru că în subteran trăiesc și copii, aduși adesea de mamele lor, pentru a nu le fi luați de către stat și dați în grija asistenței sociale. Oamenii-cârtiță comunică, într-adevăr, în beznă, pe distanțe lungi, bătând în țevi. Și, în sfârșit, există persoane fără adăpost care susțin că au văzut, la o mare adâncime, o sală de așteptare fabuloasă din secolul al nouăsprezecelea, acum în decădere, cu pereții acoperiți de oglinzi și de mozaicuri, cu o fântână, un pian imens și un candelabru uriaș de cristal, similară cu Pavilionul de Cleștar descris în *Relicvariul.*

Trebuie menționat, de asemenea, că, în anumite cazuri importante, autorii au modificat, mutat sau înflorit realitatea din Manhattan-ul subteran, în interesul firului narativ al poveștii.

Autorii au sentimentul că a solicita ca persoanelor fără adăpost din subteran să li se ofere asistența medicală și psihiatrică, adăpostul și respectul care ar trebui să reprezinte drepturile de bază ale oricărei ființe umane dintr-o lume civilizată nu înseamnă a cere prea mult de la comunitatea noastră bogată.

Autorii îi sunt îndatorați lui Jennifer Toth, autoarea volumului *The Mole People (Oamenii-cârtiță.)* (Chicago Review Press, 1993). Cititorii interesați de o prezentare realistă a *subterra incognita* din Manhattan sunt îndemnați să citească acest excelent studiu care dă de gândit și, din când în când, înspăimântă.